

Giới thiệu Đen Đắng Không Đường!

Người đa tình có thể có rất nhiều mối quan hệ khác giới, có thể san sẻ đồng đều tình cảm của mình với những người kia... Có thể họ đều quan tâm, có thật lòng với những người đó, nhưng cũng có thể tất cả những người đó chẳng là gì với họ..

M là người đa tình, nhưng khi anh thật sự yêu một cô gái....cô gái ấy sẽ rời bỏ anh.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chuyến xe khách lặng lẽ chạy trên trên đường. Hai bên đường tối đen như mực, nếu không có đèn của những chiếc xe khác trong đêm thì đúng là một sự cô đơn đến nao lòng, trời gần sáng se lạnh, mọi thứ đều im lặng chỉ còn tiếng xe, tiếng ngáy đều đều của lão già ghế bên cạnh.

Tôi buồn ngủ, nhưng chẳng thích ngủ tí nào, nằm dựa vào kính xe nhìn ra bên ngoài mặc dù chẳng thấy gì. Dòng suy nghĩ cứ ủa về, có một chút lo lắng, một chút hồi hộp và cả háo hức nữa chứ. Sắp làm sinh viên có khác, cảm giác thật là lung tung hết, trong đầu tưởng tượng ra đủ mọi viễn cảnh, nào là mỹ tôm, nào là anh em chiến hữu, nào là giảng đường, nào là những mối tình sinh viên ngọt ngào ...

Không biết có giống như những gì tôi được nghe, được kể, không biết mọi thứ có thú vị như trong phim, trong truyện tôi được coi về cuộc sống sinh viên không nữa. Suy nghĩ, dự tính là vậy chứ cũng lo lắng chứ, cơm áo gạo tiền, dù gì đồng lương giáo viên ít ỏi của mẹ tôi làm sao đủ cho tôi sống ở cái đất Sài Gòn nghe nói đắt đỏ, tốn kém dữ lắm.

Mà thôi lo lắng chi nhiều, dù sao cũng chính tôi bỏ hết mọi sự sắp xếp cho tương lai ổn định của gia đình tôi để chọn con đường bon chen lên Sài Gòn thử làm sinh viên một cho biết mùi đời với người ta mà. Nhớ cái hôm biết được kết quả đại học xong mẹ tôi có hỏi:

– Mày tính sao hả con? Mẹ lo cho mày mấy con đường liệu mà tính cho kỹ. Tương lai của mày mẹ lo tới đó thôi con!

Tôi trầm ngâm. Thật là khó nghĩ quá đi. Mẹ tôi nhờ bà con lo cho tôi một là theo ông anh giám đốc một cty, vừa được đào tạo, vừa có lương thử việc ít nhất cũng 10 triệu trở lên mà mẹ còn về ra cái viễn cảnh đi theo phụ giữ ghế giám đốc cho ông anh nữa mới ghê chứ =)).

Còn con đường thứ hai là theo ông chú bên quân đội nghe đầu chức lớn dzữ lắm, viễn cảnh cũng an nhàn, được nhà nước nuôi, được làm công dân gương mẫu, sống tốt đời đẹp đạo. Nghĩ tới đó thôi là muốn ớn lạnh trong người rồi, đi học có mấy cái nội quy nhỏ của trường lớp mà tôi còn quậy muốn banh cái trường giờ kêu tôi kếp mình vô cái khuôn khổ của quân đội thì giết tôi còn hơn.

Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, mấy ngày nay nghe tụi bạn hết đũa này tới đũa kia nhận giấy báo nhập học, khăn gói lên Xi-phố học đại học thấy cũng ham. Tính tôi lại thích thử thách, mạo hiểm, không thích nghe theo sự sắp đặt của bất cứ ai cho nên có lẽ tung cánh thử sức mình vài năm xem sao. Vậy là tới đó tôi phán một câu xanh rờn.

– Mẹ! Con đi Sài Gòn học. Thử sức vài năm rồi tính tiếp.

Mẹ tôi chẳng thèm hỏi gì nhiều gặt đầu cái rụp.

– Ờ đi đi cho biết cực khổ con à!

Mãi mê suy nghĩ trời gần sáng hồi nào hồng hay. Xe cũng vừa tới Tiền Giang. Tôi vờn vai sửa soạn hành lý chuẩn bị xuống xe. Thật là học ở Sài Gòn nhưng giờ phải ghé Tiền Giang một hai ngày rồi mới được thả đi. Phải giải quyết xong nhỏ bạn gái cuối cùng trong số vài cái mối tình học trò linh tinh vỡ vụn của tôi để còn yên tâm mà dấn thân bắt đầu cuộc sống mới nữa chứ.

Nói gì thì nói tôi chưa bao giờ gặp nhỏ ở ngoài đời, chỉ nói chuyện, chat qua webcam vậy đó mà íu nhau (đúng là tình ảo). Nói chung nhìn qua webcam với hình thì nhỏ xinh xắn, dễ thương nhưng không biết bên ngoài thì có khác không đây. Mấy hôm trước tôi nói sẽ lên Sài Gòn học, vậy là con nhỏ một hai bắt tôi phải ghé Tiền Giang để íu offline theo cách nói của nhỏ là “ Em muốn tụi mình chuyển từ tình ảo sang tình thật” ... Khóc lóc, giận dỗi và cả đe dọa bỏ học bỏ nhà đi kiếm tôi cuối cùng nhỏ cũng ép tôi ghé Tiền Giang gặp mặt ... Xe dừng ở Tân An, tôi xuống xe, móc điện thoại gọi cho nhỏ. Đã gọi điện kêu ra đợi rồi mà giờ bỏ tôi một mình đứng bơ vơ.

– Alo! ... Tui xuống xe rồi nè chị 2 trốn đâu dzậy?

– Hihi anh xã nhắm mắt lại đi.

– Đẹp không có xã huyện gì hết em lại đón anh nhanh dzùm. Mối chân quá

– Thì anh nhắm mắt cái đi năn nỉ mà. 1 phút nha nha nhaaaaa ...

Hôm nay không biết bày đặt trò gì nữa rồi. Thôi kệ để coi nhỏ làm gì với tôi. Nhắm mắt mà lòng cũng hồi hộp, dù gì cũng chưa bao giờ gặp mặt ở ngoài đời mà. Lo là lo cái vụ nhỏ mà cao hơn tôi là coi như lấy cọng bún thất cổ tự từ có nghĩa hơn Tôi khịt khịt mũi, hình như có mùi nước hoa của con gái. Quái tự nhiên cái mũi tôi nóng nóng, cái nóng đó chạy từ từ vòng qua má, tới tai, xong chạy ra sau gáy rồi lại quay vòng ra trước mũi – trời trời không lẽ trúng gió. Mở mắt ra tôi té ngửa. Thì ra nhỏ đứng kế tôi nãy giờ.

- Làm gì dzậy sao tới không lên tiếng?
- Đang nghiên cứu anh xã – nhỏ cười má lúm đồng tiền. (tôi thích nhỏ nhất là cái má này mà)
- Nghiên cứu chi chị 2.
- Thì coi phải anh xã của em không mà ^^ .Anh nè!
- Gì.
- Phải anh xã không anh xã @@ (Con này rảnh không phải tôi chứ không lẽ thằng nào rảnh đứng nhắm mắt cho nó nghiên cứu nãy giờ)
- Ờ chắc hông phải chị làm người rồi ha. Nghi ngờ hỏi chi nữa
- Hihi người ta hỏi cho chắc mà. Tại anh xã baby hơn trên hình sợ lộn người – Ờ nghĩ cũng đúng coi vậy chứ mặt tôi ở ngoài non choẹt à.
- Thôi mệt. Giờ sao. Đứng giữa đường hoài há chị
- Ghét, kêu chị hoài, làm như người ta lớn tuổi không bằng. Anh xã chưa ăn sáng đúng hôn?
- Ờ chưa ăn.
- Vậy em đưa anh xã qua nhà nghỉ bỏ đồ rồi tui mình đi ăn sáng hen.
- Uhm! Rồi đi bộ hờ.
- Hihi xe em để sau lưng xã kia.

Tôi ngồi lên xe để đồ đạc lên trước xe xong, nhỏ nhảy tót lên ngồi sau lưng vòng tay ôm lấy tôi. Mèn ơi con này gan dù là bạn trai nhưng mới lần đầu được gặp mà ôm tình bơ.

- Mới gặp lần đầu dám ôm rồi há
- Có gì không dám. Em ôm anh xã của em mà.

Tôi lắc đầu mỉm cười siết ga, nhỏ càng siết chặt tôi hơn đầu dựa vào vai tôi hát khe khẽ. Chắc nhỏ vui lắm.

Vậy là cả ngày hôm đó nhỏ với tôi đi khắp các nơi nhỏ hay nói đến trên mạng, từ trường học, quán cafe, đến chỗ nhỏ hay ra chơi với tui bạn nhỏ. Lúc này tôi mới có dịp nhìn kỹ lại cô bé này, cao bằng tôi, ngoài gương mặt xinh xắn ra thì đáng nhỏ Linh phải nói là ớn, diện nước đầy đủ nếu không muốn nói là dư so với mấy đứa con gái cùng lứa hoặc chỉ ít hơn hẳn mấy con mấm trong lớp tôi. Tối nhỏ lại đưa tôi đi dạo, ăn uống linh tinh căng cả bụng rồi mới trở lại nhà nghỉ. Biết bao nhiêu lời định nói với nhỏ mà cả ngày hông thể nói ra được, thấy nhỏ vui cũng không nỡ nói ra. Thiết tình tôi cũng không biết tôi có thích nhỏ thật hay không nữa. Tôi nhảy lên giường trùm cái mền lại thờ dài. Tự nhiên nhỏ nhảy lên chui vào nằm kế bên. Tôi quay qua nhìn nhỏ chưng hửng

- Gì đó.
- Gì là gì?
- Tối rồi sao không về nhà đi cho tui ngủ nữa. Bộ không ngủ há?
- Thì ngủ nè.
- Là sao @@ tính ngủ đây luôn há. Mẹ em la sao.
- Hi hi em xin mẹ qua qua nhà nhỏ bạn ngủ tập văn nghệ mà.
- Ngủ đây không sợ tui làm gì bậy há?
- Xí tui đập lộn giường lun chứ mơ làm bậy à.

Nhỏ chu chu cái mỏ rồi giành lấy cái mền cuộn tròn nằm nhìn tôi.

Tôi cũng chẳng muốn cãi với nhỏ làm gì nữa vì trong đầu tôi lúc này nhiều suy nghĩ lắm. Thật khó để nói ra rằng tình cảm của tôi dành cho nhỏ vẫn chưa đủ để nhỏ trở thành người yêu tôi, tôi không muốn chỉ vì những trò đùa tình cảm của tôi hồi còn học 12 sẽ làm tổn thương nhỏ, dù gì trong những ngày tôi chìm đắm trong sự chán nản, thù hận và bất cần, cô bé này đều chịu khó ngồi chia sẻ với tôi dù là đêm, hay ngày hoặc bất cứ lúc nào tôi gọi.

Lần này tôi ghé gặp nhỏ để tạm dừng mối quan hệ tình cảm này lại vì tôi muốn để quá khứ qua một bên bắt đầu cuộc sống mới ...

Nhưng sao nói ra được đây khi cô gái nằm kế bên tôi thực sự đáng yêu và đang rất vui bên cạnh tôi. Mà điều đáng lo hơn là tôi sẽ không kiểm soát được bản thân nữa ... nổi điên lên quá trời ... này giờ người ta lo suy nghĩ chuyện trọng đại còn chị 2 này nằm kế bên hát mấy bài trẻ con, nhỏ nằm sát người làm tôi không thể không lên nhìn nhỏ được. Đột nhiên nhỏ ngược mặt lên và tất nhiên bắt gặp ánh mắt của tôi.

– Á đồ dê xồm nhìn lên gì đó – nhỏ dứ dứ nắm đấm trước mắt tôi.

– Nhìn gì đâu ... tại ... tại ... anh – tôi hơi lúng túng – mà em nằm xích ra đi nóng mún chết à ... cứ nằm sát sát dzậy ai mà chịu nổi.

– Xí em làm gì kệ em nha ai bâu anh nhìn chi.

– O, nằm ngay tầm mắt người ta mà không cho nhìn.

– Không cho đó ... a nhắm mắt ngủ đi, ai mượn mở mắt chi.

Thiệt là nổi điên với cái con của này. Thôi ráng nhắm mắt nghĩ về bồ tát coi bộ có lý hơn. Tôi thờ dài nhắm mắt lại. Được khoảng hơn 10 phút, gần như tôi sắp đi thăm bồ tát thật thì mắt tôi nóng nóng vì hơi thở nhẹ ... chưa kịp mở mắt ra thì môi tôi đã chạm vào một bờ môi mềm mại của ai đó. Máu trong người tôi chảy rần rần ... không lẽ bồ tát linh dzữ vậy hả trời ... mà thôi kệ bồ tát hay ai đang cưỡng hôn tôi cũng mặc kệ, cái tính tôi ai cưỡng gì chứ mấy cái vụ này thì càng khoái =)) ...

Không cần mở mắt ra tôi đưa tay siết chặt lấy người đang hôn tôi ... nụ hôn say đắm và ngọt ngào, đã lâu rồi tôi không hôn một cô gái nào mà ... Mọi thứ càng lúc càng không thể kiểm soát được nữa rồi. Nhỏ giờ nằm hẳn lên người tôi, hai tay nhỏ bắt đầu mở từng cúc áo tôi ra trong khi đôi môi vẫn không chịu rời môi tôi Chiếc cúc áo cuối cùng chuẩn bị được mở xong thì tôi nắm lấy hai bàn tay nhỏ rồi ngồi dậy khẽ đẩy nhỏ ra một bên ... Nhỏ đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn tôi.

– Sao vậy anh.

– Anh ... anh nghĩ mình không thể. Anh là người không tốt ... Anh ... tình cảm của anh với em, dường như vẫn chưa đủ lớn để làm gì hay hứa hẹn gì với em hết. Anh vẫn còn là thằng long bong anh ... anh sợ nếu mình vượt quá giới hạn ... người thiệt thòi sẽ là em ... anh sợ em phải chịu tổn thương khi gắn cuộc đời vào một thằng chưa biết ngay mai ra sao như anh

Tôi nói nhiều lắm ... nói những điều tôi đang nghĩ trong lòng ra với nhỏ từng câu từng chữ một, không biết nhỏ có bị tổn thương không chỉ thấy đôi mắt nhỏ dường như đánh mất niềm vui từ lúc gặp tôi đến giờ ... Nhỏ im lặng, không nói gì. Tôi cũng vậy, nói ra hết tất cả, tôi cũng chuẩn bị cho tình huống xấu nhất là nhỏ sẽ bỏ đi ngay bây giờ. Hơn 15 phút trôi qua ... chợt nhỏ đứng dậy bước vào phòng tắm.

– Em tắm một chút. Anh chờ em nghen.

Tiếng nước chảy nhẹ nhẹ dường như không đủ lấp đi tiếng khóc của nhỏ. Tôi nằm đó mà lòng ngổn ngang trăm thứ. Đứng dậy định gõ cửa phòng tắm để an ủi mà cũng ngập ngừng không dám bước vào. Tôi chỉ đành đứng dựa vào tường ... lặng im nghe tiếng nước, tiếng gió, tiếng xe chạy ngoài đường ... tôi mỉm cười chua chát dù sao nhỏ cũng không phải là người đầu tiên tôi làm đau và rồi xa theo cách như vậy. Nhưng sao tôi thấy lạ trong người quá ... tôi hối hận chẳng ...

Cửa phòng tắm mở, nhỏ bước ra đứng cạnh tôi. Vứt bỏ lon bia về góc phòng, tôi quay qua nhìn nhỏ ... trên người nhỏ giờ chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi tôi treo trong phòng tắm lúc sáng. Linh chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng ...

– Em không sao chứ ... anh ... xin!

Lời nói chưa kịp nói hết nhỏ đã ôm chầm và đặt lên môi tôi một nụ hôn gấp gáp và mãnh liệt nhỏ rời tôi ra, nhìn tôi nói trong nước mắt:

– ... Em yêu anh ... em hiểu anh đang nghĩ gì ... em không phải người dễ dãi ... nhưng em yêu anh ... em sẽ chờ anh xã đến chừng nào anh xã quay lại thì thôi ...

Rồi nhỏ lại hôn tôi say đắm ... Bản thân tôi cũng cảm nhận được tình cảm của Linh hơn những gì tôi tưởng ... Khẽ đưa bàn tay ôm chặt lấy Linh. Có thể tôi không thích nhỏ nhưng vào lúc này tôi không thể lạnh lùng được.

Giấc ngủ ngon lành, trời sáng ... đã đến lúc tôi tạm biệt nhỏ để tiếp tục hành trình của mình ... trước khi nhỏ ôm chặt lấy tôi nói rất nhiều, rất nhiều ... đến nỗi tôi chẳng còn biết trả lời gì nữa. Chỉ còn cách ôm chặt lấy nhỏ để rồi lặng im bước lên xe tiếp tục hành trình về Sài Gòn. Nơi tôi bắt đầu một cuộc sống mới, với những thử thách và điều thú vị mới ... Ngồi trên xe, lặng lẽ trả lời từng tin nhắn đầy yêu thương của nhỏ mà lòng tôi cứ lan man không có tí cảm xúc nào hết. Ngày hôm đó đánh dấu ngày đầu tiên tôi đã bắt đầu cho cuộc đời sinh viên phía trước và tôi cũng không biết được rằng sau ngày hôm ấy tôi cũng đã bắt đầu những chuỗi ngày đầy những buồn vui, ngọt ngào, hạnh phúc, tội lỗi, đau khổ và cay đắng ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đến Sài Gòn!

Chưa gì mà Sài Gòn đã chào đón tôi bằng một cơn mưa nặng hạt. Đứng trú mưa trên nhà chờ xe bus mà lòng ngổn ngang trăm thứ. Lúc nói lên đây dù mẹ có gửi cho tôi cả 1 cái số táo quần đầy đủ địa chỉ và các số điện thoại của bà con trên này nhưng tôi gạt phắt đi:

– Mẹ để con tự lo. Con không thích làm phiền bà con nào hết.

Thực ra đúng là tôi chẳng cần mẹ tôi phải lo lắng gửi gắm gì ai hết, tôi chúa ghét gửi gắm bà con cô bác, từ nhỏ tôi cũng đã sống xa gia đình, việc đi học, đi thi và giờ nhập học cũng tự một mình tôi đi chứ chẳng cần cha mẹ đưa đón, lo lắng chuyện ăn ở gì hết (có bác lo được rồi ==)).

Sài gòn trời mưa nhưng cũng ồn ào và náo nhiệt, tôi cũng không lạ lắm lắm vì tôi cũng từng sống từ nhỏ ở thành phố Cần Thơ rồi mà. Bụng đói cồn cào, miệng thì rửa thẳng anh bạn cả buổi trời chưa thấy ra đón tôi mặc dù chửi muốn nát cái điện thoại. Xung quanh là âm thanh hỗn tạp của những người bán hàng rong, những người xe ôm chèo kéo khách và cả tiếng gọi nhau í ới của mấy anh chị trong màu áo xanh đang tiếp sức giúp đỡ cho những thành viên sinh viên ngoại tỉnh lên Sài Gòn nhập học như tôi. Tôi mỉm cười vì tôi cũng sắp là sinh viên rồi chứ bộ, năm sau tôi sẽ thử khoác lên người màu áo xanh ấy để thử cảm giác sinh viên tình nguyện ra sao (thật là gương mẫu:-“).

Cuối cùng thằng quỷ cũng tới đón tôi. Vừa tính chửi vài câu cho xả cái tức trong bụng thì phát hiện nhỏ con gái xinh xinh đứng kế bên ... giờ chẳng lẽ mở cái miệng ra chửi thì mất hình tượng lắm (sinh viên gương mẫu mà) nên tôi nhẹ giọng.

– Sao giờ mới tới vậy ... chờ 2 tiếng rồi đó ba.

– Mưa đường ngập dử quá bị chết máy – thằng bạn tôi hiền và tốt bụng nên nghe tin tôi sắp lên Sài Gòn thì gọi nó, để nó giúp đỡ 1 thời gian. Tôi không thích phiền người thân nhưng vì tôi thích bạn bè tôi hơn, dù gì bạn bè cũng thoải mái hơn.

– Há! Thành phố lớn mà ngập hả mày – chưa sống SG sao biết được ==)) có mà bơi được luôn ấy chứ giỡn à.

– Hơ hơ rồi mày sẽ biết. Thôi giờ về nhà tau cất đồ đạc rồi tau dẫn ra chỗ tau làm ăn luôn.

Vậy là hai thằng vật nhau trên chiếc xe cà tàng thằng bạn đặc biệt mượn của bà chủ chỗ làm của nó để đón tân sinh viên. Về đến phòng trọ thì 2 thằng ướt như chuột lột, đồ đạc đầy mùi bùn đất, mùi hôi của nước ngập quá đầu gối.

– Mày để đồ đó tau dẹp cho. Đi tắm trước đi rồi ra quán tau làm ăn.

Tôi chọn đại 1 bộ quần áo rồi chui vào nhà tắm. Chợt phát hiện trong phòng có đồ của con gái. Tôi giật mình hỏi thằng bạn.

– Ê Duy sao có đồ con gái trong này mày.

– Ủ đồ của chị 2 tau đó, quên nói với mày chị 2 tau lên ở học may một thời gian.

– Rồi tau ở đây có sao không đó.

– Không sao đâu chị tau dễ lắm. Tau cũng có nói bà rồi. Tắm lẹ đi mày, trễ rồi.

Tắm xong thằng Duy chở tôi ra quán cơm chỗ nó làm. Bà chủ quán hiền và tốt với người làm. Ở đây làm cũng toàn là sinh viên, phụ giúp việc buôn bán, đổi lại bà chủ bao toàn bộ tiền ăn ở cũng như một khoản tiền nhỏ khác để lo chuyện học hành hàng tháng. Chào hỏi vài câu bà chủ thấy tôi hiền nên cũng vui vẻ nhận lời để tôi phụ làm việc và ở đây tạm thời một thời gian, chờ nhập học vì nghe nói trường có 2-3 cơ sở chưa biết tôi sẽ học ở đâu nên chỉ xin ở tạm thời thôi.

Lần đầu tiên bán cơm đúng là vô cùng vất vả. Tôi phải chạy bàn bở hơi tai, rồi gói hộp cơm, cho canh vào bọc ... Làm ở đây tôi học được nhiều thứ lắm. Ngay cả cách cho canh vào bọc làm sao cho gọn mà không bị đổ phồng tay, việc buộc canh buộc nước mắm cũng phải có tập luyện nhiều lần, rồi cách tiếp đãi khách, cách tính tiền, dọn bàn vì quán cơm là nhiều thành phần khác nhau đến nên tôi còn học được cách quan sát, cách nói chuyện rất có ích cho việc học sau này.

Làm tuy mệt nhưng tôi vẫn vui vẻ vì chủ yếu tôi làm để học hỏi chứ không phải làm để kiếm tiền. Trở lại chiều hôm đó, tôi về lại nhà trọ với cả tấm thân mỏi nhừ. Thằng Duy đi tắm, còn tôi thì nằm tự xoa bóp tay chân. Có tiếng bước chân ngoài cửa phòng. Rồi một người con gái mở cửa bước vào – tôi đoán chắc đây là chị thằng Duy – Chị nó cũng không xinh lắm nhưng tôi cũng phải sững người vài giây (để tịnh tâm) vì chị nó mặc đồ sexy quá. Sau này tôi mới biết chị thích mặc đồ ngắn vì SG thực sự rất nóng.

– Em là M phải không? – chị Lan cười tươi bước vào ngồi trước mặt tôi.

- Dạ dạ chị Lan phải không chị – tôi hơi lung tung vì chị ấy ngồi sát tôi quá, với lại mùi hương con gái của chị Lan làm tôi cũng hơi nóng trong người.
- Em lên hỏi nào. Thăng Duy đâu..em ăn uống gì chưa?
- Dạ nó đang tắm. Hồi nãy em có ăn com ngoài quán bà chủ rồi.
- Quán cô Surong hả em – chị Lan vừa hỏi vừa mở cái bịch trắng đang cầm trên tay ra.
- Dạ phải chị ...

– Em lấy cho chị mấy cái ly trên bàn. Chị mua được 2 ly chè thái nè, em ăn với chị cho vui. Tính mua cho 2 chị em à, mà giờ có em nữa nên thăng kia cho nó nhin, chị em mình ăn hen.

Thăng kia đang tắm nghe có người cúp phần ăn, nó la như heo bị chọc tiết:

- Ê ể bậy buời ...
- Im liền thăng kia, bữa nay có khách rắng nhin đi con – chị Lan cười ha hả.
- Cái đồ trọng sắc khinh thân – thăng kia hậm hực.

Nói thì nói dzậy chứ rồi bà cũng đổ chè ra 3 ly chia cho 3 người. Vừa ăn vừa xem tivi vừa nghe 2 chị em bà tám trên trời dưới đất, toàn mấy câu chuyện tôi hông biết đầu của tai nghe gì hết, thôi thì ma mới ngồi im hợp chợ vậy (thiếu con vịt thì phải). Ngồi được chút thì ông bạn trai bà ghé qua, mua cho cả đám bịch mặn với ổi. Vậy là lại hợp chợ tại phòng.

Tôi thì ngồi im xem tivi, thì thoảng được chị Lan đưa cho miếng mặn, miếng ổi ăn và trả lời mấy câu hỏi xã giao của chị Lan với anh Toàn (bạn trai chị Lan). Nói chung mọi người rất thân thiết vui vẻ, anh Toàn cũng dễ gần, sau này 2 anh em hợp nhau ở chỗ khoái coi đá banh, khuya khuya có MU đá là 2 anh em lại dẫn nhau ra cafe coi la cho đã. Anh Toàn về, cả đám cũng chuẩn bị đi ngủ. Thăng Duy quăng cái gối vào mặt tôi sắp xếp chỗ ngủ.

- Tau nằm trong cùng, mày nằm giữa chia cái mền với bà đi ha.
- Cái gì tau nằm giữa hả

Tôi la lên ngạc nhiên. Vì ban đầu tôi cứ nghĩ tôi là người lạ, chị là con gái thì thăng Duy phải nằm giữa mới đúng chứ.

- Ủ tau quen nằm trong rồi. Mày cứ nằm giữa, đừng có ngại.
- Nhưng mà ... tauTôi vẫn giả bộ lúng túng
- Chị không có ăn thịt em đâu mà sợ – chị Lan vừa cười bước trong wc ra.

Đêm đó tôi không thể ngủ yên được, không phải lần đầu tôi nằm ngủ kế con gái nhưng mà nằm giữa không quen, lại bị đụng chạm vào người chị, tôi sợ xoay trở mình mà lỡ đụng vào người chị thì bị không nên. Dù gì nam nữ thụ thụ bất thân. Nhưng mà cái cảm giác nằm kế một thân hình sexy như thế này thì không tránh khỏi cảm giác rạo rực trong người, lâu lâu chị xoay người lại chạm vào tôi, làn da mát lạnh khiến tôi cứ y như có luồng điện chạy vụt qua người vậy.

Nhắm mắt ngủ được chút lại giật mình thức, và cứ y như mỗi lần thức giấc là lại thấy chị Lan càng nằm sát tôi hơn. Lại phải xích qua thăng bạn, cái phòng thì nhỏ xích hoài cũng không được nên cuối cùng tôi đành nằm 1 kiêu, tay chân đều không dám cử động (kiểu này mà tới sáng chắc thành nhân tượng luôn quá). Vậy là tôi cố gắng đẩy đẩy chị ra ngoài, vô tình chị thức, mỉm cười ngủ tự lãn ra nhưng ngủ được một chút là đầu lại vào đấy ... cứ như vậy tới sáng @@ mắt ngủ trầm trọng.

Sáng dậy, thăng Duy thì chạy ngay ra quán phụ dọn quán, còn tôi thì bà chủ nói chỉ ra phụ vào buổi trưa và chiều tối ngay giờ đông khách thôi, còn mấy lúc khác thì dư người làm rồi để mấy đứa làm ăn lương nó làm. Còn tôi vì đêm qua mất ngủ nên giờ nằm hoài hông mở mắt dậy nổi. Tự nhiên có cảm giác hơi lạ lạ, mở mắt ra thì thấy chị Lan nằm quay mặt về phía tôi chăm chú nhìn. Tôi giật mình hỏi.

- Bộ bộ mặt em dính gì hả sao nhìn em dzữ vậy.
- Uhm ... nhìn bộ mặt mất ngủ của em kia, ngố quá ông tướng (bà làm tui mất ngủ chứ ai nữa:-w)
- Ủ ừ tại lạ chỗ em ngủ không được.
- Vậy em ngủ thêm chút đi. Để chị thay đồ chạy ra chợ mua đồ ăn sáng cho.
- Thôi thôi chị để em đi. Ai làm dzậy bao giờ
- Thôi đi ông tướng biết đường không đòi đi. Nằm ngủ đi, chị mua xú à đừng có ngại. Em ăn gì
- Dạ dạ gì cũng được chị

Chị lan cười vui vẻ khép cửa phòng đi. Tôi nằm thờ phào vì. Một óc thiệt, cả đêm bị áp chế tinh thần dzữ quá. Một nên tôi ngủ lúc nào không hay. Được một chút thì chị Lan đánh thức tôi dậy để ăn sáng.

- Chị không đi làm hả chị.
- Uhm chị học may ... lâu lâu ra tiệm thôi còn lại ở nhà tập may. Còn em chừng nào vô học.
- Dạ mừng 5 vào nhận lớp.
- Ủa còn hai mấy ngày sao em lên sớm vậy.
- Dạ em lên sớm để tìm chỗ trọ rồi tìm việc làm.
- Chà lo xa quá hen. Chưa gì tìm việc làm rồi.
- Uhm em làm để học hỏi kinh nghiệm à.
- Vậy hả. Giỏi quá ta. Thôi em ở đây luôn với 2 chị em chị đi cho tiện. Kiếm đâu xa nữa.
- Dạ em cũng không biết. Tại chưa biết trường chuyên em học ở cơ sở nào nữa chị.
- Vậy sao ... ừ sao cũng được tưởng em chê chỗ chị ở chứ.
- Dạ không có đâu chị. Sao em dám chê được.
- Hi hi chọc em đó. Vậy em ở đây với tụi chị chừng nào biết học ở đâu rồi tính hen.
- Dạ chắc phải vậy thui chị (bữa đó tôi đứng ngoan, 1 đầu câu luôn dạ dạ)
- Uhm thui em xuống dắt xe chở chị ra ngoài tiệm rồi lấy xe muốn đi đâu thì đi, khi nào chị gọi em ra rước chị nha
- Há ... bộ chị không sợ em chạy xe luôn hả.
- Haha thách ông tướng lun đó. Dám chạy không ... thui dắt xe ra đi, nhớ giữ chìa khóa cẩn thận nha em, mà đi luôn là chị hết vô nhà đó.

Vậy là tôi chạy xe chở chị ra tiệm may ngoài chợ An Đông. Tôi nói chưa gì mấy bà trong tiệm đã cười ha hả chọc:

- Ê ê con Lan có trai mới kìa tụi mày ...
- Đâu đâu
- Trời ơi baby quá ...
- Lan ơi mày dụ con nít người ta hả
- Còn ông Toàn đâu
- Chết chết kỳ nào tau đốt nhà mày ... haha(mấy bà này đúng nhiều chuyện).
- ... Haha, ừ bồ mới tau đó ... đũa nào kua tau giết (ơ tui thành bồ bà hồi nào dzậy).

Rồi chị Lan quay qua kiu tôi về.

Đường về cũng dễ, không đến nỗi quên đường. Đang cười khi khi vì không quên đường thì mất tôi chùn xuống. Chết lo nhớ đường đi mà quên nhớ nhà K. Chạy xe qua chạy xe lại vòng vòng mấy cái hẻm, cái nào cũng thấy quen quen mà nhà thì hồng nhớ nhà nào mới là nhà mình. Điện thoại cho chị Lan thì không dám vì hồi nãy có mạnh miệng vỗ ngực tuyên bố làm gì có chuyện tôi đi lạc được. Điện thoại cho chị Lan thì coi như dọn đồ về quê với vịt cho rồi.

Đổ mồ hôi chạy vòng vòng hon tiếng đồng hồ (gần hết xăng luôn) thì cái khôn tôi mới trở về với chủ. Tôi điện thoại cho thằng Duy hỏi đường ra ngoài quán sẵn phụ rồi trưa về chung với thằng Duy luôn. Chứ giờ mà hỏi tôi nhà ở đâu thì chẳng khác nào tự vả vào mồm, về tôi kể cho bà kia nghe thì bà cười cho nhục cái mặt.

Phụ quán đến gần hết khách thì trưa, tôi lãnh nhiệm vụ đi đón chị Lan về, tất nhiên trước khi đi tôi cũng chở thằng Duy về để nhìn mặt nhà nử chớ. Ra tới tiệm thì lại chào đón 1 tràng chọc ghẹo của mấy người làm chung trong tiệm may. Chị Lan lên sau lưng ôm tôi cứng ngắt, mắt quay về phía mấy bà trong tiệm cười hi hi ... Chắc là trêu mấy bà đó chứ gì ... làm tự nhiên được ôm (sướng cả người).

Tôi siết ga chạy đi, đường Sài Gòn trưa bon chen, kẹt xe ở mấy cái đèn đỏ muốn nhũn não. Chị Lan không còn ôm cứng tôi nữa mà ngồi dang hoàng lại,

miệng nói tay chỉ tùm lum thứ cho tôi ... một thì một, bức thì bức nhưng tôi vẫn phải cố dạ dạ thưa thưa trả lời mấy câu hỏi của chị Lan.

Về tới nhà, tôi ngủ 1 mạch tới chiều rồi ra phụ quán. Đang làm thì chị nhắn tin:

– “2 dua ve an com voi chi. Dung an ngoai quan. Chi moi nau canh chua cho em an ne?”.

Hỏi ý thằng Duy thì nó kêu về trước ăn với chị Lan, còn thằng Duy ở lại ăn tại quán rồi chờ bà chủ đi mua mấy thứ linh tinh nữa. Về tới nhà chị Lan đã dọn cơm sẵn, tôi chỉ việc rửa tay rồi vào ngồi ăn mà thôi Cả buổi cơm tôi ăn thì ít mà nhìn lên thì nhiều. Đầu óc cứ nghĩ mấy thứ đen tối chỉ thiếu điều muốn phạm tội vậy. Ăn xong lại giành nhau rửa chén và tất nhiên tôi chỉ giả bộ giành cho có thôi chứ tôi chưa lười làm việc nhà mà

Thằng Duy về, lại ăn trái cây, nói chuyện linh tinh và xem tivi, hôm nay cũng thân hơn với chị nên tôi thì thoảng cũng góp vui vài lời. Tám chán chê thì 2 thằng đi ngủ, còn chị Lan đi ra ngoài với anh Toàn.

Đó là những ngày đầu tiên ở Sài Gòn, nhận được sự giúp đỡ của chị Lan và thằng Duy tôi cũng vượt qua được khó khăn ban đầu. Gần đến ngày nhập học tôi phải chuyển chỗ ở đến gần trường đi học cho tiện.

Có lẽ tôi xin được kết thúc phần hồi ức về chị Lan tại đây ... vì câu chuyện chính tôi muốn nhớ nhất là nằm ở phía sau ...

Về phần chị Lan, đó chỉ là một khoảng nhỏ trong quãng đường dài, chẳng có tính yêu, chẳng có gì ngoài cảm giác ham muốn bình thường của con người và xen lẫn là tội lỗi. Tôi cảm thấy tội lỗi mỗi khi gặp anh Toàn, sau này tôi mới biết chị Lan và anh Toàn thực sự chưa bao giờ vượt quá giới hạn, ngay cả nắm tay hay ôm hôn anh Toàn cũng khó khăn lắm mới chạm được vào người chị Lan.

Sống với chị Lan khoảng hơn 10 ngày, khi tôi hết chịu nổi cái ham muốn xấu xa tội lỗi, mà nói chính xác hơn là cảm giác xấu hổ với anh Toàn, tôi quyết định chuyển ra tìm chỗ khác để ở, tránh mặt chị là cách tốt nhất vào lúc đó ... dù rằng ngày tôi chuyển đi ... tôi biết chị Lan khóc rất nhiều sau lưng tôi. Chị Lan chẳng đòi hỏi gì ở tôi, tôi biết chị Lan cũng hiểu vì sao tự nhiên tôi lạnh lùng bỏ đi ... và vì sự bỏ đi này của tôi mà chị Lan sau này từng nói:

– Ngày ấy em đi chị cũng biết vì sao em đi mà, vì chị hiểu cảm giác của em ... chị thích em từ lúc em còn học 12 hay ghé qua nhà rù thằng Duy đi chơi kìa ... mà không bao giờ em vào nhà nên đâu có gặp chị ... mỗi lần em lại đứng ở ngoài với thằng Duy chị cũng lên nhìn em đó ... lúc em đi chị buồn nhiều lắm, giờ vẫn còn buồn, nhưng không khác được đúng không em ... chị cũng không thể sống như vậy mãi được, có lỗi với anh Toàn lắm ... cảm ơn vì ngày đó em đi dứt khoát như vậy ... cảm ơn em ...

...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Rõ ràng cả ngày dài, cuối cùng cũng tìm được chỗ trọ ... đậu xanh trường của tôi ... dám chuyển tôi ra học tuốt ngoài quận 12 ... Ban đầu cứ tưởng được học ở trung tâm Sài Gòn, ai dè chuyển ra đây, lẽ loi có 2 lớp duy nhất ... cứ như con ghê không bằng Nhưng được cái chi phí sinh hoạt ngoài này có vẻ dễ chịu hơn so với trong trung tâm ... nhà cửa, đồ ăn đều rẻ hơn nhiều ... thôi thì ráng chịu 1 năm, chờ được chuyển về trung tâm rồi quảy luôn cho tôi máu.

Lớp học của tôi có khoảng 120 đứa, đa số toàn là người miền Đông, miền Trung, cá biệt có mấy đứa tuốt ngoài Bắc nữa ... nói chung hơn 64 tỉnh thành dường như lớp tôi đều chiếm hơn 50 tỉnh rồi ... chỉ có người miền Tây như tôi coi bộ là hàng hiếm trong lớp.

Nhìn quanh đi quẩn lại chỉ thấy vài em xinh, còn lại đều chẳng đáng lưu ý cho lắm. Kể cũng lạ cái ngành này của tôi lẽ ra phải đẹp nhiều lắm chứ nhì ... hay là tôi quen nhìn gái đẹp rồi nên giờ thấy mấy đứa trong lớp, đứa nào cũng bình thường hết ... thôi chết, không lẽ chưa gì tôi đã chai sạn với cái đẹp rồi sao ta ;)).

Nói chung cuộc sống của tôi trên lớp khá lặng lẽ, tôi ngồi 1 góc cuối lớp và chẳng để tâm đến bất cứ việc gì của lớp. Với tôi học kỳ đầu dường như chỉ là học và mãi cho đến bây giờ rõ ràng tôi chẳng tìm thấy một đứa bạn thân nào hợp để chơi trong hơn trăm đứa lớp tôi, có lẽ quan niệm, cách sống và khoảng cách nào đó làm tôi cảm thấy chẳng hợp với bất cứ đứa nào. Tính tôi đã vốn bất cần, ít nói, lại hay có những hành động theo dạng tự kỷ cho nên hiển nhiên tôi được xếp vào hàng cá biệt của lớp cá biệt vì tôi chẳng hay tụ tập bàn tán chuyện của lớp, cũng chẳng chơi bi-a, đánh bài, hay kéo nhau đi nhậu nhẹt, cá độ với tụi con trai trong lớp ... niềm vui duy nhất của tôi hợp với tụi đó chỉ là đá bóng và xem đá bóng.

Cái về bất cần, pha một chút lẳng tử của tôi không thích hợp với tụi con trai ... nhưng vô tình lại có gì đó thu hút tụi con gái ... và cái duyên với con gái của tôi (đã được xác nhận bởi mấy thằng chí cốt cấp 3) vẫn làm tôi được chú ý và yêu mến của các nàng. Trong suốt quá trình học tại lớp này cho đến giờ dù trong đầu tôi luôn xác định rõ một điều sẽ không có chuyện tình cảm giữa tôi với bất kỳ đứa nào cùng lớp, đến giờ dù quan hệ có đi đến mức nào với một vài đứa nào đó ... nhưng tôi vẫn giữ cái lập trường như vậy, cho nên hoàn toàn tôi đều làm ngo, chẳng quan tâm đến những mối tình của mấy cặp đôi trong lớp ...

Nói thì nói vậy ít nhiều tôi cũng vướng vào một số lời bàn tán hay trêu chọc nào đó của cái lũ sinh viên nổi tiếng nhiều chuyện này, mà cái ngành của

tôi chính thầy cô cũng phải phán 1 câu xanh rờn: “Không nhiều chuyện tụi em cũng phải học cách nhiều chuyện ... càng nhiều chuyện càng tốt ... xem như là một môn học để tụi em làm nghề sau này.”

Việc học xem như cũng đi vào quỹ đạo. Tôi bắt đầu đi tìm việc làm thêm mặc dù người thân tôi ra một quy định rằng cấm tôi đi làm thêm. Việc của tôi chỉ có học và học, còn tiền bạc để người lớn tính. Nhưng tôi vẫn dấn dấn gia đình để đi làm thêm vì tôi đã xác định lên đây chủ yếu là bon chen học hỏi với đời chứ không phải để vui đầu vô “kính sử”.

Chạy dọc theo mấy con đường lớn của Quận 12 cả ngày trời cũng chẳng tìm được chỗ nào để làm ... Bỗng tôi phát hiện một quán cà phê hình như mới mở đang đăng bảng tìm nhân viên Dừng chiếc mặc-tin (mới mua) vô góc quán tôi đi sâu vào, quán này làm theo phong cách của nhật bản, có một chút cổ kính và lạ mắt ... (chủ quán là anh trai của diễn viên Hồng Anh).

Tôi đoán đúng, 2 ngày nữa quán mới khai trương ... Sau một hồi chờ đợi, rồi phỏng vấn, rồi hỏi linh tinh cuối cùng tôi cũng được thăng cha quản lý lun xun nhận vào làm vị trí phục vụ Xem như ngày đầu tìm việc mà có việc làm thì quá ok rồi ... Tôi vui vẻ quay về ... tất nhiên là ghé qua tiệm net gần nhà trọ đến liên lạc với một người mà đến lúc đó tôi vẫn chưa biết được sau này người đó đã trở thành một phần cuộc đời đầy những kỷ ức, mà cho dù đến mãi mãi về sau không bao giờ tôi có thể quên được.

– Buzz buzz! Cốc cốc ... có chủ nhà ở đó không – tôi gõ vội vào bàn phím – 15 phút trôi qua, chẳng thấy ai trả lời tôi gõ tiếp –không có trên máy hả ... vậy out nha ... – màn hình hiện lên cái icon lạnh nhạt (lúc đó tôi phải phì cười vì cái icon đó).

– Haizz chủ nhà đi vắng ời ... bên đó kiểm chi nữa ... – dỗi tôi chắc lun rồi vì dù gì cũng cả tháng nay tự nhiên tôi mất tích mà, bận lo vụ học hành ... đầu óc đâu mà online với mấy mối quan hệ online này chứ.

– Hi ... giận nhox hả nữ hoàng?

– Ai thêm giận nhà người ... sao không đi lun đi pm chi nữa

– Uhm tính đi lun thiệt rồi mà nhớ nữ hoàng xấu xí quá nên ...

– Grừ grừ ... ta xấu hùi nào ... đồ nhox con xạo sự.

– He he ừ xạo sự mà có người nói chuyện với mình hoài mới ngộ

– Ai thêm ... tại nha người buzz hoài bức mình chứ bộ.

– Thui đùa chút màngủ giận đilo chuyện học hành nè ... thời gian đâu online

– Thiệt không ... hay là lo mấy cô hot girl ở trường rồi quên ta .=.

– Hot girl nàocó nữ hoàng băng giá ở đây ... sao hot nổi mà hot

– Haizztin được thăng nhox lằng tữ như người ta xấu xí liền

– Tự tin ghê hôn ... đẹp sao xin webcam hoài không cho

– Sợ người thấy ta đẹp quá người xấu sao

– Éc ... mắc gì xấu

– Thì thấy ta đẹp rùi nhà người dè xòm ... ta ỳnh xiu

– Dê đâu dê ... có thấy chị ra sao đâu mà dê ... cho webcam đi rùi tính

– No no ... mơ đi cung. Đã nói chừng nào lên đây đi rùi gặp thiệt lun.

– Thì giờ lên rùi nè

– Lên đâu

– Sài Gòn nè

– Haaaaaaaaaaaaaaaaaaalên chi

– Lên kiểm chi chứ chi

– Hix tự nhiên kiểm ta chi

– Kiểm để dê chứ chi

- Ngon ngon ... ta ỳnh 1 cái là xiu tại chỗ lun chứ dề
- Con gái gì ... tối ngày dọa ỳnh
- Chứ sao ... không lẽ để người ăn hiếp ta hoài
- Èoai ăn hiếp ai biết liền à

Vậy là chat mãi tới khuya ... Lần nào cũng vậy ... cứ online nói chuyện với chị là hai đứa chat tới khuya. Đa số câu chuyện toàn là chuyện linh tinh không có vấn đề gì rõ ràng ... cãi qua cãi lại, chọc qua chọc lại, rùi giận dỗi, rùi lại làm hòa ... mà không biết chán, quên cả time ...

- Nè nhox
- Gì
- Lên đây thiệt hả
- Uhm thiệt
- Nói thiệt đi..làm gì
- Dề chị
- Hứ! ... mệt quá nói thiệt đi không out à
- =.= Dề chị là chính ... mà học là phụ được chưa
- Hihi lên học hảhix hix ... vậy giờ sao
- Sao la sao ... lèm bèm gì đó.
- Thì giờ phải gấp nhà người thiệt hả
- Ồ ... bộ không thích gấp nhox à
- Hix không biết nữa ... chị sợ
- Sợ gì ... tưởng dề chị thiệt hả
- Dề thì sợ gì nhox. Chị chỉ thấy sợ sợ
-rắc rồi, tự nhiên sợ sợ
- Uhn! Thấy sao sao ấy
- Một ghê ... thì chị không mún gấp nhox cũng ép đâu mà lo
- Không phải màhix hix thiệt khó nghĩ quá ... nhức đầu ghê
- Vậy thui out nghĩ đi khuya rùi
- Uhm.chắc ngủ
- Vậy về nha ... chị ngủ đi
- Uhm nhox về cẩn thận đó. Có gì chị nt cho
- Biết số không mà nhần
- Hi hi ... thì không
- Èo ... ai biu xin số hoài không cho
- Thì giờ cho nè
- Ồ ... số nhox nè:01xxxxxxx
- Uhn ... bít rùi ... về đi

– Ngủ ngon nha chị xấu xí

– Đáng ghét ... ta đi ăn bánh kem!

Tôi chạy xe lang thang khắp nơi ... vòng vòng qua công viên Quang Trung, rồi chạy dọc theo mấy con đường ven công viên ngắm nhìn xe cộ qua lại. Nghĩ tới chị là lại thấy một cảm giác gì đó bình yên, vui vui. Chị lúc nào cũng bí ẩn và khó hiểu ... lúc thì như con nít nhưng có lúc ... chị nói chuyện y như một nữ hoàng thực sự vậyTôi quen chị cũng nhờ blognhững trang blog của tuổi mới lớn ... ngu ngơ ... trong sáng tới (tùy lúc =)))

Tự nhiên tôi nhớ lại lúc tôi tìm thấy blog chị ... chỉ có mỗi cái avatar của một cô gái ngồi quay lưng lại, xung quanh là mấy chậu hoa cúc dại ... nhỏ bé và mỏng manh. Cái avatar chẳng ăn nhập gì với cái nick blog chị hết Nữ Hoàng Cô Đơntôi đọc entry của chị ... tôi phát hiện trong đó có nhiều tâm sự ... có nhiều điều bí ẩn ... không biết tự nhiên tôi nghĩ chị là nữ hoàng thực sự ấy chứ, mà nữ hoàng thì sẽ đẹp lắm ... (khờ thiệt) ... Rồi tôi pm cho chị ... một câu ngố oi là ngố

– Nhox ghét chị!

–???? Nhà người là ai ... tại sao lại ghét ta

– Không biết ... nhưng nhox ghét chị!

– Grừ ... tại sao ghét ta ... hả hả hả hả

– Thì tại ghét hơn hơ.

Vậy đó ... cách làm quen rất nhảm nhí ... và từ cái nhảm nhí đó..mà tôi với chị quen nhauCứ mỗi lúc online nói chuyện là 2 đứa cãi nhau chí chóe, tranh luận về mấy vấn đề linh tinh chẳng đâu vào đâu hết ... ngay cả hoa cúc có bao nhiêu cánh hoa ... vì sao có nhiều cánh hoa mà cũng cãi nhau cả buổi trời ... Chị không phải là người đầu tiên hay duy nhất tôi nói chuyện qua chatnhưng là người duy nhất mang lại cho tôi cảm giác thoải mái và bình yên ...

Đôi lúc chị như một đứa con nít thích giận dỗi nhong nhèo ... nhưng đôi lúc chị lại dịu dàngđôi lúc lại có vẻ gì đó lạnh lùng và bất cầncuộc sống của chị nhiều bí ẩn ... Tôi cảm nhận chị là con gái thật (không fake) ... và là một người đẹp nữa ... tôi chỉ cảm nhận vậy thôi chứ chưa bao giờ tôi nhìn thấy mặt chị, cho nên có lần tôi trêu:

– Nhox ghét chị

– Ghét hoài dza

– Uhm ... thấy ghét

– Sao ghét???

– Thì ai bâu chị đẹp mà lớn tuổi hơn nhox chi..nhox không được yêu chịnhox ghét ...

– Xí ... ai cho mà yêu ... chị là nữ hoàng đó ghen ... nhox con không được yêu chị đâup

– Heheừ thì không iu được mới ghét ^^.

...

Đang mãi mê với suy nghĩ ... chợt điện thoại reng ... vừa bắt máy lên chưa kịp alo đã nghe tiếng con gái bên kia:

– Đồ đáng ghét ... đồ ngốc

Rồi cúp máyơ con điên nào thế nàytự nhiên mắng 1 tràn rồi cúp máy ... tôi chửi đồng vào câu thôi chứ cũng chẳng thèm quan tâm chi cho một óc ... hồi cấp 3 ngày nào mà tôi không bị nhá má, phá má, rùi mấy tin nhắn từ số lạ, tin nhắn làm quen có, tin nhắn đe dọa có ... chưa kể thư từ nhét trong ngăn bàn ... nói gì thì nói, tuy tôi vừa lùn vừa xấu ... nhưng chẳng hiểu sao ... lại được mang cái danh boy vip ở trường cấp 3mấy trường huyện xung quanh và trường thị xã ... tiếng boy vip và bay bướm cũng không biết ai đồn mà mấy trường đó đều biếtchuyện tôi bị đánh ghen hay hăm dọa tránh xa nhà này nhà kia là chuyện bình thường mặc dù tôi cũng chẳng quan tâm tới mấy cái tin nhắn hay thư từ làm quen ấy (chảnh ghê).

Lại có tin nhắn từ số máy đó:

“Nhox là chi ne. Chu nhật mình gap nhau nha.dung co ban gi do.”

“uhm chi.ma gap o dau”

“gap o windown ngoai han thuyen do 8h sang nha”

“nhung lam sao biet mat chi ma nhan”

“nhox mac ao mau xanh la cay nhu trong ava di vao do tu chi kiem nhox”

“uhm hihi mong la hum do không ai mac ao xanh la cay nua”

“uhm ... chi ngu nha ... chu nhat gap nhox”

“ngu ngon chi xau xi”

...

Ngày đầu tiên đi làm. Quán đông khách vì là ngày khai trương nên đa số là khách mời. Có một số diễn viên, ca sĩ bạn bè của cụ Hoàng Anh nữa chứ. Đi trà, oder nước ... một bờ hơi tai nhưng đứa nào cũng được yêu cầu phải đi cho ra dáng, đứng cho lịch sự và giữ trên môi nụ cười tươi hơn hoa =.= Xui một điều là tôi vốn có cái mặt buồn, mặt buồn ... thì thoảng mấy đứa làm chung và cả thằng cha quản lí lùn xùn phải nhắc nhở tôi cười lên ... cười thì cười ... nhưng rồi cũng đầu lại vào đấy.

Ca hai bắt đầu từ chiều, nhưng tôi và một vài đứa khác được quản lí nhờ làm giúp vài ngày thêm ca tối ... cũng tốt làm ca tối, đèn không được sáng cho lắm nên tôi cũng chẳng cần phải cười quá nhiều nữa trừ khi mặt giáp mặt với khách. Quán buổi tối khách ít hơn lúc sáng, bây giờ chủ yếu là khách đi uống cà phê thật chứ không phải cái khách mời nữa ...

Tiếng nói chuyện râm ran, tiếng cười khúc khích của một vài cặp tình nhân ngồi trong góc, tiếng nước chảy xen lẫn với bài hát không lời khiến không khí ở quán có vẻ dễ chịu hơn. Một nhóm khách 6 người đi vào tiến về khu vực gần chỗ của tôi quản lí. Có lẽ công tử cô chiêu gì đấy mà, ăn mặc có vẻ mốt, đầu tóc đều nhuộm xanh nhuộm vàng. Đặc biệt trong nhóm tôi phát hiện một cô gái đẹp nổi bật hơn nhiều so với những đứa đi chung. Gương mặt nhỏ khá buồn, make up nhẹ ... có nét đẹp giống giống Midu nhưng nói thật nếu không tính về khoảng nổi tiếng thì có lẽ nhỏ vẫn quyến rũ người khác hơn so với Midu vì cách ăn mặc khá sexy, bộ đồ tuy không hở nhiều nhưng lại ôm sát người khoe hết mọi đường cong trên cơ thể, tôi không thích con gái nhuộm tóc cho lắm nhưng từ khi nhỏ xuất hiện quan điểm của tôi thay đổi ngay, dường như con bé này sinh ra để đẹp nhất với mái tóc vàng thì phải.

Tôi ngần người ra để nhận xét sắc đẹp của nhỏ mà quên mất nhiệm vụ phải đi trà (thấy gái đẹp là vậy đấy =)). Tất nhiên là không chỉ một mình tôi ngần người mà cả đám phục vụ nam cũng nhìn còn nhỏ với con mắt thèm thuồng, trong lúc tôi đi trà cho bàn con nhỏ thì mấy chả đứng bàn tán xôn xao (có thằng cha quản lí trong đó nữa – đúng là lùn mà vẫn hám gái =)). Nói là ngần ngợ trước con bé nhưng rồi tôi cũng chẳng thấy thiện cảm lắm với cái đám này, ăn nói mất lịch sự, đứng gần toàn nghe tụi này nói về mấy chuyện khoe khoang, khinh người này nọ, nhìn cũng đoán ra toàn chuyên ở nhà ăn bám gia đình, ngứa tay xin tiền ra ngoài lên mặt với đời chứ đâu.

Nghĩ là vậy cho nên với cái tính bất cần của mình, lúc mang nước ra cho tụi này mặt tôi vẫn lạnh như tiền, chẳng quan tâm đến sự hiện diện của con nhỏ xinh đẹp. Suốt cả tiếng đồng hồ đứng nghe tụi này chém gió, tôi chẳng thèm nhìn về phía con nhỏ thêm lần nào nữa, còn mấy cụ phục vụ khác, mấy cha khách gần đó thì vẫn nhìn, nói ... rồi giành nhau thêm trà, giành nhau mang cái này cái nọ ra bàn con nhỏ để tranh thủ nhìn @@. Bỗng tôi nghe tiếng reu reu, tiếng con nhỏ phục vụ chung nhóm với tôi nghe có vẻ sợ sợ ... nhìn lại thì ra cái thằng quý đầu ngựa (tôi cắt tóc buồm ngựa, nhuộm đỏ chết..thằng này mà xỏ thêm cái mũi là đúng ngựa vàng seagame) đang nắm tay nhỏ bạn reu reu ... Tôi vội bước đến kéo nhỏ ra nói nhỏ

– Bà qua kia oder khách mới vào chỗ này để tui.

– Ừ ừ ... – con bạn nhìn tôi về mặt bối rối rồi quay đi (nhỏ không đẹp nhưng cũng dễ thương hèn gì bị chọc)

– Dạ anh cần gì? – tôi quay qua hỏi thằng đầu ngựa

– Đ- má ai kêu mày mà mày lại đây.

– Dạ anh cần gì cứ gọi em, còn nhỏ kia phải oder khách mới vô

– Má mày, tao đéo cần biết, kêu nhỏ đó lại phục vụ mau – thằng đầu ngựa trừng mắt nhìn tôi, xung quanh mấy đứa kia cũng hùa theo bắt tôi phải gọi nhỏ bạn lại phục vụ.

Nhỏ bạn đứng xa nhưng nghe vậy cũng lật đật chạy lại để phục vụ ... tôi miễn cưỡng đứng sang 1 bên. Thằng đầu ngựa lại reu reu con nhỏ trong tiếng cười khoái trá của mấy đứa đi chung trừ con nhỏ xinh đẹp có vẻ im lặng.

– Nè em ... anh muốn uống nước buoir ép ... mà nhìn em anh thấy chỉ có cam thôi hà ... sao của em nhỏ vậy cung (bà mẹ mày về mà uống buoir ép của má mày á – tôi lảm bảm)

– Dạ anh ... anh gọi gì ... để em vào mang rabuoir ép hay cam anh.

– Cung mang cho tôi cái ly không rồi vắt tại chỗ tôi mới uống cung ơi – thằng ngồi kế con nhỏ xinh đẹp lên tiếng, thằng đầu ngựa cười ngất ngưỡng ...

– Đ- má thằng này hay ... đúng đúng anh chỉ thích uống cam của cung ... hế hế hế – vừa cười nham nhở tôi vừa kéo con bạn lại gần chỉ tay vô ngực con bạn. Chịu hết nổi con bạn gằng giọng

– Buông tui ra ... đồ mất dạy (chửi hay)

Thằng đầu ngựa bị chửi, nổi điên đứng dậy giơ tay tát con bạn

– Bóp!

Người dính cái bóp không phải con bạn mà là cái vai của tôi, lúc thằng này vừa tát thì tôi nhanh tay kéo con bạn ra, đưa vai đỡ cái tát. Tay tôi run bần bật suýt làm rơi mấy ly trà đang cầm trên khay. Thằng đầu ngựa nóng đỏ cái mặt, 2 thằng kia cũng kéo ghé rầm rầm đứng dậy, thằng đầu ngựa nắm cổ áo tôi chửi

– Đ- má thằng chó...mày thích kiếm chuyện với tao hả

– Mẹ nó, đập chết mẹ nó đi, tiền quán tao lo – thằng kế bên hùa theo, mùi rượu tụi này nồng nặc phả vào mặt tôi. Vốn ghét mùi rượu và cũng chẳng để ý tới tụi này ... tôi vẫn nhẹ nhàng

– Có gì đâu, tui chỉ bụng trà thay cho mấy anh thôi à.

Vừa nói mặt tôi vẫn lạnh tanh quay nhìn phía khác cười khẩy, vô tình nhìn thấy gương mặt con nhỏ xinh đẹp nhìn tôi ... con nhỏ này đẹp mà bị cầm hay sao nên từ đầu buổi tới giờ hồng thêm nói 1 lời nào hết. Mãi suy nghĩ bỗng tôi lãnh nguyên cú đập thẳng vào bụng. Ly trà văng ra vỡ tạo nên âm thanh rất vui tai ... tôi đứng dậy mặt vẫn giữ nụ cười khẩy (cười cho đỡ nhục, lo nhìn gái bị ụynch không kịp đỡ).

Tiếng đổ vỡ làm mấy ông bảo vệ chạy ào lại can mấy thằng điên đó lại, thằng làm chung kéo tôi đi vào trong còn lão quản lí thì đứng nói chuyện giảng giải với tụi điên đó. Nói chuyện này nọ được 10 phút thằng ngồi kế con nhỏ rút 1 tờ tiền 500k đập xuống bàn, quay qua nói nhỏ gì với thằng mặt ngựa nên gật gật rồi nhìn về phía tôi chìa tay làm hình cây súng bắn 1 phát rồi cả đám kéo nhau đi thẳng ra cửa. Thằng này chắc hoang tưởng tôi là diễn viên trong mấy phim cao bồi hay sao ta ... mặt mày vào phim là xác định cái vai ngựa thôi con à.

Ông quản lí giải quyết xong vụ lộn xộn, hỏi vòng vòng mấy đứa phục vụ gần đó rồi quay lại chỗ tôi đang ngồi.

– Thôi cũng không phải lỗi mày. Làm tiếp nổi không

– Dạ không sao anh.

– Ờ được thì làm. Vô phòng thay cái áo khác đi rồi ra làm tiếp. Mày cũng gan quá.

– Có gì đâu anh. Em thay đồ cái. – tôi quay đi lên lầu, nói không sao chứ thằng đó to con, đập 1 cái cũng thấm lắm chứ giỡn à, tôi nhỏ con mà.

– Cảm ơn ông nha ... tại tui ... – con nhỏ đi theo tôi lủi rủi

– Khùng hả bà ... đi xuống làm đi, theo tui chỉ tính thay đồ dùm tui hả – vừa nói tôi vừa làm cái mặt dâm dề với con bạn.

– Ừ ừ tui quên ... quý à!

Quán đóng cửa, đa số tụi phục vụ đã về hết, chỉ còn tôi, ông quản lí với 2 thằng bảo vệ ở lại để dọn 1 số thứ rồi mới về. Một ngày làm việc khá tốt, tuy có vụ lộn xộn xảy ra nhưng nói chung tôi cũng được thằng quản lí xếp vô hàng thân cận của quán.

– Em về nha anh Kha

– Ờ lại làm vài chai mày

– Thôi mai đi, giờ về giặt bộ đồ, mai em học sáng.

– Ok. Mai qua quán sớm thu mấy cái chứng minh nhân dân của tụi nó làm hồ sơ giùm tao

– Duyệt lun!

Sài Gòn về đêm đôi lúc cũng yên lặng thật. Đêm nay trời đẹp ... tôi lạng lẽ đạp xe một mình về nhà trọ, cái bụng bị đập lúc nãy vẫn còn ê ẩm ... đứng xui xẻo, cũng may không bị đuổi chứ ngày đầu đi làm gây chuyện mà không bị đuổi thì ... còn gì đen hơn. Chạy được một đoạn thì sau lưng có tiếng mô-tô kéo ga làm tôi giật mình lùi xe lên vỉa hè. Một chiếc mô-tô (tôi không rành về xe cộ) vọt lên dừng trước mặt tôi, theo sau là 2 cặp nam nữ thẳng đi SH và novou. Đèn xe tắt tôi nhận ra thằng đi chiếc SH là thằng quý đầu ngựa ... còn ngồi trên moto là thằng ngồi kế nhỏ xinh đẹp ... sau lưng không ai khác, con nhỏ ngồi khoan tay nhìn tôi cùng với ánh mắt giống như lúc tôi bị đánh trong quán.” Phen này lạnh ít dzữ nhiều rồi M oi..tôi thâm nghĩ”. Thằng đầu ngựa nhảy xuống xe lao về phía tôi vừa rình chiếc xe đạp của tôi quăng ra xa vừa chửi.

– Đ- má em yêu ... kiếm chiến với tao hả con dog ... bữa nay chết mẹ mày với tao ...

– Dzo dzo ... giỡn chơi với anh ý chút đi ông – hum nay quậy dzui thiệt ...

Tiếng 2 con nhỏ ngồi sau 2 xe kia cổ vũ (tổ cha mày 2 con mắt).

Tôi vẫn đứng im lặng. Trước giờ tôi bị đánh cũng nhiều nhưng ít khi nào tôi chạy và đánh lại lắm. Phần vì tôi nhỏ con, ốm yếu, phần vì tôi vốn không thích đánh nhau. Lúc trước còn xung còn hay kéo bè phái đánh đấm này nọ nhưng sau cái vụ tôi vì háo thắng, có chút võ trong người đánh thẳng hàng xóm vỡ mặt, suýt phải hủy bỏ 1 con mắt (tay tôi đâm mạnh quá nên gãy 1 ngón) ... từ đó tôi hứa với thầy dạy võ và chính bản thân tôi là dù có chuyện gì cũng

phải nhin. Đàn ông hơn nhau cũng đâu phải ở nắm đấm.

– Đ- mẹ mày khinh tao hả..đéo nói gì mày.

– Haha chắc nó sợ vãi ra quần rồi chứ gì ...

Vậy là thằng đi novou với thằng đầu ngựa bay vào đám đá tôi túi bụi. Tôi chỉ giơ tay chịu trận chứ không chạy, cũng không đánh trả. Mặt tôi mỉm cười nhẹ ... Tôi thoáng thấy nhỏ xinh đẹp nói gì đó vào tai thằng chờ tôiXong thằng kia gật gật rồi khỏa tay kêu 2 thằng đánh tôi dừng lại.

– Thôi hai cha, tính đánh nó chết thiệt hả.

– Đ- mẹ thằng này hèn chết mẹ đánh đéo đánh lại.

– Móa mày, thấy nó nhỏ con không.

– Đẹp! Chơi vậy được rồi móa giờ kiểm chỗ ăn rồi giải tán.

Vậy là cả đám hò nhau lên xe cười khoái chí rồi máy xe lao đi ... Tôi nằm dựa lưng vào cột điện, máu từ miệng và mũi chảy ra nhỏ từng giọt từng giọt. Tôi mỉm cười lắc đầu ngao ngán, tay quệt máu trên môi chẳng thèm quay mặt nhìn theo tụi đó. Nhưng tôi cảm giác con nhỏ vẫn nhìn tôi từ lúc bị đánh đến lúc bỏ đi. Xùy! Nghĩ quái làm gì cho mệt ... Tôi đứng dậy phui bụi quần áo đi về ... Sài Gòn đêm ... gió thổi hanh hao ... kết thúc một ngày nhiều chuyện kỳ cục xảy ra ... xui thật!

– Trời đất! Mặt mũi sao vậy thằng kia – ông Kha la lảng lên khi nhìn thấy tôi. Ông không phải người đầu tiên hỏi tôi câu này từ khi tôi bước vô cái quán này.

– Dạthì mấy thằng tụi qua tôi đón đường em.

– Ở đ-t mẹ cái tụi chơi chơi này ... Mày làm nổi không. Hay về nghỉ đi

– Thôi anh ... em làm được..mà a không sợ em làm mất bộ mặt của quán chứ

– Đẹp ... mặt mày gì ... mày đi vô kêu con Thúy tôi dán cho mấy miếng băng keo rồi ra làm.

– Ok luôn anh trai. Rồi vụ giấy tờ?

– Thôi để tau kêu đứa khác. Còn mấy thằng đó để có gì tao tính cho.

Vậy là tôi tiếp tục làm việc với cái mặt đầy băng keo cá nhân, người đau ê ẩm vì trận đòn. Trời dần về tối sắp tới giờ cơm chiều, đa số tụi phục vụ được vào phòng ăn cơm, chỉ còn lác đác vài đứa được ở lại phục vụ khách sẽ ăn sau, tôi nằm trong số đó. Không đói nên tôi cũng không muốn ăn, tôi đi vòng vòng khu vực tôi quản lý để xem khách (giống thằng cha quản lý ghê:-'). Chợt con nhỏ xinh đẹp hôm qua bước vào đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Tôi quay lại, nhìn con nhỏ có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng rồi tôi cũng để mặt lạnh lùng hỏi:

– Chị đi mấy người ạ.

–

Con nhỏ im lặng bước vào cái bàn trong góc ngồi xuống. Tôi đi theo từ phía sau nhìn ... Con nhỏ hôm nay mặc cái quần jean ôm sát người, cái quần cách điệu đầy những đường cắt làm chân con nhỏ ẩn hiện làn da trắng mịn, áo con nhỏ cũng ôm sát người khoe cả 2 bầu ngực căng tròn ... Hix hix ... đẹp vậy mà quậy, uống thiệt tôi chép miệng.

– Chị dùng gì?

Tôi chìa cái menu trước mặt con nhỏ rồi đứng im nhìn ra phía cổng. Con nhỏ ngược mặt nhìn tôi rồi trả lại menu:

– Cam vắt bỏ thêm 1 tý muối! Cảm ơn! (chà nhờ đi một mình mới biết là hồng bị cầm)

Tôi cầm lấy menu chẳng thèm nhìn lấy con nhỏ bước đi vào trong. Cùng lúc đó mấy đứa phục vụ ăn cơm xong cũng bắt đầu rục rịch về quán làm việc ... Tụi con trai với thằng cha quản lý lại nhìn con nhỏ như chưa từng thấy gái đẹp bao giờ. Tụi nó lại bàn tán, lại đứng tụm 5 tụm 3 nhìn con nhỏ, kể cả tụi con gái cũng nhui chuyện luôn mặc cười nhất là trong số đó có cả thằng cha quản lý mới ghê ... Tôi bụng nước ra cho con nhỏ đi ngang cái đám đó mà lắc đầu la nhỏ.

– Hồng làm việc hả cái đám này – cả đám chung hứng trong đó có thằng cha quản lý

– Ế thằng này ngon.

– Ủa ủa quán mình mới có quản lý mới hả anh Kha.

– Đâu có..có mình tao thôiớ quên nữa, tụi mày đi làm việc đi ... kêu mấy đứa chưa ăn đi ra sau ăn rồi lên làm nhanh ... – ông la lên (ôi ông nào đi

mướn cái ông quản lí khùng hết chỗ nói vậy trời)

Mang nước ra cho con nhỏ xong tôi quay đi chẳng nhìn đến con nhỏ nữa. Chỉ gật đầu cho có lệ khi con nhỏ cảm ơn tôi.

– Ê ông M, đi ăn com kia.

– Thôi bà đi ăn với tui nó đi tui ăn sau

– Gì không đói hả ba

– Ờ tan ca tui ăn sau ... giờ ăn không vô

– Hix bộ bị đánh đau ăn không nổi đúng không

– Ờ coi là vậy đi ... bà đứng lo..tui ăn sau

– Uhm vậy tui đi hen. Để tui giành phần cho ông.

– Thanks.

Rồi tôi quay đi làm việc bình thường. Con nhỏ vẫn ngồi đó một mình. Tụi phục vụ trong quán thì đi qua đi lại đều nhìn về phía con nhỏ, kể cả ông nội quản lí cũng xê rế vòng vòng khu vực có con nhỏ ngồi chứ hông còn tung tăng đi khắp quán, rùi không thèm đi lên khu vực trên gác kiểm tra luôn.

Bởi vậy ta nói ngày nào con nhỏ này lại thì mấy khu vực khác tụi phục vụ có mệt thì cứ ngồi chơi, uống nước, tám chuyện thoải mái khỏi sợ ổng đi kiểm tratất cả những ai đi ngang chỗ con nhỏ ngồi đều ngước lại nhìn, mấy lão phục vụ đứng khu vực khác thì cũng có tìm cách đi ngang kể cả đi đường vòng chỉ để nhìn con nhỏ (quán gì toàn hám gái không – y chan tôi). Tất cả đều chú ý con nhỏ. Trừ một người ... đó là tôi. Tính tôi vậy, từ nhỏ giờ tôi đều tỏ ra thờ ơ vô tâm với mọi thứ, nhưng thực ra tôi luôn quan sát theo cách riêng tất cả mọi thứ diễn ra xung quanh. Tôi vẫn đi lại làm việc bình thường, dù con nhỏ ngồi ngay khu vực của tôi nhưng tôi chẳng để ý nhìn đến một lần nào hết. Việc thay trà cũng do thằng khác tranh làm ... Được một lúc lâu, con nhỏ lên tiếng gọi thêm 1 ly cam giống hồi nãy ... tôi chưa kịp phản ứng thì ông nội Kha xuất hiện trước mặt con nhỏ cười ... (lùn mà nhanh chân vậy ba)

– Em gọi gì ... anh sẽ lấy cho.

– Anh cho em 1 ly như cũ.

– Như ... như cũ là sao em

– Anh hỏi cái người đứng đằng góc kia – con nhỏ chỉ tay về phía tôi. Ông Kha đi về phía tôi hỏi.

– Là sao mậy ... em gái kêu hỏi mậy giống như cũ là món gì?

Tôi vừa cho trà vào ly vừa nói:

– À! Cam vắt bỏ 1 tý muối – thằng phục vụ đi ngang chen vào

– Vậy hả để em lấy cho nhanh.

– Đẹp đẹp..giỏi quá ... đi qua thay trà bàn 25 kia, ở đây để anh (sax..sao không làm phục vụ luôn đi ông nội).

Nói xong ổng lon ton đi vào lấy nước, còn tôi vẫn công việc phục vụ bình thường của mình. Đêm trời mát, thêm máy phun sương, máy quạt nên quán khá mát tuy nhiên phải đi lại nhiều, người thì mệt nên tôi ra mồ hôi khá nhiềuMồ hôi ra suốt trên mặt, mấy cái băng keo đựng mồ hôi mận làm vết thương của tôi ngứa và đauKhó chịu, tôi đứng gờ gờ mấy cái băng keo một cách hồn nhiên, miệng xúy xoa vì đau ...

Lột xong đồng băng keo trên mặt, tôi tự vỗ mặt vài cái cho tỉnh người rồi tiếp tục làm việc, không hay mấy hành động vô tư của tôi nằm trong tầm nhìn của con nhỏ (sau này mới biết con nhỏ nhìn tôi biểu cảm vì đau nên mắc cười nhưng không dám cười lên tiếng) ... Mãi làm tôi cũng chẳng để ý con nhỏ về lúc nào Thôi kệ nó, cũng có đáng gì đâu quan tâm chi mệt. Tôi mãi mê với công việc của mình, thi thoảng vẫn để mắt ngắm nhìn mấy chị em con gái đẹp đẹp đi vào quán ... Sài Gòn mà, đâu thiếu con gái đẹp.

Làm xong, mệt nhỏi cả người, bụng thì đói nhưng thực sự giờ vết thương mới hành đau nên chắc nhai com không nổi rồi, lại càng không thể uống với mấy ông nội kia nữa ... tôi cũng không thích nhậu tí nào Uống đại 1 ly bia xã giao, tôi bước đi ra về, sẵn kêu ông bảo vệ vô nhậu với tụi kia. Lấy xe ra thì thấy trên rổ xe tôi có cái bịch trắng (ĐM xe tau tuy hư hông nặng nề cũng đâu phải cái thùng rác đâu, đưa nào chơi kỳ quăng rác lên xe tau rứa).

Thấy cái bịch nặng nằng, tôi mở ra thử thì ra là một cà-men cháo hải sản đã nguội với cái chai gì toàn tiếng tàu không nhưng nhìn cái hình thì đoán chắc là thuốc để xoa bóp vết thương. Tôi hỏi ông bảo vệ:

– Ủa bịch cháo ai bỏ trên xe em vậy anh Hải.

– Biết đâu! Chắc đưa nào tôi để phần ăn cho mậy đó. Hồi nãy không thấy mậy ra ăn com mà.

- Dà ... chắc vậy quá thôi em về trước nha
- Không nhậu hả mậy
- Không anh. Còn đau quá!
- Ồ cẩn thận mậy. ĐM coi chừng bị đánh nữa đấy.
- Chắc không đâu anh hehe.

Tôi lách cách chạy chiếc xe cà-tàng về phòng trọ, hôm qua bị quăng, xe móp méo, nhưng cũng còn chạy được, từ từ sửa sau cũng ok. Về nhà giờ cháo ra ... dưới ca-men có mảnh giấy nhỏ “Nhớ hâm cháo nóng rồi hãy ăn, thoa thuốc ngoài da ngày 3 lần, ăn xong rồi uống thuốc tan máu bầm vào nha”. Ai có lòng tốt vậy nhỉ ... à à không còn ai khác ngoài con bạn tôi, chắc biết tôi chưa ăn nên mua mấy cái này để bù đắp đây mà. Con nhỏ dễ thương mà tính tình cũng tốt quá ta.

Hôm sau đi làm ... tôi cũng chẳng nói gì tới vụ bịch cháo nữa. Tính tôi vậy, bất cần mà, việc hồi cấp 3 tôi giúp đỡ người này người nọ rồi người ta tặng quà lại cũng bình thường, chưa kể mấy món quần áo tự gửi học bạn, rồi xe ... không có chủ nhân cũng làm tôi quen với vụ này ... Con nhỏ lại đến uống nước, mặc đồ khác nhưng vẫn nét mặt đó, mái tóc vàng và chỗ ngồi đó ... tất nhiên món uống cũng giống như hôm qua. Cam vắt bỏ muối! Hôm nay tôi không đi một mình mà đi với đứa nào khác ... không phải con đi chung hôm đánh tôi. Nhỏ này cũng đẹp, nhưng không thể so với nhỏ kia được ...

Quán tôi lại rộn bởi hôm nay có tới 2 đứa con gái đẹp vào quán. Thực ra quán không thiếu khách đẹp, nhưng giờ tầm chiều này quán ít khách, mà con nhỏ kia mặc đồ lúc nào cũng rất nổi bật cho nên làm tôi phục vụ chọn rộn vậy thôi. Tôi đứng order nước cho con nhỏ mặt mày hôm nay không bằng keo nhưng cũng sung sung, nâu nâu đỏ đỏ bầm bầm:

- Như cũ ha.
- Còn chi? – tôi quay qua hỏi con đi cùng, tự nhiên nhìn tôi hồi lâu rồi cười ngặt nghẽo
- (bà mẹ cái con điên này ... mặt tau bầm chút thôi mắc gì mầy cười như bị điện giật dzậy) ... Dạ chị dùng gì ạ
- ... Ê..hem ừ ừ ... cho em ly ép dưa hấu (hay dưa gang gì không nhớ rõ) ...

Tôi gật đầu theo lệ rồi bước đi. Bưng nước ra cho 2 đứa này thì là một người không ai khác – thằng cha quản lý (giành để được nhìn chứ gì) ... Tôi lại tiếp tục làm việc bình thường, tất nhiên tôi chẳng gia nhập cái đám nhiều chuyện và cũng chẳng để ý tới bạn con nhỏ mặc dù tôi phụ trách khu vực đó ... có muốn làm cũng chẳng có cơ hội vì thằng cha quản lý cứ vòng vòng chỗ đó hoài mà được khoảng tiếng con nhỏ đi lại gần tôi hỏi:

- Nhà vệ sinh ở đâu – đứng gần mà cao hơn tôi cả nửa cái đầu, tôi quay lại thờ ơ.
- Chị đi thẳng theo cái đường sỏi ... thấy cái hồ nước nhỏ, nhìn bên tay trái trong góc có cái cổng 2 cây cột to đứng, đi vào là thấy.
- Cảm ơn ha!

Rồi con nhỏ quay lưng đi, hix xít cái giống gì mà thơm ớn, đi cái tướng thì nhìn ghét dễ sợ, mang đôi giày cao gót..hèn chi ... cao hơn tôi quá trời ... ăn gian bà cổ (ôi chiều cao của mình khiêm tốn thiệt, ức ức).

Con nhỏ đi tới đâu, ít nhất cũng có 2-3 cái đầu ngoái lại nhìn, đúng là nói so với diễn viên hay người mẫu thì hơi quá, nhưng con nhỏ đúng là có nét gì đó rất thu hút người khác ... Có lẽ trong quán này là trừ tôi rađơn giản vì tôi cũng chẳng muốn dây dưa liên quan gì, mà ai tôi đã không để ý rồi thì thái độ của tôi sẽ làm đối phương tưởng chừng như không tồn tại vậy

Tan ca ... tôi lặng lẽ chạy chiếc xe cà tàng về nhà ... lười đi sửa xe thậtNgười cũng bớt đau, có lẽ nhờ chai dầu thoa của con bạn mua ở đâu tốt quá, tôi đau ê ăm.xoa vào sáng ngủ dậy là thấy đỡ đau liền. Nói là đỡ chứ cử động thì khó khăn lắm, giờ làm việc đi lại cả ngày, người cứ như bị ai đè bóp mạnh vào khắp người, nặng trĩu. Nuốt vội tô cháo lòng, tắm rửa xong lên giường nằm ngủ luôn. Mấy ngày rồi không nhắn tin với chịvì hôm trước chị có nói đừng nhắn tin cho chị nhiều vì chị muốn để tôi chủ nhật gặp luôn chứ nhắn tin nói chuyện nhiều chị sợ chị đòi ý không gặp tôi được.

Hix ... Trả lời tin nhắn hỏi thăm của mấy đứa bạn, có cả nhỏ Linh và chị Lan nữađược một lúc tôi ngủ hồi nào không haytrong mơ chấp chồn là gương mặt của con nhỏ ngoài quán (má ơi ám ảnh trong từng giấc mơ luôn) ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Phần 4

Hai ngày trôi qua, chẳng có gì đặc biệt, tôi vẫn đến lớp học trong im lặng, ghé tiệm net bắn SA (Biệt đội thần tốc) đã rồi chạy lên quán. Thực ra từ lúc mới làm cho đến mãi về sau phần vì còn đi học, phần tôi thân với ông quản lí và cả ông chủ nên tôi được đặc cách đi làm không theo ca nào ... có hôm buồn buồn là tôi lại chạy lên quán làm, bạn học thì gọi nói một tiếng ... đổi lại tôi phụ giúp ông quản lí việc lật vật, ngày lễ ngày đặc biệt gì cũng là tôi với ông ngồi chuẩn bị trang trí này nọ ... có khi tôi ngủ lại giữ quán luôn. Con nhỏ đó vẫn đến quán vào tầm tối, lúc tui phục vụ ăn cơm ... Vẫn ngồi chỗ cũ và vẫn làm trung tâm sự chú ý trong quán trừ lúc có cô diễn viên hay người mẫu nào ghé qua quán và tất nhiên vẫn nhận được từ tôi sự thờ ơ ... Đột nhiên ông quản lí lại gần tôi kêu kêu kéo tôi ra 1 góc:

– Nè M! Anh nhờ mày 1 chuyện.

– Ừ a nói đi.

– Mày ... mày lại xin số điện thoại nhỏ đó giùm tao được không?

– Con nào?

– Thì nhỏ ngồi bàn 20 đó – vừa nói ông vừa vạch cái lá cây chỉ về phía con nhỏ.

– Thôi thôi ... tự nhiên quen biết gì xin ba.

– Mày thiệt nhất quá (bà mẹ ai nhất hơn ông nội) ... ráng giúp tao đi..anh em không mà

– Nhưng mà sao kêu em ...

– Thì tại tao thân với mày ... tui kia mà biết, nó cười cho thú đầu.

– Trời ơi ông tự xin đi

– Ngại mày ... giúp tao, tao đền ơn mày 2 ngày lương

– 2 ngày lương thìcũng ... thiệt lòng mà nói thì

– Đ.m mày trắng chết tiệt ... rồi 2 ngày lương, 2 châu ăn sáng. Ê đừng nói xin cho tao nha mày!(không lẽ xin cho tui @@)

– Hề hề cũng được – thực lòng tôi chẳng sợ gì ... vụ xin số này tuy tôi không quen nhưng quản lí nhờ mà không giúp thì cũng không thể không giúp..bác nào đi làm việc thì hiểu có mấy ai dám cãi lời sếp mặc dù thân thiết.

Tôi bước lại bàn con nhỏ một cách rất hùng dũng ... đúng là người ngay thẳng không có tà tâm tôi vậy các bác ạ.Chìa tờ giấy ra trước mặt con nhỏ tôi nói nhẹ:

– Chị có thể cho tui xin số điện thoại được không

– Con nhỏ tròn xoe mắt nhìn tôi – chắc shock lắm đây khi mấy ngày nay tôi chẳng bao giờ để ý nhìn tới con nhỏ mà bây giờ tự nhiên xin số – ... sao tui phải cho?

– À không! Tui xin giúp cho anh quản lí của tui – khả khả chắc thằng chả đang nhột lắm đây.

– Chứ không phải xin cho mình à ...

– Tùy..tui xin dùm ... cho không cho thì tui không quan tâm

– Xin số dt con gái mà nói gì thấy ghét vậy

– Uhm thôi vậy không cho thì tui lại nói ảnh biết ... – tôi định rút lại tờ giấy bước đi thì con nhỏ giằng tờ giấy lại.

– Thôi được rồi để xem ... có trò gì vui không..coi phải chỉ có mình anh quản lí gọi cho tui- vừa ghi con nhỏ cười bĩu môi.

Con nhỏ ghi số điện thoại lên tờ giấy đưa tôi..Tôi cầm lấy chẳng nhìn đến tờ giấy ... đi thẳng 1 mạch tới góc lòi ông nội lùn ra đặt tờ giấy lên tay ông cái đùng ... cứ như để nhỏ thấy rõ ràng rằng “thấy chưa tui xin cho người khác, tui không hề xem tới số dt bà néh”. Sau đó tôi quay lưng đi thẳng ra quầy trà tiếp tục làm việc. Có điều lạ sao con nhỏ hoặc là đi 1 mình hoặc là rủ theo con điên kia theo chứ chẳng thấy tui thẳng đầu ngựa quay lại quán nữa.

Mặt mày tôi giờ đã bớt sưng, mắt vết thương cũng khô và đang đóng mảyNgứa ... Tôi đứng gầy gầy ... tay mò mò cái mặt như muốn quào 1 cái cho tôi đã chứ rờ tới mấy miếng khô bò nàykhó chịu quá ... Đang gầy gầy con nhỏ đi ngang qua tự nhiên la một cái:

– Nè! – tôi giật bắn người quay lại – dạ ... dạ (bà mẹ làm tau bị liệu rồi con vô duyên) ... con nhỏ suýt phì cười vì cái thái độ của tôi ... nhưng rồi cũng ghìm giọng xuống

– Đừng có mò mò gõ gõ nữa..bị sọc thâm bây giờ. – nói xong con nhỏ quay lưng đi thẳng ra cổng.

Ở cái con này lạ ... tự nhiên kiểm chiến quan tâm tới vết thương của tôi nữa ... bộ nhân phẩm phục hồi hay sao rồi ... mặt tôi bị vậy là do đám bạn trêu ới của con nhỏ gây ra chứ ai ... Nghĩ là vậy rồi tôi cũng thôi không gõ cái mặt nữa ... đi làm việc tiếp ... lòng tôi bây giờ chỉ còn nghĩ tới ngay mai chủ nhật có cuộc hẹn với chị thôi ... lần đầu tiên gặp chị ... tự nhiên cảm thấy hơi run.

...

Để cho các bạn dễ hiểu câu chuyện mà tôi đang kể, thì tôi sẽ kể cùng lúc 3 thời điểm.

Thứ 1: “Hiện tại” là thời điểm mà tôi đang ngồi trước bàn phím gõ câu chuyện này. Những gì xảy ra trong hiện tại tôi sẽ dùng chữ in nghiêng để viết.

Thứ 2: “Quá khứ” là thời điểm mà tôi vừa thi đại học xong, tức là thời điểm mà tôi đã kể từ đầu câu chuyện. Những gì xảy ra trong quá khứ tôi sẽ dùng chữ thường để viết.

Thứ 3: “Quá khứ của quá khứ” là thời điểm trước “quá khứ” một khoảng thời gian. Những gì xảy ra trong thời điểm này, tôi sẽ viết bằng chữ in đậm.

Sáng ... thức dậy miệng đắng nghét, bụng đói cồn cào. Đêm qua thức hơi khuya (đêm nào mà chẳng thức khuya) ... tự nhiên nhớ em bạn (cũng một trong mấy hoa khôi trường Văn Lang) ... mấy bữa không liên lạc, đang ngồi viết lại truyện thì nhỏ buzz cái ầm, giật mìnhrồi call video cho tôi ...

Bên kia màn hình hiện lên một gương mặt đẹp dịu dàng, đôi mắt to tròn quen thuộc (nhỏ có nét đẹp và dạng mặt y như chị gì gì đóng vai Hoàng hậu trong phim Thiên Mệnh Anh Hùng đây các bác) ... Nhỏ buồn ... lần nào buồn cũng vậy..đều kiểm mình, call video xong ... nói 1 câu “anh..em buồn ... buồn nghiêm túc” (buồn mà cũng nghiêm túc). Vậy đó ... rồi ngồi im, có khi khóc, nhưng chẳng nói gì ... có hỏi gì cũng không nói, chỉ lắc đầu rồi ôm con mèo hõn, không thì lấy cái này cái nọ ra nghịch, ngồi vẽ xong khoe ... Xong nghịch đã, khóc đã ... rồi đi ngủ ... Tôi cũng vậy, phải dùng viết ngồi nói, chat..mặc dù nhỏ chỉ toàn là lắc đầu hoặc gật đầu ... nhưng cũng phải nói, cũng phải rảnh ngồi chọc cười nhỏ ... haizz riết rồi giống tự kỷ theo nhỏ luôn.

Tối nay ... nếu chẳng có gì thay đổi ... có lẽ ... sẽ mua hoa chạy xe đi thăm chịtrò chuyện..rồi về và lại cặm cùi gõ lại ký ức:)

...

Sáng chủ nhật đẹp trời ... đêm qua không có mưa nên trời rất thoáng ... Sài Gòn buổi sáng sớm luôn mang lại cho người ta cảm giác rộn ràng, tràn đầy sức sống. Ngày mới mà, người ta tất bật chuẩn bị cho công việc, phần chuẩn bị cho những giây phút thư giãn bên bạn bè, gia đình và cả người yêu nữa chứ. Hôm nay tôi cũng dậy sớm ... chuẩn bị sớm nhưng đồ tôi mặc lại chỉ là 1 bộ quần áo cũ. Cái quần thì của nhỏ nào tặng trong học bàn hôm 26-3 năm 12, cái áo màu xanh lá cây là của nhỏ bạn gái tôi trên tỉnh về tặng hôm sinh nhật.

Tôi mỉm cười nhớ lại cái hôm ấy tôi được bình chọn là người hạnh phúc nhất cái trường ... giờ ra chơi, tôi đang ngồi vu vơ trên lan can tầng 2 trường. Ở cái vị trí này tôi có thể nhìn thấy khắp trường nhưng ngược lại, rất khó để ai phát hiện ra tôi trừ mấy bà giám thị. Trên sổ của mấy bà thì cái tội “mạo hiểm với tính mạng của mình (ngồi lan can)” là cái tội thường trực nhất tôi mắc phải – thiệt mấy bà này cũng rành đầu nghĩ ra cái tội củ chuối hơn củ chuối nữa @@ ... lâu lâu vẫn được chụp tấm hình làm bằng chứng để phạt tôi =)). Đang thiu thiu ngủ thì nghe ồn ào ở phía cổng trường ... chẳng quan tâm. Tôi vẫn lan man ngủ thì nghe tiếng ồn ào càng ngày càng gần ... các lớp khác đều đổ dồn con mắt quay ra nhìn về cái đám đông đó ...

Lũ bạn trong lớp tôi cũng chạy ủa ra lan can đứng nhìn bàn tán. Thấy đám đông đi về phía cầu thang lên lớp tôi, tụi bạn tôi bàn tán. Thăng Hảo với tụi con gái lại kéo tay tôi hỏi hả:

– M ... M hay M đi đường kia xuống can-tin mau.

– Ủ đi đi M ... mua dùm tụi này mấy bịch nước mía đi.

– Thôi thôi mày kéo nó đi xuống can-tin liền, ở đó còn mua dùm nữa

Tiếng mấy nhỏ bạn trong lớp hỏi thúc tôi rộn cả lên ... chẳng kịp trả lời gì thằng Hảo kéo tôi xuống đây đi.

– Móa mày làm ơn trốn liền dùm tau.

– ĐM trốn làm cc gì. Mày ở đó tao chạy gọi thêm mấy thằng nữa..- thằng Thịnh chạy vụt đi xuống cầu thang ...

Giờ tôi mới cảm nhận sự nguy hiểm đang tới gần. Chuyện thường ở huyện, chắc lại là anh chàng nào kéo băng qua kiểm tôi nói chuyện đây mà. Tôi cười khẩy giũt bịch nước mía trên tay nhỏ đứng kê hút rột rột ... Toàn cao to lực lưỡng nhưng chẳng biết suy nghĩ gì hết ... tranh giành tình yêu bằng nắm đấm thì chỉ có mỗi kết quả duy nhất là mất tất cả, càng hùng hổ càng chứng tỏ mình đã chịu thua đối phương.

Đám đông đã kéo lên tới chỗ tôi ngồi ...mỗi người mỗi tâm trạng riêng, thái độ riêng, tụi con gái thì lo sợ còn tụi con trai thì sẵn sàng ứng chiến.Tôi quay qua nhìn đám đông ... bật giữa ... suýt lộn cổ xuống dưới đất, cũng may tôi quen cái vụ giật mình đứng tim kiểu này mỗi lần bà giám thị đứng bắt quả tang tôi nên tôi nhanh tay ôm lấy cành cây gần đó lộn 1 vòng rồi nhảy trở lại lan canTrời ơi con nhỏ bạn gái của tôi ở trường trên tỉnh xuống mặc cái váy màu hồng,đi giày cao gót màu hồng, tóc xõa ngang vai đang ôm 1 cái hộp cũng màu hồng trên tay đi lại gần tôi. Xung quanh nhìn là biết đám bạn của em họ con nhỏ họ tổng nó, còn gặp mấy lần số người còn lại là cái đám nhiều chuyện thấy đông đi theo cho có chứ biết quái gì.

– Đi đâu vậy chị 222222222.

– Emem ... vợ xuống chúc mừng sinh nhật anhanh ... chồng – nhỏ run run đưa quà lên trước mặt tôi. Tôi há hòng muốn đột quy luôn. Trời ơi hết giờ tặng rồi sao mặc bộ đồ nổi bật này đi vô trường ngay lúc này hả trời.

– Ờ ... ờthì ... ờ- gần như tôi á khẩu luôn rồi.

– ... sinh nhật vui vẻ ... em yêu anh chồng ngó- nhỏ hét lên hôn chụt lên môi tôi 1 cái rồi quay lưng chạy đi – ... em về trên nha

Đám đông ồ lên ngạc nhiên, rồi vỗ tay rùm trời đất, reo ho reu chọc tôi Còn tôi chỉ biết gục đầu vô con bạn (gục vô ngực mới ghê) mà trốn. Thăng Hào ôm cái hộp quà chữ đồng:

– Cái bà mẹViệt nam anh hùng tôilàm tao tưởng ụyng lộn tới nơi ai dè cần lộn.

Trống điểm, cả đám giải tán, tụi bạn diu tôi đi vào lớp (đột quy thiệt rầu). Đám con gái ngồi mở quà của tôi ra xem, còn tôi chỉ biết ngồi thờ dài nhìn từng món quà được đem ra triển lãm. Bà cô môn lịch sử bước vào Chào hỏi cho có lệ xong, bà lật ngay cuốn sổ sinh từ ra ... nhìn về phía tôi nói ngọt ngào:

– Msinh nhật hả em – má ơi da gà nổi rần rần trong người con rồi.

– Dạ ... nghe đồn vậy đó cô.

– Giỏi quá henlên đây em

Thôi xong thuộc chữ nào tui chết liền tại chỗ cho bà coi. Tôi run run bước lên, con nhỏ ngồi đầu bàn xé vội cái nhãn tên rồi cầm cuốn vở nhét vào tay tôi. Bà cô vẫn ngọt ngào – ... nhanh lên em hai đứa diu bạn M lên cho cô ... – 2 thằng quý bạn nhau ra xốc vai nắm tay diu tôi lên bâng, bà cô nhìn tôi bỏ cái kính ra cười tươi – ... bộ đuổi lăm sao phải nhờ bạn khác diu lên dzậy em ...

– Dạ..tiết nào mà thấy cô là em đuổi thiệt – tôi làm bộ vịn bàn xiu xiu

– Nhanh gọn nhé! Trình bày diễn biến

Tôi đứng cười nhìn cô, cười ... nhìn xuống lớp, cười, nhìn cô ... và lại cười ... mấy đứa bàn đầu lăm nhăm nhắc bài nhưng than ôi ... lịch sử chứ phải toán lí hóa đầu mà nhắc 1-2 chữ là nhớ được liền, tụi tập học mà tôi còn không có nữa là ==)) ... Tôi quay qua nhìn cô cười, cô nhìn tôi cười đưa cuốn tập trả lại tôi ... Mừng sinh nhật bạn M, chữ đẹp, 2 điểm ==))

– Học kiểu này năm sau chúc mừng sinh nữa em nhé!

– Dạ ... chắc vậy quá cô.

Tôi ngoác 2 thằng hồi nãy ... hiểu ý 2 thằng quý nhào lên khiên tôi về tận chỗ. Thừa cơ tôi bóp trым làm 2 thằng nhỏ mặt đỏ lét lăm bầm chùi ==)). Trên bâng cô bắt đầu giảng bài Còn tôi thì ngồi mân mê mấy món quà ... cái áo blue màu xanh, cái nón đen, 2 tấm hình, 1 móc khóa nửa trái tim, chai dầu thơm và hơn 554 ngôi sao giấy (nhỏ tự tay xếp trong vòng 2 ngày) ... vui và hạnh phúc nhưng quê quá ...haizzz nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng đoán ra con nhỏ làm nổi vậy là để đánh dấu chủ quyền chứ đầu ... Mật thám tay trong của nhỏ ở trường này không ít, chắc cũng nghe nhiều về thành tích lằng nhằng của tôi nên phải làm vậy để mấy nhỏ khác tránh xa tôi ra @@ ... nhìn hiền vậy mà nham hiểm thiệt ==)).

Tin nhắn tới:

“chok thik qua of vk không?”

“uhm thik.mà đang đau vay?”

“vk đang tren duong ve truong, cup hoc được co 2 tiet a hihh”

“hix gui qua hay bua khac xuong không được sao tu nhien ... hix hix”

“hihi tai e mun chok vui”

“uhm dzui ... dzui mun khoc lun”

“pleee ke chok mà bua nay em dep không hihh”

“uhm.dep dep mun khoc lun”

“xi get chok wa.chok hoc ik.chu nhat vk xuong den banh kem cho chok hen”

Tôi cười ... thiệt là..vượt hơn 30 km trốn tiết xuống chỉ để nói với tôi đúng 2 câu rồi chạy đi ... cho nên gì thì gì ... dù giờ đã chia tay nhưng tôi vẫn giữ và mặc cái áo thường xuyên như 1 cách để nhớ lại 1 thời mỗi tình học trò ấy ...

Bắt chiếc xe bus số 27 đi ra Bến Thành, xong lại đi bộ ngược về phía Hàn Thuyên. Lần đầu đi ra Quận 1 cho nên chẳng biết gì, cứ đi một tí lại hỏi đường. Cũng may lúc sáng chị nhân tín kêu đi xe bus ra đi chứ tự đi 1 mình lạc biết chừng nào gặp được chị. Tìm mãi cũng tới được café Windown. Tôi rụt rè bước vào café, có lẽ tôi vẫn chưa quen được với cái không khí café ở một quán xa lạ và khá sang trọng này mặc dù tôi phục vụ tại quán café cũng đẹp mà. Coi bộ làm phục vụ quen nên làm khách cũng thấy hơi ngại ngại. Tôi cầm cuốn menu từ tay nhỏ phục vụ lật lật vài cái cho có lệ rồi gọi:

– Cho mình 1 café đá không đường.

– Dạ ... café không đường hả anh.

– Uhm..nhớ nha ... không bỏ đường.

Nhỏ phục vụ quay đi, rồi quay lại 2 – 3 cái nhìn tôi như người ngoài hành tinh ấy. Có lẽ lần đầu tiên thấy một thằng nhóc non choẹt gọi món café không đường đây mà ... Tôi đến sớm, tôi luôn vậy trong mọi cuộc hẹn, tranh thủ time đến sớm trước ít nhất 15 phút hoặc nửa tiếng. Tôi không thích cảm giác chờ đợi, nhưng lại kiên nhẫn chờ đợi, vì không thích nên tôi không muốn ai chờ tôi hết và vì vậy tôi buộc phải chờ đợi=)).

Sài Gòn buổi sáng chủ nhật, mọi thứ luôn bình yên đến lạ, ít có những bon chen xô bồ, ít kẹt xe ... chỉ là hình ảnh của những con người thoải mái tận hưởng không khí của ngày nghỉ ... có lẽ ở SG, nhịp sống chậm nhất, bình yên nhất là vào những buổi sáng chủ nhật ... Nhắm nháp ly café đắng, mọi thứ trở nên nhẹ nhàng và đơn giản hơn, cũng bớt hồi hộp đây không phải là lần đầu tiên tôi hẹn gặp một người bạn trên mạng, nhưng chẳng hiểu sao từ đêm qua đến giờ tôi run và hồi hộp lắm. Chị cũng chỉ là một người chị bạn mà thôi, có khác là chưa bao giờ tôi nhìn được thấy chị mà thôi. Cảm giác sắp được gặp một người bạn thân nhưng chưa biết mặt thật kỳ lạ.

Một chiếc xe trắng dừng lại dưới lòng đường. Tôi nhìn lướt qua, bên trong bước ra một cô gái với chiếc váy màu xanh lá nhạt, đôi chân trần dài đặc trưng có thể nhìn thấy ở những người mang giày cao gót, đặc biệt là model, mái tóc dài và đen ... tiến về phía quán café. Chắc, Sài Gòn sao lắm người đẹp vậy nhỉ. Rồi tôi quay đi chỗ khác, nhắm một ngụm café đắng, đa số người trong quán đều nhìn theo từng bước chân của người con gái đó, riêng tôi thì không vì lúc này tôi mãi nhìn về phía lòng đường và cố tìm thấy ai có vẻ giống chị hay không mặc dù tôi chẳng biết chị là ai

Đột nhiên 2 thằng cha bàn kế bên cứ quay qua nhìn tôi thấy lạ tôi quay qua ghé đối diện, người đẹp đẹp lúc này đang tiến lại gần đứng nhìn tôi, đã cao lại còn đứng trong khi tôi ngồi thành ra tôi cảm thấy nhỏ bé quá @@ "vụ gì đây trời không lẽ mình ngồi nhầm bàn đặt của bà này" Tôi vẫn ngơ ngác khi người đó ngồi xuống nhìn tôi, nhìn từ đầu rồi lại nhìn xuống chân, nhìn ly café để trên bàn. xong rồi lại nhìn tôi ... Một khoảng time ngệt thở trôi qua ... tôi vẫn chẳng phản ứng, cũng chẳng nghĩ được gì hết. Chỉ thấy người đó bỏ cái túi lên bàn rồi cầm lấy ly café của tôi cho lên miệng uống 1 cách ngon lành tự nhiên, hồn nhiên uống đâu được một ngụm thì đặt vội ly café xuống bàn nhấn nhó cái mặt nói:

– Đồ khủng café gì đắng ghét dzậy.

Nghe xong tôi muốn bật cười vì shock ... Oh my god vụ gì đây trời không lẽ Sài Gòn này toàn mấy đứa đẹp mà bị tung tung ... tự nhiên lấy ly café của người ta uống xong còn oán giá cái nhân phẩm vừa được phục hồi của mình nữa chứ.

– ... mình mình ... có quen hả?

Người đó bật cười rồi cầm lấy chậu hoa cúc đại trên bàn của tôi đưa lên ngắm nghía – ê bây buổi, café nghịch thì được còn cái này thì không ... quạ để tôi và chị nhận ra nhau mà. Tuy nhiên tôi vẫn không nói gì ... chỉ nhìn người đó ngơ ngác (tinh thần bị áp chế trầm trọng rồi)

– Hoa đẹp ha ... kiếm đâu hay dzạ?

Tôi gât gât, mặt tôi nếu ai thấy thì lúc này nhìn thấy chắc cùng phì cười vì được khác 2 chữ to đùng “ngơ ngác”. Chợt điện thoại rung, tôi lấy ra mắt không rời người đó và nghe máy.

– Nhox khủng ... chị nè ...

Đối phương đang lên tiếng, điện thoại đối phương đang cầm trên tay và nói ... hình đây, tiếng ở ngay đây, còn hồn của tôi lại ngơ ngác vu vơ trên ngọn cây mất rồi, điện thoại tôi từ từ rơi xuống đất (điện thoại tàu khựa có khác rớt 1 cái pin, nắp thân máy chia nhau 3 ngả mà nằm=)))

– Đồ mặt ngố ... tỉnh lại coi ... tỉnh lại tỉnh lại mau

Vừa nói đối phương vừa cóc cóc lên đầu tôi cười hi hi.

– Anh ơi ... anh ... điện thoại của anh rơi đây ạ.

Tôi đưa tay nhận lại 3 mảnh của chiếc điện thoại từ tay nhỏ phục vụ, mắt vẫn mở tròn xoe nhìn đối phương.

– Cảm ơn bạn- rồi cầm luôn menu đưa cho đối phương rồi tự tôi giặt trả về cho nhỏ phục vụ.

– Một ca cao sữa đá ít sữa nha bạn – miệng nói tay đưa nhưng mắt và mặt vẫn nhìn về phía đối phương.

Tôi đoán chị đẹp, cảm nhận chị đẹpnhưngcó ai nào ngờ chị đẹp đến như vậy đâu Ngồi trước chị ... giờ tôi như một thằng chần chừ (=)) còn chị là 1 nữ hoàng sang trọng kiêu sa và xinh đẹp. Có bao giờ tôi dám nghĩ đến chị bên ngoài là thế này đâu. Cãi nhau chí chóe như con nít hằng ngày nhưng giờ chị trước mặt tôi đây là một thiếu nữ trưởng thành, đầy kiêu sa vừa nhìn thoáng qua ... tôi đã thấy chị ở một thế giới hoàn toàn khác tôi rồi Cảm giác quá shock ... quá bất ngờ và ... quá hụt hẫng ... hụt hẫng vì ... chị quá đẹp ... chị quá xa Liệu gặp nhau lần này rồi ... tôi còn

có đủ can đảm để tiếp tục làm bạn làm nhox của chị nữa không. Có lẽ lại đánh mất thêm một người nữa tôi quý ... miễn rồi ...

– Ca cao ở đây không biết ngon không nữa. Nè nè nhà người còn sống không đó nè nè xui thiệt òi hả.

Vừa nói chị vừa chọt chọt vô cái mũi của tôithôi ... suy nghĩ bay lên cao vậy cũng vừa đủ rồi ... rút xuống thôi. Nghĩ vậy tôi nhấp 1 ngụm cafe rồi lên tiếng:

– Chị thiệt hả.

– Chứ ai trời ... tên ngốc kia ... không phải chị..sao biết món chị thích mà gọi hay tap

– Sao ... sao nhận ra nhox được dzậy.

– Nè nè.. – vừa nói chị vừa chỉ vào cái áo của tôi và cầm chậu hoa cúc dzữ dzữ trước mặt tôi.

– Hix ... ờ ờ ... cũng nhanh mắt quá ha.

– Chứ sao ... nè nè làm gì nãy giờ cứ ngơ ngơ hoài dzạ ... ngốc tồ.

– Sao không ngơ được ... tự dưng ở đâu nhào dzô uống li cafe của người ta tình bơ, còn la mình khùng nữa chứ ...

– Hi hi ai biiu nhox ngốc quá chi. Mà cafe làm gì đáng quá hà

– Thì nhox toàn uống không đường không mà quên rồi sao – tôi mỉm cười.

– Uhm hen, quên mất tiêu ...mà chậu hoa cúc cho chị phải không – cái mặt nghinh nghinh lên trời già bộ suy nghĩ lời nói với cái mặt không hợp chút nào với cái dáng người của chị hết.

– Uhm ... thì còn ai ngoài chị đâu (tình thấy sợ, chậu hoa người ta chưa nói gì đã tự đem bỏ vô cái túi rồi giờ còn hỏi nữa)

– Kiểm hoa đâu ra hay ghê ... ở đây chị kiểm khó lắm

– Uhm chạy dọc mấy tiệm hoa kiểng ấy.

– Thôi lười đi lắm. Mai mốt nhox kiểm cho chị nghen.

...

Rồi hai đứa im lặngmỗi người chìm trong suy nghĩ riêng của mình. Có lẽ đây là khoảng lặng cần thiết để bình tâm lại ... nhất là với tôi ... Thực sự tôi cảm thấy tự tin và sợ 1 điều gì đó quá ... có lẽ người phải nói nên sợ cuộc gặp này là tôi hơn là chị Ly cafe của tôi cũng gần hết ... chị thì ngồi chống tay lên bàn nhìn tôi, miệng thì hút ly ca cao tới giọt cuối cùng, vậy mà vẫn cố hút để tạo nên âm thanh rột rột..

– Nhìn gì dzữ dzạ.

– Nhìn nhox ấy.

– Có gì lạ đâu nhìn.

– Hi hi nhìn con nít hơn trong hình. – (trời ... còn gì nhục hơn hả trời)

– Ờ thì còn nhỏ mà ... rồi sao.

– Thì ngố ngố nữa.

– Ngốc khi ... chị mới ngốc thì có ... hết cacao rồi hút chi hoài dzậy.

– Còn mà ... hút cho hết ngọt lun hehe ... giờ sao.

– Sao là sao.

– Hết nước rồi ngồi hoài nhìn nhau hà.

– Ủ ừ thì chị muốn sao.

– Đi chơi đi.

– Ờ ờ sao cũng được ... mà đi đâu nhox không có rành Sài Gòn đâu – vừa nói tôi vừa nhìn về chiếc xe đậu dưới lòng đường im lặng ...

– Thì chị người lớn ... chị sẽ dắt nhox ik chơi chịu chưa p.

Chị nhìn tôi rồi rút điện thoại ra gọi cho ai đó.

“chú 3 hả ... dạ chút chạy xe máy ra ngoài cà phê Windown liền dùm. Con có việc gấp chú ra, rồi lái xe con về nhà nghen”

– Xong hehe khỏe ... giờ mình đi chạy qua Hùng Vương palaza chơi hen.

– Là ở đâu ... biết chết liền.

– Ủ..chút đi rồi biết ... – em ơi cho chị 2 ly cacao giống vậy nữa nghen – chị đưa cái ly lên gõ keng keng vào cho nhỏ phục vụ biết.

– Kiu gì 2 ly lận dzậy – tôi tròn xoe mắt nhìn chị.

– Chị một nhox một ^^.

– Ủa ủa nhox đâu có quen uống món này.

– Uhm biết mà.

– Sao kiu.

– Chị thích – ngang như con cua – rồi hồn nhiên mang chậu hoa ra ngồi ngắm.

Chị của tôi là vậyít nhất từ lúc mới quen đến gặp ... chị đều hồn nhiên như trẻ con ... trẻ con hơn nhiều so với tuổi của chị..uhm dù sao chị chỉ hơn tôi có 2 tuổi thôi màGặp nhau trên mạng thì chat, cãi nhau không ngừng nghỉ đến nỗi quên cả time. Nhưng giờ gặp ở ngoài, giữa cả 2 đều có một khoảng lặng để suy nghĩ về nhauChị nói một vài câu ... hết vấn đề ... thì lại im lặng, thì thoảng nhìn nhau cười. Tự nhiên thấy mình ngổ đến lạ, chị càng ngổ ... và có lẽ Sài Gòn giờ cũng ngổ.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Phần 5

Cuối cùng chú 3 của chị cũng đến, trao đổi vài câu chú 3 lái xe về để lại chiếc xe vespa màu vàng cổ, nhìn bụi bụi, xua xua ... nhưng nhìn rất con gái. Tính tiền xong ... chị kéo tay tôi đi ra công giữa ánh mắt nhìn theo của bao nhiêu người trong cà phê ... Cũng may đây là chị tôi chứ nếu người tôi kêu bằng em thì hóa ra mang nhục rồi à ... Chị cao thật cộng thêm đôi giày cao gót nữa, chị cao hơn tôi gần cái đầu @@ ... Người ta cũng không thể gọi tôi là đại gia được vì tôi quá lùn, quá nhỏ con và mặt mũi quá not choẹt (hình như nhiều cái xấu trời ông dzòn dzô hết tôi thì phải) ... Dù sao cũng cảm thấy hãnh diện vì tự nhiên có một người chị xinh đẹp như thế này. Hai đứa đứng nhìn chiếc xe, chiếc xe chắc cũng đang nhìn 2 đứa vì chẳng biết đứa nào sẽ chở đứa nào ... đầu tranh tư tưởng một hồi chị khêu khêu tôi nói nhỏ.

– Nè nè ... nhà người chở ta đi

– Sax ... chị người lớn mà

– Nhưng nhà người là con trai

– Biết, mà xe này xe chị

– Thì xe của chị ... nhưng

– Đuối lý chứ gì ... thôi chở nhox đi ... nhox có biết đường xá gì đâu

– Chị ... chỉ đường cho ...

– Hix ngộ sao nhất quyết không chở nhox vậy ...

– Tại ... tại ... mệt quá ... tại người ta không biết chạy xeeeeeeeeeeeeeeee.

– Haaaaaaaaakhông biết chạy xe – tôi lại muốn đột quy thêm lần nữa, cái xe lùn xùn, người thì cao ... mà nghĩ sao chạy không được chiếc xe này – ... nhưng thấy ... lái xe được mà ...

- Thì xe kia nó nhieu bánh ... xe này có 2 bánh ... sợ lắm ...
- Rồi ... hiểu ... thôi lên xe đi chị tiểu thư ...
- Hehe chị là nữ hoàng, không phải tiểu thư nha
- Nói nhieu ... giờ đi đường nào
- Đó đó..queo qua cái nhà thờ vòng ngược lại ... chạy đi từ từ chị cho.

Chị ngồi lên xe tay vịn vai và tôi siết ga nhẹ chạy đi ... xe này xe con gái, chạy cũng hơi khó, loạng choạng chút tôi cũng quen. Thiết tình áp lực nặng nề quá, tuy là chị em ... nhưng khoảng cách giữ chị và tôi xa nhau quá ... làm sao để lấp đầy đây Vòng vo hồi lâu chỉ chóc cái nhau vụ lộn đường, tôi thì không biết đường nhưng tôi dám cá này giờ chị của tôi chỉ đường đi vòng vòng, lạc ít nhất 3 lầnđồ mồ hôi hột cuối cùng cũng tới Hùng Vương plaza ...

- Nhoc ... nhox thề với chị là mai mốt không có đi chơi xa ... mệt muốn chết ...
- Chị cũng mệt nè ... mình đi xem phim đi nhox ...
- Phim hả ... nhưng kiếm nước uống đã
- Lên rạp mua nước vào vừa uống vừa xem lun
- Vậy hả..ừ thì đi ... chị làm chủ hết nha, nhox không có rành đâu
- Biết rồi ông 2 lúa ...
- Lúa mà có người chơi chung ...
- Xí ... tại thấy nguoi
- Thấy sao
- Không ... thấy ghét ghét
- Khó hiểu!

Kéo nhau lên megastar 2 đưa ngồi thờ ... chưa từng thấy cái thang máy nào đông như hôm chủ nhật ... thiếu điều tắt thờ, thêm cái bà nào xịt dầu thơm mùi rất là kinh dị Chọn một phim hành động – kinh dị để xem (không nhớ là phim gì vì vào đó thực sự chẳng xem được gì nên không có ấn tượng về cái phim – lí do thì chút sẽ biết). Mua vé xong lại kéo nhau qua mua đồ ăn. Chọn 1 phần combo với 10 xâu cá viên chiêntôi thì tôi chẳng ưa cái mùi bắp tí nào, chỉ thích cá viên với ly coca thôi Chưa tới giờ chiếu phim nên 2 đứa ngồi 1 góc để nghỉ mệt và ăn ... Đưa xâu cá viên lên chưa kịp bỏ vô họng thì đã không cánh mà bay. Nhìn qua bên cạnh thì ra thủ phạm cướp miếng ăn ngay miệng mình là chị ... Cướp đồ ăn của người ta xong còn người tùm tùm cười cái mặt nghinh nghinh lên thấy ghét lắm ...

- Ai cho nguoi ăn, xâu này là của ta ...
- Có khắc tên không mà của ta của nguoi ... nhox đang ăn mà ...
- Không cho ăn ... ăn bắp kìa
- Ghét bắp, đưa xâu cá viên đây
- Hìhì không ... con trai phải biết ga-lăng
- Đẹp đẹp..đang đói..có đưa không
- Không đó

– Vậy thì nhox cướp – tôi cười rùi nhàu vô giật lấy xâu cá (lúc này ... tôi quên mất khoảng cách giữa hai đứa, tôi chỉ biết rằng trước mặt giờ mới đúng là chị của tôi, người hằng ngày vẫn cãi nhau, tranh nhau với tôi mọi thứ trên mạng).

Hai đứa giành nhau có 1 xâu cá viên chiên mà làm náo động cả khu vực ngồi chờ của megastar. Tôi cảm lấy hai tay chị kê miệng vô tình cắn thì chị hốt nguyên năm bắp rang nhét vô họng tôi rồi chạy vòng qua góc bên kia đứng trên tôi

- Đồ khùng tính cắn ta hả?

..nghe bấp ... lập tức tôi phun hết bắp ra ngoài lao về phía chị vật chị xuống ghế (loại ghế dài)

– Này thì trả xâu cá đây

– Buông ra ... bỏ người ta ... không trả ...

– Không trả chột lét à ...

– Dám ... không ... ta uýnh phù mỗ ...

... tôi 1 tay cầm lấy tay chị, 1 tay chọt vào hông chịchị cười ngặt nghèothế là hai đứa lặn từ trên ghế xuống đất ... chọc qua chọc lại ... la, hét, cườivà tự nhiên tôi nghe tiếng ai đó gọi nhỏ nhỏ:

– Anh chị ơi! ... xin lỗi

Tôi dừng lạichị cũng dừngnhìn lên ... nhìn xung quanhai cũng đang nhìn hai đứa, cái giọng nhỏ nhẹ anh chị ơi là của một cô nhân viên trong trang phục màu đỏChết chalo giỡn ... quên mất vụ đang ở nơi công cộng và chị với tôi đang vô tư đóng phim cuồng loạn giữa bàn dân thiên hạ ... xung quanh nào là bắp, nào là cá viên, nào là nước coca văng khắp mặt đấthết can đảm nhìn xung quanh ... tôi chuyển qua nhìn chị, chị cũng nhìn tôi ... hai đứa bỗng phì cười khúc khíchVội vàng dừng dậy tôi gãi gãi đầu nói với chị nhân viên yêu quý

– Chị chị..cho tụi em xin lỗi ... – cái người kia dọn bắp đi (tôi quay qua nói với chị rồi tiếp tục quay lại nói với nhân viên) – xin lỗi ... hi hi quên mất ... tại ...

– Mong anh chị đừng đùa quá mức nữa ạ ... đây là nơi công cộng- chị nhân viên vừa cười vừa nói. Tôi cười hi hi cắt lời

– ... rồi rồi ... không có lần sau đâu ... chị thông cảm hen..để để tụi em dọn ... nói rồi tôi lui cui cùng chị dọn qua loa ... vội vàng cái chiến trường nhỏ giữa những ánh mắt ngạc nhiên và lời bàn tán, tiếng cười khúc khích trên chọc nữa ... Chị nhân viên gọi 1 người nhân viên vệ sinh lại giúp 2 đứa ... Xong xuôi tôi vội kéo tay chị chạy về phía WCmắc cười nhưng không dám cười lớn.

– Hix hix tại nhoxtrời ơi xấu hổ quá – vừa nói chị vừa bịt mặt quay vô tường.

– Hi hi ai biết ... tại chị kìa ...

– Tại nhox ấy ...

– Mệt ... chị cũng hay quá ... giỡn xung thấy ón ...

– Huhu có biết đâu ... quên mất tiêu ...

– Haha giờ coi phim nữa không – tôi cười gỡ tay chị ra khỏi mặt.

– Coithì coi.

– Không mắc cỡ hả.

– Trong rạp tối thui chắc hông ai nhận ra mình đâu

– Uhm.vậy ... giờ sao

– Thì vô phòng chiếu trốn đi chờ tới giờ lun..còn có 10 phút mà

– Uhm ... vậy đi

– Khoan ...

– Gì nữa ...

– Nhìn nè ... dơ đồ, dơ tay chị hết rồi nè – chị xòe tay trước mặt tôi

– Uhm thui vô WC rửa đi, chải lại tóc nữa kìaÁ chết cha ... cái giỏ xách của chị đâu

–chị chị không biếtchết rồi

– Đứng đây để nhox kiểmà mà thui vào WC rửa đi nhox kiểm được rồi..

– Nè ... mua nhớ nước uống với bắp đi nghen.

Tôi chạy ngược trở lại chỗ giỡn hùi này, may quá ... chị nhân viên tốt bụng đang cầm giỏ xách nhìn tôi cười

– Dạ dạ ... cảm ơn chị- tôi lúng túng gãi đầu.

– Hi hi thiệt hết nói nổi anh chị

Tôi cười trừ rồi quay qua quảy bán nước ...

– Chị..cho em 1 phần giống hồi này ...

Cái chị nhân viên nước vừa cười vừa lấy nước với bắp cho tôi, chị nhân viên kế bên nói qua

– Hay anh mua luôn 2 phần đi, mất công chút giỡn khỏi mua lại..haha

Cả đám nhân viên với khách đứng cười phá lên làm tôi muốn độn thổ luôn.

– Thôi thôi ... không dám giỡn nữa đâu hehe ...

Tôi ôm hai ly nước với bịch bắp chạy ào đi kiếm chị ... Vừa thấy tôi chị đã cốc vô đầu tôi rồi cười

– Cho chết!

Hai đứa kéo nhau vô rạp kiếm chỗ ngồi ... Phim cũng bắt đầu chiếu ... Lại giành nhau bịch bắpkhông nhờ cái bà ngồi kế bên quay qua nhắc nhở chắc cái màn giỡn hồi này lại tái diễn nữa quá Vậy là im lặng xem phim

Hơn một tiếng rưỡi trôi qua ... phim cũng bắt đầu kết thúc mà tôi chẳng hiểu nội dung là gì và cũng chẳng nhớ được phim đó là phim gì ... đơn giản ... tay, vai trái tôi giờ toàn là vết móng tay, vết cắn của chị Lần đầu tiên trong đời tôi phải chịu cực hình suốt hơn tiếng rưỡi đồng hồ Tôi đoán chắc phim đó mang tiếng hành động chứ cũng kinh dị lắm đây ... nên hậu quả của nỗi sợ là vậy nè ... Ra khỏi rạp hai đứa kéo nhau đi ăn pizza ...

– Đút cho nhox ăn đi.

– Tại sao ta phải đút cho người.

– Nè – tôi chìa cánh tay chỉ chít vết thương ra cho chị xem

– Thì sao.

– Coi phim gì ... bấm, cắn ngta ... cứ như muốn ăn thịt nhox ấy.

– Hi hi ... tại chị sợ chứ bộ.

– Dzậy sao không tự bấm mình.

– Chị là nữ hoàng mà ... nhox con đừng có phân bì hoài ... ăn đi..không chị ăn hết ráng chịu.

– Ờo ... ăn 1 mình riết ... rồi mập thù lù cho coi.

– Xí ... khỏi lo cung ... chị mập nhưng tấp nập người theo ghenp

– Hix ... thuaaaa you win – nói gì cũng nói được hết á ... tôi giờ tay đau hăng.

Ăn xong, làm ầm cái quảy pizza của người ta xong, chị bắt tôi đi dạo vòng vòng xem quần áo, trang sức ở tầng một. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều đồ đẹp và sang trọng như vậy, chị đi trước tung tăng hết xem cái này đến thử cái kia ... sau lưng lại là hình ảnh đôi lập hoàn toàn ... tôi nhỏ xiu..lạc lõng đi theo nhìn chị ... tôi chẳng dám nhìn xung quanh hay xem bất cứ thứ gì vì giá của chúng hoàn toàn nằm rất xa ngoài khả năng của tôi.

Đi vòng vòng chán.. chị dẫn tôi đi chơi bowling, chơi bi-a, gấp thú,bắn súng, thầy banh và ... cả trò..thú nhún @@

Vui vẻ, đùa giỡn với nhau quên cả time. Mới đó đã 4h chiều ... cũng đến lúc chị và tôi tạm biệt nhau, 5h30 tôi phải về quán làm nữa mà. Ngồi nói chuyện linh tinh được 1 lúc thì chú 3 (tài xế nhà chị) lái xe ra tới. Chờ tôi lên xe bus xong chị mới bước vào xe lái đi. Tôi quay lưng nhìn theo bóng chịMãi chơitôi quên mất cả thế giới của chị và tôi khác xa nhau như thế nàoChị bước lên xe ... cứ như chị bước chân lên một thế giới khác ấy, kiêu sa ... và sang trọng quá ... Vậy mà không hiểu sao chị lại quen được với tôi ... và có cả một ngày nghịch đã đời như vậy nữa.

Dòng suy nghĩ cuốn tôi đi, SG dần về tối ... Tôi bước xuống xe lao ngay vào quán. Ông Kha mặt mày nói trách vài câu cho có lệ rồi thôitôi vào thay đồ rồi trở ra vị trí cũ của mình tiếp tục công việc phục vụ. Hôm nay chơi với chị ... 2 đứa cộng lại cũng khá khá ... riêng tôi ... đi tong nửa tháng lương (....Lo tính toán tổn thất ... tôi suýt đứng tim bởi một tiếng nói lạnh lùng ở góc bàn..không cần nhìn tôi cũng biết là bàn của con nhỏ hay ngồi.

– You late! – Con này vô duyên, tôi đi làm trễ liên quan gì con nhỏ cũng có phải hẹn hò gì đâu mà bày đặt du du lay lay.

Tôi giật mình thì giật mình, nhưng cũng chỉ quay qua nhìn con nhỏ 1 cái, cười mỉm rồi đi thẳng tới quảy trà ... Làm được một chút thì tôi thấy ông quản lý rẽ rẽ lại ngồi nói chuyện với con nhỏ(cha này nhanh thiệt, mới đó mà làm quen được rồi). Bất gặp ánh mắt con nhỏ đang hướng về tôi ... chẳng giết

mình, tôi lạnh lùng quay đi làm việc khác. Tôi là vậy ... khi quan tâm thì sẽ hết mình còn ngoài ra..tôi đều thờ ơ với tất cả..

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Phần 6

Gần hết giờ làm ... quán bắt đầu vắng khách ... Ông Kha kéo tôi lại cúi vào tay tôi chum chìa khóa với 200k.

– Mày ở lại coi quản lí quán cho tao, xong dọn dẹp, đóng cửa nha mày. Sáng tao qua lấy chìa khóa.

– Anh đi đâu..sao tự nhiên ...

– Thì tau mắc công chuyện gấp

– Ờ ờ ... thôi đi đi ... mà em không lấy tiền đâu.

– Đẹp..cầm nhanh ... cầm bép xếp với tụi kia.

Chưa nói xong ông dọt ào ra cổng ... xách con SH đen thui phóng đi ... ngồi sau lưng không ai khác chính là con nhỏ. Tôi lắc đầu ngao ngán. Chưa thấy ai đại gái như ông nội này, dám giao quán, giao chức quản lí lại cho một thằng nhox cũng lạ và chẳng biết gì như tôi ...có khi dọn hết cái quán chắc ông còn không biết nữa là ... mà quán này ... đâu phải của ông =>) ...nói thì nói vậy nhưng cũng chỉ còn hơn tiếng rưởi là đóng cửa ... vắng ông thì quán vẫn hoạt động bình thường thôi ... Lúc chạy ngang, con nhỏ có quay lại nhìn tôi ... và tất nhiên tôi cũng chẳng bày tỏ cảm xúc gì qua gương mặt hết ... một sự thờ ơ rất bình thườngMới quen có 1-2 ngày mà đã sẵn sàng đi chơi khuya với người ta rồi ... con này chắc cũng dễ dãi lắm đây.

Có tin nhắn đến.

“nhox đang làm gì đó”

“uhm nhox đang làm việc chi oi”

“làm o quan cafe gì do ha”

“hôm nay chơi ca ngay làm noi không đó”

“noi ma dung lo”

“thui nhox làm tiếp đi. Ma ne cam on nhox ve ngay hom nay nha”

“sao cam on nhox”

“vi ngay hom nay rat vui”

Tôi mỉm cười ... đâu phải mình chị vui ... tôi cũng vui lắm mà ... nhưng không biết niềm vui này bao giờ sẽ lặp lại nữa đây. Tự nhiên tôi cảm giác mặc cảm ... và cái ý nghĩ sẽ gặp lại chị ... dường như đã rời khỏi đầu tôi ngay từ lúc tôi bước lên xe bus tạm biệt chị rồi. Sài Gòn đêm chủ nhật ... lặng im ... nao lòng ... Một mình tôi lặng lẽ bước về trên con đường tối mịt, căn gác trọ nhỏ nhoi ... và 2 bàn tay trắng ... liệu ... tôi có thể làm được gì ở nơi phồn hoa phố thị nhộn nhịp này đây!!!

Một tuần trôi qua. Mọi thứ đều diễn ra bình thường. Điều bất bình thường nhất đó là chị và tôi chẳng liên lạc và cũng chẳng chat với nhau lần nàoNick chị on đó, số điện thoại của chị vẫn ở đónhưng tin nhắn soạn xong mà chẳng gửi đi ... Mọi thứ đều thật im lặng một cách đáng sợ. Tôi đã nghĩ có lẽ tình bạn cũng có một khoảng cách nào đó ... ít nhất ở mặt hoàn cảnh và điều kiện của mỗi người ... Dường như cuộc gặp hôm ấy là sự không cần thiết, thể có hoặc không ... nhưng ai mà biết được khoảng cách tôi xa và rộng đến như vậy chứ.

Con nhỏ vẫn đến quán đều đặn mỗi ngày. Hình như con nhỏ này rảnh dỗi lắm hay sao ấy, ngày nào cũng đến uống mỗi món cam vắt thêm tí muối kỳ lạ ấy. Lý do con nhỏ đến quán giờ hình như được hợp lý hóa bởi ông Kha. Chẳng biết quan hệ 2 người đi đến mức nào rồi, chỉ thấy con nhỏ lại quán ông Kha không còn phải kiểm soát để mang nước hay đến gần con nhỏ nữa mà chuyển sang ngồi tại chỗ =>)nói chuyện đã rồi chạy lon ton đi kiểm tra cho có lệ xong vẫn quay về chôn cũ và người tất nhiên phải phục vụ cho 2 người này là tôi. Trong khoảng time con nhỏ ngồi chơi ở quán, từ lúc nào không biết mặc định quản lí mọi thứ sẽ thuộc quyền của tôi, cứ có chuyện gì mấy đứa phục vụ cũng lôi tôi lại giải quyết, chuyện gì cũng kêu tôi lại để hỏi ý, ông Kha cũng bắt tôi đi vòng vòng giống như ông cho nên tôi đi tới đâu ít nhiều tụi phục vụ cũng có phản ứng giống như ông Kha đi kiểm tra vậy.

Chủ nhật! Tròn một tuần kể từ ngày gặp chị. Vẫn chưa đứa nào liên lạc cho đứa nào. Có lẽ tình bạn của tôi và chị đã kết thúc rồi chẳng. Hôm nay có

buổi biểu diễn của tụi diễn viên trẻ với model trẻ ở nhà văn hóa thanh niên. Tôi từng có ước mơ làm diễn viên (lúc nhỏ tôi là thành viên của đội kịch nhà văn hóa thành phố Cần Thơ) nhưng vì ngoại hình khiêm tốn cho nên ước mơ đành gác lại, biểu diễn của model có nghĩa là có gái đẹp, mà có gái đẹp thì đâu thể thiếu tôi được (bản chất tôi vậy rồi =)).

Chủ nhật rảnh không làm gì thì đạp xe lên xem cho đỡ buồn. Ở Sài Gòn mà cứ chui rúc trong căn trọ hoặc ngồi mòn mỏi ở tiệm net chơi game thì cũng phí cuộc đời Ngồi xem kịch, một vở kịch hài ... mọi người trong phòng đều cười nghiêng ngả, vỗ tay rần rần ... Duy chỉ có tôi là im lặng vì tôi qua tâm cách diễn của từng người hơn là nội dung. Đến phần biểu diễn thời trang của tụi model trẻ ... phải nói là làm khán phòng nóng cả lên, cứ mỗi lần có một đứa bước ra biểu diễn là có một vài tiếng vỗ tay, reo hò và gọi tên người đang biểu diễn ... nhìn là biết người nhà hoặc bạn bè chắc luôn ...

Thiệt ngồi xem mà lòng đầy ghen tịai cũng cao nhòng nhòng ... nhìn lại mình thì muốn đập đầu vô gối đi đâu thai sớm cho rồi ... Người cuối cùng bước ra sân khấu ... một dáng người quen thuộc, gương mặt quen thuộc và đôi mắt cũng quen thuộccon nhỏ quyền rũ trong chiếc váy ngắn màu đỏ ôm sát người, khoe đôi chân dài trắng mịn, đôi môi con nhỏ cũng tô một màu đỏ đậm, và dù con nhỏ ở tít trên sân khấu nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi mắt con nhỏ đang nhìn về phía tôi ... khá lạnh. Hơi bất ngờ nhưng tôi vẫn giữ gương mặt bình thản không thay đổi kể từ lúc vào ngồi trong khán phòng này. Thực sự con nhỏ quá đẹp, quá quyến rũ người khác, cả khán phòng nóng hổi lên, xung quanh là tiếng xuyết xoa khen ngợi, vài lời bình phẩm khá tốt dành cho con nhỏ, cũng phải thôi ... thực sự đẹp mà.

Đi một vài vòng trên sân khấu xong, 2 đứa MC bước ra giới thiệu phần kết thúc của buổi biểu diễn là một ca khúc do chính con nhỏ hát ngay trên sân khấu”đừng xa em đêm nay” ... nhìn người vậy mà giọng hát ngọt ngào thiệt, tuy còn hơi non nhưng nhìn chung hát rất ok ... được nửa bài con nhỏ bước xuống sân khấu giao lưu với khán giả, hàng loạt cánh tay chìa ra để bắt tay con nhỏ, chủ yếu là tay của mấy ông con trai, đi tới đâu tụi khán giả đều nhón nháo cả lên. Con nhỏ vừa hát vừa đi về phía tôi ... nhưng tôi vẫn ngồi yên mặc cho xung quanh bao bàn tay chìa ra chờ con nhỏ nắm lấy ... khuôn mặt tôi vẫn lạnh lùng nhìn lên sân khấu (tôi đang mãi lắng nghe bài hát và cho dù Hồ Ngọc Hà hay bất cứ ca sĩ nào đứng hát trước mặt tôi cũng vậy, chẳng có hò hét, chẳng có vỗ tay hay bất cứ hành động nào khác đâu) ... Dừng lại trước mặt tôi được vài câu hát, con nhỏ quay lại sân khấu để hát cho xong bài hát, 2 MC bước ra cùng tất cả những thành viên đã biểu diễn trong buổi sáng hôm đó, tiếng vỗ tay, tiếng reo hò âm lên, khán giả bắt đầu ủa lên sân khấu để tặng hoa, chụp hình ...

Con nhỏ nổi bật hơn tất cả vì được rất nhiều đứa vây quanh đòi chụp hình chung, rồi tặng hoa, gấu bông (trong đó có nhiều anh lợi dụng lên đụng chạm người đẹp chứ có gì đâu) ... dòng người ủa lên, riêng tôi vẫn ngồi im quan sát, khi sau lưng không còn khán giả thì tôi đứng dậy bước ra ngoài, dừng lại ngay cửa ... tôi quay lại nhìn lên sân khấu, con nhỏ đang nhìn tôi với ánh mắt buồn và gương mặt như đang giận ... chắc quê độ cái vụ lúc hát chìa tay ra mà tôi không bắt tay mà. Rồi tôi tiến lại đi ngược về phía sân khấu, gương mặt con nhỏ có vẻ dãn ra ... nhưng không, tôi chỉ im lặng đi đến hàng ghế tôi ngồi để lấy cái máy ảnh (lo làm mất ngủ đi ra quên cái máy ảnh =)), rồi lẳng lặng bước đi ra ngoài, sau lưng, người ta vẫn đang nhón nháo tranh nhau chụp ảnh.

Mấy khu vực cà phê bệt ở đây vào chủ nhật luôn đông đúc với rất nhiều hoạt động khác nhau diễn ra, mọi người đều vui vẻ và thư giãn ... đây chính là một nét văn hóa không thể thiếu của Sài Gòn. Tôi cũng thích cà phê bệt, tự do, thoải mái và rất sinh viên. Đạp xe vòng vòng nhà thờ, tôi chọn 1 chỗ ngồi dưới gốc cây để tiện nhìn về phía nhà thờ và tượng Đức Mẹ ... Vừa gọi một ly cà phê thì tiếng mô tô kéo âm ngang qua, thẳng hôm trước đang chờ con nhỏ phía sau, đi chung còn có mấy đứa con gái khác ... chắc là bạn bè con nhỏ đây mà. Đáo vài vòng nhà thờ cả đám kéo nhau vào cà phê Bean ngồi nói nói cười cười. Tôi lẳng lẽ mang máy ảnh ra chụp linh tinh, sở thích của tôi là chụp ảnh, chủ nhật, ngồi cà phê bệt chụp linh tinh luôn mang lại một cảm giác thật thú vị.

Bên kia đường là một nhóm những người ăn mặc mát, xinh đẹp ngồi uống ở một quán cà phê sang trọng bậc nhất Sài Gòn, bên đây đường là một thằng sinh viên bình thường với ly cà phê 10k và chiếc máy ảnh nhỏ. Thi thoảng tôi vô tình nhìn về phía đám bạn của nhỏ, con nhỏ vẫn ngồi tẻo chân, khoanh tay trước ngực nhìn tôi, có thể tôi làm vì tôi ngồi ngay trong tầm mắt con nhỏ mà. Chụp ảnh đã, tôi mang điện thoại ra ngồi xem vụ vợbồng ... có tiếng xe, rồi một cú đập thẳng vào ngực, tôi lăn quay, chiếc điện thoại văng ra xa ... bánh xe cán ngang vỡ tan tành. Loạng choạng ngồi dậy, thằng đầu ngựa hôm trước dùng xe nhìn tôi cười khoái chí rồi phóng xe về phía đám bạn của con nhỏ. Tôi nhìn theo, con nhỏ đứng dậy từ lúc nào ... Tôi nhìn con nhỏ xong lẳng lặng nhặt cái sim điện thoại bỏ vô túi, phui bụi đứng dậy dắt xe đi. Vài lời hỏi thăm ái ngại từ mấy người ngồi gần đó ... tôi cũng chỉ lắc đầu cười cười. Ngày chủ nhật xui xẻo. Chiếc điện thoại duy nhất của tôi đã không còn.

Ngủ 1 giấc dậy, người mệt mỏi ... hơi tức ngực. Chắc do cú đập lúc sáng của thằng đầu ngựa ... Lồm cồm bò dậy tu 2 ly nước căng bụng ... tôi thay đồ chạy qua quán. Ông Kha đang đứng treo mấy cái lồng đèn, vừa thấy tôi đã la làng.

– DM sao giờ mới qua thằng kia. Coi chi tụi nó treo mấy cái lồng đèn lên, nhớ thử điện trước rồi hẵng treo mầy. Giờ tao đi đặt bánh kem, tối nay có mấy ông kia đặt tiệc sinh nhật.

– Ờ để đó cho em ... sáng về ngủ quên mất tiêu.

– Mẹ bà điện thoại đéo gì điện không được mầy.

– Bánh chành rồi cha.

– Là sao mầy.

– Hư rồi

– Ờ xui mầy ... thôi chút tính ... giờ tao đi ... coi chi tụi nó treo cho xong nhanh nhá, cứ sắp xếp giống hôm qua tao với mầy tính đó.

– Ok em biết rồi.

Thằng chả vừa chạy đi thì con nhỏ bước vào ... bữa nay tới sớm dũ ... Tôi đứng sang một bên tránh đường cho con nhỏ rồi quay qua nói với thằng phục vụ đang đứng dưới cái cổng.

- Anh Hiếu tháo cái xanh đỏ xuống, treo cái đồ bự bự lên ... Nãy giờ mấy ông treo được những chỗ nào rồi
- Mới được ngoài cổng với khu B.
- Sax ... thôi anh treo cái đó lên trước đi, để vô kêu thêm mấy người nữa phụ cho xong.

Tôi đi thẳng vào gọi thêm mấy đứa nữa ra treo lò ng đèn lênNgang qua chỗ con nhỏ thì lại suýt đứng tim vì tiếng con nhỏ

- Nè cho một ly như cũ coi

Tôi chẳng thèm quay lại nhìn con nhỏ, đi thẳng vào trong gọi 1 ly cam vắt bỏ tí muối ... mang ra đặt lên bàn con nhỏ xong đi thẳng trở ra cổng tiếp tục cái vụ treo lồng đèn La hét, đùa giỡn, chửi nhau đã đời cũng treo xong đồng lồng đèn, bật điện lên là lúc trời vừa tối, cả đám vỗ tay mừng chiến tích của mình, ánh đèn đủ màu sắc tỏa khắp quán làm khung cảnh trở nên huyền ảo, cổ kính hơn. Tụi phục vụ kéo nhau đi ăn chỉ còn 2-3 đứa ở lại cùng với tôi trực quán Khách vào quán ... lác đácnhưng lại kéo nhau ngồi ở khu vực của tôi quản lí ... đơn giản, con nhỏ quá đẹp đang ngồi ở đó mà ... haizz thiệt đúng là mật ngọt chết ruồi..hành tôi một chút gì ... dù không muốn tôi cũng phải cứ vòng vòng ở gần con nhỏ.

Đám phục vụ ăn xong lục đục kéo về quán, nhỏ bạn chạy lại đòi ca cho tôi.

- Nè ông đi ăn đi.Sao sáng giờ không ai điện cho ông được hết vậy.
- Ờ ... điện thoại tui hư rồi.
- Nặng không, rồi điện thoại đâu ông sai.
- Chưa biết nữa ... chắc đợi lãnh lương rồi mua đờ cái đập đá xài.
- Uhm ... xui cho ông thiệt.
- Có gì đâu ... cũng hơi buồn ... không có điện thoại ... tối khỏi được nghe nhạc luôn.
- Hìhì cần tui cho mượn không?
- Tốt quá ha ... rồi bà xài bằng niềm tin hả. Thôi trực đi, tui ăn com.
- Uhm tui giấu hộp com gà cho ông trong tủ đó.
- Có canh không.
- Uhm có, 2 bịch canh chua lun.
- Hehe cảm ơn bà nha.

Ăn com xong quay lại quán thì ông Kha đã ngồi 1 đồng chung bàn với con nhỏ rồi. Ngoắc tôi lại ông cười khi khi

- Công nhận này sáng kiến treo mấy cái đèn đẹp thiệt. Sinh viên có khácThấy đẹp không em? – Ông quay qua hỏi con nhỏ
- Bình thường – con nhỏ lạnh lùng (ơ cái con thiếu thắm mỹ này, mới này còn thấy cười tít mắt nhìn mấy cái đèn suốt giờ lật kèo nhanh bậy)
- Ờ ờ ... cũng thường thiệt – ĐM thêm ông nổi phản bội này nữa –À này có tiền mua điện thoại mới chưa, nãy nghe con Thúy nó la điện thoại mày hư hả?
- Đà ... để từ từ em tính.
- Để tao tính ... không thì ... mai tao ứng lương trước cho mày. ĐM không có điện thoại sao liên lạc công chuyện được
- Thôi anh..mới làm được mấy ngày mà ứng lương gì ... tụi nó biết tụi nó bàn tán nữa.
- Móa..mày ... cù lần quá ... thôi đi làm việc đi.

Tôi quay lưng đi làm việcCông nhận coi tung tung vậy mà ông quản lí này tốt với tôi thiệt ... được ứng lương mua điện thoại xài đờ ... trong cái rũi có cái may nhưng chắc không nhận ... mấy đứa khác biết rồi bàn tán này nọ nửa mệt lắm. Tôi lặng làm việc tiếp Khuya..dọn dẹp quán xong ... lấy quần áo mặc vào định về thì phát hiện trong túi quần có một phong bì ... có chữ “lương”. Bên trong là 1 triệu200 và một cái dt N72. Quái..tự nhiên ứng lương được rồi còn bỏ cái điện thoại vô túi chi nữa ông nội. Tôi cảm tiền và điện thoại chạy ra ... ông Kha đang ngồi trên xe phóng đi

- Anh Kha..vụ này là sao – tôi vừa nói vừa đưa cái điện thoại và phong bì lên cao
- ĐM đeo nói nhiều, cầm bép xép với ai..chỗ anh em tao giúp mày ...

Nói rồi ông phóng ào đi.

Cha này hoặc là quá điên, hoặc là thạch sanh còn sót lại ở đất SG này ... Cái điện thoại đối với ông thì đúng là chẳng đáng gì, nhà ông có điều kiện, đi làm quản lí cũng chỉ làm cho vui thôi chứ lương quản lí chẳng đủ cho ông chơi 1 – 2 ngày nữa là ... Thôi lẳng nhẳng lại mất lòng ông này, chơi được hơn nửa tháng chứ tính ông tôi biết rõ ... cầm tạm cái điện thoại này xài đỡ ... khi nào có tiền tìm cách trả lại cho ông sau, xem như mua trả góp cái điện thoại

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Phần 7

Chạy xe ào về nhà tắm rửa xong tôi nằm dài ra nghịch cái điện thoại mới. Hơi khó xài một tí, nhưng nói chung nghịch khoảng nửa tiếng cơ bản tôi đã biết sử dụng điện thoại khá rành rồi ... Điện thoại có cài nhạc sẵn ... chắc điện thoại cũ của ôngvậy là nằm bật nhạc lên vừa nghe cho dễ ngủQuái ... nhạc đa số là nhạc trẻ ... có mấy ca sĩ tôi nghe giọng biết, có mấy bài cũng hay hay nhưng âm thanh còn hơi kémhaizz.chắc là đĩa ca sĩ nghiệp dư nào tự thu âm ở nhà đây mà. Kệ ... hát cũng hay ... để nghe cho lạ tai cũng được.

Sáng dậymở điện thoại ra thì có một tin nhắn từ số máy lạ

– do toi (đồ tôi) do đang ghen.

Ồ, đéo mẹ sáng sớm chưa gì đĩa nào kiểm chuyện chửi tôi rồi ... bực mình tỉnh cả ngủ. Điện thoại mới nên có lưu tên đĩa nào đâu mà biếtĐành dậy ăn sáng rồi phản ngay lên trường.

Đang ngồi học thì lại tin nhắn tới ... là số của chị

“nhox, chi chịu thua. Nhox đang làm gì vậy?”

“ chịu thua gì chi, nhox đang học”

“ mai nhox ranh không”

“ uhm mai nhox ranh buoi sang”

“vay mai 7h nhox ra cafe cu nha, minh di chơi”

“ uhm nhox biet rui mai gap chi”

“ uhm hihi nhox học ngoan nha”

Cầm điện thoại trong tay ... tôi cảm thấy vui ... vui lắmthì ra tôi vẫn còn cơ hội gặp chị ... Vậy là ở đất Sài Gòn này ... ngoài ông Kha với con bạn làm chung ... tôi vẫn còn giữ được một người bạn nữa là chị ... ít nhất là thêm 1 ngày mai nữa ... Học hai buổi, thời gian dài như 2 thế kỷ, ngủ mấy giấc mà cũng chưa được thả tù ... chỉ mong sớm tới ngày mai được đi chơi với chị.

Tan học bụng đói cồn cào tôi vọt ngay qua quán kiếm ăn. Hôm nào mà lười nấu ăn tôi cũng chạy qua quán thế nào cũng có com phần để ăn, còn không thì vào bếp đứng xớ rớ nghịch một tý là anh đầu bếp cũng nhét vô họng tôi vài món cho yên chuyện ... Hôm nay ông chơi sang, cho tôi luôn 2 miếng bít-tết to đùng với 2 ổ bánh mỳ khà khà ... dzô mảnh. Rinh chiến lợi phẩm tôi trốn lên khu vực D (trên gác) ngồi rung đùi nhâm nhi. Giờ này đa số tụi phục vụ đi qua phòng ăn hết rồi ... Đang ngồi thưởng thức, lăm nhăm hát thì cái bốp ... đĩa nào ỳnh 1 cái lên đầu làm tôi suýt phun hết đồ ăn trong miệng ra ... quay lại thì hời ôiông nội Kha đứng 1 cục sau lưng tôi

– ĐM, thì ra cái đĩa hay ăn vụng đồ ăn trong bếp là mày ... gan trời hả con ...

– Ế ế..cái này có người chế biến công khai đăng hoàng cho em à nha – tôi vừa rinh đĩa đồ ăn vòng ra sau cái ghế đứng cườichưa kịp cười thành tiếng thì sau lưng con nhỏ xuất hiện ... lại hồn..đầu ra dzậy má.

– Đi xuống dưới bếp ngồi ăn thằng trời đánh..mày ngồi đây tụi kia nó thấy rồi ăn nói sao.

– Yes yes đại ka – tôi luôn luôn sau cái ghế chạy ra cửa..khà khà ... nghĩa là từ nay ăn khỏi trốn ông chứ gì..tôi cười khi khi.

– Ế ăn nhanh lên phụ trang trí, khách đặt sinh nhật nha mày.

Tôi lách người qua con nhỏ chẳng thèm nhìn lại -.biết rồi ông –Tôi chạy đi xuống bếp ngồi ăn, xong tôi chạy trở lên khu D không quên ghé quầy pha chế chôm mấy miếng dưa hấu trắng miệng. Con nhỏ vẫn ngồi đó soạn mấy cái chữ quái con này bữa nay tính làm phục vụ luôn hay sao nhỉ ...

– Anh Kha..giờ sao đây

– Thì mày coi dán mấy cái chữ lên tường, thay luôn mấy bình hoa đi, dọn chén nĩa ra ơ chuẩn bị sinh nhật mà còn hỏi là sao thằng quý ...

– Không ý em là – tôi chỉ về phía con nhỏ

– À bữa nay sinh nhật bạn nó ... em ấy giới thiệu tổ chức ở quán mình đó.

– Ờ.

– Mày ở đây coi làm với em, tao đi lấy bánh sinh nhật ... à coi dọn đầu bếp làm nhanh mấy món trong thực đơn nha mày ... – ổng đưa cho tôi tờ thực đơn xong chạy ào đi.

Hôm nay ngày gì mà xui nữa..đã chẳng thích chẳng ưa gì mà cũng phải ngồi chung phòng, hợp tác làm việc nữa chứ Hôm nay nhìn con nhỏ hiền thiện ... mặc chiếc váy màu trắng chấm bi, khoe nguyên cái lưng trần ... người đẹp có khác, biết cách ăn mặc nữa ... tiếc là ... tôi chẳng thích con nhỏ ngay từ ngày đầu ...

– Treo cái này lên coi..đứng hoài hà ...

Con nhỏ giọng lạnh tanh chìa sấp chữ cho tôi ... Giật mình..tôi lẳng lặng cầm mấy cái chữ bắt ghế cao dùng dán chữ lên tườngCon nhỏ đứng dưới cấp tay phía sau nhìn theo, thì thoảng chỉ chi giọng cứ như ra lệnh

– Bên này ... chữ H dán xích qua trái chút ... méo kia ... dán lại coi – trời à muốn nổi điên với con nhỏ ... bình thường tôi làm một mình có ai chỉ đạo đâu, hôm nay đâu ra con sếp lạnh chanh này nữa

– Dán thêm mấy ngôi sao nữa thì đẹp ha – con nhỏ cười tít mắt dong đưa người nhìn lên tường rồi nhìn qua tôi ... Nụ cười này đủ giết bất cứ thằng nào ... trừ tôi.

– Tự làm đi.

Rồi tôi quay lưng đi xuống phòng đồ đạc rinh các thứ dao, chén, nĩa, đĩa, khăn trải bàn, ly, chén Cỗ nửa tiếng chuẩn bị, mọi thứ cũng gần như xong xuôi ... con nhỏ vẫn ngồi lục cái đồng hồ ... chắc là kiểm mấy ngôi sao. Tôi thờ phỉ 1 cái ... con này cứng đầu thiệt ... nghĩ là nghĩ vậy, tôi cũng đi xuống phòng mang lên 1 bịch to chữ dán tường nữa, trong này có trái tim, ngôi sao, mặt trăng ... tha hồ cho con nhỏ lựa. Coi bộ con nhỏ thích lắm ... vừa chọn lựa vừa hát khe khẽ ... Gom mấy thứ không cần thiết đem xuống cất ... khi bước lên tôi suýt bật máu mũi vì con nhỏ đang đứng trên cái ghế cao dán sao, đôi chân trần của con nhỏ mịn màng, một chân quỳ trên ghế, 1 chân buông thong tự do dùng đưa @@ ... do phải với tay lên cao khiến con nhỏ phải nhón chân lên,cái eo cong đi và tất nhiên phần mông con nhỏ có cơ hội chu ra ... cả người con nhỏ tạo nên những đường con quá hoàn hảo ...

Chợt tôi nhìn xuống chân ghế, có cái ly rượu bị bể ... chưa kịp nhấc thì con nhỏ đã dán xong thủ thế nhảy xuống đất ... kiểu này con nhỏ mà chạm đất thì hai bàn chân nhỏ toàn là máu chắt ... thiệt là nguy hiểm ... con nhỏ đã bước 1 chân xuống bắt đầu nhảy rồi..tôi lao tới la lên:

– Nè coi chừng!

Con nhỏ quay lại nhìn tôi nhưng người vẫn thả tự do ... ôm con nhỏ thì có thể tôi không kịp ôm lại nữa rồi ... vậy là trong phút giây nguy hiểm đó ... không biết thăng thành thần nào xui khiến ... tôi vội đưa hai tay đỡ dưới hai bàn chân con nhỏ ... tất nhiên sức 2 tay tôi không thể chịu nổi cả 1 người đang rơi xuống ... vậy là chân nhỏ chạm tay, còn 2 bàn tay tôi thì được tiếp xúc trực tiếp với mấy mảnh ly vỡ. Con nhỏ té ngồi hẫng lên mặt tôi, dùng hết sức bình sinh tôi dùng vai và đầu hất con nhỏ sang 1 bênhậu quả tôi té dúi vai trái lại vinh hạnh tiếp xúc trực tiếp với mấy mảnh thủy tinh bé bé xinh xinh một lần nữa.

– Làm ăn không biết coi trước coi sao hết vậy – tôi lạnh lùng buông một câu ... nhưng vẫn ngồi kéo con nhỏ dậy, xoay con nhỏ qua lại kiểm tra chân cẳng con nhỏ xem có vết thương nào không – ... đâu có sao không ... có bị đâm chỗ nào không ... thiệt là ...

– Không ... không sao ... – con nhỏ lấp bắp..chắc hoảng lắm đây

– Thôi không sao thì tốt, chạy ra góc lấy cây chổi với ki hốt rác lại dùm coi

– Nhưng mà ... – con nhỏ mặt sợ hãi chạy lại cầm hai cánh tay tôi giờ lên – chảymáu ... rồi nè ...

Chúa ơi..quên mất tiêu mình đang bị thương ... con quý nhấc làm chi không biết làm cái đau tường đi tuốt lên mây giờ ủa ào ào trở lạiĐau điếng cả ngườiBỗng con nhỏ cầm lấy cây dao trên bàn

– Ê ê tính làm gì hà ... tôi lùi lại – (má ơi không lẽ thấy chân với mông có 1 chút mà tính thủ tiêu tôi hay sao ... tau cứu mày mà con điên)

Con nhỏ dùng dao cắt luôn một miếng vải to từ cái váy của con nhỏ (quá dứt khoát) – sau này nhớ lại mới thấy cái ngu của con nhỏ.. xung quanh khăn

trải bàn cả đồng không cắt..đi cắt cái váy đang mặclàm tôi được nhìn cái đùi trắng nõn của con nhỏ =))

– Ngồi xuống coi ... tui băng cho..máu chảy quá trời kia

Con nhỏ mặt lạnh tanh hết sợ hãi kéo tôi ngồi xuống ... Giờ mới biết đau ... ai kêu sao đành làm vậy thôi ... Tôi ngồi xuống..con nhỏ dùng tay gạt mấy mảnh thủy tinh đâm trên tay tôi xuống (đau thấu trời xanh nhưng mờ đang làm mất ngầu anh hùng cứu mỹ nhân cho nên đành cắn răng cắn lưỡi chịu đựng, dùng mục tiêu đôi chân dài của con nhỏ làm nơi để quên đi cái đau thôi=))) ... gạt xong mấy mảnh thủy tinh vỡ con nhỏ với tay lấy chai rượu trên bàn hong thêm mát thời gian mở nắp tôi đập luôn cổ chai rượu vô cạnh bàn (chúa ơi ... quá men) rồi đổ rượu vô miệng con nhỏ ... ngậm 1 họng rượu con nhỏ phun cái phèo lên hai bàn tay tôi (chắc nhỏ cũng hoảng lắm nên quên cái vụ rượu đổ từ chai thẳng lên tay cũng được đâu cần chơi rượu pha emzin như vậy cho mất công @@) ... băng xong hai tay, con nhỏ kéo vai tôi lại, hóp thêm 1 ngụm rượu ... dùng tay xé luôn cái vai áo của tôi ra ... phun rượu cái phèo rồi mới băngrất ... và đau ... muốn hét lên nhưng mà không còn cơ hội hét lên nữa ... con nhỏ cúi người sát tôi dùng miệng hỗ trợ hai tay băng bó, ngực con nhỏ ép sát người tôi, nhìn xuống dưới là thấy tận trong cổ áo con nhỏ, liếc mắt về góc 8h tính từ ngực con nhỏ là cái đùi trắng và cái mông trắng nõn vì bị cắt mất 1 miếng to vãi: “ ... mùi nước hoa, mùi rượu, mùi máu và cả mùi con gái xộc lên mũi tôi ... chết rồi ... ngáy ngáy con gà tay luôn =)) phê tới óc ... quên cả đau”.

Đang phê thì ông nội Kha bước vào ... ông la làng lên ...

– Trời ơi tui đi có 1 chút mà hai đứa ưnh lộn luôn hay sao ... máu me tùm lum dzậy hãaaaaaaa

Bỏ cái bánh kem xuống nhẹ nhàng..(cha này có tinh thần bảo vệ của công) ... chạy ào lại đỡ con nhỏ dậy xoay qua xoay lại

– Sao rồi, ... đầu anh coi ... em có sao không ... sao quần áo rách hết vậy nè ...

Bà mẹ ... người trong nhà không lo ... lo cho gái không ... đồ phản quốc

– Em không sao anh ... tại cái ly bể ... sợ em nhảy xuống đập nên anh nhào vô chịu bị đâm cứu em đó ... – tiếng con nhỏ lạnh lùng ... đều đềuchỉ tay vô người tôi.

– Ờ ờ..vậy tốtthằng kia ... mày không sao chứ – giờ mới nhớ tuichưa chết đâu ông nội-w

– Để anh kêu đứa nào ... chở nó qua bên bệnh viện cho người ta băng bó đàng hoàng lạiem ở đây dọn dẹp ... lo cái vụ sinh nhật tới nha- ông kha nói luôn

– Thôi anh ở lại coi lo vụ sinh nhật cho bạn em ... để em chở anh qua bệnh viện..săn mua đồ thay..đồ em vậy sao dự sinh nhật được.

– Uhm uhm..cũng được thôi em chở tôi qua cái phòng khám tư cho gần ... biết đường không

– Dạ biết ... em đi nha. Anh nói với nhỏ Dung giùm em 1 tiếng.

– Ừ cần thân nhé ... thằng kia đi ra xe nôi không mậy – bà già ông ... nói chuyện gái nhỏ nhẹ ... quay qua nói chuyện với tôi là nạt ầm ầmtôi không nói gì ... gượng đứng dậy đi xuống cầu thangcon nhỏ cầm chìa khóa xe lon ton chạy theo sau ...

Ngồi trên xe ... con nhỏ lấy cái áo khoác cột vòng sau lưng tôi vào người con nhỏ vì hai tay tôi cử động hết nỗi sợ ngồi xe không vững. Mùi con gái từ cổ con nhỏ làm tôi lâng lâng ... tiếc thiệt, tay liệt không ôm được =))Phòng khám cũng gần ... vừa đến nơi con nhỏ réo ầm lên làm 2 chị y tá xanh mặt chạy vội vã ra đỡ diu tôi vào trong Sướng thiệt ... phòng khám tư có khác, y tá cũng xinh quá ... tất nhiên không thể so với con nhỏ đang chạy sau lưng nhưng cũng thuộc dạng chất lượng. Vì bị cả người con nhỏ đè lên nên thủy tinh đâm vào tay vai tôi rất sâu, bác sĩ phải phẫu thuật cho tôi để lấy những mảnh vỡ còn lại, lúc này tôi còn tỉnh táo, cười cười ... giờ thì cái đau thấm nên tôi bắt đầu bị choáng, người gần như là đi vì mất máuMở mắt ratôi đang nằm trong phòng đặc biệt, chị y tá đang thay nước biển cho tôi ...

– Em đang ở đâu vậy chị ...

– Trong phòng vip em ... nãy giờ em ngủ 2 tiếng rồi đó..

– Còn nhỏ đi chung với em đâu chị ...

– Hihi bạn gái em hả, mới chạy đi đóng tiền viện phí cho emchị chóng mặt với bạn gái em luôn ... đã nói vết thương tuy sâu nhưng không có nguy hiểm gì ... vậy mà cô bé la ầm lên nhất quyết phải đưa em vô phòng Vip mới chịu ...

– Hix vậy chừng nào em được ra viện chị.

– Không sao đâu..vào 2 chai nước biển nữa ... nằm nghỉ ... sáng mai em xuất viện được rồi.

Nói xong chị y tá đặt tay lên trán tôi lau mồ hôi cho tôi ... (ôi ... tiếp đi chị ... tay mềm mại quá) ... đang phê thì con nhỏ đi vào, chị y tá gạt đầu chào con nhỏ rồi bước đi ra ... không quên khép cửa phòng lại. Nhìn con nhỏ bây giờ cũng bớt ác cảm đi một chút ... Mặt mày tuy có bơ phờ, son phấn không còn, mặt mộc của con nhỏ vẫn đủ hạ gục bất cứ thằng con trai nào nhìn thấy, nhất là dáng người sexy của con nhỏ ... nãy giờ cũng lâu, chắc tiệc sinh nhật sắp tàn rồi, vậy mà con nhỏ vẫn ở đây và chưa thay đồ nữa (thôi chết ... mặc đồ kiểu này cứ đi đi lại lại trong phòng khám ... chắc nhiều cha tử vong vì lên máu quá =))) ... Con nhỏ kéo cái ghế ngồi kê bên tôi ... chẳng nói gì ... lấy khăn lau mồ hôi trên trán, lau luôn mấy vết máu con dính trên ngực tôi ...

Phòng vip, máy lạnh teo strym mà mồ hôi cứ tuôn ra là sao nhì. Tôi chẳng quay mặt nhìn con nhỏ làm gì ... cứ nhìn lên trần nhà và im lặng ... Hồi lâu cảm thấy lạ lạ ... quay qua ... con nhỏ đang nằm tựa đầu lên giường ... trên mắt lấp lánh những giọt nước mắt ... Tôi hoảng hồn ... Tôi sợ nhất là con gái khóc ... chỉ cần nhỏ nào khóc trước mặt tôi thì nói gì tôi cũng xiu lòng theo ngay. Cố gắng nhắc tay phải (vai không bị thương) rứt rứt lau nước mắt cho con nhỏ

– Nè nè ... tự nhiên khóc dzậy

Con nhỏ ngẩng mặt lên nhìn tôi ... rồi tự tay lau nước mắt, quay lại nhìn tôi với bộ mặt lạnh lùng hằng ngày..

– Không có gì!

Xi ... thấy ghét ... đây cũng chẳng quan tâm

Tiếng bước chân ồn ào bên ngoài ... con nhỏ đi ra cửa ... bên ngoài lấp ló mấy cái đầu chắc là bạn của con nhỏ ... ông Kha chen vào ... còn đám kia chắc con nhỏ không muốn cho thấy mặt tôi nên kéo cả đám đi ra ngoài.

– Coi ốm vậy chứ yếu quá mậy ... có chút xiu mà băng bó ghê ông ... – mẹ ... thử ông bị như tui coi ông nội.

– Dà ai biết đâu ... cái này chị y tá băng.không phải em

– Chừng nào được về mậy.

– Người ta nói sáng mai.

– Cũng ổn ... chú em mậy có công lớn ... biết bảo vệ người đẹp của anh..khà khà ... mai tau qua chở cho mậy về ...

Ông Kha nói được mấy câu rồi đi ra ngoài (qua thăm con nhỏ thì có chút lòng tốt nào thăm tôi) ... nằm một mình, tôi cũng chẳng biết sao lúc nãy lại làm như vậy nữa ... lúc nhìn con nhỏ sắp nhảy xuống tôi biết thế nào cũng ôm con nhỏ không kịp, chỉ còn cách đỡ bàn chân con nhỏ ... tôi cũng biết chắc hay tay tôi không phải hecquyn mà nâng được cả người con nhỏ, thế nào cũng phải bị đâm nhưng tôi thà để bị đâm chứ không thể đứng nhìn được ... đến lúc ngồi dậy tôi cũng chỉ lo con nhỏ bị mảnh vỡ nào đó đâm ... Phù có lẽ tôi nghĩ quá nhiều thôi chứ ai trong hoàn cảnh đó chắc cũng sẽ tìm cách cứu con nhỏ như tôi mà.

Con nhỏ đi vào ... lại kéo ghế ngồi im nhìn tôi. Cứ tưởng ở lại đây 1 mình hoặc ông Kha hay đứa nào sẽ ở lại ... ai dè con nhỏ cứng đầu này không chịu về ... sau tôi mới biết ông Kha với bạn con nhỏ nói gì ... con nhỏ cũng không nghe, đuổi tất cả vềcũng may ... tôi lạnh ... con nhỏ cũng lạnh ... hai đứa đều im lặng..nếu không chẳng biết cãi nhau cỡ nào nữa.

Nằm được một hồi, suy nghĩ linh tinh ... chợt nhớ tới chị ... Thôi tiêu rồi ... mai hẹn đi chơi với chị mà bị giờ nằm 1 đồng thể này ...đành phải gọi điện cho chị hẹn lại thôi ... Nhưng mà..điện thoại thì nằm trong túi ... tay tôi băng 1 cục..làm sao lấy điện thoại ra bây giờ, cố lấy cũng bấm có được đâu ... Thấy tôi cố gắng động đậy cái tay ... con nhỏ hiểu ý kéo tay tôi ra rồi móc điện thoại đưa tôi ... cũng như không ... tôi phùng mang trợn má, thở phì phò mà vẫn không co ngón tay lại bấm được số nào ... Con nhỏ nhìn tôi thở dài rui giạt lấy điện thoại của tôi:

– Muốn làm gì làm dùm cho.

Thôi vì sự nghiệp cao cả ... đành nhờ nó thôi:

– Bấm dùm số của người tên “Chị”

Con nhỏ chăm chú tìm trong danh bạ ... cũng không khó tìm, điện thoại tôi mới có vài người được lưu tên à ... Tiếng nhạc chờ vang lên là bài “đồng thoại” ...xong con nhỏ cầm điện thoại đưa vào tai tôi. Chị bắt máy ... chưa kịp nói gì bên kia đã vang tên cái tiếng nghịch như con nít.

– Nhox khùng ... gọi gì đó – chưa gì kiểm chiến gọi.

– Nhớ nên gọi được không – chết cha quên có con nhỏ ngồi đây ... thôi nói nhanh rút gọn.

– Xí ... đừng có léo mép..nói gì nói nhanh ta còn ngủ nữa oa oa.

– Mai nhox không gặp chị được ... tại lịch học tự nhiên đôi ...hay mình chờ cuối tuần được không chị.

– Hixbuồn vậy ... ừ..cũng được ... Sao nghe giọng íu xiu dzậy.

– Có gì đâu ... tại làm hơi mệt.

– Xi ... ăn nhieu dzô..ai biiu ăn ít chi ... cho chết.

– Ngon hen ... dám trù ẻo ... ngủ đi ...

– Uhm..ta ngủ tiếp đây nhox con ngủ ngon ...

– Dạ chị ... ctút tút tút ... @@

Con nhỏ giật điện thoại lại tắt cái rụp ... xong bấm nút tắt nguồn bỏ vô bóp của con nhỏ lunhết nói nổi ... tôi chưa kịp nói chúc chị ngủ ngon nữa ... thiệt người khó ưa.

– Nằm im ... đi đây chút

Rồi con nhỏ quay đi ra ngoài ... thôi xong ... thằng cha nào đang bệnh mà thấy con nhỏ chắc đột quỵ quá ... đi ẹo qua ẹo lại, cái đuôi trắng nõn nà:x ... nằm nghỉ ngơi lung tung ... khoảng nửa tiếng con nhỏ quay trở lại. Chắc đi mua đồ thay ... giờ con nhỏ mặc chiếc quần jean đơn giản và cái áo loại cánh doi, chạ áo này con nhỏ giờ tay lên 1 tí nhìn vô tay áo là thấy hết=)) ... đáng tiếc bên trong con nhỏ thủ lun 1 cái áo thun trắng rồi (chán thật), con nhỏ mang đôi giày búp bê đen ... đi có một chút mà mua đủ thứ, quần áo rồi mấy trái cam, nho và một bịch cháo dinh dưỡng. Giờ mới nhớ ... chưa ăn gì từ chiều. Con nhỏ kéo ghế lại gần..mở nắp tô cháo ...

– Không ăn đâu ...

– Mở miệng ra

Nhìn mắt con nhỏ ... kiểu này không mở miệng ra e nó đề mình cạy miệng chứ chẳng chơi à ... Tôi đành mở miệng ra ... phụt ... thiếu điều muốn la làng lên ... mắt tôi tròn ngược, mặt đỏ rầnMóa ơi đồ sát phu..ý lộn sát nhâncháo nóng ... muốn chín cái lưỡi tôi luôn rồi ... Nhận ra sự tàn bạo của mình, con nhỏ chẳng những không hối hận mà còn bụp miệng quay đi vai run run == đang cười chắc luôn.

– Sorry!Quên!

Con nhỏ cổ ra vẻ mặt lạnh nói 2 từ ngắn gọn. Xong con nhỏ múc cháo, lần này thổi nhẹ nhàng rồi mới cho vào miệng tôi ... Lưỡi tôi rất ... ăn cũng chẳng biết cháo này mùi vị ra sao, kệ vậy cũng đỡ coi như ăn cháo trắng chứ ba cái cháo dinh dưỡng này ăn chán lắm. 1 thằng nằm im hà họng nhai nuốt, còn 1 đứa con gái ngồi múc thổi đút cứ y như dây chuyền sản xuất công nghiệp ấy, nhịp nhàng trong im lặng ... nhưng dây chuyền có khúc bị mắc lỗi ... tuy có quãng nghỉ để con nhỏ thổi nguội rồi mới đút nhưng cháo đặc đâu có dễ nuốt, con nhỏ đút quá nhanh làm tôi nuốt mà nước mắt cứ trào raThánh ơi con nhỏ này tôi quyết tâm giết người thiệt đây mà =.

– Ừ ... ừ ... út..âm ôi ...

(Sub: Từ từ ... chậm thôi ...)

Lại nhận ra cái sự tàn nhẫn của mình và không tỏ ra hối hận, lại bụm miệng quay mặt đi, lại run run cái vai vì cười..rồi quay lại làm mặt lạnh đút cháo cho tôi ăn tiếp.

– Sorry!Quên!

Ăn cháo xong, con nhỏ chuyển sang màn lột nho bắt tôi ăn ... mặc dù lắc đầu, né cỡ nào con nhỏ cũng không chịu buông tha ... Nhỏ lột từng trái nho, bỏ hạt rồi mới cho vào miệng tôi ... Nho ngọt..ngon thiệt nhưng ăn mà phải nhờ người ta đút từng trái, lột từng trái thế này ... ngại chết đi đượcCàng mắc cỡ hơn khi chị y tá bước vào phòng để thay nước biển cho tôi ...

– Hai người tình cảm hạnh phúc quá hen ...

Tôi hơi ngượng ... đành mượn đôi chân của chị y tá làm nơi để tập trung sự chú ý cho quên mắc cỡ ... Hình như con nhỏ phát hiện đường đi ánh mắt của tôi cho nên đôn 3 trái nho (loại nho mỹ) đề vô họng tôi rồi đứng dậy đem rác đi bỏ vào thùng ... Lần này thì nho hồng có ngon, vỏ và hạt khôngnhưng có chị y tá ở đây không lẽ phun ra, vậy là đành ngậm đắng nuốt luôn vô bụng== Con nhỏ quay trở lại phòng, chị y tá cũng chào tôi đi ra ngoài

– 2 người ngủ ngon nha.

– Cảm ơn! – con nhỏ gật đầu.

Xong nhỏ kéo ghế lại ngồi nhìn tôiPhù ... thiệt là áp lực nặng nề ... Đang nhìn tự nhiên con nhỏ kéo cái mền trùm lên mặt tôi ... (gi dẫy má..con chưa chết mà @@)

– Cảm nhìn

Chẳng biết con nhỏ làm gì, nhưng thiệt sự không tài nào kéo cái mền xuống được, đành dùng miệng thổi phù phù coi có bay được miếng nào không..tò mò quá ... Đột nhiên con nhỏ kéo cái mền ra ngay lúc tôi đang chu mỏ lên thổi

– Làm gì đó – con nhỏ gằng giọng

– Ngộp ...

Tôi suýt ngộp thiệt khi con nhỏ quay lưng qua, cái tay áo cánh doi theo đà bay lên và tôi nhìn thấy bầu vú lấp ló bên trong tay áoThì ra che mặt tôi lại là đề trút bớt ít nhất hai cái áo khác bên trong đây mà ...

– Ngủ ngon!

Con nhỏ quay lưng leo lên chiếc giường kê bên kéo mền đắp quá nửa người rồi quay mặt qua bên kia im lặng. Tôi cũng chẳng thèm nói gì nữa ... nằm nhắm mắt ... tôi cũng ngủ dần dần, lúc này chị y tá có cho tôi uống 2 viên thuốc giảm đau, nên chắc thuốc có tác dụng khiến tôi buồn ngủ Trong giấc ngủ chập chờn, dường như có ai đó nhìn tôi, có bàn tay ai đó vuốt nhẹ lên mặt tôi ... chẳng biết nữa, chỉ cảm giác như vậy thôi.

Tiếng còi xe cấp cứu reo inh ỏi làm tôi thức giấc, trời đã sáng. Vai và tay tôi hơi đau ... quay qua bên cạnh..nhỏ đang ngồi, đầu tựa vào vai phải của tôi ngủ ngon lành, tay con nhỏ khẽ đặt hờ lên bàn tay đang được băng trắng của tôi. Chắc đêm qua con nhỏ khó ngủ đây mà ... Tôi nằm im lặng, tóc và trán con nhỏ đang tựa rất gần môi tôi ... Đúng là con gái khi ngủ..đa số đều đẹp như thiên thần ... ngắm nhìn con nhỏ không biết chán. Nếu như gặp con nhỏ trong một hoàn cảnh khác, có lẽ tôi sẽ không quăng quá nhiều cục lơ với con nhỏPhải chỉ lúc nào con nhỏ cũng hiền lành như lúc ngủ thế này thì tôi sẽ rất thích nhìn con nhỏ giống như bao người khác Tiếng cửa phòng mở. Chị y tá khác chị hôm qua bước vào ...

– Nè dậy đi ... nè nè

Tôi thì thảo vào tai nhỏ..Tôi không muốn nói quá to vì sợ nhỏ sẽ bị giật mình ... Con nhỏ thức dậy ... mặt ngơ ngác nhìn tôi, rồi nhìn chị y tá.

– Em đứng sang bên kia. Chị phải thay băng cho nhóc này.

Con nhỏ đứng dậy lùi về phía sau, mặt con nhỏ có vẻ hơi lo sợ thì phải ... Nhỏ lo sợ đúng là không thừa chút nào ... Từng cm băng được tháo ra như xát muối vào vết thương của tôi ấy ... Đau và rất kinh khủng ... Mặt tôi đỏ bừng lên ... cắn chặt miệng để chịu đaunhưng rồi vì đau quá hay sao, tôi chột cười bật cười ... Chị y tá nhìn tôi vài giây rồi lại tiếp tục công việc hành xác tôi ... bỗng có bàn tay ai đó đặt lên trán tôi ... con nhỏ đứng bên cạnh, tay đặt lên trán tôi xoa nhẹ nhàng ... tôi thôi cười..nằm im lặng ... cái đau keo dài hơn 10 phút mới kết thúc ... Dọn sạch đồng băng thấm đỏ vì máu, chị y tá mỉm cười

– Chưa thấy ai bị thay băng mà cười như em ... đau quá hóa rõ hả chàng trai ... Em có thể xuất viện rồi đó.

Tôi cười hi hi gật đầu, con nhỏ đi ra theo chị y tá rồi kéo cửa lại.

– Đồ khủng! Đau mà cười!

Rồi con nhỏ lại lấy cái mền trùm lên đầu tôi lạiChắc để mặc thêm áo vào đây mà ... Đoán là vậy tôi cũng chẳng làm cái trò thổi phù phù chi cho mang nhục ... Con nhỏ kéo cái mền ra nhìn tôi.

– Về nôi không ... chờ cho về.

Tôi gật đầu ... vậy là con nhỏ đỡ tôi ngồi dậy ... 2 đứa đi ra ngoàiNhờ sự trợ giúp của chú bảo vệ..cuối cùng tôi cũng yên vị sau lưng con nhỏ ...

– Đi đường nào?

Tôi khịt mũi

– Quẹo phải chạy thẳng.

Đường đi về nhà tôi gần nhưng con nhỏ chạy rất chậm, cố gắng né hết mấy cái ổ gà hoặc lấn ranh giảm tốc..có lẽ sợ động tôi đau ... Coi vậy mà cũng chu đáo nhỉ. Hai đứa chỉ nói với nhau đúng 4 từ, 1 thuộc về con nhỏ “đường nào” và 3 từ thuộc về tôi”quẹo trái” “quẹo phải” và “chạy thẳng”. Cuối cùng cũng được về tới nhà trọ ... căn gác trọ nhỏ và nóng bức ... nhờ một người hàng xóm đưa tôi vào trong xong ... nhỏ chẳng nói chẳng rằng chạy đi một mạch ... Xi chắc là rảnh nợ mừng quá chạy mất chứ gì Nghĩ vậy..tôi cố khép cửa lại rồi nằm xuống nghĩ rồi ngủ thiếp đi ...

...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Phần 8

Tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại inh ỏi ... cố hết sức ngồi dậy lấy ngón tay có vẻ khỏe nhất chọt vào phím nghe, chọt lun nút mở loa ngoài ... tiếng ông Kha la ầm bên máy ...

– ĐM thẳng kia mày đau mắt rồi ...

– Dạ em đang ở nhà ...

– Ủa về hồi nào vậy ai chờ mày về

– Dạ hồi sáng, con nhỏ (chết cha chưa biết tên nó) gì đó tôi chờ em về

– Ờ vậy hả ... tại sáng tau ngủ quên (sax ... sao không ngủ tới chiều luôn đi ông nội) ... thôi nằm nghỉ đi mày ... để tao kêu đứa nào đem cơm qua cho mày.

– Dạ thôi được rồi anh ... tút tút ...

Tôi đứng dậy nhìn quanh ... phòng có vẻ gọn hơn thì phải ... trên bàn có mấy trái cây và hộp cháo, thuốc uống và cả 1 ly nước lọc rót sẵn ...
Chà..chắc là bà chủ nhà mua cháo giúp tôi đây mà, lúc này bà chủ hàng xóm cũng là người giúp tôi xuống xe rồi có ngồi hỏi han tình hình của tôi mà ...
nhưng mà không lẽ bà biết thuốc của tôi là thuốc nào thuốc nào saohix hix ... thôi kệ suy nghĩ nhiều mệt óc..ăn trước tính sau ...

Cháo thịt băm với củ dền, khoai tây ... ăn cũng khá được mặc dù lưỡi còn rất vì cái vụ cháo nóng hôm qua có muỗng cháo nhỏ xiu mà phải dùng hết hai tay mới múc nổi cháo ... đúng hai ... Ăn xong tôi uống thuốc ngay..cũng may có người rót nước ra sẵn chứ cái tay này mà ngồi bấm nút thùng nước chắc tới tết ... uống xong nhưng vẫn thấy nghẹn nghẹn..chết cha ... lần này phải tự lực cánh sinh rồi ... Ngồi chọt mãi không được giọt nước nào ... cái khó ló cái khôn ... khả khả không dùng tay được thì ta dùng chân ... vậy là tôi tay cầm ly nước chân kẹp dzô nút bấm ... nước chảy ra ... thành công ... có hơi mất hình tượng một tí nhưng kệ..miễn có nước uống là may rồi.

Đi vòng vòng trong phòng ... cả ngày trời nằm 1 chỗ ... mệt chân thiệt. Chợt thấy thiếu thiếu cái gì đó ... chết cha ... lo ngủ ... ăn trộm vô nhà chắc luôn ... quần áo tôi đâu mất sạch ... @@ thôi xong rồi ... kỳ này là trường kỳ kháng chiến với bộ đồ còn dính lại trên người ... Phòng tôi chẳng có gì giá trị hết ngoài tôi, chiếc xe, cái điện thoại và bóp tiền. Chiếc xe hiện giờ đang ở ngoài quán, điện thoại và bóp tiền thì nằm trong túi tôi ... Thằng ăn trộm nào cũng xui thiệt, trộm ngay cái thằng chẳng có gì để trộm ...Mới ở, cũng chưa sắm sửa gì,tính tôi lại ở ngoài đường nhiều hơn ở nhà ... vậy thôi, tiền trường tiền sách vở tiền mua xe cũng ngón kha khá tiền rồi ... Tôi chẳng muốn gọi điện thoại về xin tiền mẹ thêm nên chần chừ chưa sắm sửa đồ đạc.

Chán nản ... tôi bật nhạc lên nghe, lại những bài hát của ca sĩ nghiệp dư ... nghe cũng hay ... thực ra tôi thích nghe ca sĩ nghiệp dư hát nhiều hơn, nhất là bạn bè hay người thân của tôi ... dù không hay bằng ca sĩ nhưng tôi vẫn thích nghe ... Thuốc lại thấm vào người ... con buồn ngủ kéo tới ... và tôi lại thiếp đi ... thằng cha bác sĩ này cho thuốc cũng độc uống vào được tí là ngủ thẳng căng ai làm gì cũng không hay ==)) ...

Tỉnh dậy vết thương cũng đỡ đau ... nhìn quanh ... dáng người cao cao của con nhỏ đập ngay vào mắt tôi, hôm nay con nhỏ mặc quần jean ngắn, áo thun đơn giản in hình thẳng bóc-cam ... Con nhỏ đang đứng treo quần áo của tôi lên sao ... thì ra đứa ăn trộm quần áo tôi là con nhỏ..hèn chi ... ăn trộm quần áo gì còn chưa lại móc @@ ... Con nhỏ quay lại vì phát hiện ra tiếng động cổ ngồi dậy của tôi, chẳng thêm nói gì ... nhỏ vẫn tiếp tục treo quần áo tôi lên ... nhìn cái bọc tôi đoán con nhỏ mang quần áo tôi đi giặt ủi, hèn gì gom luôn đồ sạch

Làm xong ... con nhỏ đi ra xe lấy vào 1 hộp mở ra để trước mặt tôi, com sườn nướng ... sau đó con nhỏ lấy trong túi ra mấy viên thuốc để lên bàn, rót ra 2 ly nước để kế bên, tiếp theo con nhỏ lột vỏ 2 trái cam tách ra để lên nắp hộp com ... để lại một cái laptop, cầm điện, mở máy lên rồi con nhỏ đi thẳng ra cửa khép lại, để máy xe..dzọt mắt

Từ lúc con nhỏ làm tất cả điều đó ... tôi cũng chẳng nói một lời nào..chỉ im lặng quan sát từng hành động của con nhỏThật kỳ lạ và khó hiểu. Thực ra đây không phải lần đầu tiên tôi được người ta chăm sóc như thế này ... nhưng cách mà con nhỏ làm thật khác với những gì tôi suy nghĩ và nhìn thấy từ con nhỏ Tôi đã sai ... hay ... chỉ vì ... đây đơn giản là hành động trả ơn vì việc tôi làm cho con nhỏ.

Bụng đói còn càonghĩ nhiều cũng không ích gì ... tôi ăn hết hộp com trong vòng rất nhiều nốt nhạc ... Có điện thoại ... lại giọng ông Kha như hét trong điện thoại.

– Thằng kia đỡ chưa mày, quán lu bu quá không có qua thăm mày được. Ăn uống gì chưa?

– Dạ em mới ăn xong anh

– Ờ tưởng chưa ăn tau kêu đứa nào đem cơm qua cho ... Com đâu mày ăn vậy

– Dạ ... bạn em mua dùm anh (không dám nói con nhỏ ... rùi ổng ghen là tiêu)

– Cũng được, không có mày cũng lu bu thiệt ... coi ráng mau khỏe đi làm lại nhá ... yên tâm tau không cắt lương mày đâu ... qua đi vòng vòng coi quán không cũng được.

– Hehe vậy cảm ơn đại ka ... có gì mai em qua ...

Vui vui trong bụng ... đỡ ... không bị cắt lương ... Tôi uống thuốc ... xong ăn mấy miếng cam ... tự nhiên nhớ tới con nhỏ ... với món cam vắt pha tỷ muối của nhỏ ... Xong xuôi cái bụng tôi qua qua cái laptop, coi coi mấy con nhỏ có gì chẳng có gì hết, giống như mấy mối hoàn toàn ấy ... chỉ có một thư mục con nhỏ mở sẵn để trên dưới màn hình thì ra toàn là phim ... có phim hài, phim kinh dị, phim hành động, phim hoạt hình nữa mỗi loại vài phim ... Chắc là con nhỏ mới down về, check time trên IDM là biết mà, có lẽ sợ tôi buồn nên con nhỏ cố ý để laptop lại đây mà ... Mím cười ... thấy âm áp một chút, hình ảnh con nhỏ bớt lạnh hơn trong lòng tôi thêm một chút ...

Đứng dậy khóa cửa cẩn thận tôi quay lại trước máy chọn 1 phim kinh dị để xem cho dễ ngủ ...

Có điện thoại ... là chị ...

– Alo nhox khủng đang làm gì đó ...

– Mới nghe được đã la người ta khủng rồi ghen ...

– Hihi kệ ta ... hồi đang làm gì mà ...

– Ừ..đang làm

– Sao hông nghe tiếng ồn gì hết vậy ...

– À ... ừ nhox trốn vô toilet nghe điện nè, quản lí bắt nghe điện thoại la chết

– Hi hi dzậy hà ... khó tính dzạ ...

– Gọi có gì không

– Khôngngửa tay gọi chơi á

– Sax ... bó tay chị xấu xí lun

– Hứ cảm gọi tên đó ghen ... ta là nữ hoàng biết chưa

– Bít rồi ... nữ hoàng gì không có hiền miêng nào

– Hiền cho người ta ăn hiếp hà haha. mà nè ... chủ nhật ... không được thất hẹn nửa đó

– Rồi biết rồi, chủ nhật nghỉ học..đâu lí do gì thất hẹn nửa

– Uhm..vậy ngoan ... bữa đó ta làm bánh cho người ăn

– Biết làm không ... đó

– Không

– Sax..dzậy sao làm

– Thì học làm được chưa..đừng coi thường nha..chị thông minh lắm đó

– Ổn không ... ừ nhớ làm..mua dùm nhox lun mấy viên thuốc đau bụng hen haha ...

– Xí ... không phải dễ được ăn bánh ta làm đâu nghe chưa ... có đau bụng cũng phải ăn ... không cho bỏ ...

– Tại sao ... muốn giết nhox hà ...

– Haha không tại sao hết đó là lệnh ...

– Hix tàn nhẫn quá nha ...

– Hihi mới biết hà ... thui không nói với nhox nửa chị phải đi rồi ...

– Đi đâu

– Nhiu chuyện, đi làm đi, nói hoài ... tut tut ...

Bó tay với chị ... lớn rồi mà cứ như con nít ấy ... ào ào không khác gì con gió con gió ... một con gió nghịch ngợm, dễ thươngvà cũng xa quá
Lòng tôi lại thoải mái hơn ... từ ngày đầu nói chuyện với chị trên mạng ... tôi cũng không biết lý do tại sao, nhưng cứ buồn ... nói chuyện với chị ... là tôi lại vui ... lại yêu đời ... Bộ phim kinh dị này đúng kinh dị, Saw 5coi mà ớn tới óc ... chị tôi mà xem phim này ... dám chùng cần lia cái tay tôi lúc nào không hay luôn à-s ... Xem phim được một chút, đang hay ... lại rửa cái thẳng nào kê đơn thuốc cho tôi, mí mắt cứ sụp xuống ... cố gắng nhướng mắt lên coi ... coi ... coi và cuối cùng ... tôi coi bằng cái lỗ mũi =)).

Thức dậy ... mới 6h sáng ... tin nhắn của chị.. vồn vồn 1 câu “do lam bieng day đi” ... cha chả..sáng sớm đã bị nói xấu ... từ từ để đó chùng nào tay lành nhắn tin được trả thù sau ... Tiếng đập cửa ầm ầm ... gượng dậy đi ra dùng chân mở cửa ... Ông Kha với con bạn tôi đang đứng ở ngoài

– Dậy mày..đờ chưa ... đem đồ ăn sáng qua cho mày nè ...

– Ủa..mua chi tới 2 phần anh

- Đây có thấy cái bịch cháo ai treo trước cửa tui đem vô lun đó – con bạn tôi lên tiếng
- ĐM mất công tao làm người tốtthời để tao phụ 1 phần (sax ông nội ăn hết 2 phần lun đi)
- Để tui hâm nóng lại cho ông ăn – con bạn nhìn quanh..đi 1 vòng ... rồi đứng nhìn tôi
- Hâm bằng niềm tin hả ông

Nhà tôi làm gì có bếp ga mà hâm đồ ăn

- Thôi đưa tui, ăn nguội cho nhanh, sợ nóng lắm
- Cũng được, còn ầm ầm nèũa mà ai tốt bụng mua đồ ăn cho ông dzậy
- Uhm chắc bạn học tui

Tôi đoán chắc là con nhỏ, vì vẫn là cháo thịt băm với củ dền, khoai tây, carot Bên trong có gói thuốc uống kèm mảnh giấy ... ”nhớ hâm nóng rồi ăn”tự nhiên bật cười ...

- ĐM thẳng điên. – ông Kha rửa tui.

Ăn xong ... tôi uống thuốc ... lại phải nhờ con bạn rót nước dùm ... ông Kha với con bạn lục đục về quán

- Anh Kha..cho em qua quán chơi với, nằm nhà buồn chết..
- Đi nổi không mày ...
- Nổi mà em bị tay chứ có bị chân đâu..
- Rồi đi lun ... Thúi khóa cửa cho nó em

Qua tới quántôi được đặc biệt đón tiếp một cách long trọng và đặc biệt ... tràng pháo tay kéo dài từ cổng vào tận trong bếp cho người anh hùng dũng cảm cứu mỹ nhân ... Đám khách nước ngoài với khách nước mình không biết gì cũng đứng dậy vỗ tay huyt sao hưởng ứng mới ghê chứ ==)) ...

Qua đây chơi là quyết định sai lầm ... cái đám ác nhân này đem tôi ra làm background để show hình, hành hạ thương binh không thương tiếc, bị có 2 cái tay với 1 cái vai mà chúng tôi để mình ra bằng bó thêm cái chân, cái ngực và cái đầu ... cứ như mới chấn thương sọ não xong ấy ... đám khách nước ngoài cũng nhào dzô xin chụp hình ké mới shock chứ. Cả đám chơi vui vẻ, chỉ còn được mấy đứa làm ca sáng 7 gặp tôi nên vẫn đi tiếp khách bình thường, bỗng con nhỏ ở đầu lù lù bước vô. Nguyên đám im bật, đứng tẩn ngẩn ... nhìn qua nhìn lại, cái bọn hèn nhát này tản dần từng đứa từng đứa, để mình tôi với đồng băng dày trên người. Con nhỏ đi lại đứng nhìn tôi lạnh lùng phán 1 câu

- Đi thay băng!

Ông Kha chạy lại, kêu con bạn phụ tháo mấy cái băng dùm ra

- Hay để anh chở tôi đi.
- Anh không coi quán hà.

Con nhỏ lạnh lùng nói mà hồng thềm quay lưng lại. Ông Kha với tôi nhìn nhau lắc đầu, nhún vai chịu thua Ngồi trên xe con nhỏ chẳng nói gì, tôi cũng im lặng nhìn vu vơ ... Thay băng là 1 cực hình đáng sợ nhất theo tôi. Hôm nay gặp bà cô nào chứ không phải mấy chị y tá hôm qua ... cho nên cái đau càng x2 x3 lên thiệt tình chắc phải kêu bà bộ trưởng ra cái luật y tá chỉ lấy con gái 30 tuổi đổ lại mới được Mặt mày tôi đỏ bừng, mồ hôi đổ ra như tắm ... nhưng miệng phải cố mỉm cười ... con nhỏ đứng bên cạnh mặt lạnh tanh ... nhưng tôi vẫn thấy môi con nhỏ run run, có giọt đồ đồ nơi khóe môi ... Cực hành đã xong, con nhỏ không nói gì quay đi đóng tiền, giờ tôi có muốn giành đóng tiền với con nhỏ cũng không được nữa rồi, tay có cử động được nhiều đâu. Ngồi trên xe ... tôi đề nghị:

- Chờ về quán dùm đi.
- Không, về nhà nghỉ.
- Ừ nhưng ghé quán làm cái này đã.

Không nói gì ... con nhỏ cũng ghé quán giúp tôi

- Ra nhanh đó!

Tôi im lặng đi vào kiểm ông Kha kéo ông lại nói nhỏ

– Anh Kha! Vô phòng giúp em cái này

– ĐM gì nữa thằng ông nội

– Thì vào đây rồi biết

Tôi nhờ ông lấy bộ đồ trong tủ

– Phụ em thay bộ đồ cái

– Cái gìđẹp đẹp ... tao mà phải thay đồ dùm mày hả – ông gạt phắt đi

– Để anh – tiếng chú đầu bếp ngoài cửa.

Vậy là ông Kha đi ra ngoài, chú đầu bếp kéo tôi vào phòng tắm, người lớn dù sao cũng đỡ ngại, lau người cho tôi mặc dù tôi chối đẩy ra, rồi cũng xong, mặc quần áo vào ... cảm ơn chú đầu bếp xong, tôi quay trở ra xe cho con nhỏ chở về nhà Tôi nằm xuống nghỉ mệt, nãy giờ cử động hơi nhiều nên cũng đau, con nhỏ ngồi kế bên giờ điện thoại ra chơi game. Tôi chẳng nói gì, nằm im một hồi ngủ lúc nào không hay, chắc do thuốc Sài Gòn buổi trưa nóng kinh người, nằm ngủ có một tí mà tôi cũng cảm giác lưng, người ướt ướt vì mồ hôi ... Bỗng có làn gió nhẹ nhẹ, mát mát ... tôi mỉm cười dễ chịu chìm sâu vào giấc ngủ ngon.

– Nè dậy đi! ... dậy dậy ...

Tôi mở mắt ra, nhìn đồng hồ cũng hơn 3h ... Con nhỏ đặt trước mặt tôi tô cháo lại cháo ... ngăn muốn chết nhưng nhìn mặt con nhỏ, không ăn chắc bị đề dọa, vậy là tôi lặng lẽ ăn cháo ... Con nhỏ đứng dậy đi về ... sau lưng tôi, cái quạt gió của ai coi mới quá đang quay vòng vòng thổi từng luồng gió mát vào người tôi. Kế bên là cuốn tạp chí bị nhăn hết phần nửa, nhìn cũng đủ biết có ai đó đã sử dụng cuốn tạp chí này theo cách riêng: làm quạt.

Tôi ngồi viết hồi ức ... miên man suy nghĩ về quá khứ ... Chợt có tiếng chuông điện thoại ... Là số của em, một người bạn ... em làm model, nhỏ hơn tôi một tuổi ... Cách đây 3 tháng em chia tay bạn trai ... và vô tình tôi trở nên một người để em trút mọi buồn phiền, nỗi đau ... Tôi quan tâm em, ừ thì gia đình em cũng toàn là đau khổ ... Em rủ tôi đi xem phim, đi ăn pizza, làm mọi thứ em thích để quên đi nỗi đau ... Em cảnh báo tôi đừng yêu em vì em là người không tốt ... vì em đa tình ... vì em có nhiều đại gia theo đuổi lắm ... vì em không thích con nít ... vì em không thể yêu tôi nhưng mỗi lần em buồn, em lại tìm đến tôi để trút tâm sự ... em bệnh cũng gọi cho tôi, em bị thương, tôi là người đưa em đi viện ... xong em lại nói tôi là đồ khủng

Có lần em say, vô tình tiết lộ ... em chỉ nói đồ khủng với 2 người duy nhất ... đó là người ưu vừa chia tay ... và người còn lại ... là tôi Tôi cũng nghĩ nhiều lắm, quan sát em nhiều lắm ... đúng là em có quá nhiều người theo đuổi ... nếu là lúc trước ... có lẽ tôi sẽ làm cái gì đó để bên cạnh em ... nhưng ... tôi không thể ... Vì tôi cũng chỉ xem em là một người bạn trên mức bình thường mà thôi vậy mà lúc nào em cũng nghĩ ... tôi thích em ... cũng nghĩ ... tôi yêu em ... và tự em sợ sẽ làm tôi đau, tự em sợ sự quan tâm của tôi..và ... em lảng tránh tôi ...

Lúc trước em từng ngủ với tôi ... hai đứa cũng suýt vượt quá giới hạn ... nhưng chính tôi dừng lại ... sau đêm đó em bảo ... em đã thử tôi. Bật cười ... em xem thường tôi quá ... tôi đã bảo tôi khác tất cả những người xung quanh em ... và tôi đã im lặng từ từ rời xa em ... Nếu chưa từng người đàn ông nào tiếp cận em mà không thể rời xa em được ... thì em đã làm ... tôi là người thứ hai sau người yêu em ... Đạo này tôi im lặng không liên lạc với em ... vì tôi muốn tạo khoảng cách giúp em quen với sự không có mặt của tôi, vì em cũng muốn như vậy mà ...

Nhưng hôm qua..em lại trách sao tôi không liên lạc với em, sao tôi không làm phiền em nữa ... sao tôi lại im lặng với em ... tôi chỉ cười ...

“Anh tưởng em muốn anh như vậy mà anh nghĩ em có quá nhiều người bên cạnh rồi, không có anh mọi thứ vẫn không thay đổi, chính em nói em cũng không cần sự quan tâm của anh dù là một người bạn nữa mà anh làm theo lời em nói ... đừng trách anh chứ”

em nói em có lòng tự trọng em, không muốn là người chủ động rủ ai đi chơi hoài như vậy ... em cũng không muốn tìm sự quan tâm đáng sợ từ tất cả ngoại trừ một người Tôi chỉ cười ... anh là bạn em ... bất cứ khi nào em cũng có thể gọi cho anh

Giờ em gọi ... em muốn tôi qua nhà em đón em qua với tôi ... xui quá ... cửa đóng ... tôi không thể đem xe qua đón em Nếu bình thường có lẽ tôi sẽ đi taxi qua nhà em rồi cùng em ra khách sạn (em sợ ngủ 1 mình) ... nhưng em à ... mọi thứ đã khác mấy ngày trước ... vậy cũng tốt ... để em quen với sự không có mặt của tôi ... haizz ... không biết em có đau không ... cầu mong mọi thứ không như tôi nghĩ ... để em không phải đau vì tôi chợt vô tâm ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phần 9

Cho tới mấy ngày sau đến khi vết thương của tôi lành, tuy tôi cảm thấy hơi thân hơn với con nhỏ nhưng suy nghĩ của tôi vẫn chỉ dừng lại rằng con nhỏ làm

tất cả như vậy chỉ là để trả ơn việc tôi cứu con nhỏ Mọi thứ diễn ra một cách im lặng, không có nhiều lời nói, chỉ hành động ... hành động trong im lặng ... mấy ngày nữa trời qua ... vết thương của tôi cơ bản cũng ổn định. Mỗi ngày con nhỏ vẫn xuất hiện đúng giờ để mang đồ ăn, trái cây cho tôi, chờ tôi đi thay băng mặc dù có mấy lần tôi nói không cần qua nữa, ông Kha cũng có mấy lần giành với con nhỏ nhưng đều chỉ nhận lại sự im lặng của con nhỏ, tới giờ ... nhỏ vẫn xuất hiện như chưa từng nghe ai nói gì.

Tôi đã đi học, đi làm lại được, không cần phải bùng bê gì cả, đơn giản chỉ cần đi vòng vòng xem xét phụ ông Kha. Mấy ngón tay của tôi cũng cử động được cho nên có thể cầm viết oder cho khách nếu quán đông ... Chị tôi mấy ngày nay tự nhiên im bất, thi thoảng có gọi cho tôi, cãi nhau vài câu rồi thôi với chị và tôi như vậy là đủ, chẳng cần nói vấn đề gì cao xa, dài dòng ... cãi nhau vài câu vậy là vui ít nhất là với tôi

Thứ 7, ngày cuối tuần tuy vẫn còn băng nhưng vết thương khá ổn định vì được chăm sóc tốt, thuốc tốt. Tôi có thể tự chạy xe đạp đi làm được rồi. Dừng xe vào góc, tôi đi vào quán con nhỏ ngồi đó tự bao giờ với ông Kha, trên bàn vẫn là ly cam vắt quen thuộc. Tôi nhìn con nhỏ với ông Kha, gật đầu chào cho có lệ rồi đi thẳng vào quầy để ký tên sau đó quay ra làm việc. Tôi hỏi được ông Kha quý ở cái biết tự giác làm, với lại hay tìm hiểu học hỏi nên vụ quản lý quán ... tôi cũng có học được một chút kinh nghiệm. Ký tên hay không với tôi cũng chỉ là hình thức vì tôi được đặc cách mà Mọi thứ diễn ra bình thường thì thẳng đầu ngựa với 2 thẳng hôm trước đi vào kéo ghế ngồi chung với con nhỏ Thẳng đầu ngựa ngoắt tôi lại ...

– Nhóc, 3 ly cà phê đen mờ. Đ- má tay băng đẹp mờ.

Tôi gật đầu đi vào trong ... lát sau thẳng phục vụ khác bùng cafe đi ra sau lưng tôi thẳng đầu ngựa lại lên tiếng

– Mày để cafe lên bàn cho tao.

Tôi nhìn con nhỏ, cười nhẹ rồi cố gắng cầm từng ly cafe để lên bàn ... tay tôi chạm vào nước đá ... lạnh buốt, nước thấm vào vết thương khiến tôi đau lắm ... nhưng vẫn nở nụ cười khinh khinh, đến ly cafe cuối cùng thì vứt tay, ly cafe rơi xuống bàn làm văng cafe lên người tụi thẳng đầu ngựa ... lập tức tôi nhận ngay một cú đấm vào giữa mặt “bốp””bốp-xoảng” Tôi ngã ngửa ra mặt mũi tôi sẫm ... tuy nhiên vẫn còn đủ tỉnh táo để suy luận ... ủa tôi bị đấm có 1 cái vậy tiếng bốp với xoảng tiếp theo là cái gì @@

Mở mắt ra ... nhìn kỹ lại con nhỏ đang đứng, gương mặt và ánh mắt lạnh như băng, ông Kha với mấy thẳng khác đều đứng yên sững người, nhìn qua thẳng đầu ngựa, máu đang chảy trên đầu tôi pha với màu của cafe, mảnh thủy tinh lấp lánh dưới chân, vài mảnh lấp lánh trên đầu tôi ... và tay con nhỏ cũng đang cầm 1 mảnh thủy tinh, máu nhỏ từng giọt dưới tay con nhỏ Nếu có cảnh phim quay chậm lại (theo lời ông Kha kể sau này), tôi sẽ nhìn thấy hình ảnh chẳng khác trong phim, ngay khi tôi vừa lãnh nguyên cú đấm vào mặt chưa kịp té đến đất thì con nhỏ đã đứng dậy cầm luôn ly cafe phang thẳng vào đầu thẳng đầu ngựa vừa đánh tôi (quá dữ ... khả khả) ... hôm nay thẳng này chắc tôi biết trước sẽ ăn ly hay sao nên nó nhuộm tóc trắng làm đầu nó giờ hỗn tạp đủ thứ màu nổi bật rất đẹp.

– Đ- má mày chết mờ với tao rồi con đĩ ...

Thẳng đầu ngựa gầm lên cầm ly tính phang con nhỏ ... ngay lúc đó tôi dùng hết sức bình sinh lao đến sử dụng điểm tựa là cái bực bê tông đổ đặc dưới góc cột đập vào đó tạo đà tung luôn 1 cú đập thẳng vào ngực thẳng đầu ngựa, thẳng này to con tôi nhỏ xíu, nên chỉ ngã lùi ra sau một tí, không để thẳng đầu ngựa có cơ hội sử dụng cái ly, tôi xoay người vòng thêm 1 cú đá văng cái ly trên tay thẳng đầu ngựa tiếp luôn 1 cú lên gối ngay vào bụng thẳng đầu ngựa khiến nó ngã lăn quay. (thời này tôi mới lên SG, lúc còn dưới quê chân tôi rất khỏe vì đá bóng chân không với tụi bạn, đá theo dạng nghiền nên ngày nào cũng đá, có khi đá từ 8-9h sáng kéo dài tới 3-4h chiều mà không nghỉ, người tôi có thể yếu tất cả nhưng trừ chân ra, lùn thì lùn, ốm thì ốm nhưng là chân tôi rất khỏe, trung vệ không thể thiếu của đội bóng đá trường mà ... bạn bè tôi vẫn thường nói tôi lùn nhưng nhờ đá giò dữ nên trung vệ thích hợp nhất – còn khi đang viết dòng này, chân căng yếu lắm rồi, Sài Gòn ... không có điều kiện cho tôi tập luyện chân căng nữa) ... Mọi thứ diễn ra trong vòng tích tắc vài giây, chân chạm đất, tôi cũng khụy xuống ngã nhào vì đơn giản tay tôi đau không có đà để giữ thẳng bằng

Cũng may cho thẳng đầu ngựa là tôi bây giờ khác tôi lúc còn cấp 2, khi mới học võ của ông thầy già sống lang thang theo lời ông ngoại tôi nói, nếu tôi có điều kiện học thêm vài năm với thầy thì việc tôi đánh chết thẳng đầu ngựa trong vòng 5 nốt nhạc là chuyện bình thường. Võ của thầy tôi là võ môn phái xưa của vùng miền Tây, người sáng tạo ra tôi đơn giản vì 1 mục đích “tiêu diệt” dùng để đánh trận, nguồn gốc cũng từ hồi vua Nguyễn Ánh chạy vào đất miền Tây. Cho nên theo thầy 2 năm, tôi chỉ được dạy một vài thế cơ bản để tránh né, tập luyện chân, tay và dạy tôi phải tâm tịnh ...

Thầy tôi biết nếu dạy nhiều hơn vào lúc cái tuổi trẻ bồng bột của tôi thì sẽ mang họa Ngoại nói, lúc còn đánh giặc, thầy tôi một mình đánh chết ngay 3 thẳng mỹ khi ông ngoại từ xa khoảng hơn mười bước chạy ... chạy lại tiếp ứng ... Đó là trận đánh giáp lá cà ngay trên ruộng ... đương ba tôi cũng hy sinh trong trận đó vì bị 2 thẳng mỹ đè xuống ruộng ... tiếc là tôi phải chuyển đi xa để tiếp tục việc học, khi quay trở lại ... thầy đã về với đất ... một môn võ hay dường như bị thất truyền, ông ngoại tôi cũng đi ... mang theo sở trường múa gậy trời mưa không ướt mà tôi chưa kịp học. Nhờ học vài chiêu từ thầy mà tôi áp dụng thực tế, đập vỡ mặt 1 thẳng để bảo vệ nhỏ bạn thân bị ăn hiếp, mấy thế chân tôi áp dụng vào việc đá bóng, khả khả bởi vậy tôi nổi tiếng ở huyện vì cái vụ đồn giò lán người không bao giờ thua, nhiều thẳng to cao khỏe hơn chạy đua banh với tôi, nhưng vẫn bị tôi dùng chân lán văng. Còn bây giờ cũng lán có điều ... thẳng văng là tôi =>)

Trở lại lúc ấy, tôi té xuống vì mất đà ... 2 thẳng kia thừa cơ định lao vào hội đồng tôi thì ông Kha đập bàn cái rầm nghiêng rầm

– Biến ...

Xung quanh khách nhón nhào cả lên ... Tụi nó khựng lại, mấy ông bảo vệ cũng chạy tới kịp lúc đứng che cho tôi, mấy thẳng phục vụ thân thân thẳng cầm cây, thẳng cầm đá chạy ào đến. Xem bộ thất thế ... mấy thẳng này im im kéo thẳng đầu ngựa dậy nhanh chân đi khỏi quán không quên quay lại chỉ vào mặt con nhỏ, còn tôi nằm 1 đống có chi tôi cũng hồng thấy:Đ ... 2 ông bảo vệ kéo tôi dậy lên ghế ngồi ... ông Kha giải tán mấy đứa phục vụ rồi lo đi trấn an giải thích với khách ... tôi quay qua nhìn con nhỏ, đưa tay lấy mảnh thủy tinh trên tay nhỏ xuống, im lặng lấy khăn giấy lau máu trên tay con nhỏ.

Cũng không nặng, chỉ xước tay một tí à, coi mặt vậy mà cũng giăng hồ ổn ... quyết liệt và dứt khoát, con nhỏ là vậy ... vết thương động khá đau nhưng tôi vẫn mỉm cười Mọi thứ ổn ... tôi đi thay đồ khác, lên giấu chiếc áo bị dính máu vì động vết thương rồi quay trở ra làm tiếp. Con nhỏ vẫn ngồi im

... Trong đầu tôi có linh tính ... tại kia không bỏ qua việc này dễ dàng như vậy đâu thiết tình mới lên SG bon chen hơn tháng mà tùm lum chuyện ... đúng là đi hồng coi ngày đây mừ.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Phần 10

Sài Gòn đêm ... trời mát và vắng ... Dọn dẹp mọi thứ xong tôi lặng lẽ lấy xe đạp cộc cạch về nhà ... Sau lưng con nhỏ chạy xe theo, tôi cũng không ngoái lại nhìn. chắc con nhỏ lo tôi bị tại kia đón đường nữa đây ... thiết là, đi theo mất công vương chân tôi chứ làm được gì đâu Chẳng mất sự chờ đợi lâu, tiếng xe, tiếng rít ga gầm rú vang vọng giữa đêm ... khu vực trước công viên phần mềm Quang Trung giờ này đúng là vắng thật ... hơn mười chiếc xe gầm rú bao vây tôi và bao vây luôn con nhỏ chạy sau lưng. Thôi xongđêm nay chôn xác thật rồi M oi ...

Tôi sợ ... thực sự tôi rất sợ chết, bây giờ càng sợ vì tôi chưa làm được gì cho gia đình và bạn bè, cả ước mơ của tôi chưa thực hiện được mà ... Sợ ... đúng là sợ ... nhưng không có nghĩa quỳ khóc lóc van xin hay bỏ chạy ... lần nào bị đánh tôi cũng sợ, thằng nào nói không sợ thằng đó xạo ... nhưng sợ là 1 chuyện và mỉm cười khinh tui nó là một chuyện Con nhỏ bị đập ngã xe, xô mạnh vào tôi đẩy con nhỏ phía sau bức tường đứng chắn trước mặt, tôi thủ thế ... thù cho có chứ đánh đấm gì nổi, tay đau kiểu này solo còn không lại nói gì cả chục thằng thế này, nhưng tôi vẫn cười ... sau lưng con nhỏ mặt lạnh tanh nói nhỏ.

– Đồ tôi cười hoài (đồ tôicâu này nghe quen quen =.=)

Tôi quay lại nhìn con nhỏ ... thiết tình ... rót nước mát rồi mà vẫn ráng giữ cái mặt lạnh chi không biết ... Tôi bật cười

– Đ- má sắp chết còn cười nữa thằng chó

Cả đám phía sau lao nhao nhí nhố chửi đồng, 3 thằng lao vào ... tôi vùng chân quét ngang ngực làm tui nó lui lạiphía sau cả đám rít ga hưởng ứng cho 3 thằng này. Nếu không có con nhỏ tôi cũng chẳng quét chân cẳng chi cho mệt, đứng im chịu trận và cười như mọi lần cho đỡ mệt Thằng đầu ngựa lao vào đâm tôi ... có con nhỏ sau lưng, né không được tôi mà rồi con nhỏ ra thì 2 thằng kia làm thịt con nhỏ mất, tôi đành gồng mình chịu cú đâm thẳng vào ngực ... suýt tí là vỡ lồng ngực rồi (tôi ôm nhôm mà) bỗng nghe cái bụp, thằng đầu ngựa rú lên như heo bị chọc tiết gục xuống trước mặt tôi ... eo oi thằng này đi đánh lộn không có đốt nhang trước nè, thì ra con nhỏ hoảng quá vùng chân làm 1 cước ... quý vị cứ tưởng tượng cái mũi nhọn của đôi giày cao gót chọc thẳng vào strym thằng đóstrym nó sẽ ra sao (mời bạn đoán:x).. Tôi quay lại nhìn con nhỏ mắt tròn xoe ... con nhỏ cũng nhìn tôi nước mắt chực trào ra ... Thằng đầu ngựa nằm dưới đất gằm lên ...

– Đ- máaaaa giết hai đứa tôi cho tau ...

Thêm 2-3 thằng gì đó hò nhau lao vào hội đồngtôi chỉ kịp xoay lưng lại hét con nhỏ ngồi xuống lấy hết sức vòng tay ôm lấy bờ rào sau lưng, co người chịu đánh che cho con nhỏ ... hình như lúc ấy có thằng đạp vào lưng làm tôi chúi đầu vô ngực con nhỏ hay sao ấy, hèn gì êm êm, phê phê:D ... hành động theo bản năng thôi chả suy nghĩ gì sất ... 2 thằng nắm tay tôi kéo quăng ra sau, 1 thằng khác vội nhào tới nắm tóc con nhỏ (1 tay nắm tóc 1 tay che che dưới strym ... khả khả chắc rút kinh nghiệm của thằng đầu ngựa) tôi vội gượng dậy chen vào giữa 2 thằng kia dùng chân phải phang 1 cú ngay mặt thằng đang nắm đầu con nhỏ làm thằng đó đập đầu dổ tường gục tại chỗ (cũng may thằng này cũng nhỏ con lại lo che strym) – coi dzậy cũng hạ được 2 thằng rồi chứ giỡn ... thêm 2 thằng khác nhảy xuống xe nhào vô...thôi xong lạnh ỉt đừ nhiều ... tôi vội vòng tay sau bờ rào, lần này tôi cuộn luôn 2 vòng tay chéo vào nhau cho chắc, cuối mặt nhìn con nhỏ cười cụng nhẹ vào đầu con nhỏ trên ... lần này lại ăn đập ăn đấm, tay, vai tôi bật máu ... người ôm nhôm, yếu sức ... kiểu này chịu chưa tới 10 giây nữa chắc gục quá.

Bỗng có tiếng xe, đèn pha sáng cả 1 góc tối ... khoảng 3 chiếc xe ô tô loại 12 chỗ thẳng tắp lại sau lưng tui thằng đầu ngựatrên xe bước xuống một đám người ... trong vòng vài giâyđám người đó đã kịp bao vây đám thằng đầu ngựa lại ... người tôi giờ mềm nhũn ... ngồi xuống tựa vào ngực con nhỏtôi chẳng thấy gì cả vì đèn xe chói quá..chỉ nghe tiếng la hét, vài tiếng kim loại va vào nhau,tiếng chửi nhaukhoảng 4-5 bóng đen lao về đứng chắn trước mặt tôi tay họ lăm lăm ống kim loại sáng sáng ... Khoảng 5 phút mọi thứ kết thúc, tôi cũng quen với ánh đèn xe ... ông Kha với 2 người cao cao đồ đồ khác đạp thằng đầu ngựa xuống trước mặt tôi, mấy ông này cũng ác, đi tới chỗ tôi mà bước thẳng lên người mấy thằng nằm la liệt sau lưng xe cộ mấy thằng này đều ngã rạp xuống.đá số tui nó đều nằm 1 đồng ôm đầu ôm ngực, ôm bụng ... có 1 thằng ôm strym (biết ai rồi ha) ... Ông Kha ngồi xuống kế tôi cười hi hi

– Tau rượt theo hồng kíp..mày có sao không thằng quỳ

– Dạ ... sao ... sao nhiều lắm ... – tôi thờ phì phò ...

– Em có sao không Thy (giờ mới biết tên con nhỏ) – ông Kha quay qua con nhỏ

Con nhỏ im lặng lắc đầu, đưa tay lau máu trên mặt cho tôi. Ông Kha nắm đầu thằng đầu ngựa dậy nghiêng rắng

– Dm.em trai ... cả chục thằng đề 1 thằng bị thương không biết nhục hả mày. Nó không bị thương mày nhắm 1 mình solo lại tôi không em trai (thôi cha

đừng có xúi bậy, nó bự hơn tui đó bầm đập cả người rồi nè)

Ông đi với ông Kha đập thẳng vô mặt thẳng đi xe mô-tô rồi ngồi xuống vỗ vai tôi ...

– Thằng em mày được. Tính sao với tui này đây mày Kha..

– Mày muốn sao M ...

Tôi chẳng nói gì ... chỉ mỉm cười. Xin lỗi mày đầu ngựa ... nói thẳng ra tôi cũng hông tốt lành gì, từ lúc không còn đánh lộn nữa, luôn luôn đứng im cho người ta đánh và chỉ cười nhưng không có nghĩa tôi hiền lành, bạn bè tôi cũng hay trả thù cho tôi và thường cũng hỏi tôi cái câu “mày tính sao M” ... tôi cũng chẳng nói gì chỉ im lặng nhìn thẳng kia cười ... Lần này cũng vậy ... tôi mỉm cười nhìn thẳng đầu ngựa nháy mắt (tao kéo trên rồi nha anh ngựa hí hí) ... Ông Kha vỗ đầu tôi cái bốp ...

– Cười con mẹ mày..về quán mày ... rồi quay qua nói với ông kia ...

– Tính nó đi Huỳnh, tau về quán. Xong nói anh em qua quán tau làm vài chai.

Ông bạn của ông Kha quay qua nói nhỏ gì đó với mấy người khác rồi phụ ông Kha dìu tôi lên xe đi trước qua quán ông Kha ... Quán này quán nhậu của nhà ông Kha, không phải quán tôi làm, ông Kha để cho em ông quản lý, còn ông thì qua làm quản lý quán cafe cho bạn ông lấy kinh nghiệm ... Con nhỏ cứ nắm chặt tay tôi (đầu trâu trời xanh nè chị 2 ơi) leo lên xe ngồi kế tôi. Xe dừng lại trước nhà ông Kha ... nhà khá rộng ... có cả 1 khu giống như nhà hàng để khách nhậu ... nói chung quán hoạt động đầu đêm, sau này có 1 time tôi qua phụ quản lý quán, làm ngày nào cũng 4-5h sáng mới được nghỉ.

Ông Kha gọi em gái ông ra bằng bó cho tôi, con nhỏ vẫn không chịu rời tôi 1 bước ... ông lo tiếp đãi mấy người đi chung xe về nhà ... Khoảng nửa tiếng sau, 2 chiếc xe còn lại chạy về tới trên xe kéo xuống ở đầu quầ trời người..ít nhất cũng hơn 30 người, tiếng cười đùa, tiếng chửi, tiếng khoe nhau chiếc tích âm i cả quán nhậu. Nghe đầu sau khi tôi đi ... mấy ông đó nghe lệnh ông Huỳnh không đánh thêm gì ... chỉ ngồi nói chuyện với tui đó ... Cái ông tên Lâm ... chắc cũng đứng sau ông Huỳnh, nói nhỏ nhẹ lắm ... bắt đọc địa chỉ nhà, tui thẳng đầu ngựa còn tới quán hay đụng tới 1 ngón tay tôi, thì ông ghé đốt nhà thẳng đó chơi thôi à (nghe nói dzậy ai biết thiệt không) chỉ biết trước tiên mấy ông đập banh xác mấy chiếc xe làm gương trước thôi ...

– Thằng em mày cũng đượchình như mày đứng che đôn cho em gái này phải khôngngon lành

Ông Huỳnh cười ha ha vỗ vai tôi (ông 2 ... vai con đang đau)

– Anh Kha có thằng em coi bộ gan dzữ

Tiếng cái ông mặc áo sơ mi thắt caravat đóng thùng cười cười ... Giờ nhìn kỹ lại ... mấy ông này đa số mặc đồ cũng tử tế. Mấy ông này là dân làm ăn, cho vay, cũng kinh doanh quán nhậu, nhà hàng Giờ tôi mới biết giang hồ thứ thiệt mấy ông ăn nói nhỏ nhẹ, ăn mặc lịch sự lắm.

– Haha đàn em tau mà ... nó hiền, được cái giỏi ... phụ tau quản lý quán cafe ngon lành.

– Dzô đi mấy ông ... nói nhiều quá

– Được được, dzô vài li đi thằng em ... – ông Huỳnh đưa ly bia cho tôi.

Chưa kịp cầm, con nhỏ đã giật ly bia từ tay ông Huỳnh ... cả đám sững người lại nhìn con nhỏ rồi cười ha ha ... ông Huỳnh vỗ vai ông Kha đen đét

– Chết mẹ rồi Kha ơi ... em nó không cho thằng nhóc uống

Ông Kha cũng cười khi khi vỗ đầu tôi cái bốp

– Thằng quý..tau kua em nó gần 2 tuần, mày hông nói gì mà hót trước mui tau vậy

Tôi chưa kịp nói gì ... con nhỏ trừng mắt nhìn ông Khalập tức ông im liền ...

– Thôi thôi anh sợ em rồi ... 2 đứa làm em nuôi anh được chưa ... dzô anh em, hôm nay tới sáng.

– Dzô dzô ... chúc mừng thắng lợi

Tôi đưa tay tính cầm ly bia thì con nhỏ trừng mắt nhìn tôi

– Bị thương không được uống

– 1 ly thôi..xã giao cho mấy ảnh vui ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Phần 11

Con nhỏ suy nghĩ ông Huỳnh tiếp lời giúp tôichứ ông Kha thì tắt đài với con nhỏ rồi. Cuối cùng con nhỏ cũng đưa cho tôi ly bia ... cả đám hoan hô ... huyết sáo rùm trời ... chợt có tiếng xe ga chạy ào vào, thì ra một anh chạy xe của nhỏ về ... được mấy phút sau lại có tiếng chửi đồng ngoài cổng ...

– Đ- mẹ tụi mày tau đi “đái” (từ nay tục quá mọi người thông cảm nguyên văn nó vậy) có chút mà tụi mày bắt tau phải đạp xe về – (sax uỳnh lộn mà còn đi ấy nửa cha =)))

Thì ra ông nào xui bị cả đám giao nhiệm vụ chạy xe đạp của tôi về đang cộc cạch đạp xe vào cổng ... mặt mày nhăn nhóông Kha lên tiếng:

– Haha thôi coi như hy sinh vì thằng em tau..dzô cưng ly cho vui về mày.

Tiếng cười đùa lại ồn ào ... hơn 30 con người mà ... Dzô một tiếng rõ to ... tôi tu hết 1 ly bia trong sự vỗ tay hoan hô của bàn dân thiên hạông Huỳnh vỗ đùi đánh đách

– Khá khá lắm em trai ... dzô tiếp anh em ... – ông giờ ly bia lên, tay kia đưa ly khác cho tôi

Con nhỏ liền trừng mắt nhìn ông Huỳnh rồi giựt ly bia uống ực ực hết sạch ly trong sự ngỡ ngàng của tất cả ... Xong quay qua tôi

– Nghi. Không uống nữa!

Cả đám lại được dịp cười sảng khoái 1 lần nữa ...

– Thôi em gái nói vậy rồi thì để thằng em nó nghỉ..anh em mình làm tiếp

– Đúng..ăn đi, thằng em ngồi chơi với tụi anh ...

Tôi gật gật đầu cười ngượng nhìn con nhỏ ... ánh mắt con nhỏ vẫn lạnh như băng.. tôi thờ phào gấp 1 miếng thịt ... con nhỏ lấy đĩa đập vô đĩa tôi làm rớt miếng thịt rồi quay ra nói với nhỏ phục vụ đứng gần đó

– Chị làm đùm 1 tô cháo thịt băm. – con nhỏ quay qua tôi nói tiếp – hông được ăn mấy món này.

Quê độ thiệt, trước mặt đồng người mà con nhỏ cứ làm như không có ai tồn tại không bằng ... Ông Kha lắc đầu ...

– Hahaha ... thôi xong đời mày rồi M oi ... chưa gì đã ... hahaha

Cả đám cười rần ... (có cái lỗ nào cho tôi chui xuống trốn không trời)Ông Kha cũng hay ... chỉ có một đêm mà huy động được hơn 30 anh em giúp tôi ... Thực sự ... ông là người đầu tiên giúp đỡ dẫn dắt tôi trong những ngày đầu bon chen ở đất Sài Thành nàyđúng là một điều may mắn của tôi.

Cuộc vui chè chén kéo dài đến gần sáng còn tôi chỉ được chè chén với ly nước ngọt và tô cháo thịt @@ ... Ông Kha phải ở lại tiếp tục tăng 2 với mấy ông kia ... tôi được 2 anh với con nhỏ áp tải về nhà ... Đuối kèo thiệt ...

– Cảm ơn 2 anh – tôi đưa tay bắt. (đừng bắt tay thiệt nha mấy ba tay con đau)

– Có gì đâu thằng em mày khách sáo quá..tụi anh về đây ... 1 ông đi ngang thăm thì vào tai tôi – con nhỏ ngon thiệt chúc mừng hahaha

Hai ông anh phóng xe đi, con nhỏ đỡ tôi nằm xuống ...

– Ngủ đi

– Còn

– Ngủ đi nói nhiều ...

Tôi cũng chẳng quan tâm, nằm nhắm mắt suy nghĩ ... Con nhỏ ngồi ôm chân thu lu 1 góc nhìn vào cái máy tính ... nhỏ mở 1 đoạn phim hài ra ... tiếng phim hài nho nhỏ ... nhưng chẳng làm được đứa nào cười. Thực sự..rất khó đoán được cảm xúc của tôi lúc này dành cho con nhỏ, cảm giác ảm áp vì sự quan tâm chăm sóc của nhỏ, một chút ác cảm vẫn còn, chẳng biết con nhỏ nghĩ gì về tôi, đối với tôi như thế nào khi tôi chẳng nói gì chẳng quan tâm gì tới con nhỏ ... vậy mà con nhỏ lại dành một sự chú ý đặc biệt cho tôi như vậy ... Ngay cả việc lúc chiều rõ ràng con nhỏ đã dứt khoát cắt đứt quan hệ bạn bè với mấy đứa kia chỉ vì tôi bị đánh ... thật kỳ lạ. Rồi những giọt nước mắt của con nhỏ nữa, nhỏ đâu cần thiết phải rơi nước mắt vì 1 thằng nhóc xa lạ như tôi chứ ... Chợt tôi quay qua nhìn con nhỏ ... sax ... nước mắt đang rơi trên mắt con nhỏ ... gương mặt con nhỏ đã mất đi vẻ kiêu kì thường ngày ... tôi vội ngồi dậy chợt chợt vào vai con nhỏ

– Nè nè ... sao tự nhiên khóc ... nè nè..

Con nhỏ không nói gì ... tôi đưa tay lau nước mắt trên mặt con nhỏ Chợt con nhỏ quay qua ôm chầm lấy ... gục đầu lên vai tôi (vai bị thương)@ đầu)nó nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

– Em chịu thua anhanhhuhu xin anh đừng ... lạnh nhạt với em như vậy ... em không biết mình đang nghĩ gì nữa ... nhưng ... anh đừng như vậy nữa ... mỗi lần anh nhìn em bằng ánh mắt thờ ơ đó ... em ... em chịu không nổi ... huhu ... mình đừng như vậy nữa nha anh huhu

Tôi im lặng ... chẳng nói lên lời...chỉ im lặng ... bất ngờ vì những gì con nhỏ nói ... môi tôi nở 1 nụ cười ... nụ cười thật nhẹ ... ngập ngừng đưa tay lên bờ vai của nhỏ ... tôi thầm thì

– Ngủ đi ... mọi chuyện qua rồingủ nha

Con nhỏ siết chặt lấy tôi gật gật đầu rồi buông người xuống, đầu áp lên ngực tôi ... im lặng Đêm Sài Gòn ... bình yên đến lạ ... nhỏ ngủ ngon lành trong lòng tôi ... và tôi cũng mỉm cười ... đôi mắt đã bớt lạnh lùng hơn giấc ngủ đến nhẹ nhàng..ngọt ngào lắm)

Tiếng chuông điện thoại báo thức người đau ê ẩm ... cái vai trái của tôi gần như tê dại đi ... Hôm nay là ngày tôi hẹn với chị. Thiết tình, giờ mặt mũi cả người đau thế này không biết lách đi nổi không ... Nhưng biết sao được, đã thất hẹn một lần rồi. Thôi cố gắng đi gặp chị vậy, chắc chị cũng không trách gì tôi đâu. Con nhỏ vẫn nằm ngủ ngon lành trong lòng tôi. Gương mặt con nhỏ như thiên thần, đêm qua chắc con nhỏ mệt mỏi kiệt sức lắm rồi ... Khẽ nâng đầu con nhỏ đặt xuống gối ... Tôi cố hết sức đi thay bộ quần áo khác ... Nhìn lại con nhỏ, đẹp quá ... thực sự tôi chẳng hiểu tại sao tôi không làm gì mà vẫn tiếp cận được với con nhỏ ... có lẽ ... cuộc sống này tồn tại cái từ “duyên”. Khẽ chạm ngón tay vào đôi môi con nhỏ ... tôi mỉm cười, coi vậy mau nước mắt quá ... son phấn nhòe đi vì nước mắt rồi ... Con nhỏ khẽ cựa mình nũng nịu ...

– Uhhmm ư ... đừng phá để người ta ngủ ...

Tôi bật chiếc quạt lên, kéo cái mền phủ lên đôi chân trần của con nhỏ ... cầm lấy điện thoại con nhỏ tôi nhấn nút thu âm

– “Nè đi qua gặp bà chị chút trưa hoặc 5h mới về ... ngủ dậy gọi bà 2 kế bên mở cửa cho ra ngoài xong đóng cửa gửi chìa khóa dùm luôn nghen”.

Xong xuôi tôi khép cửa sổ, khóa luôn cửa chính gửi chìa khóa cho bà 2 kế bên ... bà 2 ở ngay trước cửa phòng tôi ở nhà suốt ngày vì nhà bà bán tạp hóa nhỏ, bà cũng già chẳng đi đâu bao giờ ... Phải đóng cửa chính để phòng con nhỏ nằm 1 mình giữa nhà, cơ thể hùng hực của con nhỏ ai nhìn mà chịu cho nổi, rồi thẳng nào nó vào làm gì con nhỏ thì chết, với lại phòng giờ có laptop, điện thoại và máy quạt nữa ...

Ngồi trên xe bus ... lòng tôi suy nghĩ linh tinh cả lên. Mới lên Sài Gòn mà đã vướng quá nhiều mối quan hệ khá phức tạp. Lúc quyết định lên đây tôi đã cắt đứt mọi quan hệ trai gái này nọ ... đã đời cái vòng lẩn quẩn ấy vẫn đeo lấy tôi và mức độ phức tạp cũng tăng lên theo sắc đẹp của đối phương ... dù sao tôi cũng chỉ mới là thằng nhóc con ... liệu tôi theo được dài lâu với những mối quan hệ có dấu hiệu của người lớn này không nữa.

Café window hôm nay vẫn như mọi ngày, dòng người tấp nập trước café là dấu hiệu cho thấy Sài Gòn đang bình yên trong buổi sáng chủ nhật ... Một chiếc xe màu đen dừng lại, người đàn ông khá đẹp trai, cao khoảng 1m8 bước xuống xe vòng qua mở cửa ... lại như một nữ hoàng ... chỉ bước xuống xe nhìn quanh kiểng tôi lòng tôi bỗng cảm thấy hụt hẫng và sợ sợ ... chị đi với ai vậy..đẹp trai, cao to quá ... chắc là người yêu chị ... 2 người xứng quá.

– Hi nhox con ... tới sớm quá hen- tôi cười, chị vội tháo kính xuống hét lên

– Á ... nè nèeeeeeeeeee nhox bị sao vậy ... sao mặt mũi sưng tùm lùm rùinhox..hai tay nhox ... sao băng kín mặt vậy nè ... có chuyện gì vậy ... – chị rom róm nước lay lay cái vai tôi ... gắng gượng chịu đau tôi nói nhỏ.

–..không sao..chị từ từ buông vai nhox ra đi..đau ...

– Hix hức hức ... sao vậy nè ... vai cũng bị nữa hả ...

– Chị..ngồi xuống đi..nói nhỏ nhỏ người ta nhìn mình kia..

Chị chẳng thèm nhìn xung quanh ... mắt ướt vì nước mắt ...

Anh đi cùng chị cũng vào tới chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì nên đứng im ru nhìn chị khóc

– Chị anh này là ...

– Hix là anh Phong bạn thân của chị ... huhu nhox nói đi ... sao ra nông nổi này ...

– Anh ngồi đi – tôi nhìn anh cười – ... thui mà đừng có khóc ... người lớn gì..mặt ướt vậy

– Kệ chị ... huhu nói lẹ đibi sao vậy ... đưa chị coi coi ... băng kín hai tay lun rùi nè ... hức hức ...

– À nhox không may bị ngã ly bể nó đâm ...

– Bị hồi nào..hix hix ...

– Hồi thứ 2 ... tại bị nên không đi gặp chị được đó ... nhooxx sorry ...

– không tin không tin ... bị té sao mặt mũi sưng nề..cái này mới bị mà – vừa nói chị vừa xăm soi cái mặt của tôi, mắt vẫn không thôi rót nước mắt mắt.

– Hi hi tại hum qua quán bị mấy thằng du côn tôi quậy ... nhox của chị hiền lành nhỏ con dễ thương quá nên tụi nó ghét thụi cho mấy quả ...hè hè

– Đó đó..lại giỡn nữa đó..đang nghiêm túc màbị vậy còn ra đây chỉ ... huhu sao không điện thoại cho người ta hay ...

– Tại sợ chị lo ... nhox xin lỗi

– Xin xin xin ... lỗi lỗi lỗi ... đồ đáng ghét ... đồ đáng ghét ... – rồi chị đứng dậy bỏ chạy ra ngoài leo lên xe ngồi.

Tôi ngó người ranhìn theo ... rồi nhìn qua anh Phong bạn chị ... Anh Phong lắc đầu cười.

– Kệ chị ấy đi em ... chút là hết giận liền

– Thiệt không anh

– Haha chờ đi ... giờ anh em mình làm quen..anh là Phong..bạn thân của Phương từ hồi cấp 2 lận..còn em ...

– Dạ gọi em M được rồi ... em mới quen chị Phương được mấy tháng thôi

– Mấy tháng sao thấy lo lắng cho em dzữ vậy ... đó giờ chưa lần nào Phương khóc vì anh hết à ... ganh tị nha ...

Tôi lúng túng chẳng biết nói sao nữa

– Em ... em cũng không biết nữa ...

– Không sao..anh với Phương là bạn thân, xem như em cũng là em trai anh..ok

– Dạ ... vậy thì em cũng vui ...

2 anh em ngồi hỏi nhau thêm một số chuyện thì

Tiếng nhạc chuông điện thoại anh Phong ...cầm điện thoại lên..anh Phong bật cười nói chỉ vào cái điện thoại.

– Haha anh nói có sai đâu, để anh mở loa ngoài cho em nghe nha..suyt suyt

A phong mở máy ... tiếng chị vừa nghe như con nít đang nũng nịu đòi kẹo

– Nè Phong làm cho thằng nhox đó ra năn nỉ Phương hết giận đi ... huhu..mà đừng nói nhox M biết nha ... huhu

Hai anh em nghe tới đây ... suýt cười lộn ruột ra ngoàitrời à chị ngó của tôi ... thiệt hết nói nổi ... giận mà còn gọi kêu người khác dụ tôi ra năn nỉ mới ghê chứRáng làm vẻ mặt bình tĩnh đến mức có thể ... anh Phong quay mặt vô trong vừa phì cười vừa nói

– Thôi thôinghe rồi đó ... em ra năn nỉ bà cô đó vô đi.. khặc khặc ... nè nè..đừng có cười đó ... em ơi mang nước ra cho anh nhanh lên – vừa cười anh Phong vừa ngoắt nhỏ phục vụ (nhỏ phục vụ mà đem nước ra trễ dám chừng có án mạng à:)))

Uống 1 ly cà phê lấy tin thần ... tôi ráng lê cái thân ra ngoài chui vô xe ngồi kế chị ... Chị quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn tôi

– Nè ... chị ... giận hả

– Hừ

– Sao vậy..giận thiệt hả

– Ra đây chỉ ... ai cần ...

Tôi cười thầm

– Hix thôi xin lỗi ... mai mốt không dám nữa ... hứa đó

– Ai tin được ... tui có liên quan gì đâu mà hứa hẹn ...

– Nè quay qua đây coi ... thấy không..nhox te tua dzậy rồi còn giận chi..tội nghiệp nhox đi

– Ai bêu ... ai bêu ...

- Rùi rùi ... mai mốt có chuyện gì ... gọi cho chị đầu tiên ...
- Nhớ nha ... không là ghét luôn đó
- Nhớ mà ... hết giận đi ... mà nè mai mốt chị có gì cũng phải nói nhox biết ... nghen..
- Uhm ... vậy cụng mũi ...
- Sax ... cụng mũi hả ...
- Ủ cụng mũi ... ai thất hứa sẽ cụt cái mũi ... đưa đầu đây ...
- Hix uhm nè..cụng đi

Tôi ngáp ngừng ... đưa cái đầu ra ... Chị cười tít mắt quay qua..từ từ đưa mặt lại gần tôi ... hơi thở của chị nhẹ nhàng phả vào mặt tôi ... chị thơm quá ... Rùi hai cái mũi chạm vào nhau ... chị lắc lắc nhẹ cái đầu ... Ôi ... phải chi có đũa nào chơi ác đẩy nhẹ cái đầu tôi 1 cái thì môi kề môi lun rồi ... cách có mấy milimet à

Xong..chị ròi tôi ra..cười ...

- Vậy ... giờ sao..chịu vô uống nước chưa ...
- Không ... kiu Phong ra đi..mình đi qua Đầm Sen chơi
- Hà ... Đầm Sen hả
- Uhm..nhox không thích hả ... ý chị quen..nhox còn bị đau mà ... thui mình đi chỗ khác hen..
- Thôi không sao..cứ đi Đầm Sen..trò nào không chơi được nhox nói với chị ...
- Thui thui..nhox đau mà..
- Mệt ghê..nhox hôm qua còn đi làm bình thường rồi ... thiệt
- Đau thì nói nha ...
- Ủ ... hứa..cụng mũi không
- Xí..đừng có ham..cụng hoài..để chị gọi Phong.

Chị gọi cho anh Phong rồi kéo tôi ra băng sau ngời

- Sao rồi..hết giận chưa Phương
- Ai thêm giận ... Phong mình qua Đầm Sen chơi nha.
- Tuân lệnh Phương

Xe lăn bánh ... (tôi xin được giấu hết tên cái loại xe ... chỉ biết rằng đây là những chiếc xe theo tôi biết là thuộc hạng hơi sang @@) ... lần đầu tiên tôi ngồi trong xe chạy êm như thế này ... bên cạnh là chị nữ hoàng ngồi hết xem tay này đến tay kia của tôi với vẻ mặt in đậm 2 chữ ... xót và lo ... chợt chị gọi anh Phong

- Phong..ghế qua nhà bác sĩ của Phương đi.
- Ủ.

Xe vòng lại một đoạn ... tôi có biết đường xá gì đâuchỉ biết ngồi im ... có anh Phong ... có vẻ 2 chị em khó kiếm chuyện cãi nhau hơn thì phải Xe dừng lại ở một phòng mạch ... chị bước vào trong ... khoản 15phút sau chị bước ra với 1 bọc trắng ... vào xe chị mở ra bọc lấy ra một chai thuốc bắt tôi ngồi yên xịt thuốc ra thoa lên mặt tôi nơi có mấy vết sưng

- Cái này là thuốc thoa bên ngoài khi nào muốn thoa nhox cứ lấy ra thoa, càng nhiều lần càng tốt ... còn cái này cái này cái này – vừa nói chị vừa đem ra đầu 3-4 hộp thuốc ... mỗi thứ 1 viên ngày 3 lần ... nhớ chưa ... vậy mới mau lành vết thương. Còn thuốc làm liền sẹo ... chừng nào nhox sắp lành chị cho nhox
- Mua chi dữ vậy ... phiền chị quá
- Xi xi ... đừng có linh tinh..lệnh của nữ hoàng phải nghe biết chưa ... mà ngồi im coi để ta thoa thuốc cho

– Thoa cho Phong với ... – anh Phong quay mặt lại trêu ... chị đủ đủ nắm đấm trước mặt.

–..Đưa đây Phương đục cho mấy cú rùi mới thoa được hen..chạy xe đi nhieu chiến.

Chưa tới Đầm Sen, chị lại bắt anh Phong dừng xeĐề xuống mua 3 đôi giày bata màu giống nhau, 2 cái áo thun màu xanh lá cây và 1 cái màu đen cho 3 người ... chị tháo đôi giày cao gót quăng vô xe, mặc luôn cái áo xanh vào, chị bắt anh Phong mặc áo đen, tôi mặc áo xanh giống chị, 3 đứa đều mang 3 đôi giày bata ...

– Xong mang giày bata mặc áo này đi chơi mới thoải mái x

– Tại sao Phong hông được mặc áo xanh

– Ai cho ... đây là áo của chị em Phương ... người đừng mặc áo đen được rùi

– Nhưng Phong là ...

– Cấm cái ... lên xe đi ...

Anh Phong lắc đầu nhìn tôi nhún vai (vâng em cũng bó tay rồi anh) Cuối cùng cũng tới Đầm Sen. Cất xe xong anh Phong mua vé cho 3 đứa vào cổng ... Chị tung tăng đi trước ... anh Phong với tôi đi sau nhìn theo chị ... Nè hai người chơi trò tàu lượn đi

– Em đi được không M – anh Phong cười hỏi tôi

– Dạ được..không sao anh – thực ra vào lúc này dù chị có muốn chơi trò gì tôi cũng sẽ gật đầu hết..chị đang vui như vậy kia mà.

– Rồi hôm nay tuyên bố 2 chị em chơi gì ăn gì thoải mái ... tài xé tui tình nguyện làm chủ chi hết

– Hoan hô ... tinh thần dũng cảm ... đi mua vé đi tài xé – chị vỗ tay cười

Vậy là cả 3 đứa kéo nhau đi chơi đủ thứ trò chơi, xem phim, xem xiếc, đập vịt, gấp thú, chơi điện tử, ăn kem, ăn cá viên chiên, ăn nhà hàngchơi đã rồi nghỉ ... nghỉ đã rồi lại kéo nhau đi chơi tiếp ... suốt cả buổi chơi, chị với tôi luôn đi song song nhau như 2 chị em ruột vậy, cãi nhau chí chóe, tranh giành đồ ăn ... hề 3 đứa có mặt ở chỗ nào là chỗ đó âm ỉ cả lên, nổi bật nhất luôn vì nghịch cũng nhiều và vì chị thực sự đẹp, đôi giày bata và chiếc áo rộng thùng thình làm chị có vẻ thấp hơn, giản dị hơn nhưng vẫn thu hút ... bằng chứng là luôn có nhiều anh photographer đi theo xin chụp hình chị, nếu bị từ chối ... họ vẫn cố gắng đi theo để chụp hình chị từ xavà tất nhiên cái mặt ngố tở của tôi chắc chắn sẽ xuất hiện khá nhiều trong hình.

Chơi đã đòi mệt mỏi ... cả 3 lại thuê thuyền ra ngoài hồ chỗ mát nằm, ăn kem, uống nước Tôi với anh Phong cùng nhau 1 lon ken cho có tính đàn ông và người lớn một tí ... chị thì đứng hát biểu diễn cho 2 anh em xem ... chị hát hay ... nhưng toàn hát bài con nít không à ... Hát tới bài con vịt gì đó ... chị làm dáng con vịt ... bỗng nhiên chị làm quá đà ... thuyền bị lật ... hậu quả chị rời àm xuống hồ tôi hoảng quá ... quăng lon bia cầm đầu nhảy xuống chẳng thèm suy nghĩ ... Anh Phong không nhảy kịp với tôi vì ảnh đang quay mặt qua bên kia ngắm gái.

Chị không biết bơi ... còn tôi thì thương tật đầy mình ... tôi lặn sâu xuống dưới chân cố gắng hết sức dùng 1 tay nắm chân chị đẩy lên.. hy vọng anh Phong ở trên sẽ lôi được chị lên thuyền ... Chị quẫy đạp, chân chị đạp túi bụi vào vai đau của tôi Nén đau ... tôi vẫn cố hết sức cuối cùng cũng có kết quả ... anh Phong ở trên quăng phao xuống nắm được tay chị kéo lên thuyền ... kiệt sức và đau ... tôi gần như chẳng còn bơi đứng nước được nữa mặc dù chân tôi khỏe thật (dân miền Tây đâu có dễ chịu thua) tôi cũng tính chui sâu xuống đáy rồi lấy đà đạp trời lên nhưng mà ... cái đầu nghĩ vậy cái người tôi hông nghe theo Lặng dần ... thôi rồi phen này..chắc làm rề hà bá thiệt rồi đáng tiếc, tôi xấu quá hà bá chê ... anh Phong đã lao xuống nắm cổ áo kéo tôi lên ...

Tôi lên tới mặt nước, anh Phong với tay lấy cái phao tròn vô cổ tôi ... phù ... ăn toàn..giờ chờ người kéo tôi lên thuyền ... Vui nhất không phải được sống mà vui nhất là thấy mặt chị lúc mới ngoi lên mặt được ... chị khóc meo mào, gào lên hết sức có thể ... Kéo được tôi vào bờ ... mọi người xúm lại giúp đỡ ... khiến tôi lên ... Nhờ máu ra nên anh Phong mới biết chính xác vị trí chìm của tôi mà lao xuống lôi lên ... Máu từ hai tay, nhất là vai của tôi pha với nước làm đỏ cả khoang thuyền. Mọi người nhanh chóng khiến tôi lên xe điện chờ ra cổng Anh Phong chạy ào đi lấy xe chạy vô tuốt phía trong ... đưa tôi lên xe ... đặt đầu gối lên đùi chị ... anh Phong lập tức phóng xe đi qua bệnh viện.

Chị khóc ... chị hoảng như con nít..cứ sợ tôi chết ... tôi cố nhấc bàn tay đau lên vuốt vào má chị

– Nè đừng khóc ... nhox không sao nè..còn dề chị được nè

– Huhukhông tin đâu..máu chảy quá trời luôn kia ... Nhox đừng chết nha ...

– Biết rồi..chị đừng khóc nữa ...

Nói thì nói vậy chứ khóc chị vẫn khóc. Cái số gì thế này, mới lên SG được mấy ngày mà hết làm người này khóc tới làm người kia đau, hết tai nạn này đến tai nạn khác ... trong 2 ngày mà đã làm 2 người con gái khóc vì mình ... M ới này là thằng khốn ... tôi tự trách mình. Có lẽ anh Phong cũng hoảng nên chẳng nhớ ra đường đi bệnh viện nào hết ... vậy là chạy vòng vòng một hồi đưa tôi vào trung tâm khám tư trên đường(khà khà..tôi thích phòng khám tư ;))

Ông bác sĩ lổ mũi như con lân =>)) với 1 cô y tá (không đến nỗi xấu) chạy ra đón tôi vào chị liu riu chạy theo vẫn chưa chịu nín, nước mắt đầu nhieu

đứt trời, chắc hồi này uống nước nhiều... Chị đứng ngoài với anh Phong ... tôi ở trong được bác sĩ kiểm tra vết thương, cử động mạnh quá, chỉ may ở vai bị bung, phải may lại, còn tay thì chỉ bị hờ vết thương vì thấm nước nên không sao ... chỉ cần rửa sạch, sát trùng bằng lại là ok ... người yếu chỉ vì mất hơi nhiều máu thôi. 1 tiếng đồng hồ trôi qua ... cuối cùng chị cũng được vào với tôi

– Nhoc nhox không sao hà ... huhu chị lo quá chừng..

Nước mắt chị lại chực trào ra ... đúng là con gái, nghịch ngợm, lớn hay nhỏ, lạnh lùng hay hiền lành ... đều có điểm chung ... rất dễ khóc vì những người quan trọng với họ.

– Không sao ... nhox hết chảy máu rồi nè ... dê chị được lun nửa chứ bộ..- tôi đưa tay chọt chọt lên mũi chị làm chị bật cười khúc khích – vừa khóc vừa cười..quê ...

– Kệ người ta ... lo chứ bộ ... – chị búng búng cái mũi tôi lại.

Anh Phong sau khi trao đổi với bác sĩ xong bước vào phòng cười.

– Nhóc M không sao đâu, nằm chút rồi về ngay cũng được đó Phương ...

Vừa nói anh Phong vừa lén kéo tay áo lên cho tôi thấy những vết móng tay của chị ... Phù ... thật kinh dị.. hồi này lúc xem phim ma với ngôi nhà ma ... xong bước ra..hai anh em cũng run run khoe với nhau mấy vết móng tay của chị. Tôi với anh cười cười làm chị tò mò cốc đầu hai đứa ... Nằm được một chút ... bác sĩ cho phép tôi về.

– Phong, mình đưa nhox về nhà trọ của nhox luôn nha

– Ừ..tất nhiên rồi ...

– Đó thấy chưa ... không được cãi lời chị ...

Tôi mỉm cười nhìn chị không nói gì ... hết sức chọc chị luôn rồi ... Vòng vo một hồi cũng tới nhà trọ vì tôi chẳng biết đường xá gì ... Xe anh Phong không thể vào sát nhà được ... vậy là chị bắt anh Phong phải cõng tôi vào nhà mặc dù ... tôi chối đẩy ra vì tôi vẫn đi được bình thường ... Tất nhiên lệnh nữ hoàng làm sao cãi được..anh Phong đành cõng tôi vào nhà, chị lon ton theo sau ... Nhờ anh cõng nên tôi mới được cao hơn chị ấy chứ =)).

– Phòng trọ sinh viên mà ... hơi nóng hai người chịu khó chút nhé

Có lẽ chị chưa bao giờ phải ở một nơi chật hẹp, nhỏ xíu và nóng như phòng trọ tôi ... Ngồi mới có một chút mà người chị lại đổ mồ hôi vì nóng ... cái quạt bật hết công suất đường như chẳng thấm vào đâu ... Ái ngại..tôi nói khéo để chị về

– Chị ... về đi ... người chị ướt từ này tới giờ ... bệnh đó.

– Không! Chị muốn ở lại coi chừng nhox

– Thôi về đi..có gì mai qua ... chứ giờ nhox mệt nhox ngủ..chị cũng đâu làm được gì ...

– Không! Chị ngồi canh nhox ngủ

– Nhưng – tôi liếc nhìn anh Phong. Hiểu ý tôi anh Phong nói nhỏ

– Phương về đi ... mẹ Phương sẽ giận lắm đó ... Phương quên tối nay Phương phải đi

Chị vội bịt miệng anh Phong lại ...

– Á ... nhớ rồi ... chết chết chị phải về ... nhưng mà nhox ở một mình

Tôi cũng định hỏi chị đi làm gì ... nhưng thôi thấy chị giấu tôi cũng không hỏi làm gì..mỉm cười

– Thui về đi ... nhox gọi kêu bạn học nhox qua ở với nhox cũng được..yên tâm chưa

Ngồi suy nghĩ một hồi chị cũng lủi thủi bước ra về

– Nhớ gọi cho chị đó ... nhớ đó ... mai chị qua được chị sẽ qua

– Uhm ... hứa ... chị đừng lo..nhox khỏe lắm ... cưng mũi được nửa mà..hehe

– Uhm hìhi ghét ... – rồi chị chạy lại cưng cái mũi chị vô mũi tôi 1 cái rồi bước ra về

– Anh về..có gì mai Phương qua không được anh sẽ qua thăm em ... bye nhóc

– Dạ cảm ơn anh ... có gì gọi cho em

Chị đi rồi ... tôi cũng mệt ... thôi ngủ một giấc đã rồi tính ... à quên gọi xin ông Kha nghỉ 1 buổi mới ngủ được chứ ... Cũng may hùi này lúc bắt đầu đi chơi chị đã tịch thu điện thoại của 2 anh em quăng vào cốp xe với phuong châm không để kẻ địch làm phiền cuộc chơi của chúng ta ==)) chứ nếu không điện thoại ướt nước, bây giờ không lẽ ngửa tay xin ông điện thoại mớip ... Lấy lí do vết thương trở đau ... ông Kha tuy than trời nhưng cũng phải cho tôi nghỉ ... Ồn ... tôi ngủ say nhanh chóng ... trong mơ ... nụ cười và cả nước mắt của chị lại về ... ngọt ngào làm sao

Choàng tỉnh bởi những giấc mơ nhưng không tài nào gượng dậy nổi ... khát nước, khát cháy cổ họng ... người nóng bừng ... mắt tôi, hơi thở của tôi giờ cứ như đang phun lửa Khó thở chuyện gì thế này ... không lẽ tôi đang mơ Tôi cố mở mắt xác định phương hướng, cố gắng xem chuyện gì xảy ra ... Bóng người nào đó đang ngồi trước mắt tôi vẻ mặt lo lắng ... có giọt nước mặn mặn rớt lên môi tôi ... trời mơ mà cũng có người khóc vì tôi ... thật khó chịu Tôi đưa tay ... vuốt lấy má người đó, vuốt lên khóe mắt ... cảm giác người đó đang áp mặt vào tay tôi gọi tên tôichẳng nghe thấy gì ... rồi ... tôi lịm người đimê man ...

Mở mắt ra ... cứ như đang ở trên thiên đàng vậy, chứ còn gì nữa, thiên thần áo trắng đang đứng trước mặt nè ...

– Em tỉnh rồi hả?

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên đưa tôi rơi trở xuống mặt đất. Trời tưởng được lên thiên đàng ... ai dè ... đang nằm trong phòng, thiên thần hời này là chị y tá @@

– Sao em bị nạn hoài dzậy ... bộ thích phòng khám này rùi sao ông tướng.

Tôi cười ngượnghề hề em thích chị cơ ==))

– Ủa sao em nằm trong này chị

– Em làm gì tới nổi động vết thương dzữ vậy, tới qua em sốt cao lắm ... bạn gái em đưa vào đó ...

– Hả..hả bạn gái nào ...

– Trời ... bộ nhiều bạn gái lắm hả ông ... kìa ...

Vừa nói chị vừa chỉ tay sang giường bên cạnh ... Con nhỏ nằm đó ngủ ngon lành

– Bạn em thức cả đêm đó ... tội nghiệp ... tới gần sáng chị khuyên dzữ lắm mới chịu đi nằm Thôi em nằm nghỉ thêm đi trưa về nhà được rồi.

Chị y tá đi ra ngoài, khép cửa phòng lại ... Tôi ngồi dậy nhìn con nhỏ ... Việc gì phải lo cho tôi dzữ vậy chứ ... ngốc quá Con nhỏ nằm co ro ... chắc lạnh đây, máy lạnh ngay trên đầu con nhỏ mà ... Thiết tình con gái con đưa tới ngày mặc đồ sexy cho lắm vào rồi giờ bị lạnh. Tôi đứng xuống đất ... lấy chân kéo theo cái giường lại gần con nhỏ vì tay tôi đang bị vô nước biển mà. Kéo cái mền đắp lên người con nhỏ, khuyến mãi thêm cái áo khoác của tôi treo trên giá kéo che gần như kín cả người con nhỏ trừ mũi trỏ lên. Vuốt tóc con nhỏ qua 1 bên ... nhìn con nhỏ một lúc lâu ... chưa kịp trở lại giường thì con nhỏ chột nẩy lấy tay tôi ghì lại

– Đồ tôi

Mắt con nhỏ vẫn nhắm nghiền, chắc là mơ gì đây mà ... hix ... không rút tay ra được ... tôi đành kéo cái ghế ngồi xuống cạnh con nhỏ..tựa lưng vào tường ... tay tôi vẫn bị con nhỏ giữ chặt ... ngồi suy nghĩ vu vơ chút tôi cũng ngủ quên ... hình như cái bệnh viện này sợ tôi thức dê y tá hay sao mà thuốc cho uống lần nào cũng làm tôi ngủ li bì.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Phần 12

Chỉ mới ở Sài Gòn được một thời gian mà tôi đã vướng vào quá nhiều chuyện kỳ lạ và phức tạp không biết bao giờ mọi thứ mới ổn định đây ... chẳng lẽ Sài Gòn là như vậy, cuộc sống chẳng lẽ luôn phải sóng gió, kỳ lạ như vậy thì mới là cuộc sống hay sao Dù thứ tai nạn ập lên đầu tôi ... và cuốn cả những người bên cạnh tôi vào với mọi rắc rối nữa Một môi thật nhưng cũng thú vị ... tôi chột ním cười ngay cả trong giấc ngủ (con nhỏ nói lại) ... cũng đúng ... tôi từ bỏ mọi thứ lên SG bon chen một mình là để tìm kiếm những thử thách giống như bây giờ mà

Tôi ngủ say lắm ... sau cơn bão luôn là những khoảng lặng bình yên kia mà ... nhưng tôi vẫn chưa biết rằng tất cả sóng gió ... chỉ là mới bắt đầu ... mọi thứ ... chỉ là khúc dạo đầu cho những chuyện kỳ lạ y như một cuốn phim dài đang dần dần cuốn tôi vào ... mãi cho đến lúc ngồi viết nên những dòng hồi ức này ... mọi thứ vẫn là sóng gió.

Lại tiếng còi xe cấp cứu làm tôi tỉnh giấc một giấc ngủ ngon nhất ... Tôi cố cử động co duỗi, bóp nhẹ nhẹ bàn tay để lấy cảm giác ... chợt ... tôi bóp phải cái gì đó mềm mềm, đầu ngón tay cảm giác mát lạnh ... hình như là da thịt con người ... sax ... không lẽ còn mơ ... Tôi ngẩng mặt lên ... con nhỏ đang nằm nghiêng người nhìn tôi ... đôi mắt con nhỏ chẳng còn lạnh lùng như mọi ngày nữa. Tôi nhìn theo cánh tay tôi ... mền ơi ... bàn tay tôi đang được tay con nhỏ nắm chặt trong lòng ngực, cái thứ mềm mềm mát mát tôi đang bóp hình như ... là ... ngực con nhỏ ... thì phải ... không dám suy nghĩ nữa, tôi rút tay lại, hơi cảm thấy lúng túng ... Con nhỏ ngồi dậy nhìn tôi ... lại bộ mặt này ... lạnh lùng khó ưa ... con nhỏ nói đúng 2 từ.

– Về nha

Xong con nhỏ gom ôm cái áo khoác của tôi đi ra ngoài ... Tôi lặng lẽ lấy điện thoại, bóp tiền rồi đi theo con nhỏ ... Sau một trận sốt cao ... vậy mà bây giờ người tôi cảm thấy khá khỏe..tuy nhiên tay còn đau lắm. Tính tiền xong con nhỏ quay lưng đi ra ngoài lấy xe ... tôi ngồi im trên băng đá trước cổng chờ ... Sài Gòn buổi trưa ... nóng kinh người ... thêm một cơn mưa rào kéo qua để mọi thứ dịu mát đi một chút.

Con nhỏ chưa chịu chờ tôi về nhà mà chở tôi qua quán ... cũng được qua quán ngồi cho mát chứ giờ về nhà chắc thành heo sữa hấp quá. Kéo tôi vào ngồi ở cái chỗ quen thuộc ... con nhỏ lẳng lặng đi thẳng vào bếp. Khoảng hơn 15 phút con nhỏ quay trở ra với món cháo đặc biệt mà quen thuộc ... cháo thịt băm+ cà rốt, khoai tây, củ dền ... trên khay còn 1 ly nước lọc và ly cam vắt dành cho con nhỏ. Vừa đặt mọi thứ xuống bàn thì chú đầu bếp chạy ra bỏ thêm vào tô cháo của tôi 1 chén nấm hãm ...

– Đây cho mày ... ăn cho khỏe ... – quay qua con nhỏ – thằng này tôi thích ăn nấm mai một con nấu cháo nhớ bỏ thêm nấm cho tôi ăn.

– Dạ! – con nhỏ gật đầu với chú đầu bếp xong quay qua tôi lạnh tanh – nhìn gì ... ăn nhanh đi cho nóng.

Rồi con nhỏ ngồi xuống thưởng thức món nước cam ép đặc biệt của nhỏ ... Tôi cũng không thêm nói gì, im lặng múc cháo ăn, cháo ngon thiệt giờ tôi mới biết con nhỏ tự tay nấu cháo cho tôi ăn ... Mùi vị cháo quen thuộc chỉ khác là hôm nay có thêm món nấm ... Chợt tôi nhớ lại ngày đầu tiên tôi bị đánh ... chẳng lẽ món cháo hải sản ấy là của con nhỏ nấu ... mảnh giấy nhỏ ... nét chữ và phong cách trông không lạnh lùng

– Ăn ngon quá mày ... hạnh phúc hen. ĐM mày bày chi vụ trồng cây đây ả thân tau quá thằng quý.

Tiếng ông Kha từ xa vọng lại ... giật mình tôi nhìn qua phía sân vườn giữa quán ... ông Kha đang khệ nệ bưng mấy cái cây kiểng mới với 2-3 lão phục vụ khác để trồng thêm. Mấy cây kiểng này hôm trước tôi đập xe cả buổi trời kiếm mua, giờ người ta mới giao về cho quán Hix ông này quản lí quán nhậu thì được chứ quản lí cà phê mà chẳng lo trang trí thêm cho quán gì hết ... ông nội kia cũng rảnh đi mời ông thần này làm quản lí cà phê quản lí kiểu gì thấy gái là quên sạch bách mọi chuyện ... bỏ 1 cục cho cái thằng cũng chẳng biết gì như tôi Khoảng time làm ở quán ... tôi tự do bày biện, sắp xếp mọi thứ ... lâu lâu tôi thay đổi, mấy thằng phục vụ cũng hay hỏi ý ông ... Ông chỉ biết ờ ờ cho qua chuyện ... (chứ biết quái gì đâu hông ờ) ...

– Thôi rảnh đi anh ... Mai coi chờ em kiếm chỗ nào bán tranh mua mấy cái về treo lên trên khu D đi ... phòng để tường trống không phí quá bữa nào rảnh đào cái hồ nước nhỏ nhỏ trước khu C để chia suối ra 2 đường cho đẹp anh.

Ông nạt liền.

– Đẹp mày ... tau không có rảnh ... chừng nào khỏe tự mày làm đi ...

Bỏ tay ... không biết ai là quản lí quán nữa ...

– Vậy nhớ ký tên để em lấy tiền mua vật liệu nha.

– Biết rồi ... cần gì cứ nói con thu ngân tôi thanh toán cho nhanh.

– À còn cái cây

– Nhium chuyện ... ăn nhanh đi

Suýt sặc cháo với con nhỏ ... đang nói chuyện ngon lành với ông Kha ... nó chợt vô 1 câu muốn á khẩu 2 anh em luôn ... (Dạ em ăn đây ... chị 2 @@) ... lại bày đặt làm mặt lạnh ... hôm trước còn ôm tôi thồn thức vậy mà giờ ... haizz.. con gái thật là rắc rối. Ăn cháo xong ... tôi hú con bạn:

– Ê Thúy, bà làm cho tui ly cà phê coi ... đừng bỏ đường nha

– Đang bệnh uống cho nóng người hà

Con nhỏ lại gắng giọng vừa đủ cho con bạn tôi nghe ... Con Thúy lè lưỡi nhún vai rồi đi chỗ khác luôn. Tôi nhìn con nhỏ

– Ăn xong khát nước mà:-s

– Nè – con nhỏ đặt ly nước lọc cái đùng trước mặt tôi.

Tiu ngui ... đang thêm cà phê ... vậy mà không được uống ... tàn nhẫn dã man ... Tôi đành uống hết ly nước lọc rồi ngồi nhìn ông Kha với mấy thằng phục vụ trồng cây. Thi thoảng ... tôi cũng có quay qua nhìn con nhỏ ... mặt mày lạnh lùng, nhưng nhờ cái lạnh lùng ấy đã làm con nhỏ tạo nên sự quyến rũ kỳ lạ với người khác phái. Quán đang chạy phun sương ... những hạt nước li ti bám lên mi mắt con nhỏ cứ như những ánh sao lấp lánh làm mắt con nhỏ càng sâu và long lanh hơn ... thấy có nụ cười nhẹ của nhỏ ”Bất được em rồi nhé người lạnh lùng”

– Nè! – con nhỏ chọt quay qua gọi tôi.

– Sao?

– Quên mấy lời nói tối bữa trước đi nghen

Tôi lặng im mỉm cười ... ngửa mặt lên trời

– Ủ! ...

... ..

– Tốt!

Giọng con nhỏ có vẻ nghen nghen rồi quay đi. Chắc vẫn muốn tỏ ra lạnh lùng với tôi đây mà xét về mặt lạnh lùng và bất cần ... con nhỏ làm sao bằng tôi được.

Trời dần về tối..quán bắt đầu thấp đèn ... Những chiếc đèn lung linh làm quán của tôi cũng lung linh tuy nhiên khu vực giữ sân còn khá tối vì được trồng thêm 1 số cây ... tôi đứng dậy gọi thêm 2 anh bạn phục vụ..

– 2 anh đi phụ em làm cái này

Đi vào kho tôi lục kiếm mấy cái dây đèn chớp với cái bóng đèn có hình trụ tròn người ta hay cắm trên hàng rào, tìm thêm 2 thanh hàng rào màu trắng còn dư ... kêu 2 ông đem ra ngoài ... tay đau, thôi thì đành phiền người khác vậy. Lại cầu dao tổng, tôi tắt điện khu E vì giờ này khu E không có khách ... ông Kha đứng trên lầu la làng

– Đưa nào tắt điện khu E bây.

– Em ... cho xin nửa tiếng.

– Mày lại bày trò nửa hã..nhanh mày!

Sau đó tôi cùng 2 anh phục vụ bắt tay “bày trò” Đóng hai thanh hàng rào giữa đám cây mới trồng. Dùng băng keo trong cố định 2 cái đèn lên trên thanh hàng rào. Sau đó tôi cho kéo điện từ khu E trải dài trên tường men theo con suối ra chỗ mấy cái cây, xong cho quấn vài vòng lên cây dừa kiềng gần đó nói thì nhanh nhưng 3 anh em hùng hục làm cũng cả tiếng mới xong ... tay tôi đau nên chỉ có thể đứng chỉ cho mấy ông làm. Có mấy người khách nước ngoài thấy vậy cũng tò mò đứng xem, chụp hình, có ông còn nhau vô phụ căng dây điện nữa chứ ... cũng đỡ, ông cao ... kéo dây đèn lên mấy ngọn cây cao cao được:D ... Cuối cùng cũng xong ... tôi bật điện lên ... Khu vực giữa sân đang tối om bỗng sáng lên nhưng ánh đèn lấp lánh, không quá sáng nhưng cũng vừa đủ để khách trong quán thích thú nhìn về phía giữa sân ... mấy người nước ngoài vỗ tay nhất là ông tây phụ tôi kéo dây.

Ôm via bá cổ tôi với 2 ông phục vụ chụp hình chí chóc mặc dù họ nói tôi nghe tiếng được tiếng không @@.. Nhìn về phía bàn con nhỏ ... con nhỏ chỉ nhìn cười cười ... thấy ánh mắt tôi hướng về lập tức con nhỏ ngưng cười, đứng dậy đi vào phía bếp ... Xi cười đẹp thì cứ cười đi ... sao cứ phải làm mặt lạnh theo tôi chỉ cho khổ ... con nhỏ ngốc thiệt ... nói vậy tôi cũng chẳng quan tâm chi nữa ... Cụng ly với mấy người khác nước ngoài xong ... tôi quay ra nói với 2 ông phục vụ ...

– Làm tạm ... mai anh chạy kiếm xưởng cơ khí kêu nó đúc giùm 2 cái đế đỡ 2 cái đèn ... Bữa nào rảnh anh em mình kéo đèn chớp trên đầu khắp quán luôn Thôi 2 anh đi làm việc tiếp đi.

Xong xuôi tôi gom mớ dây đèn, dụng cụ đem vào kho cất rồi trở ra đi lòng vòng xem xét ... ban đêm để phát hiện mấy khu vực bị quá tối ... thêm 1 tí đèn màu vào sẽ làm quán đẹp hơn, khách sẽ thích ngồi khu vực phía ngoài hơn là ngồi trong mấy khu vực có mái che. Muốn vậy phải tăng cường trồng thêm nhiều cây to to để làm bóng mát mới được đầu nghĩ ngợi về mấy ý tưởng làm đẹp thêm cho quán thì con nhỏ đứng lù lù sau lưng.

– Lại đây ... đi lung tung quá!

Rồi con nhỏ quay lưng đi về phía bàn cũ, tôi cũng im lặng đi theo ... tới bàn con nhỏ bắt tôi ngồi xuống rồi đi trở vô bếp ... khoảng 5 phút thì mang ra tô cháo đặc biệt như mọi ngày với 1 ly nước lọc Hix thật bó tay, quán người ta thực phẩm đều có sổ sách hết mà nhỏ cứ nhào vô nấu đồ ăn tỉnh bơ đem cho tôi ... hix không biết ông Kha kiểm tra sổ sách sẽ trừ lương tôi bao nhiêu đây @@.. Con nhỏ đặt cháo xuống bàn, đặt ly nước và cả hộp thuốc trước mặt tôi rồi nói

– Ăn cháo rồi uống thuốc. Tối giờ mà cứ làm hoài.

Không thèm chờ tôi nói câu nào con nhỏ quay lưng đi ... Tôi lắc đầu thở dài cảm ơn lên nuốt cho hết cái tô cháo đặc trưng của con nhỏ ... Thi thoảng vẫn ngưng ăn nhìn quanh ... Con nhỏ giờ đang chấp tay sau lưng đi lòng vòng ngoài sân, nơi mới được trồng cây và kéo đèn. Giờ mới nhìn kỹ đồ con nhỏ mặc hôm nay. Một chiếc quần jean đen bụi bụi, 1 cái áo loại mỏng màu nâu nâu, mỏng đủ thấy lấp ló cái áo ngực đen bên trong, lại còn cách điệu bằng cách xăn ống quần lên giữa ống chân, áo cột lên hờ bụng và đôi giày cao gót màu đen ... Hix con nhỏ cứ như đang biểu diễn thời trang trước bao nhiêu cặp mắt nhìn của khách ấy. Vậy mà vẫn cứ vô tư như chỗ không người chẳng để ý tới ai ... đã vậy còn cúi cúi xuống nghịch mấy cái dây đèn trên cây làm lộ nguyên cái eo thon trắng nõn nà dưới ánh đèn Nhìn mà muốn nổi điên ...

Chọt tôi giật mình ... hix ... sao tự nhiên hôm nay có nhả hứng ngồi ngắm con nhỏ kỹ đến vậy nè trời ... mọi khi có thêm quan tâm đâu ... Chắc

bệnh quá hóa rồ rồ ... tự cốc đầu mình tôi tiếp tục sự nghiệp với tô cháo. Ăn no ... uống thuốc ... tôi lại lặng lẽ ngồi ngắm nhìn xung quanh ... Quán của tôi làm khá đẹp, tuy tôi không biết gì để thiết kế ra một quán cafe như thế này trên bản vẽ ... nhưng tôi vẫn có thể tự sắp xếp từng chút từng chút để phù hợp và làm tăng lên cái kiểu kiến trúc và phong cách của quán ... Ít nhất từ lúc tôi bày đặt mấy thứ ở đây, vẫn chưa có ai chê hay ý kiến gì nhiều ... ngồi nghĩ mà mí mắt cứ sụp xuống ... thiết tình ... hận thằng bác sĩ.

– Nè đi về! Coi cái mặt ngủ tới nơi rồi kìa!

Con nhỏ ở đâu xuất hiện đứng khoe nguyên cái bụng trước mặt tôi. Chẳng thèm nghĩ nhiều, tôi gạt đầu ... đi ngang ra cổng tôi vỗ vai ông Kha

– Em về ghen.

– Ở mai qua không.

– Dạ cũng lành rồi, qua làm chứ anh.

– Ở coi được thì qua không cứ ở nhà.

– Dạ.

– Về hà em

Ông Kha quay qua cười với con nhỏ ... nhưng tội nghiệp ông, con nhỏ chỉ gạt đầu rồi đi ngang qua không thèm nhìn mặt ông 1 cái (ai bêu lùn quá chỉ con nhỏ làm biếng cúi xuống nhìn là phải =))) ... Tôi nhìn ông cười trừ ra về thông cảm với tâm trạng của đàn anh rồi đi theo con nhỏ. Ngồi trên xe con nhỏ mà mắt cứ hípcả lại ... thiệt là thằng bác sĩ này chơi ác quá cho thuốc uống toàn thuốc ngủ hay sao ấy. Tối nhà tôi chẳng nói chẳng rằng bỏ vô chỗ nằm xuống ngủ luôn mặc con nhỏ làm gì thì làm ...

Khuya ... tôi khát nước nên thức dậy, chẳng đi đâu xa ly nước con nhỏ rót để sẵn chỗ cái quạt máy, còn con nhỏ thì đang nằm thu lu 1 góc bên cạnh tôi ... Hix ngốc thiệt sao không chịu về nhà ngủ mà nằm chi co ro ở đây ... Nghi ngại tí cũng đoán ra lí do con nhỏ không chịu về nhà ngủ ... haizz ... chắc là sợ tôi lại sốt giống đêm qua đây mà.

Tôi lặc đầu uống xong ly nước, kéo cái gối duy nhất chèn lên đầu con nhỏ, kéo cái mền đắp lên người nhỏ rồi đứng dậy cầm điện thoại kiểm tra xem có gì không ... có hơn 40 cuộc gọi ... 26 cuộc gọi là của chị, anh Phong 15 cuộc và 1 số cuộc gọi linh tinh của bọn trong lớp Thôi chết, chắc hồi sáng ở trong bệnh viện nên con nhỏ để chế độ im lặng cho điện thoại của tôi, lo làm linh tinh cả ngày đầu có hay chị với anh Phong gọi Bấm số anh Phong vì cuộc gọi gần nhất là của anh, chắc anh chưa ngủ

– Alo anh nghe nè M sáng giờ em làm gì sao không nghe máychết em rồi nhóc ơi

– Dạ dạ sao vậy anh, sáng em đi khám với thay băng rồi ghé quán em làm, điện thoại trong bệnh viện em tắt chuông nên không hay anh gọi

– Vậy hà ... chết em rồi, Phương làm ầm lên từ chiều giờ đây nè lúc chiều Phương có qua nhà em ngồi đợi lâu lắm, gọi em không được ... Phương giận rồi ... chiều giờ gọi hành bất anh phải kiểm em cho bằng được nè.

– Hix hix em sorry ... giờ chị ấy sao rồi anh

– Năn nỉ mãi hông chịu ngủ kìa, em coi điện thoại năn nỉ đi ...

– Dạ dạ

Tôi bấm số của chị ... tiếng nhạc đồng thoại vang lên da diết ... chị bắt máy ... nhưng chẳng nói gì..im lặng ...

– Alo ... chị ... chị nhox xin lỗi ... chị có đó không

Bên kia vẫn im lặng, mặc cho tôi nói gì, mặc cho tôi xin lỗi giải thích ... đang sắp bó tay toàn tập thì chị nói 1 câu duy nhất

– Hứ ... đang giận!

Xong cúp máy ... tôi chưng hửng ... thui thủi gọi cho anh Phong cầu cứu

– Anh ơi..giận ghê lắm ... em nói quá trời chị nói có 1 câu đang giận xong cúp máy rồi..sao giờ anh

– Haha uhm vậy em ngủ được rồi ... để anh gọi cho Phương ... đừng lo ... bà cô đó chắc chịu ngủ rồi..chịu trả lời em là chịu xiu lòng chắc luôn.

– Vậy hà ... phù vậy may quá..đau tim thiệt

– Haha em còn phải đau tim dài dài với bà cô này. Mà nè em cho anh địa chỉ quán em đi có gì mai anh qua uống cafe anh em mình nói chuyện.

– Dạ số”” đường ... ” ... ” vậy em ngủ đây ... g9 anh nha

– Ok em ...

Cúp máy ... tôi cố gắng nhấn 1 tin cho chị “chị nhox xin loi ma nghi gian đi nha” ... bên kia chỉ send lại 1 tin duy nhất “ngu roi”. Tôi bật cười uống nốt miếng nước còn lại rồi đi nằm xuống cạnh con nhỏ ... Cho đến lúc đó ... tôi vẫn chưa thử dám so sánh giữa chị và nhỏ ... tôi chỉ biết rằng ... cả hai người đều thực sự từng bước trở nên quan trọng trong lòng tôi. Thật vui vì giữa đất Sài Gòn ... đã tìm được những người để mình quan tâm và quan tâm mình. Kéo đỡ chiếc áo khoác đắp lên ngực ... tôi lại chìm vào giấc ngủ ... bên cạnh tôi một cơ thể căng tràn sức sống mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn ôm lấy đang ngủ ngon lành như thiên thần say giấc.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Phần 13

Gần sáng ... tôi tỉnh giấc bởi sự đụng chạm ... nếu không bị tác dụng của thuốc thì tôi rất dễ tỉnh giấc. Con nhỏ không biết dậy từ lúc nào phát hiện tôi dành trọn cái nền cho nhỏ nên đang rúc người sát vào tôi, con nhỏ gối đầu lên ngực tôi, kéo cái nền đắp lên 2 đùi rồi vòng tay ôm chặt lấy tôi ngủ ngon lành ... Coi vậy mà cũng ngoan dễ sợ ... Tôi chỉ cười nhẹ mặc cho con nhỏ muốn làm gì làm rồi chìm trở lại vào giấc ngủ.

Trời sáng, ánh nắng hắt qua cửa sổ chiếu vào mặt làm tôi tỉnh ngủ ... nhìn quanh thì nghe tiếng lục đục trong nhà vệ sinh ... Lò dò đi vào thì phát hiện con nhỏ đang đứng đánh răng ... càng sưng sờ hơn khi con nhỏ sử dụng cái bàn chải đánh răng duy nhất của tôi ... đánh xong con nhỏ rửa bàn chải, quét thêm miếng kem vào rồi đặt lên tay tôi tỉnh bơ đi ra ngoài lau mặt bằng cái khăn của tôi ...

Quái ... xem như nhà mình chẳng bằng ... lại còn sai bàn chải của tôi nữa chứ hồi nhỏ con nhỏ hồng được cô giáo dạy không được sử dụng chung bàn chải đánh răng hay sao trời @@ ... ngang quá ... nghĩ là nghĩ vậy, tôi cũng oánh răng đại, con nhỏ không ngại chẳng lẽ tôi sợ bệnh răng miệng sao ... người đẹp vậy chắc an toàn mà ha:D.. Đánh răng thì được nhưng mà màn rửa mặt mới khổ ... tay không được đụng nước ... vậy là kê cái mặt vô vòi nước ... tay đau..lỡ dại mở quá đà..nước xịt cái ào bắn thẳng vô mũi ... sặc nước ... mắt mũi cay xè ... với tay hoài không thấy cái khăn đâu ... thôi chết con nhỏ trưng dụng mất cái khăn rồi ... vậy là mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài kiếm cái khăn ... hồng thấy đường ... đầu tôi đụng vô tường ... con nhỏ ở đâu quay lại nhìn tôi ... cười khúc khích

– Gì vậy.

Tôi nhăn nhó.

– Cái khăn..sặc nước nè!

Con nhỏ ráng kìm giọng cười ... đi lại gần tự tay lau cho tôi xong bỏ nguyên cái khăn trên mặt tôi quay đi dắt xe ra ngoài ... Trời SG sáng bình yên, đầy sức sống ... người tôi cũng tươi tỉnh hẳn ra ... Thay đồ (thay đồ 1 mình được rồi nhé) xong tôi vắt theo cuốn giáo trình chuẩn bị cuộc bộ lên lớp ... hix tay vẫn còn đau, dưới quê chạy xe buông tay được chứ trên này leo lên dốc cầu xong đồ xuống dốc mà buông tay không thắng được thì có mà ôm đầu xe tải ...

Đang tên tên cuộc bộ ... con nhỏ chạy xe lên ngừng trước mặt tôi

– Lên xe đi

Tôi đứng tần ngần một hồi, nghĩ tới cái cảnh đi bộ thêm nửa tiếng nửa cũng hơi ngán ... thôi kệ ... sợ gì không lên. Tôi ngồi trên xe, con nhỏ lẳng lẳng chạy ào đi chẳng thèm cho tôi đội nón bảo hiểm. Mà nghĩ lại cũng hồng có gì lạ, với sắc đẹp của mình, công an mà bắt thì cũng chẳng nỡ làm gì con nhỏ. Đến trường ... tôi giờ cứ như em trai được chị gái xinh đẹp đưa đi học vậy, tôi bước xuống xe giữa ánh mắt ngạc nhiên của mấy đứa xung quanh, vài tiếng trêu chọc, vài tiếng xì xầm ... cả tiếng của mấy anh chàng trầm trồ trêu ghẹo con nhỏ nữa. Con nhỏ chẳng thèm để ý tới mấy lời tán tỉnh đó quay qua nói với tôi

– Đứng đây chờ chút!

– Gì nữa

– Chờ chút đi

Con nhỏ phóng xe đi ... tôi đứng im chờ. Xung quanh mấy đứa quen quen tôi tự lại hỏi han

– Ê nhỏ nào bén quá vậy

– Thằng này lù lù kiếm đâu ra chân dài đưa đi học vậy bây

– Chắc chị em gì đây

– Haha làm mai cho tau đi

Mặc cho đám đó ôm vai bá cổ đứng chém gió ... tôi cũng chỉ gật đầu, im lặng. Tính tôi là vậy kể từ ngày vào học ... tôi cũng chưa làm quen thân gì với ai ... mấy đứa cũng có vẻ rất coi thường tôi ... nhất là bọn con trai ... về sau tôi càng ít được lòng bọn con trai trong lớp hơn bởi vì đơn giản dù tính tôi bất cần lạnh lùng nhưng chẳng hiểu sao lại nhận được sự ưu ái của chị em nhiều hơn ... và cũng vì có quá nhiều chuyện không hay xảy ra ... dòng đời xô đẩy tôi lên Sài Gòn học và nhận được nhiều tấm lòng tốt từ bên ngoài ... nhưng lại đưa tôi vào nhầm một lớp học mà ở đó ... toàn là vật chất, tiền bạc và ... mưu mô thủ đoạn đập lên nhau mà sống.

Đứng được một tí con nhỏ quay lại dúm vào tay tôi 1 hộp bánh cuốn và 1 ly sữa đậu nành, nhỏ lấy gói thuốc lựa ra 2 viên thuốc bỏ vào túi áo tôi.

– Ăn xong nhớ uống thuốc, 2 viên này không được uống mất công uống rồi ngủ gục trong lớp

Nghĩ lại cảnh ấy chẳng khác nào mẹ chăm sóc con. Con nhỏ đi rồi ... tôi lặng lặng đi vào lớp giữa những tiếng xì xào ... rõ ràng sự xuất hiện của con nhỏ đã thay đổi 1 chút cách nhìn của mọi người trong lớp về tôi. Chui vào góc giảng đường, tôi lấy đồ ăn ra ăn, uống thuốc xong là cũng vừa kịp lúc vào học.

Hôm nay có sinh hoạt lớp 2 tiết đầu thì phải. Mèn ơi học cả tháng trời rồi tới hôm nay mới được gặp lại cô giáo chủ nhiệm. Cô bước vào... sinh hoạt, bầu ban lĩnh tình gì đó tôi chả quan tâm ... cuối cùng hồng hiểu sao bà cô nói cái gì tự nhiên cả lớp quay lại nhìn tôi đăm đăm ... bà cô nói thêm câu gì đó ... cả lớp vỗ tay rần rần ... thẳng kệ bên khều khều lời tôi lên bục đứng kể cô... bà cô quay ra bắt tay tôi

– Cô hy vọng em sẽ giúp hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình cũng như đưa lớp ta đạt được nhiều kết quả học tập tốt hơn nữa trong thời gian sắp tới. Mời các bạn cho bạn “...” thêm một tràng vỗ tay để cô vui tính thân ...

Lớp tôi lại vỗ tay... chẳng hiểu đầu của tai nghe gì hết, nãy giờ lo ngồi nghe nhạc chứ biết quái gì đâu. Nghỉ giữa tiết 5 phút. Có mấy con nhỏ nghe đồn là cùng tổ với tôi (nào giờ có quan tâm gì hoạt động của lớp đâu) tụ lại hỏi han lung tung ... tôi nhắm vô con nhỏ nói giọng dễ nghe nhất hỏi:

– Ờ cho M hỏi ... vụ gì mà tự nhiên tui bị kéo lên đó rồi bà cô nói gì không hiểu

Cả đám cười rần

– Trời ai biểu toàn làm gì đâu không

Tôi gãi gãi đầu. Con nhỏ có vẻ xinh xinh giọng bắc tiếp luôn.

– M được cô chọn làm lớp phó học tập đó ... hihi mai mốt phải làm gương cho cả lớp với bọn này nha

– Đúng rồi đúng rồi nhìn vậy mà học ghê quá ha

Tôi vẫn chưa hiểu, tôi có đăng ký đăng ký kéo, có giờ tay ứng cử hay có đứa nào đề cử gì tới tôi đâu mà tự nhiên lời đầu tôi lên làm lớp phó học tập.

– Ờ ... M ... có biết gì đâu mà làm ... sao tự nhiên cô chọn M vậy

Mấy đứa cười khúc khích

– Đúng là thờ ơ quá ... chức lớp phó học tập nè, văn thể nè, lao động nè, kỷ luật nè là dựa vào cái bản tự khai hôm trước và điểm thi vào trường của tui mình đó.

– Hihi M cao điểm nhất khoa mình lun đó

Sax sửa ... có lộn không vậy trời thì tên tên vậy cũng cao điểm nhất ta (sao mới biết cái trường này lấy điểm cũng không cao lắm). Thôi xong ... một sự sai lầm lớn nhất trong đời của cô chủ nhiệm ... giao trứng cho ác ... Tôi mà kể vụ này cho tụi bạn thời cấp 3 chắc tụi nó cười lủng ruột. Lúc còn học sinh đồng ý là tôi làm lớp trưởng có, lớp phó văn thể mỹ có, bí thư đoàn có bởi vì khả năng cầm đầu bày trò quậy trong mấy dịp lễ lộc nên được bà con tin tưởng ... chứ vụ làm lớp phó học tập nào giờ làm gì tới lượt tôi =)) trả bài còn phải mượn tập người khác nói gì là giúp đỡ bạn cùng lớp học tốt ... Học chuyên ban A nhưng lại thi ĐH khối C mới ghê, cũng nhờ là sở trường nên điểm cũng khá khá... ai ngờđầu bị lọt vô cái tròng của cô chủ nhiệm ... hix hix.

Tìm cô..giải thích, xin xỏ.. cô đều gạt đi.. đơn giản vì theo ý các bạn ... tôi có vẻ nghiêm chỉnh, ít nói... lẽ ra phải để tôi làm lớp trưởng nhưng mà lớp tôi có rất nhiều thành phần khác nhau, độ tuổi cũng đa dạng 80-85-83 cũng có cho nên ... cô chọn anh Kiệt to cao, học lực khá và nhất là anh sinh năm 85 để làm lớp trưởng ... Tuy nhiên nhờ sự kiện này tôi cũng bắt đầu được chú ý nhiều hơn, lớp cũng nhớ ra sự tồn tại của tôi và là một bước ngoặt đưa tôi hòa đồng hơn với hoạt động của lớp ... Thôi kệ tới đâu hay tới đó.. dù sao.. cũng quyết tâm chăm học một lần cho tụi bạn cũ biết mặt mà =)).. đến tết học lớp còn có cái đề vỗ ngực “tau là lớp phó học tập” nữa chứ:D

Tan học ... bụng đói còn cào giờ lại lười về nhà vì sợ nóng ... Đứng tần ngần suy nghĩ 1 hồi thì có điện thoại. Là anh Phong

– Em đang ở đâu?

- Dạ em mới tan học
- Uhm em qua quán chưa, anh đang lái xe gần tới quán em nè
- Dạ vậy anh ghé quán trước đi em đi bộ từ từ qua
- Ủa xe em đâu
- Dạ tay còn đâu chưa chạy xe được
- Trường em ở đường nào ...
- Dạ sốđường
- Uhm đứng đó đi anh tiện đường ghé chờ em qua quán cũng được...
- Thôi anh xin em..đứng đó đi..
- Sao vậy (ủa mắc gì phải xin tôi ta)
- Đây là lệnh em với anh hông cãi được đâu ... vậy nha... chờ chút

Rồi hiểu luôn ... nghe câu này là biết ai đang đi chung với anh Phong rồi đó. Đứng đã ... tôi chuyển sang ngồi.. rồi lại đứng ... công nhận một chút của 2 người này mà cả nửa tiếng rồi chẳng thấy mặt đâu ... Cuối cùng xe anh Phong cũng dừng lại ... tôi bước lên xe ngồi băng sau. Chị ngồi khoanh tay trước ngực, mặt hồng thêm nhìn qua tôi. Tôi cười hỏi anh Phong ...

- Vụ gì vậy anh
- Hỏi Phuong đi em – anh Phong quay lên lái xe đi.

Tôi quay qua chị chọt chọt vô vai chị:

- Nè sao tự nhiên gặp nhox mà mặt bí xị vậy ...
- Đang giận.
- Sax ... tới giờ còn giận ... bó tay luôn
- Hix giận hoài dzậy
- Im đi..đang giận

Tôi suýt phì cười ... cũng may cố ghìm lại được ... Thôi đành ngồi im.. chút tính sau chứ có anh Phong ở đây cũng khó mà trêu chị được ... Xe dừng ở quán ... chị với với xuống trước để anh P đậu xe. Tôi đi trước ... chị đi sau, vẫn cái kiểu khoanh tay trước ngực mặt bí xị ... Lần này ... đến lượt chị là trung tâm chú ý của mọi người trong quán ... Đơn giản nói thật nếu so với con nhỏ, chị đẹp và cao hơn ... con nhỏ bỏ giày cao gót ra cũng chỉ nhỉnh hơn tôi khoảng 1 ngón tay cái, còn chị bỏ giày ra vẫn hơn tôi hơn nửa cái đầu ... Giữa trưa.. khách cũng đông, chủ yếu là dân văn phòng vào ăn trưa và bàn công việc ... Tôi chào ông Kha một tiếng, ông chẳng thèm trả lời vì giờ ông đang bận ngắm chị @@ với mấy lão phục vụ khác.(bao nhiêu phục vụ có mẩu dề của Sài Gòn chắc gom hết vô cái quán tôi rồi)

- Trời nóng lên gác có phòng ngồi cho mát nha chị

Chẳng thèm trả lời chị đi thẳng lên gác ... tôi lác đầu đứng ở chân cầu thang để chờ anh Phong ... anh Phong vừa bước vào quán..lập tức cũng được làm sự chú ý vì chiều cao vượt trội và vẻ mặt khá nam tính, anh để mái tóc kiểu hàn, tóc nâu cuộn cuộn như sóng biển vậy, lần này đa số người nhìn là ... con gái ... Thiệt là giờ tôi mới biết chị em cũng thích trai đẹp lắm chứ.

Anh Phong kéo ghế ngồi đối diện chị, còn tôi cũng ngồi xuống kế bên chị ... nhìn chị cười cười rồi hỏi anh Phong

- Anh uống gì em gọi lun
- Trời nóng quá chắc uống dừa lạnh cho mát

Tôi mượn cuốn oder của nhỏ phục vụ đứng kế ghi vào 1 dừa tươi, 1 cacao sữa đá đúng món chị thích, còn tôi..sân nhà..trà đá được rồi, nhỏ phục vụ vừa quay lưng đi thì ông nội Kha đứng lù lù ngay cầu thang ... miệng nói nhỏ thành hình.. .. tôi cũng đoán được là “ai dzậy” ... tôi cười lấy tay chọt chọt vô mũi chị nhìn ông nói nhỏ “bạn em” ... Bỗng cái cốp ... là chị “cốc” lên đầu tôi vì cái tội dám khi quân phạm thượng.

- Hứ làm gì dzạ ...

Quê quê..tôi quay qua cười trừ ...

- Thôi hết giận đi..bữa giờ còn giận nữa hả
- Đờ đau chưa ...
- Rồi ... khỏe mới đi học đi làm được nè ...
- Xí..cho chết..sao không chết lun đi ...
- Hehe chết rồi lấy ai dê chị ...

Vừa nói tôi vừa làm mặt dê với chị ...

- Ghét... đi vòng vòng chơi đây...

Rồi chị đứng dậy đi xuống cầu thang ... nhìn theo cửa kính, chị tung tăng đi vòng vòng khắp quán để xem xét ... chắc là tò mò đi coi quán của tôi làm ra sao đây mà ... lúc đi chơi tôi có khoe tùm lùm về quán ... Còn tôi với anh Phong ... uống một ly trà..anh Phong mỉm cười vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa theo hướng chị

- Phương đẹp quá ha M.
- Dạ ... em cũng không ngờ được làm em của người đẹp vậy nữa đó
- Ủ..anh chơi với Phương từ nhỏ nhìn quen mà còn thấy đẹp nữa là em
- Vậy anhvới chị ấy ... có phải là
- À ... không ... anh chỉ đơn giản là bạn thôi..anh ...

Câu chuyện bị ngắt giữa chừng bởi anh phục vụ mang nước lênPhục vụ đi rồi ... anh Phong uống một ngụm dữa tiếp lời luôn

- M ... em cảm thấy thế nào khi gặp Phương
- Dạ ... em cũng không biết nữa ... nhưng em vui ... chị ấy coi vậy mà ... dễ thương..chịu giỡn quá ... lần nào gặp chị..em cũng thấy thoải mái lắm
- Anh ... ít khi nào thấy Phương vui như vậy lắm – anh Phong ngả người ra ghé cười buồn.
- Sao vậy anh..bộ có chuyện gì à...
- Phương ... không như bề ngoài em nghĩ đâuPhương trải qua nhiều chuyện đau lòng ... Phương tội nghiệp lắm em à..Lâu rồi anh mới thấy Phương được vui vẻ như vậy đócho nên ... anh
- Anh cứ nói đi em đang nghe ...
- Anh muốn em ... hãy tiếp tục bên cạnh Phương như vậy nhé ... đừng bao giờ làm Phương phải buồn ...
- Dạ... chuyện này thì tất nhiên rồi, em cũng không muốn làm chị buồn ... Nhưng có chuyện gì sao anh
- Uhm..từ từ rồi em cũng sẽ biết thôi. Anh đang lo lắng nhiều cho Phương lắm... sợ Phương sẽ chịu không nổi mọi chuyện rồi..chẳng ai quan tâm Phương thật lòng hết ... Giờ phát hiện ra em ... anh cũng mừngvì ... lâu lắm rồi anh mới thấy Phương lo lắng, giận dỗi, cười nói cãi nhau như con nít với một người ... cũng kỳ lạ ... đó là em
- Dạ..em cũng chưa biết nhiều về chị ... chỉ là muốn chị vui nên cãi nhau với chị ... cãi riết quen rồi..ủa mà làm như anh sắp đi xa thì phải ...
- Ủ ... anh còn phải đi du học lấy bằng thạc sĩ ... Nhưng Phương cứ gặp nhiều chuyện không vui ... anh vẫn phải bảo lưu chần chừ chưa yên tâm để đi được..Anh nghĩ nếu được thì một time nữa anh sẽ đi..
- Vậy ... chừng nào anh đi..hix em còn nhỏ vậy ... không biết có làm được gì nhiều cho chị không nữa...
- Đừng loanh quan sát em cả ngày hôm trước ... rui thái độ của em và Phương đối với nhau..anh nghĩ 2 người sẽ làm chị em tốt mà ... chắc em sẽ không bỏ rơi Phương đâu.
- Không đâu anh ... chừng nào chị còn chơi với em..thì em sẽ xem chị là chị ruột mà ...
- Vậy thì anh yên tâm rồi ... Vậy thì từ nay tới lúc anh còn ở đây anh em mình sẽ cố gắng hết sức làm Phương vui nha
- Tất nhiên rồi..có gì anh cứ kể với em hết về chị ...

– Uhm ... cái đó còn thời gian dài mà ... nhưng tới lúc anh đi rồi em phải tự một mình làm Phương vui đónếu em làm Phương buồn ... anh sẽ rất giận em...

– Okem hứa ... luôn bên cạnh chị mà ... chị của em..sao bỏ được anh:)

– Quyết định vậy đi cố gắng lên chàng trai ...

Tôi với anh cùng tay nhau như những người đàn ông. Cả hai đều nhìn về phía chị mỗi người một suy nghĩ. Chị đẹp quá, lâu nay tôi đều cảm thấy có gì đó ngại ngại khi tiếp xúc với chị ...nhưng sau cuộc nói chuyện này ... tôi cảm thấy càng thương chị nhiều hơn, muốn giang đôi tay nhỏ bé của tôi để bảo vệ chị nhiều hơn ... chẳng biết nữa... từ lâu cảm giác của tôi là chị có nhiều tâm sự lắm. Giờ anh Phong nói chuyện nghiêm túc, tôi càng thấy quý chị nhiều hơn ... Sẽ phải cố gắng hiểu chị, hiểu hết những chuyện chị đang trải qua. Tôi đứng dậy nói với a Phong

– Em ra với chị tí..anh ngồi uống nước nhé...

– Uhm..em gọi anh quản lí em kể lên nói chuyện với anh cho vui.

Tôi đi xuống dưới nói 1 tiếng với ông Kha rồi chạy lại sau lưng đứng ngắm chị. Phát hiện có người nhìn trộm mình (thực ra nãy giờ có cả chục cặp mắt nhìn trộm chị chứ phải mình tôi đâu) ... chị quay lại nghênh nghênh cái mặt lên ...

– Ra đây chị ... 2 anh em máy người có vẻ hợp nhau quá ha..quan tâm ra với tui chi dĩa

– Hi hi..thấy chị nghịch quá..ra nghịch chung

– Nghịch hồi nào..ta có phá quán của nhà người đâu

– Không phá..nhưng đi qua đi lại hoài..lại đẹp ai mà chịu nổi

– Cảm ơn ghen, đồ nịnh đầm

– Nịnh đâu ... nói thiệt

– Xi ... khỏi cần chị của nhox đẹp sẵn rồi cưng.

– Tự tin ớn lun.

– Haha đẹp phải tự tin chứ ... mà tay sao rồi...

– Đờ đau rồi ... giờ đang chờ lành vết thương thôi...

– Uhm..nhớ uống thuốc chị mua đó ghen ... hôm qua làm chị lo muốn chết luôn

– Sorry mà, tại trong bệnh viện đâu có mở chuông điện thoại được.

– Xí ngồi đợi cả buổi ngoài đườnglo cho nhox muốn điên luôn.

– Biết rồi..biết chị thương nhox rồi ... vui lắm..ráng khỏe cho chị vui nè.

– Uhm..nhớ đó ... mai một hứa với chị..đừng bao giờ tắt điện thoại ... được không ... luôn trả lời khi chị gọi ... được không?

Chị bỗng nhiên nghiêm túc lại, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi..Tôi nhìn thấy trong ánh mắt ấy ... là cả một tâm hồn đang bị tổn thương... có vẻ tôi quá đa cảm..nhưng.. tôi nghĩ vậy.. rõ ràng theo lời anh Phong ... cũng đúng như vậy. Tôi đưa tay lên má chị vuốt nhẹ

– Uhm ... nhox hứa.

– Kể cả lúc chị giận nhox, hay nhox giận chị ... ghét chị.. nhox cũng sẽ trả lời chị nha...

– Uhm ... nhox hứa...

– Cho dù có chuyện gì ... nhox cũng sẽ tin chị nha...

– Uhm ... nhox hứa

– – chị im lặng nhìn tôi

– Vậy..cùng mãi chứ...

– Uhm..cùng ...

Chị mỉm cười nhắm mắt lại đưa đầu sát vào đầu tôitôi khẽ chạm mũi mình vào mũi chị ... chọt có vị mặn rớt trên môichị rời tôi ra ... ôm lấy tôi ... hình như chị hơi xúc động

– Cảm ơn nhox ... cảm ơn cả Phong nữa ...

Mọi thứ lặng lẽ diễn ra ... cứ như một đoạn phim ngắn vậy ... Tôi cốc đầu chị ...

– Lớn rồi ... toàn khóc nhè thui.

Chị cười xấu hổ.

– Kệ chị ...

Chị chạy lên lầu kéo anh Phong xuống đi về ...

– Về Phong ... nhox con cứ chọc Phương hoài chịu hết nổi rồi

Anh Phong vừa bỏ tiền lên tay người phục vụ đứng gần đó vừa giơ tay chào tôi

– Về nha...gặp em sau.

Nhìn bóng chị đi khuất rồi ... tôi mỉm cười quay trở lại với công việc.. sớm hơn mọi ngày so với ca làm của tôi. Hôm nay lại biết thêm được nhiều điều về chịNữ hoàng băng giá! ... Điều duy nhất tôi vẫn thắc mắc ... vì sao ... chị lại đối xử đặc biệt với tôi trong khi tôi và chị cũng chỉ gặp nhau 1 vài lần ... (câu trả lời sẽ đến khi đến lúc:D)

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Phần 14

Chiều tối ... con nhỏ lại đến quán như mọi ngày. Hôm nay mặc đồ giản dị đến lạ lùng ... quần jean, áo sơ mi trắngTuy nhiên ... nhờ mang đôi giày cao gótcon nhỏ vẫn giữ được phong độ của một cô model trẻ ... Con nhỏ hôm nay không ngồi chỗ cũ nữa mà chọn chỗ khác ngoài sân ... gần 2 cái trụ đèn tôi lắp đặt hôm qua, lúc này tôi cũng mới kê thêm 3 cái bàn ở khu vực đó.

Thoáng thấy con nhỏ ... tôi cũng chẳng lại gần làm gì ... Tôi đi thẳng vào trong quầy pha chế... oder 1 ly cam vắt tự tay bỏ thêm tí muối vào rồi nhờ một phục vụ bê ra cho con nhỏ ... Hôm nay quán khá đông... tay tôi tuy còn đau nhưng quán đông không lẽ đòi về ... vậy là ở lại làm, không bụng bê được thì làm oder cũng ok. Làm việc lại bình thường ... tôi lại như cũ, chẳng ngó ngang gì tới con nhỏ nữa. Chỉ có ông Kha thì thoáng chạy qua chạy lại rồi ghé ngồi nói chuyện với con nhỏ sẵn tiện nghỉ chân luôn.

Quản lý thì còn được nghỉ chân chứ còn phục vụ thì không được phép, đứng 1 chỗ cũng không được mà ngồi càng không xong. Thực ra ông Kha cũng chỉ dễ tính với tôi và 1-2 người khác thôi chứ còn phục vụ bình thường thì cực kỳ khó nhưng hề có gái đẹp vào là thẳng nào ông cũng đối xử y chang nhau. Vừa làm vừa quan sát cách quản lý quán để học hỏi ... thời gian trôi qua nhanh chóng ... mới đó mà gần 10h đêm ... Tôi cũng hơi mệt... dù sao mới khỏi sốt hôm qua thôi mà. Có nhỏ phục vụ đưa tôi miếng giấy vòn vẹn 2 tờ “lại đây”. Cầm miếng giấy mà cứ muốn nhai nuốt luôn cho rồi, cứ như bà ngoại tôi ấy. Nghĩ thì nghĩ nhưng chân vẫn bước lại bàn con nhỏ.

– Bớt khách, ăn cháo đi còn uống thuốc nữa.

Con nhỏ đẩy tô cháo ra trước mặt tôi. Phù..ra là gọi lại để ăn. Chẳng nói gì, tôi ngồi xuống ngoan ngoãn ăn cháo. Cũng đúng lúc, hồi chiều tôi mãi sắp xếp thêm bàn ghế quên đi ăn, làm này giờ cũng đói nên ăn cháo rất ngon miệng. Con nhỏ thì ngồi lựa thuốc ra để sẵn lên bàn rồi đi rót thêm 1 ly nước lọc cho tôi ... Ăn hết tô cháo tôi uống thuốc xong là con nhỏ lên tiếng luôn.

– Lấy đồ nghỉ sớm đi. Chờ ngoài cổng!

Chẳng thèm chờ tôi lên tiếng từ chối hay đồng ý, con nhỏ đứng dậy đi thẳng luôn ra cổng. Thờ phỉ 1 cái, tôi cũng đứng dậy đi vào trong lấy cái áo khoác, cuốn giáo trình, kiểm tra ông Kha một tiếng rồi ra cổng lên xe cho con nhỏ chờ về. Giữa đường con nhỏ dừng lại bên 1 sạp bán hàng đêm... hí hoáy tìm cái gì đó xong đi trở lại xe chìa tay ra trước mặt tôi

– Mượn điện thoại coi

– Chi

– Thì đưa đây

Tôi móc điện thoại ra cho con nhỏ, cầm điện thoại tôi con nhỏ quay lại cái sạp hàng ngồi tiếp tục hí hoáy làm gì chẳng biết. Tôi cũng không quan tâm, ngồi trên xe đưa mắt về phía đường ngắm dòng xe qua lại ... Sài Gòn đêm gần khuya rồi mà người ta vẫn chờ nhau cặp cặp ngoài đường, ôm nhau sát rạt ... Tự nhiên cảm thấy mắc cười, này giờ tôi cũng đi 1 cặp với con nhỏ xinh đẹp quá trời đi chứ ... có điều ... người ngồi sau là tôi và cũng chẳng có cái màn ôm sát rạt ... phì ...

Đang suy nghĩ thì con nhỏ ở đâu xuất hiện giờ cái điện thoại của tôi lên trước mặt. Trờ à thì ra con nhỏ ngồi lura móc gấn điện thoại, cái dt của tôi giờ được gấn 1 cái móc hình chữ T sau đuôi có đèn chớp báo sớng. Đặt điện thoại lên tay tôi con nhỏ đề máy xe chạy tiếp. Quái thật, bày đủ thử trò, nghĩ sao điện thoại của tôi mà con nhỏ đi gấn cái móc hình chữ T, tôi tên M mà =.= ... hix nghĩ một hồi tôi cũng chợt thông minh ra ... mền.. con nhỏ tên Thy @@.

Về tới nhà, con chạy xe thẳng vào nhà luôn ... tôi ngạc nhiên nhìn con nhỏ

– Không về nhà hả

– Không

– Sao vậy

– Không thích, ngồi xuống đó đi

Tôi lắc đầu ngao ngán ngồi xuống, phù làm việc cả buổi trời giờ mới được ngồi ... cái chân mới như ... Con nhỏ gác chống xe đóng cửa nhà lại, sau đó lòi trong cốp xe ra cái hộp màu trắng có dấu chữ thập đỏ. Chắc là hộp dụng cụ y tế. Ngồi xuống cạnh tôi con nhỏ lấy trong hộp ra nào là bông băng, kéo, kẹp và thuốc sát trùng nữa.

– Đưa tay đây

– Làm gì – tôi tròn xoe mắt hỏi

– Thay băng – con nhỏ tỉnh rụi

– Há ... biết thay không

– Biết

– Sao biết

– Học

– Ở đâu học hùi nào

– Học sáng giờ bên trung tâm y tế ấy. – Hèn gì bữa nay mặc đồ giản dị lịch sự quá.

– Hix làm được không đó

– Thử mới biết – thôi rồi ... tự nhiên thành vật thí nghiệm cho con nhỏchết chắc.

Con nhỏ lấy kéo cắt băng rồi tháo từ từ ra ... đến những vòng băng cuối thì tôi bắt đầu cảm thấy đau và rát, cũng phải thôi, băng, bông dính vết thương nên lần nào thay băng mà không bị đau. Đường như sợ tôi đau, con nhỏ chỉ dám gỡ nhẹ, vừa gỡ vừa dùng miếng vải vào tay tôi. Gỡ băng xong con nhỏ dùng kéo kẹp miếng bông chế oxygià vào rùi thấm chùi vết thương của tôi, hôm trước bị động nhiều nên vết thương vẫn còn bị rỉ máu nên khá đau ... Tôi cũng không nhìn vào tay làm gì, để con nhỏ làm gì thì làm, mắt tôi đang chú ý vào mặt của con nhỏ ... một gương mặt chăm chú, bộc lộ đầy đủ cảm xúc khi lần đầu tiên ngồi thay băng cho tôi ... Tôi mỉm cười, con nhỏ ngẩng lên nhìn tôi trề môi

– Đồ điên..đau mà cười!

Tôi không nói gì, con nhỏ lại cặm cụi với bàn tay còn lại của tôi ... kết thúc bằng việc băng 2 cục lên bàn tay của tôi, cũng không tệ, tuy băng có hơi xấu nhưng lần đầu như vậy là tốt lắm rồi. Con nhỏ chuyển sang vai của tôi, vai hôm trước bị chị đập trúng nhiều, tất nhiên tôi đau nhiều hơn, mồ hôi tuôn ra ướt cả mặt tôi ... Cố gắng lắm mới giữ được nụ cười trên môi để con nhỏ bớt lo lắng ...

Phù cuối cùng cũng xong cực hình, lần nào thay băng cũng đau rất kinh người. Dọn dẹp xong, con nhỏ lấy luôn cái quần xà lỏn cộng với cái áo thun của tôi đi vào nhà vệ sinh tắm ... Tự do tự tung tự tác tự tiện đến thế là cùng... Dám giành tắm trước tôi nữa mới ức chứngồi nghịch điện thoại cả nửa tiếng con nhỏ mới chịu bước ra ... Tôi há hốc miệng đứng nhìn con nhỏ ... mặc đồ con trai nhìn dễ thương cực kỳ, có vẻ ngố ngố nữa.

Tôi nhỏ con, nên cái áo của tôi cũng nhỏ nên con nhỏ mặc rất vừa, ôm trọn bầu ngực với vòng eo của con nhỏ, đôi chân dài, thon đặc trưng của người mẫu tuy bị cái quần xà lỏn của tôi làm ngắn đi đôi chút nhưng nhìn giống như cầu thủ đá banh ấy ... cá tính thật. Thấy tôi nhìn đắm đuối con nhỏ thấy cái khăn trùm lên đầu tôi ...

– Tắm đi nhìn gì mà nhìn!

Tôi ngần ngại đi vào phòng đóng cửa lại tắm. Công nhận bị thương tắm cũng tiết kiệm nước thiệt, cũng may hôm trước tôi có đi mua cái ống xịt nước về tự lắp thêm 1 đường ống bên cạnh vòi hoa sen nên giờ chỉ cần cầm ống xịt bóp nhẹ là tắm được mà không bị ảnh hưởng tới vết thương ... Tắm xong tôi cũng đánh răng đi ngủ luôn, hix cầm cái bàn chải còn ướt nước là đủ biết có người vừa sử dụng rồi ... haizz ...

Vệ sinh cá nhân xong bước ra ngoài, con nhỏ đang ngồi thu lu 1 góc vừa lau tóc cho khô vừa xem phim châu tinh trí cười khúc khích một mình ... Thấy tôi ra con nhỏ cũng hồng hèn thêm đề ý, vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, tiếng cười nhỏ hơn nhưng cũng đủ nghe thấy ... Thì ra thích coi phim hài. Tôi nằm xuống kê bên con nhỏ, xem thẳng châu tinh trí tôi diễn một hồi cũng buồn cười ... nhưng không có cười thành tiếng như con nhỏ ... Thời gian cũng dần về khuya ... tôi bị thuốc hành nên ngủ chập chờn, hết phim, con nhỏ lặng lẽ tắt máy, với tay lấy cái điện thoại tôi bật nhạc lên rồi nằm xuống cạnh tôi.

Ban đầu cũng bày đặt nằm quay mặt vô tường giành đắp cái mền 1 mình ... được một lúc, thấy lưng tâm cần rút vì nỡ bỏ tôi nằm chèo queo hay sao mà cũng nhích nhích dần dần vào tôi ... được vài phút thì lại kéo cái mền đắp dài qua người tôi ... vài phút nữa chẳng biết suy nghĩ sao ... cuối cùng cũng nằm sát vào người tôi, kéo cái mền đắp trọn vẹn lên người hai đứa, rồi rúc đầu vào ngực tôi nằm im ... Phần vì mệt, phần vì tôi cũng kệ để xem con nhỏ làm gì nên tôi chỉ nằm im cho con nhỏ tự do muốn làm sao làm ... Quậy này giờ đã đời cũng chịu nằm yên ngủ ... thiệt là ... hết biết nói gì lun ... bình thường ra về lạnh lùng vậy chứ lần nào ngủ con nhỏ cũng như một thiên thần nhỏ bé hết ... đó là 1 điều đáng yêu mà tôi mới tìm ra ở con nhỏ ... Mím cười, tôi nhấn 1 tin nhắn chúc ngủ ngon cho chị rồi chìm vào giấc ngủ ...

Sáng dậy ... hôm nay tôi dậy trước con nhỏ. Ngồi ngắm con nhỏ ngủ cho đã rồi gọi cho chị ... gọi hoài không ai bắt máy..chỉ nhận được 1 tin nhắn “trat tu de yen cho ngta ngủ”. Haha đúng là nữ hoàng có khác, ngủ lười thấy sợ. Mà nói đầu xa, con nhỏ nằm trong nhà cũng đang có dấu hiệu nường chín cái nhà tôi rồi nè ...

Ngồi nghĩ linh tinh cũng không ích lợi gì, thôi đi vệ sinh cá nhân cho xong rồi còn lếch lên trường đi học nữa chứ ... Thay đồ xong ngồi nghịch mãi con nhỏ cũng không chịu dậy ... đành thu âm, khóa cửa nhốt con nhỏ trong nhà tiếp ... Sáng, người ta chạy bộ, tập thể dục rần rần, tôi cũng cuốc bộ lên trường ... xem như tính luôn cho khoảng siêng năng chăm tập thể dục bắt đầu đi vậy ... Đang long nhong giữa đường thì có tiếng xe thắng kít lại ... Đưa nào sáng sớm tỉnh kiểm chuyện hay sao nhỉ ...chưa kịp nói gì nhỏ đó giờ bịt mặt ra, cũng khá xinh, hình như trong đám hôm qua tụ lại nói chuyện với tôi.

– Nè sao đi bộ thế? Cho có giang nè.

– Uhm thôi đi từ từ cho khỏe

– Hìhi sợ bạn gái ghen chứ gì – á con này nhiều chuyện

– (... cười) – tôi đi thẳng ngang qua chẳng nói gì nữa

Nhỏ đó hơi bực vì thái độ của tôi ... dzong xe chạy thẳng. Đã nói là không dính dáng gì đến con gái trong lớp mà ... Lại tiếng xe thắng kít sau lưng ... bực mình thiệt, mọi khi đi học đâu có ai gặp tôi là thắng xe kít kít vậy đâu, chắc tại cái vụ bà cô đưa tôi lên giữa lớp show hàng nên mặt tôi nhiều đứa biết đến chứ đâu.

– Hi lớp phó, lên anh chờ cho lên trường

À thì ra là anh lớp trưởng thì phảiNgập ngừng một hồi, ông cũng lôi tôi lên xe phóng đi ... Thôi kệ, cũng mỏi chân rồi, mà đi bộ thì một hồi phải nhảy qua cái thanh chắn giữa đường quốc lộ, tay đang đau mà trượt 1 cái là nằm dưới container như chơi ... mặc cho ông lớp trưởng nói gì thì nói ... tôi cũng im lặng ậm ừ cho qua ...

Hix lại khổ đời tới nơi, trưa bị bắt ở lại họp ban cán sự chuẩn bị kế hoạch đón 20 – 10 và thi văn nghệ thể thao hôm 20 – 11 nữa ... Đi xe máy thì nhanh, thoáng chút là tới trường ... Lần này tôi lên lớp không còn được bình yên như trước nữa rồi, vài thằng ôm vai bá cổ làm quen, mấy đứa con gái có vẻ không dạn dĩ bằng bởi ánh mắt của tôi khá lạnh, chỉ đứng tùm tùm nhìn nhìn bàn tán ... Làm cán sự của cái lớp hơn trăm con người ... đúng là công việc dờ hơi nhất mà tôi từng biết.

Ậm ừ cho qua chuyện, tôi lại chui vào cái góc lớp ngồi. nói tính ra học kỳ đầu đi học, tôi là thằng đứng gương mẫu cho lớp, mang giày trắng, quần jean áo trắng bỏ thùng, chải tóc cực kỳ công tử =)) ... hoàn toàn khác xa với phong cách của mấy thằng khác trong lớp khiến tôi tự nhiên cũng lịch sự, nghiêm túc, có cái mĩ hợp với chức lớp phó và tất nhiên cũng thu hút được ánh nhìn thiện cảm từ giáo viên và bọn con gái ...

Gần hết tiết 1cô giảng mặc cô, ở dưới mạnh ai nấy làm việc riêng, còn tôi thì ngồi im gật gù ngủ, phải chi như hồi cấp 3 là tôi nằm thẳng cẳng gối đầu lên đùi bất cứ chỗ nào trong lớp và khò khò rồi..còn giờ đang rất được sự chú ý của giáo viên bởi cái danh lớp phó học tập chết tiệt nên cũng phải ngồi thẳng lưng hết mức có thể ... Cuối cùng cũng được cong lưng ngồi cho thoải mái để nghe nhạc, hết tiết lớp như ong vỡ tổ. Nghe tiếng ồn ào xì xào ngoài cửa lớp, chẳng quan tâm, ngồi nhắm mắt nghe nhạc. Chợt có thằng bạn mới quen hồi sáng chạy vào kéo tôi ra cửa

– Ra đây cán bộ ... có người thăm nuôi – cha mày kêu tau cán bộ mà dùng từ thăm nuôi cứ như thằng tù không bằng

Tôi đi ra ngoài, chen ra khỏi đám đông ... và chết đứng người tại chỗ ... con nhỏ đứng lù lù ngay cầu thang lớp bên cạnh nhìn nhìn ... chắc là đang kiểm tôi. Vẫn cái mặt ngهنhời đời chẳng thêm đề ý tới ai nói gì, ai nhìn gì, ai tán tỉnh gì kệ ... hix con nhỏ mà không đẹp chắc ăn mấy xe gạch lên đầu vì cái tính ngang đời như vậy quá (mà nghĩ lại tôi còn bất cần hơn kia mà:D) ... Tôi lặng lẽ bước lại sau lưng con nhỏ

– Nè đi đâu dzậy

Con nhỏ quay lại nhìn tôi, đôi mắt tinh bơ ... nhét vào tay tôi 1 bọc trắng

– Ăn xong rồi uống thuốc cho đúng cỡ! Không được uống cafe!

Nói xong con nhỏ quay lưng đi xuống cầu thang. Cảm bịch đồ ăn mà người cứ ngẩn ra như trời trồng. Sắp vào học rồi ăn uống gì nữa ... hix hix ... quan tâm thì cũng vừa vừa thôi ... chưa gì mà dám lên tới tận lớp kiểm tôi rồi, cũng may cơ sở này chỉ có vài lớp chứ gặp cơ sở chính không lẽ con nhỏ đi khắp cái trường kiểm tôi. Tụi cùng lớp xì xào bàn tán cho đã rồi cũng kéo nhau vào lớp ... tôi đứng tần ngần ngoài cửa mà chẳng biết giải quyết sao, không lẽ đem bỏ, cũng công sức con nhỏ mang lên cho tôi mà

– Vào đây ngồi ăn đi cháu

Tiếng một người phụ nữ giọng bắc nói với sau lưng. Quay lại thì ra là cô bán căn-tin đang đứng vậy tôi. Đi lại gần cô nắm tay kéo tôi vào trong rồi đóng cửa lại

– Ngồi đây ăn cho xong đi rồi vào lớp, yên tâm cô giáo không phát hiện ra đâu.

Cô căn-tin nháy mắt với tôi. Ngập ngừng một hồi, tôi cũng lúi cúi ăn ra ăn, là cơm sườn bên trong có cả nước và thuốc.

– Con bé chu đáo quá. Chị cháu hả

Haha cũng đúng, đứng kế con nhỏ tôi thấp hơn mà, với lại nhìn mặt con nhỏ dù sao cũng có nét già dặn hơn tôi vì son phấn..à mà ... có biết con nhỏ bao nhiêu tuổi đâuTôi gật gật với cô Xuân (sau này tôi gọi là má Xuân). Vừa ăn tôi vừa trả lời mấy câu hỏi của cô Xuân, toàn mấy câu làm quen xã giao như tên gì, quê ở đâu, đang trọ đâu, ăn uống sao ... Càng nói chuyện cô có vẻ càng thích tôi vì tôi nói chuyện khá lễ phép và thiệt tình, dân Miền Tây nói tiếng chân chất thật thà mà... dạ thưa ngọt lăm =)).

Tôi cũng mang theo mình cái chất hai lúa trong người, bao năm qua vẫn chưa bị Sài Gòn làm phai nhạt, thi thoảng vẫn bị chê khờ, hai lúa hoài chứ gì. Ăn xong tôi cảm ơn cô rồi chui vào lớp ... Nhờ lớp rộng, đông ... tự nhiên được sự bao che đặc biệt của mấy đứa ngồi bàn cuối nên tôi lên vào lớp mà giáo viên không phát hiện được.

Nghỉ giải lao 25 phút. Lớp như ong vỡ tổ. Tôi ngồi im góc lớp nghe nhạc, lấy điện thoại ra nhắn tin cho chị “ne ne lam gi do” ... một lúc lâu sau mới có tin trả lời “cho ngu xiu nua dung pha chi ma huhu”. Sax ... giờ còn ngủ ... bó tay chị của tôi luôn. Ngồi một chỗ cũng chán, đi vòng vòng ra ngoài hành lang cho mát, lớp nằm trên tầng 4, gió thổi mát phê người ... Nhìn về phía căn-tin, tụi sinh viên bu ngệt, cô Xuân có một mình bán không kịp xuể, mồ hôi nhễ nhại trên mặt.

Cô đầu phải bán căn-tin chuyên nghiệp, cô cũng là nhân viên của trường phụ trách chăm lo cho cơ sở dưới này cho nên trường bắt cô phải mở luôn 1 căn-tin để phục vụ cho sinh viên không được học tại cơ sở chính như tụi tôi ... Chẳng chần chừ lâu, tôi cố sức chen vào căn-tin sẵn nghề phục vụ chuyên nghiệp của mình tôi bắt tay vào phụ cô luôn.

Mệt bờ hơi tai, vì dù sao tay tôi vẫn còn đau mà, nhưng ở đây bán cũng toàn lật vặt nhẹ nên tôi vẫn phụ được chứ không như ở quán phải bê 1 lần cả mấy chục ly trà, mấy ly nước đủ kiểu cách cao nhòng, nặng trĩu thì cái tay tôi không chịu được là phải ... Dần dần căn-tin cũng thừa bớt vì đa số đều đã có thứ mình muốn, tản ra khắp nơi để ăn uống ... Tôi cũng thờ phào ngồi phịch xuống ghế. Đưa cho tôi chai nước suối cô Xuân cười

– Cảm ơn cháu ... tay băng trắng hết cũng chạy vào giúp cô ...

– Dạ có gì đâu cháu làm cũng quen mà

– Uống nước đi để cô bật quạt lên cho mát

– Cảm ơn cô

Tôi nằm dài ra ghế uống ừng ực chai nước suối ... Từ đó hể căn-tin đông khách thì tôi lại chạy vào phụ cô, chẳng đòi hỏi công cán gì cả, đôi khi nán lại để giúp cô dọn dẹp, thi thoảng chạy đi lấy hàng hoặc mua đồ đặc giúp cô ... cho nên tôi càng được sự quý mến của cô Xuân, những ngày học 2 buổi cô bắt tôi ở lại ăn cơm trưa, sinh viên bình thường thì phần 20-25k còn tôi bùn thì quýt còn thì vui trả tiền, có trả cô cũng lấy có 10k mà đồ ăn thì thích nhiều ăn nhiều, chuyện tôi uống nước hay ăn trái cây cũng được đặc cách vô tư, rồi cả những hôm đi học trễ hay đi làm về trễ cô cũng gọi tôi vào ăn cơm hoặc trốn giáo viên ...

Tôi là vậy nhiệt tình, tự giác nên cũng thường nhận được sự quý mến của mọi người, ở cấp 3 cũng vậy ... căn-tin đối với tôi chẳng khác nào nhà, ăn uống thích trả tiền không thì khỏi cần, về sau chuyển về học cơ sở chính, tôi cũng nhanh chóng được đặc cách y như vậy trong căn-tin trường.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tan học. Tôi phải ở lại họp cán bộ lớp chuyện mừng 20-10 và thành lập đội thể thao, đội văn nghệ tập luyện chuẩn bị chào mừng 20-11 nữa ... Cả đám ngồi bàn bạc, tranh cãi hăng máu, đứa nào cũng muốn chứng tỏ năng lực của mình. Chỉ riêng tôi ngồi im lặng nhìn xuống dưới cổng trường. Con nhỏ đang ngồi trên xe ở dưới. Chắc là chờ tôi về. Trước mặt con nhỏ là 3-4 anh chàng hình như của lớp bên cạnh đang đứng gần con nhỏ ... nhìn đủ biết đang cố gắng xà xè để kiếm cớ làm quen chứ gì ... Tự nhiên tôi cười khi để xem mấy anh ấy làm cách nào cạy được miệng con nhỏ nói chuyện. Tôi nghiệp mấy anh chàng, cứ chạy xe vòng vòng, đùn đẩy nhau, có anh lại đứng gần gần nói nói gì với con nhỏ ... không biết làm ăn được gì không chỉ thấy con nhỏ ngồi im ru ... đang cười khoái chí trong bụng thì ông Kiệt đập bàn cái rầm, giật mình quay qua ... ông mặt mày đỏ lét

Lơ ngơ bước vào trường ... cứ như sinh viên mới ấy mặc dù ... tôi đang chuẩn bị tốt nghiệp mất rồi ... Trường vẫn ồn ào, vẫn 2 hàng xe cộ để dài tự công kéo vào đến tận sân trường. Cũng mấy tháng rồi tôi mới quay trở lại trường. Mấy tháng, nghe có vẻ như tôi chẳng học ở trường này hay sao ấy nhỉ ... Bật cười ...

Đường như sự có mặt của tôi ở trường hôm nay đặc biệt hay sao ấy ... ai cũng nhìn tôi, bạn chung lớp, bạn khác với, sinh viên khóa sau, người bảo vệ và cả thầy cô nữa ... Ừ đúng là lạ thật, suốt mấy năm học ở đây, tôi luôn có tò ra lạnh lùng, bất cần vậy mà chẳng hiểu vì sao ... nhiều người biết đến tôi và quan tâm tôi như vậy. Những ánh mắt, ái ngại có, ngạc nhiên có, vui mừng có ... vì sự trở lại của tôi trong trường ... Bật tay, chào hỏi, nhưng cái vỗ vai động viên ... dường như mọi người biết ý định hôm nay của tôi khi trở lại trường ... Ừ ... tôi trở về để “thi lại”chưa bao giờ tôi nếm mùi thi lại ... ngày hôm nay ... đúng là tôi đã được một lần thi lại ... Chẳng ai trách tôi cả, tôi biết như vậy ... vì lý do tôi thi lại đơn giản bởi vì trong suốt mấy môn học này, tôi chẳng có tên trong sổ điểm và cũng chẳng bao giờ có mặt trong trường

Thầy cô, bạn bè và cả những sinh viên khóa dưới gặp tôi đều mỉm cười chào, kéo lại hỏi thăm và không quên động viên tôi cố gắng vượt qua giai đoạn khó khăn này. Nhất là thầy cô ... ai cũng nhìn khắp người tôi, có người trách móc, có người hỏi han ... chung quy vì mấy tháng trời qua, bao nhiêu biến cố xảy đến đã cướp mất “chàng baby sữa” của thầy cô mất rồi. Người gây hấn đi, gương mặt đầy mụn, tàn nhang, đôi mắt chẳng có tí sức sống nào cả ... Đối với cái trường chỉ hơn 2000 sinh viên này, với thầy cô, với những sinh viên khóa sau ... tôi đều được gọi bằng cái tên khá ngộ nghĩnh “chàng baby sữa”, nhất là mấy đứa sinh viên nữ khóa sau, lúc nào gặp tôi cũng gọi bằng “anh sữa” mặc dù có đứa lớn tuổi hơn tôi nữa.

Cái biệt danh chàng baby sữa là một niềm vui đối với tôi. Từ khi chuyển về cơ sở này, tham gia nhiều phong trào văn nghệ, đoàn đội, MHX, tình nguyện, hiển máu nhất là tôi thường xuyên xuất hiện trong cái chương trình quay phim, quay ca nhạc, quay chương trình của trường ... gương mặt của tôi được người ta biết đến là baby quá đáng ... nhìn cứ như học trò cấp 3 ấy. Thầy cô gặp tôi vẫn hay nựng má, xoa đầu vì vẻ bề ngoài khá thư sinh và gương mặt búng ra sữa ... vì vậy hề gặp tôi ở can-tin là thầy cô nào cũng mua cho tôi một chai sữa, cả mấy đứa sinh viên nữ khóa sau nữa cũng hay mời tôi uống sữa ... mục đích là để tôi mau lớn ... từ đó tôi mang cái biệt danh “chàng baby sữa”... ban đầu cũng mắc cỡ ... riết thì thành quen ...

Mấy tháng mới quay lại trường ... chỉ mới đi 1 vòng từ cổng vào đến phòng thi, tôi đã nhận được hơn 10 lời khuyên về việc trị mụn, cách ăn uống, thuốc thang để lấy lại gương mặt baby sữa ngày nào cũng như lời khuyên để tôi mạnh mẽ hơn vượt qua những cú shock (đó chỉ là tai nạn ... chẳng trách được tôi, chẳng trách ai được ... ừ thì đó cũng chỉ là tai nạn ... người đi có lẽ đã thanh thản. ... người ở lại biết khi nào người ngoài) ... xúc động lắm ... dù là sinh viên năm cuối rồi vậy mà thầy cô vẫn còn xem tôi là “chàng baby sữa” non choẹt ngày mới vào trường, thẳng nhox có bộ mặt học sinh lúc nào cũng cảm ly sữa đi vòng vòng, ngay cả lúc dance biểu diễn cũng có ly sữa nuti sẵn sàng giải khát ... nhận được những sự quan tâm đến bất ngờ như vậy ... đúng là vẫn còn những người bên cạnh tôi ... Cảm ơn những thầy cô đã nhắn tin, đã gửi mail động viên, cảm ơn cả những thầy cô giảng viên của 3 môn học tôi phải thi lại này nữa mà lẽ ra 3 môn này tôi phải bị cấm thi và học lại ... tưởng như tôi đã bỏ học nửa chừng ... nhưng hôm nay tôi quay lại ... hy vọng không là quá muộn để bắt đầu tất cả ... tất nhiên “chàng baby sữa” của thầy cô sẽ cố gắng để không bỏ dở nửa chừng việc học nữa:) ... tiếng “anh sữa” nghe cũng ngọt ngào, nghịch ngợm đầy chứ...

– Giải tán ... bữa khác bàn tiếp. – chắc là bất đồng quan điểm đây mà

Khỏe ... xuống giải vạy sớm cho con nhỏ chứ trời trưa nắng nóng, con nhỏ ngang chành một hồi mấy thằng kia nổi xung làm bậy thì chết ... Bye ông Kiệt một tiếng, tôi đi thẳng ra cổng tiến lại gần con nhỏ.

– Sao đứng đây

Con nhỏ nhìn tôi chu cái mỏ ra

– Vẻ

Tôi cũng hồng thêm nói nhiiu chi, leo lên xe ngồi sau lưng con nhỏĐội cái nón bảo hiểm xong con nhỏ phán 1 câu xanh ròn

– Học gì toàn chung với âm binh

Ể bây buổi, gom đũa cả nắm..nói dzậy chẳng khác nào nói tôi là âm binh luôn, giận cá chém thớt hử. Thiet muốn quay lại đập lên đầu mấy thằng ngu sau lưng quá, chẳng biết làm quái gì nấy giờ mà con nhỏ nói mang nhục cả đám

– Qua quán đi

– Chi

– Làm

– Uhm (giờ nghĩ lại thời kỳ đầu quen con nhỏ mà mắc cười, nói chuyện với nhau toàn trống không cộc lốc) ...

Con nhỏ phóng xe đi ... Sài Gòn nắng như đổ lửa. Những ngày tiếp theo đó tôi mãi mê với công việc chuẩn bị đón 20-10 cho cả 2 nơi trong lớp và cho quán, tay tôi cũng bắt đầu lành ... tự chạy xe đạp đi làm, đi học được rồi nên con nhỏ cũng không còn phải mất công đưa đón tôi. Ngại lắm chứ, chỉ làm có 1 chút chuyện mà con nhỏ cứ chăm sóc tôi nhiều hơn tất cả những gì tôi làm cho con nhỏ, hơn nữa ... tôi vẫn thờ ơ với con nhỏ nhưng bao ngày khác, chỉ có điều khác trước là tôi đã có nói chuyện với con nhỏ và con nhỏ cũng chịu chủ động hơn để cạy miệng tôi bằng cách ... quan tâm tôi.

Nói gì thì nói, giữa tôi và con nhỏ đã có một sự gắn kết, tuy chưa biết chưa hiểu gì về con nhỏ nhưng điều duy nhất tôi quý con nhỏ là ở sự chu đáo Còn chị ... hình như công việc của chị khá bận, cũng ít qua thăm tôi ... thì thoảng cái nhau vài câu, trêu ghẹo vài câu ... vậy là đủ vui ... mỗi người đều có một khoảng trời riêng mà ... và những chuyện sống gió đơn giản chưa bắt đầu xảy ra cho nên mọi thứ vẫn bình yên, bình thường như cuộc sống của một thẳng sinh viên vậy ...

20-10 đến một cách bình thường chẳng có gì đặc biệt ngoài mấy trò khuyến mãi, tặng hoa, giảm giá và 1 số trò chơi nhỏ tôi cố tình tạo ra để làm vui lòng khách nữ đến quán. Hôm đó có cả ông chủ đến nữa ... thành ra tôi với ông Kha được ông chủ khen, nghe đâu ông Kha có nói gì đó để tăng lương (bí mật) cho tôi. 1 tháng làm việc tại quán, được tăng lương cũng là một thành công lớn cho nhưng ngày đầu tiên tập tành bon chen ở Sài Gòn rồi nhĩ ... Tiện thể được ngồi chung bàn với ông chủ ... tôi cũng đề xuất xin được sửa và trang trí thêm 1 tí cho quán ... nghe xong ông chủ cũng gật đầu kêu ông Kha cứ cho tôi làm ... Thật vui khi sáng kiến của mình được chấp nhận ... tự nhiên người đầu tiên tôi muốn khoe là con nhỏ ... chẳng biết nữa ... Nhưng dù sao hôm trước khi tôi ngồi hí hoáy viết về ý tưởng trên giấy con nhỏ cũng đứng chăm chú xem

Nói tới con nhỏ mới nhớ, chẳng biết suy nghĩ sao, bàn bạc thế nào với ông Kha ... mà hôm nay nhỏ kéo theo bạn nhỏ hình như chung lớp model với nhỏ để về quán mặc váy đứng trước cổng làm lễ tân tiếp khách ... Bạn con nhỏ khá vui tính, gặp ngay ông Kha thích gái lạ ... vậy là ... cả buổi ông cứ xà quần ngoài cổng, bao nhiêu việc đổ lên đầu tôi, nếu không có ông chủ tôi dám chừng ông cảm rề ngoài cổng luôn không chừng. Than thở thì than vậy chứ tôi thích lắm, đứng không làm phục vụ chỉ có công việc bùng bê tới lui riết cũng nhàm chán. Bạn con nhỏ cười tươi bao nhiêu thì cái mặt con nhỏ lạnh lùng bấy nhiêu. Hix lễ tân kiểu gì chỉ biết đứng im, mặt mày lạnh như băng, khách vô kể khách chẳng thèm hướng dẫn, trò chuyện gì hết ráo ... Thôi kệ ... hôm nay khách cũng vào đông chứ thường ngày mà kiểu này chắc dẹp tiệm

Trời gần về tối, uống có mấy ly bia mà mặt mày tôi đỏ rần rần nhìn đâu cũng thấy tỏ quốc ... Tôi cũng chẳng thích uống, nhưng ông chủ mời, không uống không được ... cũng may đang uống tới ly thứ 3, đang bị ép ly thứ 4 thì con nhỏ ở đâu hằm hằm đi lại cầm ly bia của tôi uống một hơi hết sạch

– Đi ra đây nhờ chút

Xong con nhỏ quay lưng đi thẳng vào trong quầy nước. Cả bàn sững người lại. Tôi hơi lúng túng. Ông Kha ghé tai nói nhỏ gì đó với ông chủ ... ông cười vỗ đùi đánh đách xong cho phép tôi đi làm việc tiếp ... Đờ ... khỏi phải uống nữa. Rồi khỏi bàn tôi lon ton đi vào trong kiểm con nhỏ, đầu óc cứ xoay xoay như chong chóng ... Vừa bước vào phòng bếp, con nhỏ đã kéo tay tôi ngồi xuống ghế, lấy khăn giấy lau mặt cho tôi xong đưa tôi 1 ly nước chanh nóng

– Đã nói đừng uống rồi mà không nghe! Ngồi yên đây!

Con nhỏ ngồi chờ tôi uống hết ly nước chanh xong bỏ ra ngoài không quên dặn chú đầu bếp không cho tôi lên phen ra ngoài nữa ... hix.. từ lúc nào con nhỏ quản lý hết mọi hoạt động của tôi nữa nè trời ... (không lấy đây trời tui lại lun đi bà cô) ... Thiết tình ... nhiều lúc cũng vui vui mà nhiều lúc cũng muốn nổi điên lên được ... nói thì nói vậy chứ quán còn nhiều việc từ đây tới tới, không chạy khỏi bàn nhậu sớm thì gục năm 1 đồng lấy gì làm việc ... Mà giờ nhìn đâu cũng tỏ quốc con nhỏ không cho ra ngoài thì tôi cũng có ra nổi nữa đâu.

Ngồi 1 chỗ cũng quê muốn chết nhất là mấy đứa phục vụ nữ đi ngang cứ trêu chọc, cũng phải thôi, thường ngày lạnh lùng ít nói cũng có vẻ chín chắn, còn giờ ngồi 1 chỗ, mặt đỏ bừng, ngơ ngác, lấy gì không thấy ngố ... Ngồi khoảng 1 tiếng thì tỉnh ... cơ thể tôi vậy, say xin nhưng mau tỉnh ... Ăn vụng 1 tý khoai tây chiên với trái cây, tôi lò dò bước ra đi vòng vòng tiếp tục làm việc bình thường. Quán của tôi giờ đây áp tiếng cười đùa, tiếng nhạc vui vẻ ... cũng không uống công tôi ngồi cả buổi trên mạng lục tìm mấy hướng dẫn trò nhỏ nhỏ rồi đem về chọn ra vài đứa phục vụ dạn dĩ, có duyên 1 tí để tập luyện ... Nếu là khách đến quán chẳng những được giảm giá mà phục vụ còn bày 1 trò nhỏ trong bàn, 1 vài câu đồ nhỏ và 1 đóa hoa tặng cho người khách nữ trong ngày 20-10 vậy thì ai mà không vui lòng, quán cũng gây được ấn tượng với khách.

Cảm thấy vui vì sáng kiến của mình. Cũng có vài rắc rối nhỏ như một vài khách cảm thấy khó chịu, nhưng nói chung giải thích nhẹ nhàng người ta cũng vui lòng bỏ qua, khách nữ tôi tự tin có thể lo được còn nếu là khách nam dửi lăm tôi kéo hai đứa model lại cười tươi 1 cái là xề xòa hóa giải được ngay =>)). Mặc nhiên từ đó về sau cho đến khi tôi nghỉ làm tại quán thì ngoài ông Kha là quản lý, tôi mang danh là phục vụ nhưng lương của tôi thì khác với phục vụ và người ta cũng hiểu tôi như trợ lý cho ông Kha vậy ... Sự nhiệt tình cộng thêm may mắn được giúp đỡ của ông Kha, bạn bè làm chung quán đã mang lại cho tôi một chút ít thành quả thuận lợi ... ngày hôm ấy có lẽ tôi mới là người có tâm trạng tốt nhất. Và chính vì tâm trạng tốt nhất nên tôi đã bị ông Kha với tụi phục vụ gài đi chơi đêm ngay sau khi quán bắt đầu vắng khách @@.

10 giờ. Khách chỉ còn 1 vài người ở lại quán, đa số là những khác vào quán muộn, khách có uống bia rượu và cả 1 vài cặp tình nhân còn mãi mê tâm sự nữa chứ. 2 đứa model cũng được vào trong nghỉ ngơi. Bạn của con nhỏ thì ngồi nhàn nhá than thở với ông Kha (2 người này làm quen cũng nhanh thiệt) còn con nhỏ thì ngồi im, tay khoanh trước ngực mắt đăm đăm nhìn ra phía sân. Chắc là đang theo dõi tôi vì thì thoảng nhìn vào tôi cũng thấy ánh mắt con nhỏ đang nhìn tôi. Đạo này tôi cũng đã bắt đầu nhìn về phía con nhỏ rồi, chẳng phải nhìn vì con nhỏ đẹp mà chỉ đơn giản muốn biết con nhỏ đang làm gì mà thôi ... Tôi mỉm cười vì không thể vô tâm như tôi muốn Gọi 1 nhỏ phục vụ lại tôi ghé tai nói nhỏ

– Em cầm tờ order này mang vào quầy pha chế chờ làm xong đem ra cho cái người đó dùm anh.

Vừa nói tôi nhường nhường mắt về phía con nhỏ. Trong tờ order là món cam vắt thêm tí muối quen thuộc dành cho con nhỏ. Kệ dù sao con nhỏ cũng chịu khó giúp tôi hoàn thành cái sáng kiến event 20-10 cho quán mà ... đền đáp chút cũng chẳng sao

Người khách cuối cùng cũng ra về. Tụi tập ở lại dọn dẹp chiến trường ... Nhân ngày 20-10, ông Kha bị bạn nhỏ dụ dỗ nên cao hứng rủ cả đám đi chơi ... Cả đám đứng bàn tán xôn xao ở phía ngoài ... còn tôi vẫn lúi cuí trong kho để gom lại mấy thứ dụng cụ còn xài được để dành mai mốt có gì có thể

sự dụng làm cái khác. Tôi hỏi tôi thay đồ bước ra cổng thì cả đám đã tụ tập đông đủ tranh cãi vụ ai đi với ai, đứa nào chở đứa nào. Con nhỏ vẫn chưa thay đồ ra, đang ngồi 1 mình trên xe nhìn ra đường. Tôi lui cui dắt xe đạp ra ngạc nhiên hỏi

– Ủa mấy người sao chưa về tụ tập tính làm gì đó

– Đi chơi ... – ừ đứng rồi tính kéo nhau đi chơi 1 đêm ... – tiếng con bạn với mấy đứa nủa lao nhao.

Tôi cười cười leo lên xe đạp đi hướng về nhà

– Vậy hả ... ừ vậy đi chơi vui về ghen

Vừa đạp xe chưa được 2 vòng ông Kha đứng xuống ưỡn cái bóp vô đầu tôi

– DM vui về cái con khi ... mày làm như vô can hả thằng quý.

Tôi ngo ngác

– Vụ gì nửa

– Đem xe vô cất nhanh

– Chi

– Đi chơi chứ chi

– Hà ... có em nửa hả – tôi chỉ tay vô tôi tròn mắt

– Dm mày lằng nhằng ... đi nhanh thằng quý

Ông ưỡn thêm cái bóp vô đầu tôi ... Rồi quay qua cười khi khi với bạn con nhỏ.

– Đứng rồi cất xe đi M

– Đi chơi cho vui

– 20-10 thiếu ông sao được

Tiếng mọi người góp thêm lời ... Tôi xoa xoa đầu

– Ờ thì từ từ ...

Cất xe xong quay trở ra cả đám vẫn đang tranh nhau bắt cặp đi chung. Mặc cười nhất là nhìn kiểu cũng biết vài anh cũng muốn đi chung xe với con nhỏ nhưng mà chẳng ai dám lại gần nhỏ hết. Cái mặt lạnh như sắt thủ vậy ai mà dám lại gần xin đi chung không biết. Loi nhoi 1 hồi cũng bắt cặp xong ai nấy cũng đủ xe hết còn 1 mình con nhỏ làm như mặc nhiên là để dành cho tôi vậy ... Lò dò lại gần con nhỏ ... nhìn nhìn ... Con nhỏ chẳng nói gì tự động ngồi lui lại phía sau

– Nhìn gì nửa ... bộ tính bắt chở hoài hả

Ồ con này ngang ... chưa gì đã gắt gỏng @@. Nghĩ thì nghĩ ... tôi cũng leo lên cầm lái. Lần đầu tiên tôi chở con nhỏ, khả khả từ lúc quen giờ toàn để nhỏ chở. Cả đám rít ga kéo nhau qua quán ông Kha ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Phần 16

Gọi ra 4 cái lẩu hải sản với một vài món khác, tụ phục vụ ăn uống trên chốc ca hát um sum cái quán ... tất nhiên người xung nhất vẫn là ông Kha, hôm nay thêm bạn con nhỏ làm thành 1 cặp bài trùng ... tính ra sự chênh lệch chiều cao của cặp đó so với tôi và con nhỏ thì còn hơn gấp mấy lần. Cũng an ủi tinh thần được chút ít chứ bộ ... Trong bàn duy nhất có 1 góc lặng ... đó là chỗ tôi với con nhỏ ...

Làm cả buổi ... đói rồi hợm chứ giòn, thêm bị quất mấy ly bia, còn cào cả ruột cho nên cần phải tập trung chuyên môn. Ban đầu tụ kia cũng rót bia cho

tôi uống nhưng mà con nhỏ quá mất 1 cái, thằng rót bia tự động rút ly bia lại thay lên lon 7up cho tôi=)) ... ngồi kể con nhỏ sướng như tiên nhất là đối với thằng “dũng sĩ diệt mồi” như tôi, đồ ăn trong chén chẳng bao giờ bị hết, mặc dù có từ chối nhưng con nhỏ chẳng thèm nghe gì, cứ gấp bỏ vào chén tôi ... Thi thoảng bị tụi kia trêu mắc cỡ mún chết ... nhưng mờ vì sự nghiệp ăn uống... đành không thể phụ lòng con nhỏ được.x.

Ăn xong ... cả đám lại kéo nhau kiếm quán ốc ăn tiếp @@ thần ơi tụi này bao tử không đầy hay sao ấy. Hỏi ra mới biết người quyết định đi chơi hôm nay là bạn con nhỏ ... nghe là biết ông nội Kha dính câu chứ đâu. Đám chùng qua đêm nay con kia kiu bán nhà chắc thằng chả cũng bán tuốt lun à =.= Ở dưới quê, biết có mỗi thứ ốc đắng, ốc bu hoặc 1 số loại sò huyết, ngẫu nhiên làm gì rành tùm lùm thứ ốc như trên này. Nào là ốc dừa, ốc hương, móng tay, sò dương, sò long, ... tùm lùm loại ốc lạ hoắc ... tụi tôi kêu ra cả đồng ... tôi ngồi đực mặt ra chẳng biết ăn loại nào trước, phải chấm với loại nước chấm nào mới đúng @@. Và vị cứu tinh chẳng ở đâu xa, mặt lạnh tanh ngồi kể bên chứ đâu ... cách hướng dẫn cũng mang thương hiệu của con nhỏ luôn. Im ru rừ rừ, lấy từng món ốc chấm đúng loại nước chấm im lặng bỏ vào chén tôi ... Thiệt cái quán cũng bày đủ trò đủ món, cả đồ chấm không cũng 5-6 loại ... nhưng chung quy tôi vẫn thích chấm với muối ớt chanh hơn:D

Làm gần hết quán ốc người ta xongcon kia nãy sáng kiến kéo nhau vô chơi bi-a. Ế ... vụ này thì quen. Khả khả ỳnh không hay ho gì nhưng hồi cấp 3 cũng từng mài mòn cơ ngoài quán với anh em chiến hữu chứ bộ ... Vào quán, ngay lập tức 6 bàn bi-a thường và 4 bàn bi-a lỗ hoàn toàn được bao sạch ... Tụi phục vụ nam có vẻ hí hửng lắm, vào ngay quán bi-a toàn mấy em mặc đồ hot hot tiếp đón không mà. Duy chỉ có bàn của tôi với ông Kha là chẳng có em nào dám lại gần ... lại gần mất công tui thân nghĩ việc luôn chứ giỡn à vì bàn này có một bạn con nhỏ cười tươi như hoa và 1 bạn trẻ xinh đẹp, hấp dẫn nhưng cái mặt như sắt thủ ...

Gì chứ tới vụ chơi thì tôi cũng hăng lắm, tuy không chửi thề phùng mang trợn má như ông nội Kha nhưng cũng thách thức, trêu chọc đối phương ghê lắm. Tiếc là quân ta 2 như một còn quân địch tới 2 cái miệng ... nói gì thì nói ... thi thoảng cũng phát hiện con nhỏ đứng kể bên cười khúc khích mỗi lần tôi với ông Kha cãi nhau ... Chơi bi-a chán, tôi với ông Kha nhảy qua chơi đá banh điện tử ... đá điện tử chán..nhảy qua chơi banh bàn ... cái này mới nhục ... cấp độ sao không biết ... tôi với ông 1 phe, 2 đứa con gái 1 phe ... dzậy mà thua sặc máu, ông nội đá loạn xì ngầu hết tron 1 mình tôi không thể chống lại 2 đứa con gái, con nhỏ nhìn mặt lạnh tanh vậy mà đá hay thấy ón dân chơi có khác ... thắng mà cái mặt tỉnh bơ cứ như nói với tôi” tui thắng là đương nhiên”.

Chơi xong ... cả đám kéo nhau vào karaoke hò hét. Lần này thì tôi chịu thua... gì chứ hát thì bó tay ... không thể để cái giọng non nớt yếu xìu như con gái làm mất phong cách lạnh lùng của mình được nên tôi ngồi im 1 góc với con nhỏ... thề không cầm mic ... Tôi không hát, con nhỏ cũng không hát ngồi im ... phù nhưng tôi thích vậy, ngồi im lặng quan sát bạn bè vui vẻ là thói quen của tôi. Ông Kha với tụi còn lại hát hò, nhảy nhót, thác loạn thực sự rất vui ... nhìn mọi người giỡn, tôi cũng mỉm cười theo ... phát hiện tôi cười con nhỏ cũng thôi làm cái mặt lạnh ...

Trời về khuya ... mệt mỏi, đứa nào cũng nói hết lên tiếng mới chịu giải tán về. Ông Kha giành lun nhiệm vụ đưa bạn nhỏ về còn tôi thì tất nhiên đi cùng con nhỏ, không khác được. Đường Sài Gòn ban đêm, thi thoảng mới có vài chiếc xe đêm chạy ngang, nhưng quốc lộ giờ này thì nhộn nhịp những chuyến xe tải hạng nặng tranh thủ đường vắng mà phóng ... Trời đêm mát, ăn no, vui vẻ ... tinh thần cũng thoải mái hơn sau 1 ngày làm việc rất thành công. Chợt con nhỏ lí nhí

– Nè muốn ăn kem – sax giữa khuya mà đòi ăn kem chị 2 @@

– Hà kem đâu giờ này.

– Uhm. Mún ăn!

– Ờ!

Tôi không nói gì nữa. Lặng lẽ chạy xe vòng vòng mò kem cho con nhỏđi vòng vòng cả nửa tiếng may quá nhìn thấy trong 1 quán karaoke có tủ kem để gần cửa. Phóng xe vào thẳng phục vụ tươi cười chạy ra đón

– Dạ anh chị đi mấy người ạ ... huynh gạt chống xe em dắt vào cho

Tôi cười

– Không anh không hát ... đi mua kem

Thằng nhỏ đực mặt ra nhìn tôi chằm chằm

– Hix mới thấy người nửa đêm chạy kiếm mua kem ăn như anh

Tôi cười ngượng(thấy chưa chị 2 ... khác người quá) ... hơn 3h rồi đó@@

– Còn kem không em

– Còn huynh ... theo em

Tôi dừng xe xuống để con nhỏ lại đi vào lựa kem

– Kem socola – con nhỏ nói với theo.

Hết cách ... kiếm mãi còn được có 1 hộp kem socola, chẳng còn hộp thứ 2 ... tôi cũng thích socolamà nghĩ lại giờ đêm rồi, ăn kem lạnh chết ... kệ mua 1 hộp cho con nhỏ ăn thôi. Nghĩ vậy tôi chỉ lấy 1 hộp kem ... Nhưng nhìn lại hộp kem đúng to thiệt ... không biết con nhỏ ăn hết không nữa.Đem

kem ra cho con nhỏ, tôi ngồi lên xe không cần quay lại hỏi lun

– Giờ sao nữa

Con nhỏ tay ôm hộp kem áp lên mặt (kem tôi cũng không lạnh bằng mặt mấy người đâu) ... hix hà xuyt xoa ...

– Kem lạnh ghê. Lên cầu vượt (cầu vượt Quang Trung) ăn kem

– Ờ

Tôi siết ga ... trời mát lạnh ... thêm con nhỏ ngồi sau lưng cứ để hộp kem cạ cạ vô lưng làm ... ớn cả xương sống ... Ngồi trên cao nhìn xuống đường quốc lộ, từng hàng xe tải, container, ô tô, xe khách chạy vùn vụt dưới chân cảm giác cứ như người không lơ đang nghịch những chiếc xe đồ chơi vậy. Sài Gòn đêm vắng vẻ, ánh đèn đường sáng như ban ngày nhưng nếu đi một mình sẽ cảm thấy cô đơn, lẻ loi lắm. Tôi ngồi im lặng để cảm lên thành cầu, tay buông thõng ra ngoài. Con nhỏ cũng chẳng nói gì ngồi bên cạnh chăm chú ăn kem. Được một lúc, con nhỏ nhẹ nhẹ tựa vào tôi, từ từ cuối cùng đầu con nhỏ đã yên vị trên bờ vai gầy guộc, nhỏ xíu của tôi. Tôi buộc miệng

– Vai gầy, nhỏ lắm.tựa không chắc đâu

Con nhỏ dứt miếng kem lên miệng, đầu tựa sát vào tôi hơn

– Kệ em! – lâu lắm rồi mới nghe lại được con nhỏ xưng em ... tiếng em chưa rõ ràng.nhưng cũng đủ nghe thấy.

“Bắt được em rồi nhé người lạnh lùng”. Tôi mỉm cười với suy nghĩ ấy trong đầu ... Con nhỏ ngẩng lên nhìn tôi

– Cười gì

– Không gì

– Đồ điên

– Uhm

Tôi chẳng thèm giải thích, cũng không cãi chày cãi cối như với chị ... với con nhỏ, tôi chỉ mỉm cười và im lặng. Con nhỏ đầu lại dựa vào tôi, múc 1 muỗng kem đưa lên miệng tôi ... tôi lắc đầu

– không ăn

Con nhỏ vẫn đẩy kem vào miệng tôi đành há miệng nuốt trọn miếng kem.

Kem socola vừa đắng, vừa ngọt y như cách đối xử của con nhỏ với tôi vậy ... lạnh lùng đáng ghét nhưng luôn chu đáo ngọt ngào ... Kem lạnh bề ngoài nhưng vào lòng rồi sẽ ấm áp tan chảy từ từ ... giống như cách tôi đối ngược lại với con nhỏ vậy ... lạnh lùng và bất cần nhưng rồi cũng sẵn sàng làm tất cả để bảo vệ con nhỏ

Một chút im lặng để suy nghĩ, một chút bình yên để cảm nhận về nhau ... Chẳng cần nói gì nhiều, chẳng cần biết gì nhiều ... đôi khi chỉ cần im lặng và im lặng ... vậy mà ... càng xích lại gần nhau hơn. Con nhỏ một muỗng kem cho chính mình, rồi lại 1 muỗng kem cho tôi ... cứ như vậy, đầu con nhỏ hoàn toàn trên vai tôi cho đến khi hết hộp kem ... Phù.khuya ăn kem.lạnh run ngườitự nhiên con nhỏ nắm tay tôi lắc lắc..

– Làm gì vậy

– Lạnh ...

– Lạnh mà nắm tay chi

– Lạnh..

Phù ... thiệt khó hiểu ... mà đúng bàn tay con nhỏ lạnh thiệt.

– Hồng bỏ hộp kem đi..cầm chi miết

– Không

– Sao vậy

– Muốn giữ

– Chi

– Không biết!

Lại im lặng ... tôi nhìn theo dòng xe, ánh đèn, phố xá ... trời càng về khuya càng lạnh ... Sài Gòn luôn đặc biệt ... chỉ mới hơn 1 tháng ở Sài Gòn ... tôi đã cảm thấy yêu Sài Gòn rồi thì phải ... quen với ban ngày nóng như lửa, đêm xuống ... lạnh nao lòng, quen với những cơn mưa dài nặng hạt, phố ồn ào, đêm bình yên những ánh đèn hiu hắt ... Con nhỏ khe khẽ hát..chẳng biết bài gì ... tiếng anh thì phảikhông quan tâm ... Mắt tôi giờ ... hình như..bớt đi vẻ lạnh lùng hằng ngày ... cả mắt con nhỏ nữa ... long lanh ánh đèn ảm áp)

– Về chưa

– Không

– Lạnh đó

– Không

– Thôi về đi

– Mai ra nữa hen

– Ừ

– Thật không

– Ừ thật

Nói vậy con nhỏ mới chịu quay lưng ngồi đằng hoàng lại để tôi chạy xe về. Tay con nhỏ run run vẫn không chịu rời hộp kem.

– Lạnh hả

– Uhm

– Vậy mà kiu về không chịu

– Uhm

– Đưa tay đây

– Uhm

– Bỏ vào đây

– Uhm

Tôi cầm tay con nhỏ nhét vào túi áo khoác ... giảm tốc độ lại để bớt lạnh ... Trời gần sáng mắt rồiĐến nhà, dắt xe vào ... mệt rồi.. Tôi nằm ngay xuống thờ phào nhẹ nhõm ... 1 ngày thật dàiCon nhỏ lạnh run ... nhưng vẫn chăm chỉ ngồi rửa sạch hộp kem, xong tắm ... mặc lại bộ quần áo hôm trước ... rúc vào người tôi, trùm mền ... Vai tôi chẳng to lớn ... nhưng ... con nhỏ vẫn nằm lên ngủ ngon lànhTôi lại thích kết đoạn bằng câu “Sài Gòn ... bình yên lắm”.

Sáng ... Sài Gòn chợt mưa, cơn mưa nhẹ nhưng day đặng không dứt, trời khá lạnh ... Nếu chẳng phải bị tác dụng của thuốc uống thì lúc nào tôi cũng là người thức dậy sớm nhất ... tay mỗi nhừ, chẳng còn cảm giác ... nhưng chẳng nỡ rút tay lại sợ con nhỏ tỉnh giấc ... Tôi đang nghĩ gì thế nhỉ, tự nhiên lại lo cho con nhỏ, chắc điên mất rồi ... kệ dù sao hôm nay cũng chẳng làm gì, nằm thêm 1 chút rồi đi đá bóng. Tôi từ chối bỏ qua mọi lời mời vào các đội nhóm văn nghệ, múa hát hay thể thao nào khác trừ đá bóng. Đơn giản, tôi thích đá bóng vì đá bóng tôi được nhớ lại kỷ niệm hồi còn cấp 3, anh em quần nhau cả ngày trời ngoài sân bóng ... giờ mỗi tháng 1 con đường ... biết khi nào được tranh nhau trái bóng tròn ấy nữa ...

Cầm điện thoại nhắn tin cho chị “chị xau xi ... sang lạnh do đạp thêm chân vào”tin nhắn lại “do pha đam.dang ngu.dạp chân ne.dùng pha ngta nua” ... Cườitôi nằm nhìn ra cửa sổ. Trước giờ đi học, tôi vẫn thích ngồi ở ô cửa sổ cuối lớp, dù mưa có tạt, dù những ngày gió có lạnh run người ... nhưng vẫn thích..Những kỷ niệm cứ ùa về ... ngọt ngào ... vui lắm ... nhớ lắm. Tự nhiên nôn nao muốn gặp lại tụi bạn cũ ... chẳng biết giờ tụi nó ra sao nữa.

– Nghĩ gì đó

Hỏi giật mình. Con nhỏ thức dậy tự lúc nào khẽ lấy tay chọc chọc vào môi tôi.

– Không gì

Tôi rút tay ra khỏi đầu con nhỏ ... tê hết rồi ... chắc móp chuột lun chứ chẳng chơi ... Chưa kịp hết cơn gió lùa qua, con nhỏ lại rúc vào..

– Lạnh

– Sáng rồi

– Uhm

– Dậy đi

– Xiu nữa

Chẳng thèm để tôi đồng ý, con nhỏ kéo cái mền lên, nhắm mắt ngủ tiếp ... 9h ... may quá trời dứt mưa, vậy là có thể đi đá bóng được rồi ... Khẽ lay con nhỏ

– Nè..dậy ... đi à nha

– Đi đâu – con nhỏ cự mình, mắt vẫn nhắm nghiền.

– Đá bóng với lớp

– Đá chi

– Tập

– Tập chi

– Thi 20-11

Bỗng con nhỏ ngồi vọt dậy chạy tuốt vào nhà vệ sinh. Tôi lắc đầu ... không có bận gì mà cũng giành nhà vệ sinh với tôi nữa ... bó tay.

– Nhanh đi tới giờ rồi

Một lúc sau con nhỏ bước ra, lại kiêu sa trong chiếc váy màu đen lồi cuốnchắc là định về, sợ bị nhốt trong nhà giống mọi lần nên giành nhà tắm trước đây mà ... Tôi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân, thay chiếc quần với cái áo màu đỏ mang số 15 (tôi được mệnh danh là vidic của lớp mà) ... Bước ra ngoài ... con nhỏ vẫn chưa chịu về ... đang đứng trước cửa nhìn tôi con nhỏ trề môi

– Như con nít

Á con nhỏ này ... sáng sớm đã nói xấu tôi ... ức thiệt ... lùn cũng là một cái tội mà == ... tội là tội ở cái quần và cái áo quá dài chứ bộ.

– Sao chưa về

– Dắt xe ra đi

Con nhỏ lạnh lùng mang đôi giày cao gót vào, bước ra cửa cầm theo ổ khóa nhà ... Tôi ngậm ngùi dắt xe ra, gạt chống ... con nhỏ khóa cửa xong quay ra leo lên ngồi phía sau xe. Tôi nhìn con nhỏ thối mặt

– Ngồi đó sao chạy xe

– Ai chạy

– – tôi im ru chỉ tay vào con nhỏ.

– Tính đi bộ ra sân bóng hả

Ờ xem quên ... xe quăng bên quán mất tiêu rồi ... hix hix ... tôi vẫn chưa biết làm sao con nhỏ mở lời

– Lên xe đi

Ha..tốt đờ phải đi xe ôm, đây qua sân bóng chẳng biết xa hay gần, chỉ biết cái địa chỉ thôi ... Đưa cái địa chỉ cho con nhỏ tôi hỏi

– Biết chỗ này không

– Đi đi

Hix ... bao nhiêu suy nghĩ tốt về con nhỏ bay biến đâu mất sạch ... xi lạnh với chà lưng ... đây cũng chẳng cần quan tâm.Tôi lên xe để máy phóng đi (tụi kiểm ổ gà chạy cho chết) ... Rồi con nhỏ cũng chịu mở miệng chỉ đường cho tôi chạy. Lên Sài Gòn gần 2 tháng ... học ở đây được hơn 1 tháng ... nhưng hết bị thương tới bị nạn, toàn đi bộ hoặc con nhỏ chở ... có lảnh lặt đi đâu đâu mà biết đường biết xá.

Tới sân bóng, có vẻ lớp tôi tụ tập khá đầy đủ ... Dừng xe tôi xách đôi giày đi thẳng vào sân, cũng chẳng cảm ơn con nhỏ và cũng chẳng thêm quan tâm con nhỏ muốn làm gì... có quan tâm hay nói gì tôi thừa biết con nhỏ chẳng thèm nghe theo. Bước vào sân, gạt đầu chào hỏi anh em cho có lệ, con gái

trong lớp đi theo chơi cũng khá đông ... không có gì lạ, cổ động viên cũng được cộng 5 điểm rèn luyện mà. Mang giày xong ... tôi bước vào sân khởi động. Tụi lớp tôi cũng bắt tay chào hỏi ...

– Chà cán bộ đi đá bóng cũng mang cổ động viên bèn theo nữa ha ...

Hơi chột dạ, nhìn về góc sân, con nhỏ ngồi im tách riêng ra với tụi lớp đi theo xem ... tay con nhỏ đang cầm điện thoại, bóp tiền, chìa khóa và cái áo khoác của tôi lúc này không biết gửi ai nên để đại góc đó ... Hix chẳng biết phải vui hay nên buồn vì sự có mặt của con nhỏ nữa ... biết con nhỏ muốn theo coi đá banh hồi này kiu con nhỏ thay bộ đồ bình thường của tôi là được rồi. Ai đời đi xem bóng đá mà ... mặc váy sexy như thế kia ... Tôi thì chẳng quan tâm rồi, chỉ khổ cái lũ dê trong sân nè, khởi động không lo khởi động ... đầu thằng nào cũng ngó cũng liếc ra góc sân hết lấy gì đá đấm. Có mấy thằng làm ra vẻ không quan tâm ... nhưng nội cái vụ thằng khác đá trái banh nhẹ qua mà đón hụt trái banh là đủ biết rồi. (tôi cũng con trai ... dư sức biết tâm lý khi có gái đẹp đến sân chứ).

Tính ra trên sân, tôi cũng không phải nhỏ con nhất, vẫn còn 2 – 3 thằng ngang ngang tôi ... khỏe... đỡ phải tủi thân. Nghiễm nhiên tôi chiếm vị trí trung vệ, từ nào giờ là vậy ... muốn đi banh qua gặp mặt thằng thủ môn thì phải hạ tôi trước ... Giai đoạn này chân căng thể lực của tôi vẫn còn tốt ... đá suốt 40 phút, tôi chẳng cảm thấy mệt mỗi gì cả ... có thấm thía gì đâu mà mệt ... nhưng trên này đá khác với lớp tôi ... anh em đá chung quen, đều giữ vị trí rõ ràng, việc của tôi là chỉ huy hàng phòng ngự, chốt chặn cuối cùng trước mặt thủ môn cho nên dù gì cũng ít di chuyển quá nhiều, còn trên này, chạy gần như khắp sân ... cũng tại cái bọn cùng phe tôi, vai u thịt bắp mà đá ngu chưa từng thấy, bóng đâu là bu 1 cục lại, đá loạn lên hết ...

Nhìn đi quanh lại, chỉ tính ra được 3-4 thằng đá ok ... đá vừa ức chế vừa mệt bỏ hơi tai mà còn bị nói này nói nọ ... chẳng qua đồ thừa tại tôi nhỏ con thôi chứ có gì đâu ... Nhỏ con mà chả thấy thằng nào giành bóng bóng lại tôi mới chết chứ ... Càng đá càng ức chế, phải chi gặp lớp tôi thì khỏe rồi, gì thì gì ... may mắn lọt vô ngay cái lớp toàn nhân tài đá bóng, nội đội hình lớp tôi thôi ngay từ năm lớp 10 là lớp nào cũng phải ngán, kể cả đội hình trường cũng chẳng thắng nổi lớp tôi (cả lớp thống nhất không đá cho trường). Suốt 3 năm lớp tôi đều được nhiều trường khác trong tỉnh mời đi đá giao hữu, tranh giải và tất nhiên cũng được mấy ông cá độ mời đi đá giải ăn tiền nữa chứ ... lớp cũng vừa đủ 13 thằng ... thiếu thằng nào cũng không được, mấy thằng đá tốt trong trường ở lớp khác cũng rất thích gia nhập đi theo lớp tôi đá bóng ... tính ra tôi đá cũng không tệ nên mới giữ được vị trí trước mấy đứa to cao hơn, mắt tôi là coi như thằng thủ môn voi 2 thằng hậu vệ khác lọt chọt liền, chỉ có tôi mới hiểu thằng thủ môn và thằng thủ môn mới tự tin bắt bóng khi có tôi trong sân.

Hiện giờ lớp tôi nghe nói có khoảng 3 thằng đang đá cho sinh viên tỉnh, thằng thủ môn giờ cũng là thủ môn của đội (người mảnh khảnh, chậm chạp yếu điệu như con gái nhưng đứng vào khung thành thì nhanh như quỷ)..lâu lâu về gặp vẫn than “không có mầy chụp không có hứng, mấy thằng kia ngu chết mẹ” – mát cả ruột cả gan.x

Đá hết hiệp ... chán ... mệt, người cũng bầm dập ... tôi chẳng đá nữa ra ngồi kế con nhỏ thờ ... lằm bằm chửi cái lũ ngu ... mặt đỏ bừng vì nóng, nhể nhại mồ hôi. Con nhỏ đưa khăn giấy cho tôi rồi đi mua nước suối ... uống gần hết chai tôi nói

– Bực!

– Uhm

– Nắng không

– Uhm không

Con nhỏ tiếp lời luôn

– Về chưa

Quăng cái khăn vào góc, nhìn chằm chằm ra sântôi đứng dậy kéo tay con nhỏ

– Về

Đi ngang đám con gái, tụi nó lao nhao hỏi này nọ, thắc mắc đi đâu tùm lum ... tôi chẳng nói gì, nắm tay con nhỏ đi thẳng ... Lấy xe về ... chưa lần nào đá bóng bực như lần này ... trời lại trưa nóng nữa chứ ... chạy được xiu con nhỏ đề nghị

– Uống trà sữa nha

– Ừ

– Đường này – con nhỏ chỉ tay.

Chạy một hồi lên tuốt -18 độ ở trên Sur Vạn Hạnh.. Đang bực mà còn kéo đi xa tít mù ...

– Trà sữa gì xa dzữ

– Thích

Bước vào quán, đi tới đâu là được phục vụ gật đầu chào ... khà khà đi làm toàn phải chào khách, bữa nay được chào, cũng oai oai Nhưng cái oai đánh mất đi nhanh chóng ... lên cầu thang con nhỏ đã cao, lại còn đi trước, tôi lùn đi sau cứ y như thằng nhóc loi choi được chị 2 dẫn đi trà sữa ấy. Rút kinh nghiệm lần sau đi đâu lên cầu thang phải dành đi trước mới được.

Trời nóng ... vào trà sữa có máy lạnh ... người cứ lảng lảng phê phê ... Cái đầu đang bốc nhiệt của tôi cũng bình tĩnh trở lại ... Con nhỏ chọn 1 góc gần cửa kính có thể nhìn xuống đường. Tôi ngồi phịch xuống ngả lưng thờ ... sáng khoái thiết ... Phục vụ mang menu lại ... cầm menu lật qua lật lại ... biết gì đâu mà gọi món Lần đầu tiên trong đời đi uống trà sữa làm gì biết cái nào ngon mà gọi ... đang tính gọi cà phê cho tôi lành thì con nhỏ giật cuốn menu gọi luôn

– 1 trà sữa cam và 1 trà sữa hương kiwi thạch trái cây trân châu đầy đủ

Phục vụ đi rồi con nhỏ mới quay qua nói với tôi

– Kiwi ngon lắm uống thử đi.

Nói chi nửa trời, quyết định gọi không thêm hỏi ý 1 tiếng ... còn bày đặt nói tôi chi nửa ... Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy kể từ đó đến nay khi vào trà sữa tôi luôn gọi món trà sữa kiwi, chưa bao giờ thay đổi và chẳng bao giờ tôi muốn thay đổi.

– Đói bụng không

– Ừ đói – tôi gật đầu

Con nhỏ gọi phục vụ lại gọi thêm 2 phần bò bít-tết vì con nhỏ biết tôi thích món này ... Tôi giờ gần như nằm dài ra ghế mặc kệ sự đời, hưởng cái không khí mát lạnh này đã rồi tính ... Xung quanh cũng có nhiều người nhìn con nhỏ ... tôi biết điều này, nhưng chẳng quan tâm ... chỉ thích cái máy lạnh thôi ^^.. Con nhỏ gọi điện thoại cho ai đó ... chắc là hẹn bạn ra chơi đây mà ... được một lúc thì phục vụ mang trà sữa ra, cảm ơn xong con nhỏ tự nhiên nhảy qua ngồi bên cạnh tôi. đang nằm thiu thiu ngon lành bị phá tôi cần nhẫn

– Bộ thiếu chỗ ngồi lắm hả

– Cho ngồi xú, bên kia chút bạn ngồi

..Phì ... mệt ... uống trước rồi tính ... tôi lấy ly trà sữa uống 1 hơi hơn nửa ly ... rồi lại nằm phịch ra nhắm mắt hưởng thụ. Cũng không tệ, mùi có hơi lạ miệng nhưng nói chung dễ uống ... ra trà sữa là như vậy. Nằm im được chút thì bạn con nhỏ tới thì phải, hí hí con mắt nhìn, cha chả 2 đứa này les hay sao, ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật mà ôm nhau thăm thiết, lại còn bày đặt hun 2 bên má, chu mỏ ra hun môi nhau nửa mới ghê =.=. Bà cô mới lại chắc là bạn thân gì với con nhỏ đây, đẹp, mặc cái quần jean ngắn cùn khoe đôi chân dài, cái áo y như cái khăn trải bàn. đúng là chung bọn với con nhỏ có khác, áo mỏng nhìn thấy cả bên trong, thôi khỏi mặc cho rồi Ngẩng đầu dậy nhìn đánh giá xong đối phương tôi lại ngả đầu ra nhắm mắt nghĩ về cái máy lạnh tiếp, kệ ai làm gì làm. hồng liên quan.

– Con quý cả tháng hồng thấy đi diễn mậy – tiếng bà cô oang oang

– Tao bạn

– Bận tán trai hả

– Xi tau hồng có mê trai như mày đâu ha

– Chứ trai nào nằm đây

Vừa nói nhỏ mới lại vừa gọi món vừa chỉ tay vào tôi.

– Cho em trà sữa hương táo nhaê bữa nay bày đặt làm máy bay nửa hen ... trai nào đây ... hay là em út gì ... chà dễ thương quá

Vừa nói bà tám này vừa bẹo má tôi 1 cáiá con này káo ... chưa gì đã dám phạm thượng ... tôi chưa kịp nói gì nhỏ đó tiếp luôn

–..nè ... dậy chào chị đi ku ...

Ồ cái con này ... nói không kịp cho ai nói, tự biên tự diễn tình rui ...

– Bạn tao ... lớn tuổi hơn mày đó tình yêu.

Con nhỏ lên tiếng, nắm tay kéo tôi dậy ... bà tám kia hả hống nhìn tôi mắt tròn xoe

– Sax ... lớn tuổi hơn tao ... hix ... sao nhỏ xú vậy nè

Ồ..lại đim hàng nhau nữa, tôi lùn chứ có tội lỗi gì đâu mà con này tôi đim hàng hết lần này tới lần kháckhông thể nhịn được phản công thôi ... Tôi cười ể oải

– Dạ ... anh chào chị già

Đòn phản công quá sắc bén ... nhỏ đó im ru, mặt hơi đỏ đỏ, chu chu cái mỏ ... chắc quê độ vì bị kêu là chị già đây mà ... Tôi cười khi khi trong bụng nằm ra tiếp ... Con nhỏ mỉm cười

– Chết mày chưa ... ai bêu cái tật lằng xằng không bỏ

– Xi ... dễ ghét ... con trai gì hồng bít ga-lăng gì hết ... mày kiếm đâu ra tên xấu xí xù xì này dzậy.

Á ... lại láo lẩn nữadám nói tôi xấu xí ... dối lòng hoàimới nãy ai khen tôi dễ thương vậy nhi..quên đi buri ... tôi là tôi hồng có quen ga-lăng đâu ha... giờ trời nóng lằng chi cho mệt..nằm im cho sướng tấm thân ... nhỏ chưa bít nói gì thì phục vụ mang đồ ăn lại ...

Kể từ đây mình xin sử dụng tên để thay bằng từ thân thương “con nhỏ” nhé mọi người, cũng muốn gọi con nhỏ như vậy lắm vì quen rồi nhưng bắt đầu từ đây mình đã có thêm những mối quan hệ quen biết rộng hơn, nếu không sử dụng tên mà gọi chung chung hoài như vậy mọi người sẽ bị loạn người này qua người kia mất!

Nhỏ Thy vừa nói chuyện với con nhỏ vừa kéo tôi dậy ...

– Nè ăn kia nằm hoài...

Tôi ngồi dậy ể oải, cầm lấy dao, nĩa từ tay nhỏ Thy rồi cầm cùi ăn ... mặc cho 2 nhỏ nói chuyện với nhau. Cũng toàn mấy chuyện linh tinh về việc học, đi diễn tùm tùm, hồng liên quan gì tới tôi ... Đúng là con gái dù lạnh lùng ít nói cỡ nào nhưng gặp bạn thân thì bản năng tám lại trỗi dậy mạnh mẽ, nói không ngừng nghỉ. Đói bụng nên tôi ăn ngon lành ... chẳng mấy chốc gần hết phần bít-tết của tôi ... vừa nói chuyện nhỏ Thy vừa cầm đĩa lên trút bớt phần của nhỏ cho tôi ... chẳng ngại ngần tôi cầm cùi ăn tiếp..Nhỏ bạn Thy hình như lại mún kiếm chiến quay qua nhìn tôi trẻ môi

– Người nhỏ xú ăn thấy sợ ... ăn lun phần của con gái mà hồng biết quê

Ồ muốn gây chiến đây mà ... quen với mấy vụ này..tôi chẳng nói chẳng rằng cầm luôn ly trà sữa của nhỏ Thy lên uống ... chưa đã tôi bồi thêm 1 cú làm con nhỏ quê luôncầm ly trà sữa hương táo của nhỏ đổ ực một hơi xong tỉnh rụi chép miệng ăn tiếp.

– Trời ơi ... chưa từng thấy cái người gìhừ hừ ... mày xử bạn mày coi Thy ... nhìn kiatrơ trẽn quá

– Thôi ... cho tao can..ai bêu mày kiếm chuyện trước chi ...

Nhỏ Thy cười nhìn tôi ...

– Nhưng mà ...

– Thui ... bỏ qua đi ... mà tuần này mày có show không cho tau đi với ...

Con nhỏ hết biết làm gì ... xụ mặt quay qua nói chuyện tiếp..Tôi cũng tiếp tục chuyên mônchợt ... tôi gồng cứng người lại kiếm đề không phải hét lên vì đau ... thiếu điều muốn sặc thịt bò luôn vậy ... Nhỏ Thy quay qua mắt tròn xoe

– Sao vậy

– Không ..không sao ...

Tôi lắc đầu chịu trận ... muốn chảy nước mắt luôn vậy trời ... đồ độc ác dã man rợhix hix..đường đường chính chính không lại sử dụng thủ đoạn ám sát sau lưng, dám thò chân qua kẹp 1 phát ngay đúng cái bắp chuối hồi sáng đá bóng bị thươngTôi quay qua nhìn nhỏ bạn Thy bằng ánh mắt đau khổức thật ... cái mặt nghinh lên ... dễ muốn lấy cây dao phóng 1 cái cho chết mới hả dạ ... Thôi quân tử không thèm chấp ... nhẫn nhịn là trên hết ... Tôi cười đau khổ 1 cái rồi cúi mặt ăn tiếp ... mặc cho con nhỏ đó đắc thắng và nhỏ Thy của tôi thì ngơ ngácNghe thoáng qua giờ mới biết con đó tên Hân, học chung với Thy từ năm lớp 10 cho đến giờ ... thì ra cả 2 đều muốn làm nữ tiếp viên hàng không tương lai đây mà ... hèn gì cao và đẹp vậy ...

Ăn no, phòng mát lạnh mát ... còn gì sướng hơn bằng làm 1 giấc cho đã người..nghĩ vậy tôi lại nằm dài ra, hiểu ý nhỏ Thy lấy thêm 1 cái gối nữa cho tôi dựa lưng ... chân duỗi thẳng qua ghế nhỏ Hân ghé đầu qua 1 bên nhắm mắt ngủ mặc 2 bà tám nói gì nói cho đã miễn gọi tôi dậy trước 4 h để về quán làm là được.

...

– Nè dậy đi về nè

Tôi mở mắt ra, tóc nhỏ Thy đang phủ lên mặt tôi. Bồng thêm cái bẹo má từ bàn tay ai đó

– Dậy trả tiền kia đồ lười ... đi chơi với con gái mà nằm ngủ ... con trai gì không tính trả tiền nước hả ...

Giọng chanh chua, tiếng đây rồi hình đâu ... vén tóc nhỏ Thy qua ... thì ra cái đứa đang xon xồn nãy giờ là nhỏ Hân ... Trời ... ngủ cũng không yên ... từ từ người ta dậy trả tiền..làm gì ghê vậy ... Tôi từ từ đập cái khăn mặt lau cho tỉnh người rồi đứng dậy ... mò túi trước, mò túi sau, mò túi áo làm tắt cả hành động để cho con nhỏ chanh chua đó thấy ... xong tôi nhún vai xoe hai tay lắc lắc rồi ngồi xuống ... nhỏ Hân gắt lên

– Gì nữa ... sao ngồi xuống không trả tiền ...

Tôi lại nhún vai, chống tay lên bàn ... cười cười ... cứ như muốn nói với nhỏ rằng tiền đâu mà trả ... anh là người vô sản chị già ơi. Nhỏ Hân nhìn tôi vừa thắc mắc vừa nổi xung ... khả khả kẹ bạn..tôi chẳng quan tâm. Nhỏ Thy im lặng móc ví lấy tiền ra kẹp vào hóa đơn đưa cho phục vụ

– Con kia sao mày tự trả tiền hả ... nè nè ... ku có phải con trai không dzậy

Tôi vẫn im lặng cười cười trêu ngạo con nhỏ ... hix ... thực sự giờ có mún tự tay trả tiền cũng làm gì có tiền mà trả. Bóp tiền, điện thoại, chìa khóa nhà, cả cái áo khoác đều nằm trong giỏ của nhỏ Thy mất rồi..giờ người tôi còn cái vé giữ xe ... lấy được thì lấy =)) ... Nhỏ Thy sợ nhỏ Hân nổi xung thiệt nên đành ngoắc ngoắc con nhỏ nhìn vào giỏ ... chẳng biết chị 2 thấy gì mà cái mặt im ngơ ngơ ... xong quay lưng đi te te ... chắc nhận ra cái sự hổ của mình rồi nên rút lẹ chứ gì ... Tôi nhìn nhỏ Thy ... lắc đầu ... Nhỏ lấy tiền bỏ thừa bỏ vào bóp đi theo tôi..Lần này thêm cái ngu nữa của tôi, lúc lên thì phải giành đi trước cho đỡ lùn, giờ xuống ... tự nhiên chạy đi trước chỉ cho bị chìm không biết ...

Chạy xe qua quán ... tôi đi thẳng vào trong thay đồ để làm ... Nhỏ Thy để máy chạy đi luôn, chắc là về nhà ... Vào quán ông Kha cần nhân vài tiếng rồi thôi ... tôi làm việc bình thường..có điều hôm nay quán không có nhỏ Thy uống nước mà con bạn nhỏ Thy hôm qua làm lễ tân ngồi 1 đồng cười tươi như hoa ... cha chả ... lão lùn này..nhanh tay thế chưa gì dzụ con nhỏ lại quán chơi hay thiệt. Được được để coi ông làm ăn sao ... Công việc tiếp tục bình thường ... thi thoảng lấy điện thoại ra nhắn tin với chị. Chẳng có gì quan trọng, trêu chọc, cãi nhau mấy vấn đề chẳng ăn nhập vô đâu cả vậy mà vui, quên cả mệt mỏi ... thời gian này tôi với chị cũng không có quá nhiều chuyện đáng nhớ với nhau, đơn giản vì cũng ít gặp, chị bận, tôi cũng bận ... với lại anh Phong vẫn còn ở Việt Nam và người thân thiết với chị chẳng ai ngoài anh. Hết giờ làm..dọn quán xong long nhong đạp xe về nhà ... Vừa chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn “đo toi ngu som đi” ... cha chảhehe tính cha chả con điên nào nửa đêm chửi tôi nhưng không, chợt mỉm cười ... ”bất được em rồi nhé đồ ngốc” ... tôi nhấn lại 1 cái icon duy nhất “:)” “... Sài Gòn lại chìm vào giấc ngủ ... thật bình yên vì ... sống gió..vẫn chưa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Phần 17

Sáng sớm ... nổi hứng lên... chạy bộ. Từ lúc bị thương tới giờ tùm lùm chuyện, chẳng tập luyện thể lực gì cả lấy gì mà đi làm ... nói chứ cả tháng chắc tập được 1 ngày là dzữ lắm. Đơn giản là mấy hôm nay tinh thần thoải mái, công việc làm ổn định nên ngủ đúng giờ, dậy sớm siêng tí cho có màu mè... với lại chạy bộ sáng biết đâu ... gặp được ý trung nhân nào đó thì sao (tham quá hehe). Chạy mấy vòng quanh công viên ... toàn ông cả bà lão ... thất vọng tràn trề... thôi về nha cho khỏe, kiểm gì ăn sáng 1 bữa cho hoành tráng ... Sinh viên tiền bạc không nhiều, ăn sáng là 1 cái gì đó khá xa xỉ thì phải ... Về tới nhà thì nhỏ Thy đang ngồi trước cửa. Hix sáng sớm qua đây chi không biết, lâu lâu tôi được nghỉ học có 1 bữa mà cũng ám là sao. Hôm nay mặc đồ cũng đẹp, quần jean đen, áo thun màu hồng đôi giày cao gót màu trắng ... giờ mới thấy người bớt kiêu kỳ một chút rồi đó.

– Đi ăn sáng

Lại cái giọng đó ... ngang chành

– Chờ chút

Tôi nói xong mở cửa đi thẳng vào nhà tắm. Sáng mà tắm thì khỏe người lắm ... vận xong cái quần jean đen, thêm áo thun màu trắng vậy là ok ... Đạo này chưa biết Sài keo gì đâu, toàn chải kiểu 7-3 nhưng ngược về bên trái. Bước ra thì thấy nhỏ Thy đi vòng vòng nhà, xem xét gì đó, bầm bầm gì đó vào điện thoại của nhỏ ... Làm gì cũng thăm thẳm khó hiểu. Quen với tính nhỏ rồi nên tôi cũng chẳng thèm hỏi nhiều chi. Lấy đôi giày trắng mang vào (chả hiểu tự nhiên mang giày làm gì @@) là vừa kịp lúc nhỏ quay ra.

– Đi

Tôi leo lên xe cầm lái, nhỏ khóa cửa xong ngồi lên rồi nói lùn

– Ra chợ hen

– Chợ nào?

– Uhm ... chợ “...”

– Xa không

– Xa

– Sao không đi chợ gần

– Thích

– ...

Tôi rít ga đi ... chẳng biết đường xá ... toàn chạy từ từ cho con nhỏ chỉ đường. Tới chợ gửi xe xong tôi với nhỏ Thy dẫn nhau đi ăn sáng ... không biết ăn gì..thôi ghé vào tiệm ăn phở cho lành ... Phở làm dở ẹc, lạt, chẳng mùi vị gì hết ... thua xa phở dưới trường tôi, nhất là chị bán phở cũng xynh:D ... Ăn xong nhỏ đòi đi mua ăn kem. Hix hum trước ăn kem giữa đêm, giờ thì đòi ăn lúc sáng sớm ... hix toàn giờ khác người ... Đúng là cái máy xay kem, ăn gì 3 cốc kem to mà chưa chịu nghỉ, tôi vật lộn mún chết mới hết được 1 cốc kem ... ngồi nhâm nhi cà phê nhìn vu vơ ra đường. Nhớ lại lúc ấy đúng khùng, đưa model đẹp ngồi kế bên không nhìn, toàn ngó đi đâu đâu ngắm ai ai không à ... Một buổi sáng khá bình lặng ...

Ăn đã, con nhỏ bắt tôi dẫn đi ăn ốc ... mền oi ... ăn cho tùm lum thứ chút về giành WC với tôi là có án mạng à ... Kiếm được ái chỗ bán ốc vào buổi sáng thế này cũng mệt rồi người ... ngồi nhìn con nhỏ ăn mà lòng cũng chột dạ ... hix từ qua giờ Sài cũng khá nhieu tiền ... haizz ... bởi vậy đã dẫn lòng là đừng dzính vào gái mà chẳng chịu nghe ... dính đi rồi thấy cảnh mỹ tôm chan nước mắt ... Tôi không thích ăn nhưng cũng phải ăn chung cho có lệ. Xong châu ốc ... chắc đã vừa lòng hả dạ nên mặt nhỏ coi bộ phơi phới lắmTrời cũng đứng nắng. Giờ này người ta vẫn còn cho xe chạy vào chợ nên nhỏ bắt tôi đi lấy xe để mua 1 số đồ đặc gì đó ...

Dừng trước cổng chợ khu bán đồ vật dụng sinh hoạt. Nhỏ kiu tôi ngồi chờ trước cửa, còn con nhỏ thì đi vào trong ...Đứng, ngồi, nằm dài trên xe cả tiếng đồng hồ mà chưa thấy ra ... hix sốt ruột chết đi được, show hàng cả tiếng trước chợ, bao nhieu cặp mắt chị em đi qua đi lại nhìn vào mắt màu hết sao. Không biết đẹp quá đi vào đó có thằng nào tôi trối lại không nữaCuối cùng cũng ra tới, không phải một mình mà kiếm đâu ra được một ông coi bộ cao to đẹp trai quá ... sax không lẽ đi kua trai này giờ ... hix ... thì ra là đang phụ nhỏ khiêng 1 cái giỏ xách ra..có vẻ nặng ... đứng dậy đỡ phụ lên trước xe ... thằng cha đó cười cười ... đi vào, con nhỏ quay ra nhìn tôi

– Vê

– Đồ gì nhieu dzữ

– Hồi nhieu

Sax ... hix nghe tiếng là nổi điên rồi ... Nhưng nhìn chắc là đồ đặc gì đó mua cho nhà nhỏ ... hix thôi xong ... định đi chơi game 1 buổi mà thành ra trở thành tài xế bắt đắ dĩ cho chị 2 này, vậy là đi tong cả buổi sáng của tôi ... lại còn mất 1 số “bác” đáng kể cho vụ ăn uống nữa chứ:-shaizz Ngậm ngùi lái xe về nhà mà lòng đau như cắtTới nhà tôi leo xuống xe hỏi

– Nè chờ được mấy cái này về không

– Không

– Hix vậy giờ sao

– Rinh vô nhà đi chứ sao

– Rinh vô nhà chi

– Nói nhieu

Không còn ngôn từ nào diễn tả được cảm xúc luôn. Đành rinh cái đồng đồ đó vào nhà ... Xong tôi ngồi thờ ... vì mệt và vì ức chế. Con nhỏ uống một ly nước rồi ngồi xuống mở cái giỏ lôi ra đủ thứ đồ đặc, xoong nồi, chảo chén, đĩa đĩa muổng, 1 cái bếp ga mini, 1 chõng mấy cái khúc gỗ tròn tròn dài dài, thăm lốt chân, giẻ lau nhà,móc quần áo mấy cái túi thơmchẳng hiểu gì tôi ngơ ngác

– Mua gì tùm lum bày ra đây nhà chi vậy, bộ quên gì hả

– Không – nhỏ đưa cái chõng dài dài tròn tròn cho tôi

– Tháo ra ráp lại dùm đi

Không hiểu gì, tôi cũng thờ phỉ cái rinh đồng đồ ra ngoài cửa ngồi cầm cúi rápĐầu óc coi vậy chứ cũng không đến nỗi ngu, ráp xong thì mới biết là giàn để chén đĩa mini. Đem vào nhà thì đã thấy nhỏ ngồi rửa mớ xoong nồi chén đĩa muổng trong nhà nhà tắm đem ra để trong rổ. Nhìn tôi lạnh lùng

– Ráp nhanh dzữ.

Xì làm như tôi ngu lắm không bằng. Xong con nhỏ đứng dậy lấy cái giàn để vào góc.

– Kéo phụ cái bàn lại đây coi

Tôi xăng tay lại kéo bàn ra góc nhỏ chi, sau đó nhỏ chẳng nói chẳng rằng đem bếp ga để lên bàn, lôi trong giỏ ra mấy cái hộp ngồi trút đường, muối, bột ngọt, bột nêm vào hộp để bên cạnh bếp ga ... tôi đứng im lặng nhìn con nhỏ làm mọi thứ ... giờ đã hiểu con nhỏ đang làm gì với cái nhà trọ của tôi rồi ... có một tí gì đó ấm áp, một chút niềm vui và cả ngại nữa ... tự nhiên quan tâm tôi nhiều đến thế này ... nếu chỉ vì để đáp lại lần trước tôi cứu nhỏ thì ... đã quá dzar mắt rồiTự nhiên muốn siết chặt nhỏ từ phía sau chỉ để thì thầm 2 tiếng cảm ơn quá ...

Bình tĩnh người tôi chạy lại phụ nhỏ, trong lúc nhỏ sắp xếp chén đĩa lên giàn thì tôi lấy đinh đóng lên tường để treo nồi, chảo ... Rồi con nhỏ chạy lên xe chạy đi

– Chờ chút ...

Ngồi nghĩ linh tinh khoảng hơn nửa tiếng nhỏ về tới, phía sau chở theo 1 đồng đồ gì đó ... chạy ra đỡ xuống tôi hỏi

– Gì mà bụi không vậy

– Cái tủ quần áo để lâu trong kho ... biết ráp không

– Ừ để thử

Vậy là đưa lau chùi bụi đưa mầy mò ráp cái tủ lại ... hi hục cả buổi cũng xong ... đặt tủ vào 1 góc, nhỏ tự tay lôi quần áo tôi trong giỏ ra treo lên tủ, còn treo cả túi thơm vào tủ và nhà vệ sinh nữa chứ ... Xong xuôi nhỏ đi vòng vòng, gặt gù kiểm tra thành quả từ trưa đến giờCó vẻ mệt ... nhỏ nằm xuống chỗ cái quạt rồi lấy điện thoại ra bấm nghịch linh tinh, miệng hát vu vơ bài gì đó chẳng nghe rõ ... rồi từ từ ngủ mất tiêuChẳng nghĩ được gì..cũng chẳng nói được gì nữa ... tôi chỉ biết ngồi đó và nhìn nhỏ ngủ ... mọi thứ cứ như một giấc mơ ... giấc mơ có thật ngay trước mặt tôi ... ”Bất được em rồi nhé người lạnh lùng”.

Tôi chẳng biết tôi có thích nhỏ không ... chẳng biết nữa ... nhưng tôi chỉ biết lúc này tôi muốn nhìn thấy nhỏ. Tình cảm với tôi ... dường như vẫn chưa định hình ... tôi chẳng dám nghĩ quá nhiều..vì tôi sợ tôi là người không tốt. 2 tuần lễ nữa trôi qua ... chẳng có gì đáng kể, mỗi ngày nhỏ vẫn hay lại quán uống cà phê, dạo này không đi một mình thường nữa mà còn có cả nhỏ Hân và chị Tiên (đưa làm chung với nhỏ Thy hôm 20-10).

Nhỏ Thy vẫn hay qua nhà tôi một cách đột xuất, khi thì mang theo mấy miếng thịt kho, khi thì canh chua, cá kho ... để bắt tôi ăn nhiều hơn là những phần cơm ngoài quán. Nhờ có bếp ga và nồi cơm điện, tôi cũng ăn thêm được 1 buổi tối hoặc buổi sáng, còn cơm chiều ăn ở quán, cơm trưa tôi ăn ở căn-tin trường. Đó là thời kỳ tôi được ăn uống đầy đủ nhất nên sức khỏe và cả da thịt cũng nhu hơn. Còn chị thì chẳng biết đường nào mà lần ... chỉ toàn nhắn tin, call chọc phá nhau ... thì thoảng có thêm trò chuyện với anh Phong nữa, vẫn chưa biết chị học hay làm gì ... chỉ biết chị khá bận.

Mọi thứ trên lớp chẳng có gì đáng cho tôi quan tâm ngoại trừ đá bóng ... Vì là cán bộ, lại lỡ đại đăng ký với cô chủ nhiệm nên đành phải cố sức đeo theo cái lũ ngu đó để đá bóng ... và tất nhiên mỗi khi đi đá bóng nhỏ Thy vẫn ngồi ở góc để giữ đồ cho tôi, chỉ là vậy, chẳng quan tâm về trận bóng cũng như bất cứ đứa nào lại gần làm quen trò chuyện, đơn giản với nhỏ đó là đi theo tôi cho có mặt ...

Có điều tôi được lớp phát hiện ở một điều là khả năng chớp thời cơ rất tốt ... vậy là được đẩy lên đá tiền đạo ... có khi cả hiệp tôi chẳng di chuyển nhiều, chẳng thấy tôi đâunhưng 1 vài tình huống thì tôi đột nhiên xuất hiện và kết liễu đối phương. Cách tôi ăn mừng cũng y chang cách nhỏ nhìn thấy tôi ghi bàn ... chỉ im lặng mỉm cười, chẳng nhảy nhót reo hò ... chẳng làm gì cả ngoài mỉm cười ... Đá bóng ... tôi mới chợt nhớ... chà chà mãi lo học hành, làm việc ... quên mất niềm đam mê xem bóng đá rồi ... chắc phải tìm cách để đi xem MU đá mới được, chỉ thích mỗi MU và MUx.

Hôm nay hình như có trận MU đá lúc 11h30 ... với ai thì tôi chẳng quan tâm. Miễn là Mu đá là tôi sẽ coi, thắng thua không quan trọng ... có người xem thấy MU thua không còn khả năng gỡ hoặc đá quá chán thì sẽ bỏ nghỉ xem, còn tôi thì khác, đã xem là sẽ xem đến giây cuối cùng. Làm ở quán mà lòng cứ nôn nao cho hết giờ để đi coi MU đá.

Hôm nay nhỏ Thy tới quán hơi muộn, vẫn là phong cách đồ bình thường nhưng sexy. Có vẻ Thy thích mặc jean nhưng xăng lên đến giữa bắp chân thì phải..mà cũng đúng, chân nhỏ dài mà, làm gì không được. Làm việc chẳng để ý tới nhỏ làm gì, nào giờ tôi vẫn vậy, chỉ thì thoảng nhìn nhỏ 1 cái rồi thôikhoảng 10h quán bắt đầu vắng khách, chắc nhỏ cũng tính về nên tôi bước lại ngồi xuống

– Nè

– Gì

– Tối rảnh không

– Uhm

– Vậy chút qua nhà đi

– Làm gì

– Đi coi bóng đá khuya

Suy nghĩ hồi lâu nhỏ gật đầu. Hình như đây là lần đầu tiên tôi chủ động rủ nhỏ đi đâu đó ... chưa từng thấy ai lần đầu tiên hẹn con gái mà lại là rủ đi coi bóng đá giữa khuya như tôi và cũng chưa thấy ai chấp nhận như nhỏ.

– Đi làm tiếp đi rồi chút đi lun.

– Ừ! Uống gì nữa không

– Uhm

Tôi đứng dậy đi vào trong lấy thêm một ly cam vắt thêm tí muối mang ra cho nhỏ rồi đi làm việc tiếp tục ... 11h quán đóng cửa. Tôi xin ông Kha về trước 10 phút, nhìn tôi ngạc nhiên vì đây là lần đầu tôi xin về sớm ... Mặt ông giãn ra rồi chuyển sang cười gian gian cuối cùng là cười ha hả khi liếc ra

ngoài thấy nhỏ Thy đang ngồi trên xe.

– Á thằng này im im mà ghê bây ... được được chú em cứ về ... há há ...

Ông làm như ai cũng như ông không bằng. Tôi là tôi rất vô tư và trong sáng nhé:D ... Leo lên xe, tôi chạy ào về nhà tắm, còn nhỏ thì ngồi im ngoài nghịch cái chậu cô ba lá. Quên nói cái vụ hộp kem hôm trước ... cọ rửa sạch xong nhỏ bắt tôi giữ không được vứt. Tối hôm sau ở đâu tự nhiên chạy qua mang theo nào là đất và 2 chậu toàn là cô ba lá. Nhỏ đổ đất vào hộp kem, sau đó đập bỏ 2 chậu kia để lấy cô ba lá đem qua trồng vào hộp kem ... Xong xuôi ngồi ngắm nhìn cười tùm tùm 1 mình ... ít khi nào thấy được nhỏ cười ...

Nhỏ cũng rảnh, trông xong chẳng chịu về nhà mà bắt tôi phải chăm sóc mỗi ngày ... và tôi càng rảnh hơn khi ngày nào cũng chăm chỉ tưới nước rồi canh giờ mang ra hứng nắng mới ghê chứ, điên mất rồi ... Tắm xong tôi mặc cái quần jean với áo MU vào rồi kéo nhỏ lên xe chạy ào đi. Láng văng khắp con đường cuối cùng cũng tìm được một quán cà phê ven đường để cho khách xem tivi, xung quanh cũng có vài quán nữa nhưng tôi thấy chỗ này đông khách nhất nên vào luôn cho vui.

Tội thằng giữ xe, dắt có cái xe của tôi lên là không mà dắt không nổi, đơn giản vì 2 con mắt đang lo nhìn nhỏ Thy mất tiêu rồi làm tôi phải phụ đẩy xe lên là. Bước vào quán thì khỏi phải nói, ngồi sáng tương lai luôn ... có lẽ sợ ảnh hưởng niềm đam mê xem bóng đá của mấy anh trong quán mà nhỏ đòi ngồi 1 góc ngoài cùng, cũng được, ngồi phía ngoài cho mát, với lại chỗ này nhìn tivi cũng rõ. Một nhỏ nhân viên bước đi về phía tôi. Chà ... hèn gì quán này đông khách, thì ra tiếp viên đẹp dzữ, nhỏ Thy nếu được cho 9d thì bạn trẻ này chắc cũng 7-8. Thời đó tôi còn lạ lẫm với vụ cà phê có tiếp viên đẹp lắm, sau này về trung tâm Sài Gòn đi uống cà phê với mấy anh bạn thì mới biết đẹp mới làm tiếp viên cà phê được ... Đẹp thì đẹp, tôi cũng không nhìn gì nhiều mất công chị 2 kẻ bên biết được lại nổi xung mở quán cà phê bán luôn không chừng.

– Anh chị dùng gì?

Tôi chưa kịp trả lời nhỏ đã lên tiếng trước

– Một cà phê không đường với 1 nước ép cam nha.(ủa không bỏ muối hả)

Chà tài lạnh dzữ, tôi tính uống sting dâu chứ bộ, nhỏ tiếp viên mặc váy đồ đẹp quá kìa ... Trận đấu cũng bắt đầu ... tôi say sưa theo dõi từng cái tên đã thuộc nằm lòng, nhìn bước chạy cũng biết là ai rồi chẳng cần thằng BLV đầu bò lái nhai một óc ... ghét nhất xem bóng đá mà nghe BLV của VN bình luận ... Tôi để ý ... mắc cười nhất là cái vụ mỗi lần có pha nguy hiểm là có ít nhất vài anh làm bộ nhảy dựng tiếc nuối chỉ để quay ra sau nhìn nhỏ Thy ...

MU ghi bàn, tôi chẳng la hét ăn mừng như bất kỳ ai trong quán, nhỏ Thy lại càng không ... chỉ im lặng với bộ mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào màn hình. Còn tôi thì thoải mái vỗ tay để bày tỏ cảm xúc, gương mặt tôi cũng chẳng biểu lộ gì nhiều vì tôi là vậy ... Qua đến hiệp 2 được khoảng 5 phút, tự nhiên thấy vai tôi hơi nặng nề ... nhìn qua ... suýt phì cười, chị 2 nhà mình ngủ gục mất tiêu hồi nào hông hay, hay tay đang nắm lấy bắp tay tôi, đầu ngả lên vai ... Mím cười, tôi khẽ kéo ghế sát vào, lấy cái áo khoác đắp lên đôi chân của nhỏ rồi im lặng xem tiếp.

Hết trận ... nhỏ Thy vẫn ngủ ngon lành ... Tôi cũng chẳng nỗ lực đánh thức nhưng biết sao giờ..khách đã về gần hết, chỉ còn 1 vài người khách quen ở lại để bàn luận, chém gió và tán tỉnh 3 đứa tiếp viên. Nhỏ tiếp viên xi-tin hui này nhìn về phía tôi lắc đầu cười tùm tùm ... hix quê quá thôi về. Tôi khẽ lay lay cái mũi nhỏ Thy.

– Nè nè dậy đi ... dậy về nè

– Ngủ xíu

– Dậy đi người ta về hết rồi

– U..uhm ... ghét ...

Tôi kéo tay nhỏ dậy đi thẳng ra lấy xe về ... Vừa leo lên xe nhỏ đã dựa đầu luôn vào vai tôi ... hix bó tay, mê ngủ đến thế là cùng ... Nhưng khi tôi vừa chạy xe đi thì nhỏ khẽ thì thầm

– Lên cầu vượt xíu đi

– Chi. Thôi về ngủ đi

– Không

– Hix không bần ngủ hả

– Có

– Sao còn chưa chịu về

– Không thích.

Mặt đang ngủ mà cũng chẳng chịu bỏ cái giọng ngang càn nửa ...bó tay..tôi đành chạy xe vòng lên cầu, dừng ngay chỗ cũ ... tôi ngồi im lặng như lần trước. Nhỏ xoay ngang qua, nắm lấy bắp tay tôi, dựa đầu lên vai nhắm mắt im lặng Từng hàng xe nối đuôi nhau phía dưới chân, nhìn về phía xa, ánh đèn đường, những dãy đèn xe nối đuôi nhau tạo thành một con đường bằng ánh sáng kéo dài. Thiệt tình, chẳng biết nghĩ sao giữa khuya thế này lại có 2

đưa rảnh ngồi ngắm cảnh, hứng sương trên cầu. Tôi tựa cằm vào thành cầu, mắt nhìn xa xăm nghĩ rất nhiều về rất nhiều điều tôi không lí giải được ...nhất là tại sao ... nhỏ lại chọn tôi để quan tâm, một thằng kẻ cả nhìn nhỏ mà còn chẳng thèm nhìn nữa kia mà ... Dòng suy nghĩ cứ miên man trải dài theo những dòng xe qua lại ... nhỏ ngủ ngon lành trên vai tôi. Ngốc thật, tự nhiên về nhà ngủ không chịu, đòi lên đây cho được và cũng chỉ để ngủ gục trên vai tôi ... con gái ... thật khó hiểu.

Khá lâu, trời se lạnh ... tôi cảm nhận được sương đang xuống nhiều hơn ... vậy mà tôi chẳng có ý định đánh thức nhỏ dậy ... đơn giản, tôi muốn nhỏ được ngủ yên lànhchợt tiếng nhỏ thăm thẳm

– Đang nghĩ gì đó

– Uhm không gì

– Thật không

– Ừ không – chẳng hiểu sao tôi lại trả lời như vậy

– Uhm ... vậy đang nghĩ gì

Tôi im lặng ... nghĩ thì nhiều ... nhưng biết làm sao nói hết được đây ...

– Đồ tôi

Con nhỏ nói nhỏ nhỏ ... tôi mỉm cười

– Ừ

– Sao lại không để ý tới em

Tôi lại im lặng chẳng trả lời ... rồi..tôi hỏi ngược lại

– Sao quan tâm anh ...

Nhỏ ngồi dậy, tựa đầu vào thành cầu quay qua vuốt tóc tôi

– Vì ... anh là đồ tôi ... đồ vô tâm đáng ghét nhất em từng gặp ...

Tôi vẫn im lặng nhìn về phía những làn xe ... tiếng nhỏ Thy đều đều bên tai ... ngọt ngào và tha thiết.

– Em thấy anh lần đầu tiên là ở trong công viên ấy. Sáng đó em nhìn thấy 1 tên ngốc đứng 1 mình trong góc công viên đá lung tung vào bao cát rồi còn treo ngược chân lên cây nữa chứ ... nhìn mắc cười lắm ... em nghĩ chắc anh đang tập võ ... Bữa sau ... chắc anh hỏng nhớ đâu ... trên cầu này nè ... em với tụi đánh anh đó thấy có chú kia đang ngồi xe lăn lên dốc cầu, mấy đứa bạn em tôi ngồi cá cược coi chú đó lăn xe lên cầu nổi không ... em tính chạy ra đẩy phụ nhưng tụi nó kéo em lại ... đang bàn tán cười đùa thì ở đâu ra có 1 tên ngốc quăng xe xuống đường chạy lại đẩy xe lăn chú đó lên cầu rồi còn đẩy luôn tuốt bên dốc cầu mới chịu chạy trở lên lấy xe đạp chạy đi ...

Nhỏ cóc cóc vào đầu tôi ... nói tiếp

– Rồi ... tụi bạn em mới bực..kéo theo vô quán kiếm chuyện với anh. Lúc đó em hỏng nghĩ nhiều đâu. Có tên ngốc đó hết lần này tới lần khác giải vây cho nhỏ Thủy bị chọc (nhỏ phục vụ bị trêu đó mọi người) ... em nghĩ anh cũng biết làm vậy là anh sẽ bị tụi nó kiếm chuyện vậy mà anh vẫn làmTới lúc tụi nó đánh anh ... em hỏng hiểu sao anh hỏng bỏ chạy, hỏng giải thích, hỏng kêu cứu rồi hỏng thềm đánh trả nữa ... toàn thấy anh mỉm cườingười gì điên dễ sợ, bị đánh quá trời lun mà cười ... từ lúc đó hỏng hiểu sao em thấy anh đặc biệt lắm ... tự nhiên muốn quan sát coi tên ngốc ấy là người ra sao à

Nhỏ chọt chọt vào mũi tôi rồi nằm tựa lên vai tôi ... Tôi im lặng lắng nghe ... luôn là vậy ... chỉ biết lắng nghe.

– Anh đó ... đồ tôi ... đồ vô tâm ... ngày nào em cũng nhìn anh, ngày nào cũng cố gắng ăn mặc thật đẹp để gây chú ý với anh ... ai cũng nhìn em ... ai cũng tán tỉnh em ... vậy mà có mỗi tên ngốc anh hỏng thèm để ý gì hết ... tức lắm – giọng nhỏ nghẹn ngào – làm sao anh cũng thờ ơ với người ta thế ... người ta đẹp vậy mà cứ làm như người ta vô hình ấy ... huhu..vậy mà ... em cũng bị điên ư ... tối ngày cứ nghĩ tới cái đồ vô tâm đáng ghét như anh ... tối ngày ... cứ muốn nhìn thấy anh ...

Nhỏ khóc thật rùi ... tay nhỏ siết chặt lấy tôi

– ... hỏng thèm để ý tới người ta thì thôi đi ... lại còn chịu bị đâm cứu người ta chi không biết ... người gì ngốc ... người gì ... huhu điên thấy sợ luôn ...máu tùm lùm ... mà cứ cứ ... cười hoài

Tôi nắm lấy tay tôi, xoay qua xoay lại ... xoa nhẹ nhẹ vào tay tôi ...

–..tay này nè ... đau ... mà cứ lo làm ... quan tâm quán còn hơn quan tâm người ta nữa ... anh ác lắm ... người ta kiu đừng làm mặt lạnh với người ta rồi ... mà mà tối ngày ... cứ lạnh lùng hoài ... huhulàm người ta tức ... chịu không nổi luônhuhu ...

Nhỏ ngẩng lên nhìn tôi phụng phịu

–..đó ... cái mặt thấy ghét ... huhu người ta khóc nãy giờ mà cười miết hồng đồ miếng nào ... đồ tôi ... đồ vô tâmhuhu ...

Tôi lắc đầu mỉm cười ... nhỏ đúng là đặc biệt ... hôm nay là lần đầu tiên nhỏ nói nhiều với tôi như vậy ... lần đầu tiên nhỏ sử dụng rất nhiều từ anh ... em ... và cả người ta nào đó nữa ... cứ như để bù hết lại trong suốt thời gian qua cốc lốc lạnh lùng ấy ... Đưa hai tay lên lau nước mắt cho nhỏ ... tôi mỉm cười

– Nói hết rồi hen ... về nha ...

Nhỏ khẽ gật đầu, mắt vẫn không thôi khóc ôm chặt lấy lưng tôi ... Đường Sài Gòn đêm ... tự nhiên chẳng cảm thấy lạnh gì nữa ... giữa khuya ... có một chiếc xe chạy chậm chậm trong đêm ... trên xe có một thằng nhóc đang im lặng mỉm cười và 1 con nhỏ thì im lặng khóc ... một cặp đôi kỳ lạ.

Tới nhàdẫn xe vào trong ... tôi chạy đi rửa cái mặt. Quay trở ra ... con nhỏ đã hết khóc ... ngồi thu lu 1 góc ... Tôi chẳng nói gì ... đi lại gần kéo gối nằm xuống ... con nhỏ lú lú nằm theo ... rúc đầu sâu vào ngực tôi nằm im thin thít ...

– Nè..sao im ru rồi..không khóc nữa hả

Con nhỏ khẽ lắc đầu, tay siết chặt tôi hơn nữa.

– Quê rồi

– Sao quê – tôi cười

– Tự nhiên nói quá trời ... tự nhiên cái khóc quá trời ...

Tôi lắc đầu ... giờ mới thấy ... bên ngoài vẻ lạnh lùng kiêu kỳ của nhỏ ... là cả một tâm hồn ... mà nếu người ta không tiếp cận được thì làm sao nhìn thấy ... sự đáng yêu của nhỏ

– Uhm..thui ngủ nha ... chắc mệt lắm hả

– Uhm

– Ngủ đi

– Mai quên vụ tối nay đi nha.

– Uhm ...

– Quên thật không...

– Uhm..hứa ... sẽ không quên...

Câu trả lời ngược đời ... Nhỏ chẳng nói gì ... siết chặt lấy tôi ... mỉm cười tôi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ ... "bắt được em rồi nhé người lạnh lùng" ... bằng giá ... rồi..cũng sẽ tan ... ngày mai trời lại sáng ... mọi thứ sẽ bắt đầu những điều mới ... lại kết ngày với câu."Sài Gòn ... bình yên lắm".

...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Phần 18

Sáng sớm, tiếng loa phát thanh của phường vang lên thông báo họp dân gì đó làm tôi giật mình tỉnh giấc ... ánh nắng len vào căn gác trọ nhỏ ... đêm qua về nhỏ chẳng thêm thay đồ ra luôn ... ngủ gì mà ngủ như chết vậy không biết. Tôi ngồi dậy đi vệ sinh cá nhân xong quay lại ngồi cạnh nhỏ ... cầm theo hộp kem có trồng cỏ ba lá ngồi nghịch, xịt 1 tí nước vào chậu ... những giọt nước long lanh trong ánh nắng của buổi sáng làm màu xanh của lá càng đẹp hơn ... đang làm gì vậy nhỉ, mọi ngày chỉ xịt nước cho có lệ chứ có ngồi ngắm nghía như thế này đâu ... sau có một đêm mà điên mất rồi hay sao ấyĐặt chậu cỏ ba lá xuốngquay qua nhìn nhỏ ... tôi mỉm cười bóp nhẹ cái mũi nhỏ

– Dậy đi, làm bộ hoài.

Nhỏ cuộn người lại nũng nịu

– Sao biết hay dạ.

– Chứ tay ai đang ôm eo đây.

Tôi chỉ tay xuống dưới, vòng tay nhỏ đang siết lấy eo tôi ...

– Quán tính mà.

– Thui đây..đi học nữa.

– Ăn sáng rồi hãy đi.

– Ừ ... – ừ mà nhỏ cứ ôm hông chịu buông tay =.=.

Đột nhiên nhỏ ngồi dậy vươn vai... show hàng hay sao đây trời ... hai bầu ngực căng tròn của nhỏ vươn ra như khiêu khích tôi vậy ... Bất gặp ánh mắt tôi ... nhỏ vội tay lấy cái mền trùm lên đầu tôi rồi chạy vào WC không quên quay lại hỏi

– Mượn bàn chải nha

Sax ... sài muốn mượn bàn chải tôi rồi mà giờ bày đặt mượn nữa mới ghê ... Chờ nhỏ vệ sinh xong hai đứa chờ nhau ra quán com tắm đầu đường ăn sáng. Hôm nay không còn ngồi khoanh tay trước ngực như mọi ngày nữa mà nhỏ đã chịu vòng tay ôm lấy tôi. Tối quán... gọi 2 đĩa sườn bì trứng với 2 chai sữa ... 2 đĩa ngồi ăn ngon lành ... nhỏ vẫn chu đáo như mọi ngày, vẫn lạnh lùng cất bát đồ ăn qua đĩa tôi dù tôi từ chối cỡ nào cũng không được.

– Tối nay có show diễn khuya

– Uhm rồi sao

– Chờ đi diễn dùm nghen

– Máy giờ

– 10h

– Uhm ... để xin ông Kha

Nhỏ có vẻ vui lắm, vừa ăn vừa hát khe khẽ ... sau một đêm ... mà bớt cái mặt lạnh và cái giọng ngang chảnh rồi thì phải.

– Chút chờ về nhà rồi lấy xe đi học đi ... tối qua chờ em đi diễn luôn

– Tự nhiên đưa xe cho người lạ

– Uhm ... kệ...

Tôi lắc đầu ... lại giọng ngang nữa rồi đó ... Ăn xong tôi đưa nhỏ về nhà ... đây là lần đầu tiên tôi đưa nhỏ về nhà ... cũng không xa lắm, đường dễ đi, hèn gì nhỏ chạy qua chạy lại quán nhanh như vậy.

– Nè ...

– Gì ...

– Có chuyện này ...

– Nói đi

– Chút ... thấy nhà ... đừng có suy nghĩ gì nha

– Là sao ...

– không được suy nghĩ linh tinh nha

– Uhm

– Hứa đi

– Ừ..hứa ...

Nhỏ không nói gì nữa mà chỉ bậm môi ôm tôi chặt hơn ... cứ như sợ tôi bỏ con nhỏ chạy mất xác ấy ... Dừng lại trước nhà nhỏ ... hix ... giờ mới hiểu vì sao kieu tôi đừng suy nghĩ gì ... Nhà to và đẹp quá ... Nhà được xây theo kiểu kiến trúc châu âu, chỉ có 3 tầng, thấp hơn so với mấy ngôi nhà xung quanh nhưng lại nổi bật hoàn toàn bởi nhìn sơ cũng biết có nhiều phòng, nhiều cửa sổ, trước nhà là khoảng sân vườn khá rộng trồng nhiều loại hoa kiểng, có cả hoa lan nữa ... Tôi ngẩn ngơ nhìn

– Nè ... hứa không được suy nghĩ gì rồi mà

Tôi hoảng hồn với tiếng nói lo lắng của nhỏ

– Ừ..ừ ... thui về nha..- giọng tôi run run

– Uhm ... 10h qua đón em nghen...

Tôi lặng lẽ quay xe chạy đi ... lòng ngổn ngang trăm thứ. Chỉ vừa mới chuẩn bị bắt đầu ... vậy mà ... lại một khoảng cách quá xa nữa ... Sao không suy nghĩ cho được ... hoàn cảnh 2 đứa ... làm sao ... lấp đầy bây giờ ... Trời ... trở trời quá.

Một ngày dài trôi qua ... sắp đến giờ đi đón nhỏ ... lòng tôi chưa thông ... mọi thứ cứ mơ hồ nặng trĩu ... Nhưng lỡ hứa với nhỏ rồi ... không đi sao được. Xin ông Kha một tiếng tôi chạy ào về nhà tìm lấy một bộ quần áo khá nhất trong tủ đồ. Chẳng có gì đặc biệt cả, 1 chiếc quần jean mới mua hôm đi ôn thi Đại Học và cái áo thun đen bị chuột gặm 3 lỗ nhỏ trên vai ... đó là bộ quần áo khá nhất mà tôi có để đi chơi... Thở dài lấy tinh thần tôi phóng xe qua nhà nhỏ ... chạy xe mà người cứ run run... chẳng phải vì lạnh ... mà vì sợ một điều gì đó không tên.

16-3 Dành tặng em – người đã góp phần làm nên quá khứ của tôi. Để giữ bí mật cho những chap sau tôi sẽ không nói đây là ai, có thể là Thy, là Chì ... hay một ai khác ... rồi câu trả lời sẽ nằm phía sau.

Café Gió Bắc vẫn giữ phong cách cũ như cách đây một thời gian ngắn ... và có lẽ cũng dài. Ngắn với một ai đó ... nhưng dài với một người nào đó ... Đã rất lâu rồi tôi chưa ghé lại café này dù chỉ một lần nào nữa... đơn vị có lẽ phải tính bằng năm ấy chứ ... Nghe cứ như tôi là 1 anh chàng 30 tuổi lâu ngày mới trở lại Sài Gòn ấyNhưng tôi vẫn còn nhỏ ... cái tuổi còn quá nhỏ để nói rằng đơn vị tính bằng năm ấy là khoảng thời gian dài hay ngắn ... hằng ngày hằng tuần ... vẫn có dịp đi ngang đây mà... vẫn khung cửa sổ nhìn ra hồ Con Rùa ... mọi thứ vẫn vậy chưa bao giờ thay đổi.

Hôm nay tôi có hẹn với một người ... khá lâu rồi mới gặp lại ... Em gọi cho tôi hàng chục cú điện thoại, hàng trăm tin nhắn vào số tôi chỉ để được gặp tôi một lần rồi kịp đáp chuyến bay ngay trong đêm để về bên ấy ... Thôi thì gặp một lần ... vì dù sao ... tôi cũng đã từng làm em đau, dù sao ... tôi cũng đã từng lợi dụng em để làm điều tôi cần phải làm ... tôi muốn làm và tôi đã nhẫn tâm làm. Sài Gòn hôm qua vừa mưa ... trời cũng bớt nóng hơn ngày thường ... nhưng trong căn phòng của quán café này ... máy điều hòa vẫn làm cho tôi cảm giác lạnh.

Chiếc taxi dừng lại bên dưới ... một cô gái bước ra vội vã đi vào bên trong café ... hình như em vẫn không thay đổi gì nhiều, vẫn thích mặc những chiếc áo mỏng tanh, chiếc quần màu hồng khoe đôi chân dài miên man, mái tóc cột cao để lộ hình xăm thiên thần đằng sau gáy ... Chẳng cần tìm kiếm lâu, em đi thẳng lại chỗ tôi ngồi ... không gian dường như hơi chật chội so với đôi chân của em thì phải ... không cần cầm menu em gọi luôn

– Cho em một café giống anh này nhé

Em chỉ tay vào ly café của tôi. Phục vụ đi rồi, em tháo mắt kính ra ... nhìn tôi ... chột em bịt miệng để ngăn tiếng nấc, đôi mắt em mở to như ngạc nhiên ... nước mắt trào ra từ khóe mắt ... Tôi không nói gì ... chỉ im lặng nhìn emmột vài phút trôi qua ... tôi lên tiếng

– Coi kia ... mới gặp anh tự nhiên khóc là sao ... người ta thấy người ta nói anh ăn hiếp em đó ...

Em vẫn giữ đôi tay trên mặt ... cố che miệng để ngăn tiếng nấc nghẹn ngào, cố ngăn những giọt nước mắt đang rơi xuống. Chàng phục vụ mang café tới, khẽ liếc mắt nhìn em ... rồi quay đi ... Tôi mỉm cười

– Thôi đừng khóc nữa... người ta thấy kìa...

– Sao ... sao anh ra nông nổi vậy nè ... bộanh không biết tự chăm sóc mình hả ...

Em cố lau nước mắt, nhìn tôi bằng ánh nhìn tội nghiệp thì phải.

– Bộ trông anh tàn tạ lắm hả – tôi vừa cười vừa tự xem lại mình.

– Ừ ... mặt mày gì toàn mụn ... coi kìa ... người ốm tong teo cứ như bị nghiện đó ...

Em vừa trách vừa cầm tay tôi xoay qua xoay lại kiểm tra.

– Ôm tro xương luôn rồi nè ... người đã nhỏ xíu mà ốm nữa ...

– Hix mới gặp lại toàn thấy nói xấu anh không ... lần đầu tiên gặp ... em cũng nói xấu anh suốt ... lúc trước nói xấu chưa đã hả...

Tôi cười, đưa tay lau nước mắt cho em. Em cũng mỉm cười nhìn xuống ly café

– Thì anh có đẹp hùi nào đâu ... em nói thiệt không mà ... Vết thương ngực của anh sao rồi

– Ừ ... cũng hông còn đau nữa em

– Thiệt không ... anh có đi khám thường xuyên không ... đừng có để bị lạnh đó ... tại vết thương mà sức khỏe anh yếu chứ gì, lúc đó em có nghe bác sĩ nói mà ... huhu

– Hi có gì đâu, từ từ anh khỏe lại ... mai một đô con đẹp trai cho em coi:D

Cả 2 im lặng ... em thôi khóc ... chỉ nhìn tôi ... còn tôi thì nhìn bang qươ ra bên ngoài ... dòng người vẫn qua lại ... Chợt em lên tiếng phá vỡ không gian im lặng

– Anh Tiến có gửi cho em địa chỉ web của 1 câu chuyện ... là anh phải không ...

Nhấp một ngụm café đắng tôi gật đầu

– Ừ ... em ... đọc rồi à...

– Dạ! ... anh ... vẫn nhớ nhiều vậy sao...

– Thì ... cũng mới đây mà em ... rảnh rồi ... viết coi như để biết mình đã từng có giấc mơ như vậy ấy mà ... Em cũng biết TruyenSex.Tv sao?

– Không anh ... anh Tiến gửi qua em mới biết đó

– Uhm...

Lại im lặng ... và em lại lên tiếng trước ...

– Anh ... hay là em sẽ nói sự thật với ...

– Không ... em đừng làm vậy ... mọi thứ đang rất tốt đẹp mà ... anh không muốn mọi chuyện lại rắc rối hơn nữa đâu. Nếu có duyên tự mỗi người sẽ đọc được. Còn hiểu anh không thì tùy...

– Nhưng nó đâu có tốt đẹp cho anh đâu ... nhìn anh kia ... ra nông nổi như vậy mà tốt đẹp gì ... vết thương năm ấy làm anh tàn tạ như vậy mà tốt gì ... tối ngày anh cứ cười ... tối ngày anh cứ ngu ngốc như vậy ... sao anh không thử ích kỷ cho bản thân anh một lần đi ... sao anh cứ ...

Em ghen ngào hét lên bên tai tôi, số ít người trong quán quay nhìn về phía bàn của tôi ... Tôi vội đưa tay ngăn em nói tiếp ... Tôi mỉm cười

– Không làm như vậy thì anh đâu phải là anh của em quen lúc ấy đâu nè ... Em chưa chịu tha thứ cho anh hả

– Không ... em hông bao giờ tha cho anh đâu ... hông có quên đâu ... huhu

– Thôi ... em đừng có khóc nữa ... không giống em chút nào ... hơn 20t đầu rồi mà còn mít ướt thấy sợ luôn

– Anh đừng có đánh trống lảng nữa. Em ghét anh lắm ... em hận anh lắm ... tối ngày toàn thích làm theo ý mình không à ...

– Hi ... biết sao giờ ... đâu còn cách nào khác đâu ... mà không làm vậy đâu phải là anh đâu ... Nghe anh nè ... mọi chuyện từ từ sẽ tốt đẹp hết mà ... không phải tìme qua mọi thứ bình yên trôi qua sao ... em đừng nhắc lại chỉ nữa ... anh cũng đang cố gắng làm lại từ đầu nè ... anh đang rất khỏe ... thật đó ... lần sau em về nhất định sẽ thấy anh tốt hơn giờ ... hứa đó. Giờ đừng nói chuyện này nữa ... Mình nói chuyện khác đi

Tôi lấy khăn giấy lau nước mắt cho em, khẽ nheo mắt em 1 cái tôi nói tiếp

– Em ở bên đó tốt không

– Anh ... đúng là đồ cứng đầu ... Em học tốt ... khí hậu bên đó hông như bên mình ... em hông thích ... nhớ quê mình lắm. Hông biết học tới chừng nào mới được về nước nữa.

– Nghe nói em tính ở bên đó luôn mà.

– Thì lúc đó giận anh quá em mới nói vậy ... chứ ... nhớ ... bên này muốn chết.

– Còn giận hả.

– Sao không ...

– Hi ... em bên đó có ...

– Có nhiều ... toàn anh cao nè, đẹp trai nè ... dễ thương lắm ...

- Hấp dẫn thiệt ... vậy có tính đưa anh nào về nước không
- Hừ ... anh dư biết em đang nghĩ gì rồi mà còn hỏi câu đó nửa hã ...
- Không ... thì anh đùa chút mà ... nhưng anh vẫn mong ... em sớm tìm được niềm vui thực sự ...
- Anh ...

Tôi mỉm cười dựa thẳng lưng vào ghế ... ngửa mặt uống thêm 1 chút cà phê ... vị đắng trôi xuống cổ họng ... đắng nghét ... bao năm qua vẫn cố tìm kiếm chút ngọt ngào ... nhưng ... cứ đứt quãng ... cứ đắng mãi ... thôi đành cố chứ biết làm sao. Mọi điều tôi muốn nói chỉ gói gọn “xin lỗi em” ... vậy mà bây giờ ... chẳng nói ra được ... Em trách tôi nhiều như vậy ... chứ tôi biết ... em có giận hờn gì tôi đâu. Chỉ mong ... em sớm tìm được hạnh phúc ... vì sự ích kỷ của tôi mà ... tôi làm em mất nhiều thứ quá.

- Anh vẫn sẽ viết tiếp hã...
- Viết gì...
- Cái truyện đó...
- Ừ...
- Vậy làm sao anh quên được mọi chuyện...
- Không sao ... em đừng lo cho a ... nếu muốn anh sẽ ...
- Không ... anh cứ làm ... em hổng cần anh viết đâu ... mà em sẽ theo dõi đó. Em cũng muốn biết anh viết về em ra sao hì.
- Ừ anh biết
- Nhớ viết nhiều về hiện tại ... em muốn biết anh sống ra sao...
- Ừ anh sẽ cố gắng ...

Câu chuyện cứ tiếp diễn, toàn là em hỏi ... và tôi trả lời ... Rồi cũng đến lúc em phải đi ...

- Em đi ... anh có ra tiễn em không
- Không ... anh không muốn gặp bạn bè em đâu
- Uhm ... thích bí mật hã
- Uhm ... thích lặng lẽ mới đúng
- Chừng nào về em lại tìm anh. Đừng trốn em đó
- Uhm ... không trốn

Em kéo tay tôi dậy ... phù ... em cao thiệt ...

- Anh ôm em chia tay đi
- Ừ ...

Tôi kéo em vào ... Tôi biết em lại khóc nữa ... Tôi cố đẩy em ra ... nhưng em cứ siết chặt ... cũng may lúc này trên tầng ít khách, không thì lại đóng phim Hàn Quốc trước mắt thiên hạ nữa rồi ... Đột nhiên em đặt vào môi tôi một nụ hôn ... có muốn đẩy ra ... nhưng ... không thể ... em cứ lùa lưỡi vào miệng tôi mãnh liệt ... nụ hôn dài ... đã lâu tôi chẳng hôn ai ... tệ thiệt ... lại bị cưỡng hôn nữa @@

Rồi tôi ra ... em cố cười trong nước mắt, đeo chiếc kính vào em quay đi rồi chột quay lại

- Anh lại bị lừa ... lần sau em về ... em sẽ ngủ với anh, kệ anh có bạn gái hay chưa ... kệ anh có thích hay không ... anh không cần em được đâu.

Rồi em quay lưng đi ... Vẫn phong cách chanh chua và dửng dưng này. Với tôi ... em luôn cố tỏ ra chanh chua như vậy ... cầu mong ... thời gian dài bên đó sẽ làm em yêu một ai đó ... để tôi cũng đỡ một phần tội lỗi của mình ... Đã cố làm một thằng khốn ... vậy mà ... chẳng ai rời xa tôi mà hận ghét tôi thực sự hết ... khó hiểu thật! ... Sài Gòn vẫn nhộn nhịp trong dòng xe cộ qua lại ... uống cho hết ly cà phê, cả ly cà phê còn nguyên của em nữa nè ... rồi quay về với căn gác trọ nhỏ của tôi thôi ... Bắt đầu lại từ đầu ... luôn thật khó khăn. Sài Gòn ... bình yên không nhì???

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Phần 19

Thy bước ra ... chẳng khác nào một công nương kiều kỳ vậy. Chiếc váy đen tuyền lấp lánh, sau lưng khoét sâu xuống đến eo làm lộ đường cong giết người nhìn của nhỏ, dưới chân chiếc vớ lưới màu đen và cả đôi giày cao gót cũng màu đen nữa ... nhìn nhỏ tuy toàn là màu tối nhưng nổi bật và quyến rũ dưới ánh đèn đường trước nhà ... Ngẩn ngơ ... chết trong lòng 1 đồng với con nhỏ mất tiêu rồi.

– Đẹp không?

Tôi chẳng trả lời, chỉ gật gật

– Người vậy mà cũng biết đẹp nữa ta.

Tôi cười cười ... mặc đồ vậy thánh còn chịu hồng nổi nữa là tôi.

– Chút còn diễn 3 bộ nữa đó

– Vậy hả. Còn bộ này có diễn không

– Không

– Sao mặc

– Đẹp mà! Thui nói hoài ... đi nhanh trễ giờ

Tôi gật đầu để gờ đồ của nhỏ lên trước đề máy ... Nhỏ leo lên xe ngồi třeo chân một bên, 1 tay vòng qua ôm lấy tôi, một tay nắm chặt chiếc ví đặt trên vai tôi. Xe phóng đi, tôi cố gắng hết sức chạy thật nhanh để cho kịp giờ nhỏ diễn mặc dù tôi chẳng biết mấy giờ ... Dừng xe lại ở 1 quán cà phê có vẻ sang trọng bên ngoài có khá nhều ô tô, và mô tô đậu. Thì ra diễn ở cà phê ... Tôi lẹ lăm xách đồ bước theo sau lưng nhỏ vào quán ... quán sang trọng ... bên trong toàn là khách ăn mặc có vẻ rất thời trang, khách nước ngoài khá đông, giữa quán là 1 dải thảm màu đỏ ... có lẽ dùng để cho model diễn. Tôi xách đồ theo nhỏ lên phía trên lầu vừa bước vào suýt choáng ngợp bởi trần pháo tay, huyết sáo trên chộc của đám bạn model của nhỏ

– Chu chơa ... dẫn trai theo luôn tụi bây ời

– ... trai dễ thương quá chị Thy ời ...

– ... sao nhỏ con quá vậy nè ... trai nào vậy bé Thy

– Coi chừng là quản lí mới đó ghen ... hay là anh đại gia nào đây ... hí hí

Muốn chóng mặt với mấy người này luôn ... có một người không cảm thấy lạ bởi sự xuất hiện của tôi, đang nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn ... hồng phải ai khác đó là nhỏ Hân ... cái đũa mới đại chiến hôm trước với tôi. Nhìn nhỏ tôi gật đầu cười 1 cái. Hồng thêm nói gì nhỏ Hân giờ nắm đám lên chu chu mỏ ra hù dọa tôi rồi quay vào make up tiếp ... Tôi cười cười rồi nhìn qua nhỏ Thy ...

– Đồ nè ... giờ sao?

– Anh ra kiểm chỗ ngồi đi ha ...

– Ừ cũng được

Tôi gật đầu chào mấy đứa model rồi quay lưng đi ... sau lưng tiếng trên chộc vẫn nhoi cả lên

– ... ý trai ời ở đây với tụi em đi kung ...

– Mày buông tay ra ... Thy ời cho tau đi với trai 1 đêm được hôn ...

– Haha bắt con Thy lại cho tau ...

– ... đúng ... bắt tôi khai mới được ...

Nghe là biết mấy bà tám đang đề nhỏ Thy ra để điều tra về tôi chứ đâu ... Nhìn quanh ... cuối cùng tôi chọn 1 chỗ ngồi ở góc phía trong cùng để ngồi. Gọi 1 ly cà phê không đường ... tôi lạng lẽ quan sát ... Buổi diễn bắt đầu ... tôi ngồi trong góc lạng lẽ nhìn, chẳng vỗ tay, chẳng cười và cũng chẳng quan

tâm đến đưa model nào trên sàn diễn nữa. Thứ tôi quan tâm tìm kiếm duy nhất là nhỏ Thy và nhỏ Hân. Với tôi là vậy, giữa những xô bồ ồn ào ... tôi luôn chỉ quan tâm đến những người tôi quen biết, còn lại ai đẹp xấu gì chẳng quan tâm ... Toàn là những bộ quần áo gì đâu không, nhìn trên sàn thì đẹp ... chứ mặc ra đường chúng chửi khùng chắc luôn ... thôi kệ, thời trang trình diễn tôi vậy biết sao giờ ...

Nhìn suốt buổi diễn, không có gương mặt nào nổi tiếng mà tôi thường thấy trên truyền hình ... chắc nhóm model của nhỏ chỉ là nhóm model trẻ, còn phải tập tành, bon chen nhiều ... về sau mới biết nhóm này toàn là mấy bạn trẻ đẹp đi làm kiếm tiền hoặc làm cho vui chứ không ai có ý định hành nghề model hết, nhỏ Thy cũng đi làm cho vui chứ chẳng có ý định dần thân vào con đường công gai đầy cám dỗ này ...

Nhỏ hôm nay lộng lẫy thiệt ... nhìn cái mặt lạnh lùng trên sàn ... đúng là bộ mặt của model có khác, ánh mắt cứ như muốn giết người không bằng ... Còn nhỏ Hân hôm trước nhìn sơ sơ thấy cũng đẹp ... hôm nay được make up chuyên nghiệp nên thấy hơi bị già ... thằng make up nào công nhận chuyên nghiệp thiệt ... làm con người ta già hơn cả mấy tuổi ... diễn cũng nhanh, khoảng nửa tiếng là hoàn thành. Model 1 số thay đồ ra về thẳng, một số ngồi lại nói chuyện với người quen. Khoảng 5 phút, nhỏ Thy thay đồ xong đi vòng ra kiểm tôi ... vừa nhìn thấy tôi nhỏ đi thẳng lại ngồi xuống cạnh tôi

– Thấy em diễn đẹp không

– Ừ.

Tôi gật đầu

– Ừ thôi hả.

– Ừ.

Con nhỏ hơi bức ... chắc là ức vì tôi hồng khen đây mà.

– Đẹp được chưa cô nương

Gương mặt nhỏ vẫn lạnh nhưng ánh mắt rõ ràng vui hơn được 1 tí ... Chợt nhỏ Hân tiến lại gần ... chẳng nói chẳng rằng cầm ly cà phê của tôi lên ực một hơi hết sạch ... nhấc cái mặt để ly cà phê xuống bàn cái ầm rùi vội vàng cầm ly trà uống ... nhìn mặt là biết bị đắng rồi.

– Trời ơi mày coi nè Thy ... người gì uống cà phê đắng ghê ... khùng hả

Nhỏ Thy lấy tay vuốt tóc tôi cười

– Ai bêu mày kiểm chuyện ... ảnh uống cà phê hồng có bỏ đường đâu ... đắng ghê đúng rùi

– Bối tau nói mày kẻ hồng sai ... người này bị khùng nặng lắm rồi

Vừa nói nhỏ Hân vừa trẻ trẻ môi liếc tôi ... Nhỏ Hân đi trở vào trong ... Tôi ngồi im, Nhỏ Thy gọi phục vụ để kêu nước uống. Một anh chàng ăn mặc bảnh bao, cao và đẹp trai ở đâu sà xuống ngồi kế khoác tay lên vai Thy.

– Anh chào em yêu ... hôm nay dẫn theo ai đây ... bạn trai mới hả cưng ... chào anh bạn

Người đó 1 vẫn giữ trên cổ Thy, một tay chìa ra bắt tay tôi. Tất nhiên tôi phải chìa tay ra bắt rồi. Anh chàng tiếp lời luôn

– Anh bạn chắc cũng thiếu gia gì đấy hả ... được vinh hạnh làm tài xế đưa người đẹp của tớ đi diễn ... chắc cũng sát gái lắm đây.

Tôi cười nhạt đưa ly cà phê lên miệng uống chẹp miệng

– À ... em chỉ là sinh viên ngoại tỉnh thôi anh

– Ô ... bất ngờ đấy ... đối thủ của mình là sinh viên hả ... haha ... vậy phải gọi tớ bằng anh. Cung đổi món sao mà kiếm đâu ra anh chàng sinh viên hả Thy

Nhỏ Thy đẩy bàn tay anh chàng ra khỏi người, mặt lạnh lùng nhìn về phía trước. Anh chàng lại quay qua nói chuyện với tôi

– Cậu em cũng ghê nhì ... tán đồ được người mẫu chắc nhà cũng khá hả ... chạy xe gì thế

– Dạ em chạy xe đạp.

– Hàcó nghe nhầm không ... xe đạp ... cưng giống với anh hả Thy ... – anh chàng quay qua tôi tiếp – ... câu em treo cao nhì ... haha đủ tiền dẫn em model đi chơi không đồ nhóc.

Tôi nhún vai ...

– Tất nhiên không rồi anh ... lương phục vụ mà.

Anh chàng cười nghiêng ngả ...

– Haha được được ... nhóc thiệt tình lắm ... hôm nay gặp chuyện vui quá ... phục vụ ... và model ... hahaha ...

– Anh Thái cười vui ghê ta ... chắc đang cười vì nhà giàu, chạy “ôtô xịn” (M xin giấu tên xe), đẹp trai, tiền dè chết người mà theo đuổi 3 tháng trời hồng được Thy nó nhìn đến mặt phải ngồi tự sướng tự cười hả anh hihi ...

Tiếng nhỏ Hân cắt ngang tràn cười của anh chàng bánh bao ấy ... thì ra nãy giờ đứng sau lưng hồi nào hồng hay ... Chà ... ở đâu xuất hiện đúng lúc ... phán một câu tôi nghe còn muốn lúng tim nữa chứ nói gì anh chàng kia ... Tiếng cười im bật ... mọi thứ như ngừng lại ... có lẽ thấy không ổn ... anh chàng vội đứng dậy ...

– Ô đùa chút mà bé Hân mót anh dữ vậy ... thôi mời cả nhóm với mấy chị em đứng ngoài cổng lên lavis chơi một đêm nhé ... anh chờ ngoài cổng

Anh chàng tên Thái ấy đứng dậy đi thẳng ra cổng ... nhỏ Hân vỗ vai tôi

– Chờ Thy nó về đi ... tính ngồi đó tới sáng hả tên kia ... còn mày nữa, sao hồng đuổi cái thằng mắc dịch đó đi để nó ngồi xàm xàm hoài dợ con quỳ ... nè M ... về đi.

Tôi gật đầu gọi phục vụ tính tiền. Nhỏ Hân ở đâu đứng sau lưng lại lên tiếng

– Khùng hả ... bữa nay mấy người tổ chức diễn bao hết ở đây tính tiền chi nữa

– Đúng đó anh ... mình về đi – nhỏ Thy kéo tay tôi dậy.

Sax ... lần đầu đi coi mấy vụ này ai biết đâu ... thằng khủng hồi nãy lại làm ào ào ... áp đảo tinh thần có biết quái gì đâu ... mà tôi nói cũng có lý chứ bộ ... tiền đầu mà dẫn model đi chơi ... có 1 hai châu ăn thôi mà xanh cả mặt rồi ... đòi hải ... lời đùa hay thật ... đúng quá đi chứ ... hix biết vậy này kiu cái gì mắc mắc uống cho biết với người ta để sau này không còn cơ hội=)). Ra tới cửa ... lại đụng ngay 1 nhóm model bạn của nhỏ ... lại trở thành tâm điểm của sự trêu chọc ... quê hết sức ... mấy bà cô này làm như nào giờ hồng thấy trai xấu mà chảnh như tôi hay sao trời ... Tôi cậm cụi giải quyết vụ xe, còn nhỏ đứng tám mấy câu với bạn ... hình như là tụ tập đi bar

– Hồng đi thiệt hả ...

– Uhm ... thui hồng đi đâu

– Xì ... có trai quên bạn bè lun con quỳ

– Eo ui ... tao là tôi tao cũng hồng đi ... dất trai theo lơ tụi mày hốt mất tiu rùi sao ... đúng không trai oiiiiiiii

– Hahaha ... trai ơi đi với tụi em nha kung ... bỏ con này điiiiiii

Thôi mấy má cứ đùa ... con mà giao thân cho mấy má chắc bữa sau đem chôn luôn quá ... tôi cười cười nhìn nhỏ Thy. Anh chàng lúc này đang ngồi trong chiếc xe màu đen bóng mở cửa sổ cười tươi ... vậy vậy

– Mấy em để xe đó lên đi chung với anh qua bar nào ... hôm nay anh lại chủ chi hết chơi tới bến nhé ... Cậu em kia đi chung luôn nha cho em Thy đi chơi với đừng ngại tiền anh lo hết.

Tiếng mấy đứa bạn nhỏ loi nhoi kéo nhỏ Thy với nhỏ Hân theo ... Tôi đứng chôn chân tại chỗ ... tại tôi ù đi nhìn xung quanh ... ai cũng mặc đồ sang trọng, ai cũng rạng ngời ... nhìn lại mình ... bộ quần áo đẹp nhất mới nhất của tôi còn thua cả anh giữ xe đang đứng bên cạnh. Có lẽ ... hôm nay là một sai lầm của nhỏ Thy khi muốn tôi đến đây ... và có lẽ tôi đã ảo tưởng vào một điều gì đó xa xăm ... cái thế giới của họ ... hoàn toàn khác xa cái thế giới tôi đã và đang ở ... mọi hình ảnh cứ ùa về ... lòng tôi nghẹn đắng ... tôi chột bật cười khê ... đi thẳng lại phía nhỏ Thy ... mấy người kia có lẽ đang nhìn thấy ánh mắt của tôi ... một ánh mắt lạnh lùng và đáng sợ ... từ nhỏ những người bạn thân và cả những người đã từng yêu tôi đều nói rằng ánh mắt của tôi có gì đó rất đáng sợ ... họ sợ nhìn lâu vào ánh mắt của tôi ... đúng là chưa có ai nhìn đủ kiên nhẫn nhìn thẳng vào mắt tôi mà không quay mặt đi trước ...

Mọi thứ đều đứng sững lại ... ít nhất là với tôi ... Đến trước mặt Thy ... tôi khẽ móc chìa khóa xe trong túi ra đặt vào tay Thy ... mỉm cười ... một nụ cười nhạt ... và buồn.

– Đi chơi vui về nha.

Rồi tôi quay lưng bước đi ... dừng chân ngang với anh giữ xe tôi hỏi

– Anh chỉ dùm em chỗ đón xe ôm

– Dạ anh đi thẳng ra ngã tư chắc có đó anh – anh giữ xe nhìn tôi hơi ái ngại

Gật đầu tôi đi thẳng ... đôi tay tôi nắm chặt ... chẳng hiểu sao vai tôi cứ run run lên ... từng bước đi nặng trĩu ... bước khỏi cái thế giới cao sang ấy ... khó khăn ... đường đi ... sao dài quá. Tôi bỏ tay vào túi quần ... có lẽ tôi sợ để tay ở ngoài người ta sẽ thấy đôi bàn tay “trắng” của tôi.

Nhưng tình cảm mà ... đâu kết thúc dễ dàng như vậy được ... Nhất là nhỏ Thy đến với tôi, quan tâm tôi đâu phải tôi đang đi xe gì ... tiền nhiều như thế

nào ... nhỏ biết tôi từ lúc tôi còn cọc cạch với chiếc xe đạp hằng ngày mài mòn chân trong quán phục vụ kia mà ... Nếu mọi thứ kết thúc một cách dễ dàng như vậy thì đâu có gì để kể, để nhớ cho đến ngày hôm nay ... sóng gió chỉ mới bắt đầu và chàng thanh niên ấy chỉ là một cuộc dạo chơi nhỏ của những sóng gió mang tên cuộc sống ... có tiếng chân gấp gáp ... có ai đó vòng tay ôm lấy tôi ... có gương mặt ai đó ảm áp những giọt nước mắt thổn thức như hết vào tai tôi

– Anh đừng như vậy mà ... huhu người ta đã nói anh đừng lạnh lùng như vậy với người ta rồi mà ... người ta hồng cần gì hết ... người ta hồng thèm quan tâm tới gì hết ... chỉ cần anh đừng đi ... chỉ cần anh đừng nhìn người ta bằng đôi mắt đó mà ... huhu ... hồng lẽ thời gian qua ... anh chưa hiểu lòng dạ người ta sao cứ đòi đi ... huhu đưa người ta đi thì phải đưa về chứ ... đi cùng người ta rồi thì dù có chuyện gì cũng không được bỏ rơi người ta chứ ...

Tôi đứng im ... vừa mới bước đi ... vậy mà bị kéo lại ... tôi gục đầu nhìn xuống đất ... không phải vì buồn ... mà hình như tôi cảm thấy xấu hổ ... tôi cảm thấy tôi quá nhạy cảm ... quá trẻ con ... quá nóng vội ... quá hồ đồ ... Mãi suy nghĩ những chuyện linh tinh ... tôi quên mất rằng chính tôi là thằng cực kỳ bất cân, và vì tôi bất cân thì mắc gì phải quan tâm tới mấy cái dư luận tầm thường, thước đo xã hội tầm thường ấy. Tôi là người sinh ra để phá vỡ các quy tắc mà ... Chỉ mới có chút xiu khó khăn đã vội bỏ cuộc ... tôi thật là không xứng đáng với nhỏ Thy rồi ... Bùng tỉnh ... phải nắm lấy cơ hội ... Nhỏ Thy vẫn khóc ... tôi xoay người lại ... đưa tay lau nước mắt cho Thy ... Tôi là thằng tôi ... lại làm Thy khóc nữa rồi

– Anh ... xin lỗi ... anh sai rồi ...

Nhỏ ôm chầm lấy tôi ... vừa khóc ... vừa cười trong nước mắt

– Đồ tôi ... anh là đồ tôi ... em ghét anh lắm ... huhu ...

Nhờ quay lại ôm Thy ... thời gian như ngừng lại cho đến khi tôi chợt nhận ra nãy giờ lại hồn nhiên đóng phim Hàn Quốc lâm ly bi lạt đất giữa bàn dân thiên hạ. Mấy đứa con gái đứa thì nhìn sững sốt, đứa ôm lấy đứa khác khế chùi nước mắt, đứa cắn móng tay, đứa tròn xoe long lanh khóe mắt ... Mặc cỡ và hơi quê ... nhưng làm sao giờ ... Thy của tôi cứ ôm cứng ngắt ... đây không chịu rời ra ... tôi đưa mắt nhìn Hân ... nhỏ quệt tay lên mặt rồi chu mỏ lên cười ra vẻ giọng chanh chua ...

– Thôi cắt cắt hết phim rồi ... 2 người đó tính đóng phim tới bao giờ hả ... còn mấy đứa này nhìn gì mà nhìn đi lấy xe đi ...

Tôi cố thì thăm vào tai nhỏ Thy

– Nè thả ra ... ngộp thở chết mất ... người ta nhìn cười tui mình kìa ...

Nhỏ nghe tới đó, đâm vào lưng tôi mấy cái rùi mới chịu thả tôi ra ...

– Đưa chìa khóa đây anh lấy xe ... đứng hoài hả

– Nè ...

Nhỏ gạt đầu đưa chìa khóa cho tôi ... Nhỏ Hân tranh thủ không biết nói gì với tui bạn nhỏ mà cả đám quay ra vẫy tay với anh chàng đẹp trai ngồi trong xe

– Anh tiền đề chết người ơi ... tui em hồng dám đi bar đâu

– ... Hihi em sợ bị tiền đề lừa iu anh rùi sao

– Biến đi thằng ranh – oh men ... nhỏ nào thốt lên câu này dzậy ... chắc xin chữ ký quá.

Giải quyết xong anh chàng đó cả đám quay ra chào đón hai mình tinh mần bạc vừa đạt giải diễn viên xuất sắc nhất hoàn thành tốt vai diễn nhận giải trở về ... hậu quả là cả 2 đứa bị trêu cho một trận rồi kéo đi uống sinh tố ... tất nhiên châu này do 2 diễn viên ngâm ngùi mớic giải thưởng ra khao cả đám (trời ơi mấy ngày lương của tôi) ... Câu chuyện tình của 2 đứa tôi được nhỏ Hân rành mạch kể lại đầu đuôi ... thì ra nhỏ Thy có chuyện gì cũng tâm sự với nhỏ Hân, rùi viết cả blog dành cho đồ tôi như tôi nữa.

– Chà chà ... thì ra tên đáng ghét trong entry của con Thy là trai này hả bây ...

– Chắc ... uống quá ... sao trai không chịu cứu em trước trai ui ...

– Nhìn lại mặt mày đi con ... trai nào dám cứu ...

Tiếng nói cười rộn vang góc quán sinh tố ... nhỏ Thy được đem ra để chấp vấn ép cung, còn tôi thì ngồi im ru cầm đầu nhìn vô chân mấy chị model để tìm niềm vui lãng quên sự đời thân trai duy nhất trong bàn được đem ra ném đá ... Lâu lâu liếc nhìn qua nhỏ Thy ... thấy trong ánh mắt nhỏ ánh lên niềm vui ... và cả gương mặt đỏ lên vì mắc cỡ nữa ... uống sinh tố, mua đồ ăn hàng đã đòi cả đám mới chịu giải tán ...

Nhỏ Thy tạm biệt tui bạn quay lại ngồi lên xe tựa cằm vào vai tôi

– Kiểm gì ăn nha ... em đói.

– Ủ

Đằng sau tiếng máy chị 8 vẫn hồng chịu buông tha ...

– Trời ơi trai ơi sao kung để nó ôm kung rồi

– Huhu Thy ơi sao mày dám ôm chàng của tao ...

– Kung ơi xe em còn trống nè ... qua đây em ôm cứng hơn con đó luôn ...

Hix ... thôi dzọt lẹ đang buồn mà ở lại chút nữa chắc nhũn não với mấy mẹ này quá. Chợt nhỏ Hân thắng xe trước đầu xe tôi

– Ê tui mày đi đâu

– Uhm đi ăn rồi về

– Cho tau ké với ... tính ăn 1 mình buồn quá

– Bỏ mày đâu

– Thui nhắc chi ... say good bye được tuần rồi

Nhỏ Thy nhìn tôi

– Cho nó đi chung nha anh

Tôi gạt đầu ... không gạt sao được, chị 2 kia đang trợn mắt, dữ dứ nắm đấm trước mặt uy hiếp tinh thần tôi nè ... không cho chắc có án mạng

... Thảm thoát một năm trôi qua ... có biết bao nhiêu điều mới lạ ... có bao nhiêu điều thay đổi xung quanh ta ... từ khi mà ta chia xa ... đã có gì vui chưa em

... Để rồi khi đôi ta cách xa, mọi thứ xung quanh đã vội đổi thay ...

... Để rồi khi anh chợt thấy rằng hình bóng em vẫn ở trong lòng ...

Đã lâu không gặp – Trịnh Thăng Bình =))

Chạy đảo 1 vòng quận 1 ... không thấy có gì ăn, khuya lờ khuya lác rồi ... còn gì đâu ăn. Nhỏ chỉ tôi chạy đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa (giờ mới biết tên đường đó) để về Q12 luôn, may quá còn quán cơm gà mở cửa. Dừng xe lại vừa vào bàn tôi ngồi xuống im ru ... còn nhỏ Hân với Nhỏ Thy thì đứng lựa món ăn. Xong hai người kéo nhau lại ngồi đối diện với tôi. Cơm gà ngon thiệt có điều chắc bán ế cả ngay nên giờ tôi dư mỡ ... ăn chán mún chết ... tôi chỉ cầm củi ăn mặc cho 2 chị 8 ngồi bàn chuyện diễn lúc này ... chắc lâu lâu được đi diễn nên 2 nàng có vẻ thích thú lắm ... Nhỏ Thy vẫn chia bớt đồ ăn qua cho tôi, miệng không ngừng nói ... hix công nhận tập trung chuyên môn nhưng không quên quan tâm tôi ... đó là cái đáng yêu của nhỏ. Nhỏ Hân có liếc tôi, chắc là ghen tị cái vụ tôi được chia đồ ăn đây mà ... chợt nhỏ cầm cái cánh gà quăng qua đĩa tôi miệng lẩm bầm

– Này kiu đừng bỏ cánh mà cũng để vô nửa ... nè ăn dzọng cho ngập mặt đi ... con trai gì ... toàn lo ăn ...

Ồ con này điên ... ông mà không bận ăn với có nhỏ Thy của ông ở đây ... thì chết à ... dao nữa ở đây ... phóng vài nhát là ngồi đó mà ngập với mặt nha ... hix trời đánh tránh bữa ăn mà cứ kiếm chuyện ... Thôi nhịn ... mình con trai không chấp nhát con gái ... có cái cánh gà ăn cũng phê rồi ... Ăn gần xong nhỏ Thy kêu kêu tôi

– Nè ... chút chạy vòng đi chung cho con này nó về nhà rồi về nha ... khuya nó chạy 1 mình nguy hiểm

Nhỏ Thy lúc nào cũng chu đáo hết ... Nhìn lại bà cô kia ... thiệt tình ... mặt này chạy 1 mình ngoài đường đúng là gây nguy hiểm cho Sài Gòn ... dzữ như chần ... Thôi kệ ... đưa bà về, nhỏ Thy kiu rồi ... sao không nghe được. Tôi im lặng ăn tiếp hồng nói gì. Ăn xong ... tất nhiên tôi lại tị móc ví ra trả tiền, nếu không lại có người cần nhằn chắc luôn ... hix sao lần nào gặp bạn bè của nhỏ Thy tôi cũng bị nhiều áp lực nặng nề mệt óc quá ...

Tôi chạy xe song song với nhỏ Hân để cho 2 nàng tâm sự. Thi thoảng có xe chạy ngang, tất nhiên người trên xe đó sẽ ngoái đầu lại nhìn vì đơn giản có 2 người đẹp và 1 thằng nhóc đang đi tèn tèn giữa đường mà ... Chỉ đưa nhỏ Hân tới gần nhà rồi tôi quay đầu xe chạy về. Đường Sài Gòn đêm mát lạnh ... ăn no ... sau lưng lại có người đẹp ôm chặt ... cảm giác thật dễ chịu, quên đi mọi lo lắng ... quên đi mọi suy nghĩ không vui lúc chiều. Nhỏ thì thào vào tai tôi

– Anh đừng suy nghĩ nhiều nữa. Em biết anh đang nghĩ gì mà. Em không ngại thì thui sao anh lo lắng nhiều chi. Tính anh lạnh lùng lắm mà ... không lẽ đi quan tâm mấy thứ bề ngoài đó ... người ta không cho anh nghĩ lung tung nữa đâu ... anh mà nghĩ lung tung hoài ... người ta sẽ bỏ nhà luôn cho anh vừa lòng ...

Tôi không nói gì ... im lặng chạy xe. Nhỏ Thy còn nói nhui lắm ... 2 hôm nay nhỏ bắt đầu nói nhui với tôi ... chẳng còn cố gắng ra vẻ lạnh lùng với tôi nữa mà đang dần trở thành một người khác ... dễ gần gũi với tôi hơn ... Thực sự Thy làm nhiều điều cho tôi quá ... giờ ... chẳng biết sau này sẽ ra sao ... nhưng có lẽ tôi sẽ cố gắng thử một lần ... biết đâu ... đây chính là món quà mà cuộc sống đang dành tặng cho tôi thì sao ... thử mới biết được kết quả chứ ... Đưa tay ra sau ... từ từ chạm vào tay nhỏ ... hơi run ... Đây là lần đầu tiên kể từ khi quen nhau ... tôi chủ động chạm vào người của nhỏ ... cái nắm tay đầu tiên ... lòng tôi thấy vui ... cứ như “bắt được em rồi nhé người lạnh lùng”.

Chương 20

Phần 20

Về đến nhà trong lúc tôi lo việc dựng xe, nhỏ chạy ào vào nhà tắm để tranh bàn chải với tôi ... thiệt tình hôm trước sao hồng chịu mua bàn chải riêng không biết ... tính sai chung bàn chải hoài luôn vậy sao trời ... Vừa tắm nhỏ Thy vừa hát khe khẽ ... con gái khi vui ... thường thích hát vu vơ hay sao ấy. Tắm xong nhỏ bước ra với cái quần cụt khác của tôi và áo thun in hình doremon ... trời ơi lục đâu ra cái áo hù xì-tin quá đáng của tôi, cất giấu tận dưới đáy giỏ quần áo mà cũng bị nhỏ phát hiện là sao. Vừa nhìn tôi nhỏ vừa xoay 1 vòng cứ y như diễn thời trang ấy, đang có ý chọc quê tôi vì cái áo như con nít đây mà ...

Quăng cái khăn qua cho tôi ... nhỏ chạy lại mở máy lên kiểm phim coi ... hình như nhỏ tính quăng cái laptop bên này cho tôi luôn rồi ... kiu đem về máy lần mà lần nào cũng im ru đi thẳng ... Tôi lắc đầu cảm cái bàn chải đánh răng được quẹt sẵn kem mà vệ sinh răng miệng, xong tắm 1 cái cho mát ... Mèn ơi hồng biết nhỏ có bỏ nước đá không mà giờ nước lạnh teo ... tắm xong đi ra mà run cầm cập ... miệng đánh bò cạp lun chứ chẳng chơi ... Nhìn tôi lạnh nhỏ cười khúc khích kéo tôi ngồi xuống lấy cái mền trùm lên 2 đứa rồi dựa đầu lên vai tôi tiếp tục coi phim. Một bộ phim hài nhẹ nhàng mà điên điên của thằng Châu Tinh Trì ... không không vậy mà kura được nhỏ xinh dã man:D.

Xong phim trời cũng khuya lơ khuya lác ... Tôi tắt máy để ngủ ... chưa kịp dựng đầu xuống gối con nhỏ đã ôm chặt lấy tôi ... nằm im ... nhỏ ngẩng mặt lên nhìn tôi thủ thỉ

– Bữa nay có tên ngốc dám nắm tay người ta

Tôi gật đầu

– Ừ

– Gan quá ha

– Chứ mún làm gì thêm hả

Tôi quay mặt xuống nhìn nhỏ ... làm bộ mặt dè dọ. Nhỏ lấy tay bịt mắt tôi lại

– Không dám đâu ha ... ỳnh phù mỗ lun đó ... đồ dè xòm

Tôi cười ... mắt nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ. Nhỏ lại chèn tay vào tay tôi, rúc sát vào ngực tôi nằm im ... Trời bên ngoài cũng bắt đầu có dấu hiệu mưa ... vài con gió lùa qua cửa sổ tràn vào phòng. Tiếng quạt máy quay đều đều tạo nên một không gian đặc trưng của đêm Sài Gòn. Tôi bật cười ... ừ hôm nay tôi đã tự nắm lấy tay của nhỏ ... một bước tiến khá dài đó chứ nhỉ. Thực ra tôi biết tôi hoàn toàn có cơ hội làm nhiều hơn là chỉ cái nắm tay. Nhưng tính tôi là vậy, bên cạnh 1 thân hình nóng bỏng ai cũng thêm muốn này, tôi cũng đâu tránh khỏi cảm giác rạo rức trong người ... nhưng ... với người tôi nghĩ tôi sẽ yêu nghiêm túc thì tôi sẽ rất tôn trọng, có người nói tôi là thằng đạo đức giả ... nhưng tôi mặc kệ.

Tôi có thể dễ dàng lên giường quan hệ với bất cứ mối quan hệ vu vơ nào ... nhưng với người tôi muốn quan tâm, yêu thương dài lâu thì tôi sẽ không làm gì vượt quá so với mức độ tình cảm tôi dành cho người đó. Ngay lúc này ... tôi chưa thực sự xác định tôi có yêu nhỏ Thy thật lòng không cho nên ngay cả lúc này nhỏ nằm ôm chặt tôi, tôi cũng sẽ không đụng đến nhỏ dù chỉ là 1 cánh tay. Mỗi người có một cách sống và đó chính là cách của riêng tôi ... vì tôi không muốn nhỏ Thy phải chịu đau khổ vì một phút yếu lòng làm tổn thương tình cảm, có quá nhiều người đã đau khổ thiệt thòi vì tôi rồi ... mỗi một người đi qua đời tôi như vậy ... tôi càng rút cho mình được nhiều điều để suy nghĩ và hành động đúng hơn. Đến lúc nào đó nếu tôi yêu Thy thực sự ... thì mọi chuyện sẽ đến đúng nơi tôi phải đến. Còn bây giờ ... chỉ là nắm tay thôi nhé “người lạnh lùng” ... Sài Gòn chìm vào giấc ngủ say với những suy nghĩ quá nhiều so với cái tuổi của một thằng nhóc.

Trời lại sáng ... thêm một ngày nữa tôi thức dậy và nhận ra rằng tôi không ngủ một mình. Cánh tay vẫn tê dại đi vì nhỏ nằm đè lên cả đêm ... Nhưng tôi không muốn rút ra, cứ để như vậy mãi cũng được ... vì giờ tôi bận ngắm nhỏ Thy ngủ ... Tự nhiên hôm nay tôi thích vậy, chẳng muốn làm gì cả ... chỉ nằm đó và nhìn nhỏ ngủ thôi ... nắng sáng chiếu vào phòng làm da của nhỏ càng đẹp hơn, không phải một màu quá trắng mà hồng hào như da thiên thần ấy mặc dù tôi chưa gặp thiên thần bao giờ ... Có lẽ tôi sẽ nằm nhìn như vậy mãi nếu như tia nắng không chiếu vào mặt làm Thy tỉnh giấc ... Chẳng thèm mở mắt ra ... nhỏ mỉm cười đưa tay vòng lấy cổ tôi

– Phát hiện có người nhìn lên

– Ừ ...

– Lúc trước có thèm nhìn đâu ... sao giờ nhìn chi

– Ủ

– không cho nhìn nữa ... – Nhỏ đưa tay bịt mắt tôi lại

– Ủ ...

Tôi nằm xuống ... nhắm mắt ... Lần này hình như có người ngồi dậy nhìn tôi thì phải ... cảm nhận được hơi thở trên mặt mà ...

– Nhìn gì đó

– Như con nít

– Ai

– Anh

– Sao vậy

– Uh ... mặt non quá à

– Ủ ... trời sinh vậy

– Em không thích con nít

– Ủ

Nhỏ nằm im nắm lấy tay tôi xoay qua xoay lại hát vu vơ ... thời gian cứ lặng lẽ trôi qua ... chợt tôi bật dậy ... chết ... lo nằm linh tinh quên đi học ... phù yêu với chả đương ... lớp phó mà đến lớp trễ thì mất mặt lắm. Vậy là 3 chân bốn cẳng thay đồ xách xe ra đi học không quên quay lại dặn

– Nè đóng cửa giữ chìa khóa dùm nghen ... chiều đem qua quán cho anh.

Đi học như tôi thiệt khỏe, có 1 cuốn giáo trình duy nhất là đủ ... giống hồi cấp 3, nhieu bữa đi học chẳng biết môn nào là môn nào ... tập sách thì cũng hông biết ai giữ luôn ... vòng vòng chắc nằm rải rác nhà mấy đứa con gái trong lớp chứ đâu. Hôm nay nghe đồn có môn mới. Chẳng biết môn gì ... lơ ngơ vào ngủ 1 giấc không thì ngồi nghe nhạc nhắn tin trên chị giết thời gian. Học kỳ đầu thi toàn mấy môn lí thuyết chán ồm ồm chứ có liên quan gì tới nghề nghiệp sau này đâu ... Học đã ... tôi phăng luôn qua quán làm bù cho tối qua bỏ về sớm để đưa nhỏ đi diễn ... thiệt ra là bữa nay can-tin đồ ăn hông ngon, qua quán còn rình rình vô bếp kiểm soát được món gì ngon ngon chớ. Khè khè.

Vừa tới quán ... nhìn thấy mặt tôi là ông Kha chửi đồng mấy câu cho có lệ xong quăng vô mặt tôi cái gói đồ gì đó hông biết ...

– Nè mày ... shop quần áo giao đồ cho mày đó

– Hà ... shop nào ... đồ gì ba

– Tau biết tau chết liền ... mày mua đồ thì người ta giao cho mày

– Em mua hồi nào

– Đẹp ... đeo biết ... lằng nhằng quá.

Ông phát tay đi te te vô trong. Tôi ngồi xuống ghế ... vụ gì nữa trời ... tiền bạc đâu mua quần áo gì ... nào giờ tôi mà biết mua được cái quần áo nào mới lạ ... đồ tôi mặc toàn mẹ mua, may hoặc là đồ tụi bạn cấp 3 mua cho tôi, có cả quần áo của mấy mối tình nho nhỏ sắm cho tôi ... chà hông lẽ mấy đứa bạn cấp 3 đoán đồ tôi chắc cũ hết nên mua gửi cho làm phước đây mà ... ủa bạn bè nào biết chỗ tôi làm ... gần 2 tháng nay có liên lạc với đứa nào đâu ... càng lúc càng nhưc óc rồi nghen.

Mở gói đồ ra ... bên trong là 2 cái áo thun 1 đen 1 trắng size M. Ồ tưởng tôi mặc size M là dửi lắm rồi ... phải chỉ có size M – chắc tôi cũng hốt luôn à. Tôi hồn nhiên đứng giữa quán thử áo, hehe lần nào có đồ mới là tôi thích lắm, quên hết mọi chuyện xung quanh ... Áo đẹp vừa ... vải cũng mát người ... Bỗng trong bọc rơi ra mảnh giấy ... hix lại giấy ... vụ này quen quá. “Bỏ mấy áo cũ bị chuột cắn đi”. Sax ... đứa nào rảnh dzậy ... bỏ đồ cũ đi rồi hông lẽ mặc suốt ngày có 2 cái áo này thôi hả trời ... hix hình như cách gửi quà kèm mảnh giấy bên trong ... là phong cách của nhỏ Thy mà ... nhưng ... gặp nhau thiếu điều môn mặt rồi ... bày đặt gửi quà kèm giấy chỉ rừ@ ... Đang miên man suy nghĩ thì lãnh nguyên cú đá của đứa nào nào chơi ác ...

– DM mày đứng thay đồ giữa quán tới chiều luôn đi thẳng ôn ... nhìn ngứa mắt

Thôi nghe giọng là biết ai rồi ... chuẩn cho chắc ... khà khà ... tôi chạy biến vào phòng cất đồ rồi quay ra làm việc ... chờ im im hả vào bếp kiểm ăn ... Bưng bê, order, mời khách ... việc gì tôi cũng tài lanh xí vô làm, khu vực nào cũng hay có mặt tôi ... làm nhiệt tình thì ông Kha mới vui lòng cho tôi ăn vụng đồ ăn chứ ... Chiều tối ... nhỏ Thy chạy qua quán chơi với tôi ... không thèm ngồi ngoài bàn khách nữa mà chạy tót vào trong quầy thu ngân ngồi nghịch máy tính, bật nhạc tùm lùm ... hix nhạc quán đang du dương nhau vô mở nhạc nước ngoài đập đùng đùng ... thiệt hết nói nôi ... đành chạy lại kéo tay nhỏ ra khỏi chỗ làm việc của người ta ...

- Ra ngồi đây làm nước cho uống ... đừng có phá
- Hi ... nghe nhạc kia chán
- Chán kìa ... tập cho quen đi không nghe để khách người ta nghe.
- Ừ quên ... lấy nước cho e đi
- Chờ chút

Tôi đi vào trong gọi 1 cam vắt bỏ tí muối mang ra cho nhỏ sẵn tiện đem gói đồ đưa nhỏ cất dùm luôn.

- Nè cất dùm ... tự nhiên mua đồ chi mất công vậy

Nhỏ thỳ ngờ ngạc cầm gói đồ vừa mở ra vừa hỏi

- Ủa ... đồ gì ... em có mua đồ đặc gì đâu
- Hix rùi 2 cái áo này của ai

Nhỏ lấy áo ra ngắm nghía ... xong mở miếng giấy ra đọc ... đọc xong ... tự nhiên bỏ áo lên bàn, nhét giấy vào túi tôi ... đi thẳng ra ngoài cửa ... tôi đứng ngo ngắc nhìn theo ... chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra ... ngày hôm nay sao bình thường nhưng khác thường quá ... Tôi lắc đầu ngồi xuống uống li cam vắt của nhỏ chưa đựng 1 giọt, tay cầm miếng giấy nhìn kỹ ... hix ... chữ nắn nót ... không lẽ chữ con gái ... mà là chữ con gái thì ... sắc ... tôi phun cả họng cam xuống đất ... thôi xong ... ghen chứ đâu @@.

Giờ tôi đã có số điện thoại của nhỏ Thy ... chỉ là số, không lưu bằng cái tên nào cả ... Nhìn thái độ của nhỏ tôi đoán chắc đã ghen rồi ... nhưng tiếc một điều từ khi biết quen biết với đứa con gái nào đến giờ, tôi là thằng cực kỳ đáng ghét ... ở chỗ khi đối phương giận hoặc ghen gì đó, tôi chẳng bao giờ đi giải thích, hoàn toàn không. Như vậy mới có cái cảnh đối phương tự ghen tự giận rồi tự làm lành với tôi. Giờ cũng vậy, tôi chẳng nhắn tin, chẳng đuổi theo ... mà quay trở vào quán làm việc tiếp ... Kết thúc ngày với 2 cái áo mới trên tay mang về phòng ... mỗi một, cũng nằm suy nghĩ một tí về nhỏ, về món quà của một ai đó và chìm vào giấc ngủ.

Sáng ... tiếng điện thoại báo thức reo vang ... tôi tỉnh dậy đi ra mở cửa cho thoáng nhà ... Hôm nay không phải đi học sáng có lẽ sẽ chạy qua quán chơi. Vừa mở cửa tôi suýt té ngửa vì một người đang ngồi trước hành lang phòng tôi. Là nhỏ Thy ... cái mặt chủ ụ ... liếc tôi một cái rồi đi thẳng vào phòng, bật quạt lên ngồi im chẳng nói gì hết. Tôi suýt phì cười, nào giờ toàn nhìn thấy cái mặt lạnh lùng bất cần của nhỏ chứ chưa từng thấy cái mặt giận này hết, nhìn dễ thương thiệt.

Tôi chẳng nói gì, đi vào nhà tắm để vệ sinh cá nhân ... Xong xuôi đi ra ngồi xuống kế nhỏ để ngắm người đẹp. Cái mặt quạu xụ xuống ... vậy mà vẫn đẹp, vẫn dễ thương làm tôi nhìn mãi không chán ... chắc hết chịu nổi với thái độ của tôi ... nhỏ quay qua đánh liên tục vào ngực tôi (sáng sớm đã bạo lực gia đình rồi) ... đánh kiểu gì cứ như đang đánh bốp cho tôi, thiếu điều tôi quay lưng lại cho nhỏ đâm vài cái vào lưng cho khỏe ... Tôi cười nắm lấy tay nhỏ

- Hà giận chưa cô nương
- Không thèm

Tôi cười đi rót ly nước đưa cho nhỏ ... ực một hơi hết ly nước nhỏ gất

- Thay đồ đi ăn sáng
- Rồi tuân lệnh

Tôi đi thay quần áo, tính lấy cái áo mới hôm qua mặc vào ... mà không ổn mặc lúc này chắc nhỏ bay vào xé áo tôi luôn không chừng ... thôi ráng nhìn kiếm cái áo khác mặc đỡ ... Ăn sáng xong ... tự nhiên nhỏ bắt tôi chờ đi vòng vòng cuối cùng dừng lại ở một cái shop quần áo có vẻ to to ... đi vào trong, shop nhiều quần áo quá ... nào giờ tôi chẳng bao giờ đi shop quần áo để mua gì cả ... nhưng hôm nay tự nhiên được trở thành người mẫu bắt đắc dĩ để nhỏướm thử hết cái áo này đến cái áo khác ...ướm đã bắt tôi mặc thử vào ... hành xác đi ra đi vào cái phòng thay đồ cả tiếng đồng hồ nhỏ cũng chọn được 4 – 5 cái áo gì đó ... Lại chạy vòng vòng, lại ghé shop, lần này là thử quần ... tiếp tục công việc trong im lặng và giữ cái mặt lạnh lùng đặc trưng của mình ... nhỏ lựa được thêm 1 cái thắt lưng, 1 cái nón và 1 đôi giày nữa rồi mới chịu cho tôi chạy xe về nhà ... hix về đến nhà rã rời chân tay ... mệt hơn làm phục vụ cả ngày trời luôn. Vậy mà còn không chịu tha cho tôi ...

- Đứng dậy lấy mấy đồ hùi này ra thử đi
- Chi nữa ... muốn giết người hả ... đứng hết nổi rùi

Tôi nằm hã họng thờ phỉ phỉ ... Chắc cái đáng về mặt mũi của tôi vui lắm nên nhỏ bật cười khúc khích

- Thui ráng đứng dậy mặc đồ vào thử em coi

– Mặc chi hoài ... mệt chết lun nè

– Người ta mua đồ mới cho mà than thở hoài ... dậy đi!!!!

Sax thì ra cô nương nhà tui đang cố gắng thể hiện cái sự ghen bằng cách mua nhiều quần áo hơn cái người tặng áo cho tôi hôm qua ... bó tay ... vậy cũng nghĩ ra được nữa, con gái khó hiểu thiệt ... Hà hà vậy là khỏe ... nhìn mặt chắc hết giận tôi rồi thì phải ... tự nhiên ở đâu ra quá trời quần áo mới ... dzô mảnh ... ngày nào cũng ghen thế này thì sướng nhi ... nghĩ vậy tôi cười khi khi trước con mắt ngơ ngác của nhỏ ... kệ hồng quan tâm ... tôi nằm lăn dài ra nhắm mắt ... mệt quá ai làm gì làm ngủ 1 giấc rồi tỉnh. Còn nhỏ thì hồng chịu ngủ, ngồi lấy quần áo ra ngắm nghía, rồi tự cười một mình ... y chang tự kỷ luôn ... ngắm nghía đã cũng chịu nằm xuống chui vào ngực tôi

– Trời nóng mún chết còn rúc rúc dzô chi nữa

– Kệ ... cho chết

Tôi lác đầu nằm im ... cuối cùng hơi thở của cả 2 đứa cũng đều đều như tiếng máy quạt đang quay. Kết thúc một ngày giận đầu tiên của nhỏ kể từ khi quen tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Phần 21

Tỉnh dậy bởi sự đụng chạm bên cạnh, lại nghe tiếng nhỏ hát la la la gì đó kể bên ... ơ điên thiệt, tự nhiên ngủ dậy cái nằm hát một mình ... Kệ nhỏ, bụng đói cồn cào, tôi đi vào WC rửa mặt cho tỉnh táo rồi kêu nhỏ

– Nè! Đi ăn ... nằm hát có no không

– Xi ... chờ chút

Nhỏ ngồi dậy sửa lại quần áo, vuốt vuốt lại tóc rồi đứng dậy đi rửa mặt ... con gái đúng là chúa thời tiết ... tự giận rồi tự vui ngay ... bởi vậy chẳng bao giờ tôi thêm năn ni mỗi khi con gái giận linh tinh ...

... Mỗi ngày qua đi, tôi và nhỏ càng ngày càng xích lại gần nhau hay nói chính xác hơn là tôi đã chủ động để đón nhận tình cảm từ nhỏ vì từ lâu tôi biết nhỏ đâu còn khoảng cách nào với tôi đâu. Nhỏ Thy xuất hiện ngày càng nhiều hơn trong cuộc sống của tôi, mỗi ngày quan tâm nhiều hơn, mỗi ngày bằng giá từ cả 2 tan chảy nhiều hơn ... Tôi đã cười nhiều hơn, tôi nhiều hơn với nhỏ và tất nhiên nhìn về nhỏ nhiều hơn. Khi 2 người thực sự hướng về nhau thì mọi thứ đều tốt đẹp, cứ như một giấc mơ ... ngọt ngào đầy niềm vui.

... 2 ngày nữa là hội diễn văn nghệ 20-11 ... ngày mọi học trò đều hướng về thầy cô của mình. Tôi cũng không ngoại lệ. Nhưng năm nay chỉ là năm đầu tiên tôi xa trường ... chưa làm được gì, chưa có thành tích gì ... làm sao trở về trường cũ xứng đáng được ngồi hàng ghế danh dự dành cho cựu sinh viên như những anh chị đi trước chứ. Với lại tôi đã bị bắt ngờ bắt vào đội văn nghệ của lớp chỉ vì 1 phút lơ đãng ngồi hát vu vơ trên cửa sổ lớp. Cái tên ôn vật nào nằm trong nhóm hát tự nhiên chạy trốn về quê có chuyện gấp, vậy là lớp tôi lợi dụng tiếng nói của cô để ép tôi đứng thay vào vị trí của thằng đó để biểu diễn tại vòng chung kết đêm diễn 20-11.

Đã lên hát thì phải có quần áo đúng đẹp mà yêu cầu không được mặc áo thun nữa mới ức chứ. Trong đồng quần áo của tôi làm gì còn áo nào khác đẹp ngoài áo thun của nhỏ mua cho ... Phải chi nhỏ Thy có ở đây thì tốt biết mấy đằng này nhỏ phải về Nha Trang thăm bà ngoại, 3 ngày nữa mới về mà lúc đó tôi đã diễn xong mất tiêu rồi còn đâu. Thảm trách bà ngoại nhỏ bệnh hồng coi ngày xong, tôi đành ngậm ngùi xách xe chạy vòng vòng để tìm mua quần áo. Nào giờ có mua quần áo đâu mà biết ... hix kỳ này dám chừng bị tụi bán đồ chém cho cháy túi ...

Lang thang suốt mấy con đường, shop nào cũng đẹp, shop nào cũng có vẻ đắt tiền ... ôi đời sinh viên tôi thế, muốn mua cái gì cũng ngại, nhất là chưa bao giờ mua quần áo ... càng khổ hơn ... Đang lơ ngơ đạp xe tự nhiên ... cảm giác có sát khí sau lưng kèm theo tiếng xe rít ga xé gió ... Nhìn lại sau lưng ... một chiếc xe có 2 anh chàng đầu không mũ bảo hiểm lạng lách phóng bạt mạng, phía sau có vài chiếc xe khác đang đuổi theo, tiếng truy hô bắt cướp ý ới ... Thôi ... hồng chơi với mấy vụ này nha ... tôi là tôi hồng có cái tinh thần dũng sĩ để từ đâu bay ra tung vài cú đá song phi hạ gục tên cướp trong trần vỏ tay của người đi đường đầu hen ...

Tôi dựng xe lại, lo ngơ giữa đường một hồi tụi tôi phóng bạt tông vào là tiêu đời ... Vừa đứng xuống ... chẳng hiểu trời xui đất khiến hay thánh thần nào ám sau lưng ... 2 thằng cướp chạy qua ... tôi co giò đạp luôn chiếc xe đạp ra đường ... hậu quả là một tiếng rầm hai thằng cướp té ra đường lăn mấy vòng (lăn rất chuẩn ... ít nhất cũng được 8-9 điểm) ... tôi thì đứng giờ hai tay lên cứ miệng lầm nhảm "xin lỗi em hồng có ý đầu anh ăn cướp ... đưa nào tôi đạp xe em huhu" ... Công nhận 2 thằng này vừa nhanh tay thắng xe của tụi nó cũng tốt lắm ... chưa kịp dựng xe tôi thì đã tự thắng rồi tự té tự lăn mấy vòng rồi tự ngồi im cho người ta trôi lại ... Còn chủ nhân chiếc xe của chúng ta thì sao ... đang đứng núp sau gốc cây, ngồi im trốn tránh sự đời ... ló cái mặt ra 2 anh cướp thấy thì chắc phải bật mặt ra đường suốt quãng đường còn lại quá ...

Chờ một lúc, đến khi người ta giải 2 tên cướp đi ... đang truy tìm chủ nhân chiếc xe đạp thì tôi mới chịu lò dò bước ra xin lại chiếc xe ... vài cái bắt tay, vài cái vỗ vai ... lấy lý do phải đi thi gấp ... thế là tôi thoát khỏi cái vụ phải lên công an phường ngồi viết giấy ... phù vừa tính rút đi thi lại cảm nhận được sát khí nặng nề hơn sau lưng ... hix trời hồng lẽ 2 thằng này tôi có đồng bọn và đang chuẩn bị nhận diện là làm thật cái thằng đạp xe ra đường sao ... Thôi rồi ... tôi lăm bằm chữ thẳng thánh thần nào xui khiến cái chân của tôi làm liều như vậy ...

– Liều quá ha ... bộ thích lo chuyện bao đồng lắm hả

Một giọng con gái nghe quen quen vắng vắng bên tai ... quay lại từ từ ... tôi nhận ra vì sao có sát khí rồi ... Nhỏ Hân đứng lù lù sau lưng tôi, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt này, cái miệng này và giọng nói này làm sao lẫn vào đâu được ... Sáng ra đường không coi giờ nè ... xui quá gặp chị 2 này ở đây mà không có nhỏ Thy bên cạnh làm sao bảo đảm toàn vẹn thân thể bây giờ ... Tôi ngập ngừng gãi gãi đầu ...

– Đi đâu mà lang thang ở đây đây

– Ờ ... ờ ... đi đi dạo (lí do củ chuối ... có thằng nào điên đi dạo giữa trời nắng chang chang thế này không trời)

– Vậy rảnh hả ... kiếm quán nào ngồi chờ tui chút đi

– Chờ chi

– Chờ tui lên công an chút

Oh men ... không có chơi đi mếc à ... tôi là tôi hông có thích lên công an ngồi viết giấy đề 2 thằng cướp tôi nhìn mặt đâu hen ... coi vậy chứ nhát lắm

– Lên đó chi ... hix hix

– Lên lấy cái túi xách chứ chi

– Hà hà túi xách nào

– Túi xách của chị tui bị cướp đó

– Vẫn vẫn chưa hiểu lắm

Hix coi kiu đạo diễn cắt cảnh này đi ngen ... đâu ra cái cảnh quay trùng hợp tới vậy hả trời ... đang đi mua quần áo chứ có phải đi đóng phim đâu mà trùng hợp gặp người quen trong trường hợp này vậy nè ... đau tim thiệt ... Nhưng đạo diễn tôi có chịu cắt đâu, tiếng nhỏ Hân vẫn rõ ràng rành mạch bên tai tôi

– Chị tui đi mua đồ về gì giựt túi xách ... tui nghe ầm ầm ngoài này mới đi ra coi thì gặp mấy người đó ... đi lang thang đâu qua tới bên này vậy. Khu nhà tui hay bị giựt đồ lắm

Tôi ngơ ngác nhìn quanh ... mèn ơi ... hồng lẽ sáng giờ đạp xe đi vòng vòng, thấy đường nào đẹp là quẹo vào chạy theo quán tính mà lang thang tuốt qua gần nhà nhỏ Hân luôn sao ... nhìn kỹ lại cái hẻm thì đúng rồi, hôm trước có đi qua đây để đưa nhỏ về nè.

– Vô quán nước chỗ đó ngồi chờ tí nha ... tui chờ chị tui lên phường cái về liền.

Không thèm nghe tôi trả lời nhỏ Hân quay lưng lên xe chạy vòng qua bên kia đường chờ chị nhỏ đi ... Tôi đứng lại một mình ... thôi kệ đi này giờ cũng khát nước, lúc này tim đập mạnh, chân run vì vụ cướp nên người yếu đuối, phải tiếp nước mới được ... Tôi dắt xe qua đường kìm quán nước xa xa chỗ nhỏ Hân chỉ rồi ngồi xuống kiu 1 chai sting đầu uống cho đã khát ...

Gần hết chai nước thì nhỏ vừa về tới. Mọi khi make up, ăn mặc đẹp nên nhìn thấy xa lạ, giờ chắc đang ở nhà nên mặc đồ bộ nên nhìn cũng dễ thương, không có già dặn như lúc tôi gặp. Kéo ghế ngồi xuống ... hix đúng là model ... ngồi cái tướng cũng khác người, cái quán ven đường, ghế nhựa lùn xịt mà cũng ngồi tẻo chân một bên, nhờ vậy mới thấy được đường cong trên người của nhỏ ... chắc ... cũng đẹp ... khả khả không bằng Thy của tôi thôi. (oh men ... sao giờ gặp ai cũng đem nhỏ Thy ra so sánh hết vậy trời ... hại não quá)

– Đi đâu qua tuốt bên này dạ ... vợ con đâu mà lang thang một mình đây

– Vợ con nào

– Thì con Thy đó, hôm nay sao được thả rông ra đường rồi

Ồ cái con này ... chắc ăn chai vô đầu quá ... nói chuyện cứ như tôi là con gì ... giờ được thả rông không bằng

– Đi Nha Trang thăm ngoại bệnh rồi

– Lúc này đi đâu hồi này giờ hồng nói

– Ờ đi kiếm mua đồ

– Mua đồ chi – không lẽ mua về đốt chơi má

– Ở 20-11 bị diễn văn nghệ ... giờ đi kiểm đồ mua mặc diễn

– Chà chà ... mặt vậy cũng diễn văn nghệ nửa hả

– Hix ... cô ép ... không cãi được

– Rùi mua được chưa ... thôi khỏi trả lời nhìn cái mặt là biết chưa mua được rồi chứ gì

Tôi thờ dài ... lạy trời cho con mau thoát khỏi cuộc nói chuyện này ... nói 1 hồi chắc nổi điên lên tôi đề nhỏ này ra làm gì thì tôi chưa biết à ... từ từ tính =)) ... Ngắm nghĩ 1 hồi nhỏ đứng dậy đi ra xe

– Ngồi chờ chút ... đừng có đi á ... không tui giết con Thy cho mấy người vừa lòng.

Sax ... quá đáng ... cha chả nhỏ này ... uy hiếp tinh thần tôi thì thôi đi, còn dám dọa giết Thy của tôi nữa chứ ... giết đi rồi lấy thân ra đền nhá == ... Bực mình ... kiu thêm chai sting nửa uống cho đã ... Phải chờ thôi chứ biết sao giờ ... không nhỏ Thy bị giết lấy ai ngủ chung với tôi nữa. chưa mần ăn gì được mờ-”

Ngồi ngáp lên ngáp xuống đủ kiểu cuối cùng nhỏ Hân cũng xuất hiện trở lại ... thì ra chạy đi thay quần áo ... hix tự nhiên thay đồ chi không biết. Mà công nhận thay đồ khác, make up lên cái nhìn đẹp hẳn lên, chẳng còn cái nét dễ thương bình thường như lúc mặc đồ ở nhà nữa. Nhỏ Hân giờ mặc 1 chiếc quần màu xanh lá ôm sát người và cái áo trắng rộng rộng có điểm hoa màu hồng ... Ngồi xuống trước mặt tôi nhỏ nói cứ như ra lệnh ấy

– Gửi xe ở đây đi ... đi chung với tui ... lựa đồ dùm cho ... nhìn mặt ngơ ngơ vậy bít gì mà mua ... nhanh đi ... nắng mún chết nè

Tôi ngồi ngơ ngác ... trời đất ... đau ra đòi đi theo mua đồ nữa nè trời ... hix ơ vậy thì đỡ, tự nhiên có người giúp tôi mua quần áo ... dù sao nhỏ cũng là con gái, dử dử vậy chứ óc thâm mỹ chắc hông có vấn đề gì ngoại trừ cái vụ chê tôi xấu ... giờ tôi đi một mình chắc tới chiều cũng tay không đi về luôn à ... Tính tiền 2 chai nước, tôi xách xe vào gửi chủ quán với tiếng nói của nhỏ ... chắc người quen ... xong tôi đi ra ngoài, nhỏ Hân đang ngồi phía sau xe nhìn tôi khó chịu

– Nhanh đi ... nắng đen thui lun giờ.

– Thì từ từ ...

Tôi leo lên xe để máy phóng đi ... Theo lời nhỏ Hân ... tôi chạy vòng vòng mấy con đường có nhiều shop quần áo ... Tìm được một shop khá đẹp ... 2 đứa đi vào lựa đồ ... nói là 2 chứ nhiệm vụ của tôi chỉ là đi theo sau lưng, nhỏ Hân mãi mê chọn đồ ... bắt tôi mặc tới mặc lui cả chục lần mới chịu gật đầu ... được một cái áo muốn nhũn nào ... con gái đúng là khó tính trong mấy vụ mua sắm này ... 10 nắng thì cũng hết 9 nắng như nhỏ ... được áo ... kể đến là chọn quần ... có vẻ nhanh hơn chọn áo ... xong ... nhỏ bắt tôi vào phòng mặc cả bộ cho nhỏ xem ... Bước ra ngoài ... nhỏ nhìn tôi cười ...

– Đẹp đó ... thấy tài tui chưa

Tôi gật gật đầu xoay qua xoay lại tự nhìn mình. Quay ra thì nhỏ đã đi thẳng ra ngoài xe ngồi đợi. Tôi trở vào thay đồ ra đưa cho nhân viên gói lại rồi tình tiền thì nhỏ nhân viên cười

– Dạ bạn gái anh thanh toán rồi ạ ...

– Sao em ... bạn gái nào

Nhỏ nhân viên cười chỉ tay ra ngoài cửa chỗ nhỏ Hân ngồi ... @@ Đứng hình cả phút ... tôi mới tần ngần đi ra cửa ... nhìn nhỏ thắc mắc ... Chưa kịp nói nên lời thì nhỏ nhăn mặt

– Tính đứng tới tới lun hả ... bộ quần áo đó ... coi như thưởng công vụ hùi này ... được chưa ... giờ chờ tui đi uống trà sữa đi

– Há há ... trà sữa ...

– Chứ muốn sao ... mua đồ dùm ... giờ không cho người ta uống nước hả.

Tôi bật cười ...

– Ừ ... rồi thì đi làm gì dử vậy ...

Vào trà sữa ... tôi ngồi phịch xuống ghế nằm dài ra ... lần nào vào trà sữa có máy lạnh người cũng phê tới óc hết chỉ muốn nằm ngủ thôi.

– Người gì vô duyên ... chưa gì hết nằm dài ra rồi ... uống gì kiu kia

Tôi lại cầm cái quyển menu lật qua lật lại cho có lệ rồi kiu ...

– Cho mình một trà sữa kiki gì đó ...

Hình như tôi kiu trà sữa có gì đó mắc cười lắm sao mà thấy thằng phục vụ với nhỏ Hân bật miệng cười ... quê à ... nhớ man mán hum trước nhỏ Thy gọi món đó cho tôi giờ kiu đại chứ bít gì đâu ...

– Đồ khủng trà sữa nào kiki ... hihi ... anh cho em 1 trà sữa hương kiwi với 1 hương táo bỏ thạch trân châu đầy đủ nha.

Nghe xong tôi thờ phì ... à thì ra là kiwi chứ không phải kiki ... chà ... suýt tí là thằng phục vụ tôi lấy li trà sữa pha với tiết canh cún cho tôi uống thì chí nguy=)) ... Nhỏ vẫn không thôi cười ... thiệt tình ... tự nhiên cái làm trò hề cho nhỏ cười à ... quê dễ sợ ... Tôi không dám nói gì nữa ... nằm dài ra nhắm mắt hưởng thụ cái máy lạnh.

– Tự nhiên trả tiền quần áo chi dzậy ...

– Uhm ... khỏi lo ... đợi con Thy về tui bắt tôi mua đồ lại bù ...

Bó tay ... thôi kệ ... ai làm gì làm ... đầu tôi giờ chỉ nhớ tới cái máy lạnh thôi ...

– Nè ... yêu con Thy nhiều không

Sax ... tự nhiên hỏi vụ này chi má

– Ờ ờ

– Trả lời ngập ngừng ... haizz con trai mấy người ... tính quen qua đường chứ gì ...

– Ờ ờ

Tôi mỉm cười ... chẳng trả lời chẳng giải thích chi ... tính tôi vậy.

– Bộ lúc nào ... cũng im im bất cần như vậy hả ... haizz vậy mà con Thy nó yêu mấy người cũng lạ thiệt ... mà nhìn người nhỏ xú vậy ... cũng liều thiệt ... coi chừng mai một thiệt thòi về mình đó ghen ... haizz

Và hình ảnh quen thuộc lại diễn ra ... một người nói, còn một người thì nằm im gật gù hoặc chỉ trả lời cho có ... Tôi luôn vậy, rất dờ dẫm chuyện ... tôi chỉ giỏi lắng nghe thôi. Nhỏ Hân cũng chịu khó nói thiệt, ngồi nói vu vơ tùm lùm chuyện, kể tùm lùm về nhỏ với Thy ... cứ như vậy ... 2 tiếng đồng hồ trôi qua ... chắc cũng đến lúc về ... nên tôi ngồi thẳng lại, chống tay lên bàn ngồi nhìn nhỏ Hân. Công nhân khả năng nói chuyện của nhỏ siêu thiệt ... nhưng trong lời nói nhỏ ... có điều gì đó buồn buồn ... có lẽ cô gái này cũng mang nhiều tâm sự lắm đây ... ừ cũng phải thôi, nghe nhỏ nói hôm trước là mới chia tay người yêu mà ... Phù ... một óc thiệt ...

– Chừng nào diễn

– Tối mai ...

– Diễn ở đâu

– Ừ bên cơ sở chính Q10 ấy ...

– Vậy à ... mấy giờ ... coi bữa đó tui rảnh tui đi xem

– 7h ... ở số “...” ... hix thôi đi chi ... diễn có chút xong liền ... có gì đâu mà coi

– Kệ tui ... để coi hứng thì tui ghé coi ... không thui ... được chưa ... hông ai chọc mấy người đâu ... vậy hen.

Phù ... lại một óc nữa ... hix kiểu này dừng khí đâu mà đứng hát trên sân khấu chứ ... nhỏ nghe xong ... về kể lại cho cái đám bạn nhiều chuyện của nhỏ Hân thì ... đúng là ... trốn luôn quá ... Cái cảnh một óc này cuối cùng cũng kết thúc ... Nhỏ cũng chịu về để đi công chuyện gì đó ... Chờ nhỏ về nhà xong, tôi lấy xe đạp cộc cạch về nhà ... lúc đi thì thành thạo đường nào cũng đi được, lúc về thì đi lạc, hỏi đường về nhà muốn rá họng ... Nằm nghỉ được chút rồi chạy qua quán làm. Mấy nay lo tùm lùm chuyện chưa có thực hiện cái tưởng trang trí lại quán hôm trước nói với ông chủ nữa. Qua cái 20-11 này rồi bắt tay làm luôn cho xong.

Quán đã có một lượng khách biết đến nhất định cho nên càng ngày càng đông khách, nhất là vào các buổi tối cho nên công việc cũng nhiều, ít có cơ hội để nhìn ngắm người này người nọ hơn. Cũng chẳng có ai để tôi nhìn nữa vì nhỏ Thy hông có ở đây. Hôm nay thứ 7, khách đông, chủ yếu là các cặp tình nhân hẹn hò ... nhưng hôm nay cũng có MU đá ... vậy là vừa đóng cửa quán tôi phi xe nhanh về tắm rửa để đi coi đá bóng cho kịp ... rù rê mãi mà ông Kha cứ từ chối đây đây ... chắc hẹn hò với em nào chắc lun. Đành đi xem một mình ... Chuẩn bị xách xe đạp đi thì nhỏ Thy gọi

– Đang làm gì dzạ

– Ờ mới làm về ... giờ đi coi đá bóng nè

– Giờ này còn đi coi đá bóng ... tính thức khuya hả

- Uhm ... tuần có trận mà ... ừ ngoại sao rùi
- Hix ngoại nhớ, làm bộ bệnh để em về thăm chứ hồng có bị bệnh
- Uhm ... vậy đỡ lo ... giờ sao chưa ngủ nữa
- Ngủ hồng được ... ngoài này gió lớn ghê
- Ừ mặc ấm vào ...
- Cảm ơn nhiều ... mà coi xong về ngủ liền đó
- Biết rùi ... vậy giờ ngủ đi đừng thức nữa
- Uhm ... nhớ ... nhớ hộp kem quá
- Tự nhiên nhớ hộp kem
- Kệ em ... ngủ ngon ha
- Uhm ... ngủ ngon

Cúp máy ... nhấn 1 tin cho ông lớp trưởng biết tôi mua được quần áo diễn xong tôi dzọt xe chạy ra quán cafe hôm trước để xem bóng đá ... hix trễ hết 10 phút ... thôi cũng còn kịp ... Chọn cái bàn góc ngoài cùng ... Chưa kịp ngồi xuống tôi suýt té xỉu vì nhỏ tiếp viên hôm trước. Mèn ơi tiếp viên quán cafe nhỏ thôi ... vậy mà chơi nguyên bộ váy trắng tinh y như công chúa trong truyền hình ... nhỏ này mà quắt thêm cái bao tay lưới với cái mũ lưới nữa thì hồng khác nào trong phim ... nhìn tôi mà cười tủm tỉm ... làm quá ... Hình như nhỏ biết tôi nhìn nhỏ cười hay sao nên đi lại đứng chắn trước mặt ...

- Sao nhìn chị cười hả nhóc – sax ... chưa gì gọi tôi nhóc ... thấy xưng với mấy người kia toàn kiu anh không mà @@
- Ờ ờ không có gì ... cho xin ly cafe không đường đi
- Hà ... nói lại coi ... cafe không đường thiệt hôn
- Ừ cafe không đường
- Hix đáng ghét sao uống ... bộ bị nghiền cafe hả
- Ờ không ... tại quen ...
- Còn nhỏ mà bày đặt ...

Xong quay lưng đi vô trong ... Ở tiếp viên gì kỳ rứa ... dám nói xấu khách ... uống gì kệ người ta ... bày đặt ý kiến ý cò nữa ... hix ... thôi nể sắc đẹp của nhỏ nên bỏ qua ... hồng chặt chém làm gì cho mệt ... Một lúc sau nhỏ đem cafe ra ... rồi kéo ghế ngồi kế bên tôi luôn. Ở vụ gì vậy nè ... tự nhiên cả đồng chỗ không ngồi ... đầu lại ngồi kế tôi chi không biết. Dám chừng tính kiếm chuyện nữa à ... Thôi ... Mu quan trọng hơn hờ hờ ... Coi chưa được 5 phút nhỏ đã lên tiếng

- Nè nhóc tên gì ... hình như lần trước có lại với cái người đẹp đẹp đúng không
- Sao nhớ hay dzậy
- Ừ tại đó giờ mới thấy có người dẫn theo chị gái đẹp vậy đi coi đá banh nên nhớ mặt nhóc

Oh men ... dẫn theo chị gái luôn =)) ... mai mốt phải bắt nhỏ Thy mang giày búp bê, make up trẻ lên mới được hix hix ... chứ đi đâu ai cũng lầm chị tôi hết vậy thì ức chế lắm

- Uhm ... cũng chịu để ý quá ha
- Chứ sao ... mà hỏi tên sao hồng nói
- Ờ ... gọi là M được rồi
- M hả ... tên gì lạ vậy
- Không biệt danh thui
- Sao không cho chị biết tên thiệt
- Ừ ai cũng gọi vậy

– Uhm ... M của doremon hén

– không ... M của từ MONSTER

– Dễ tính ha ... chị tên Mây ... hihi chị sinh năm 92 đó ... còn nhóc

Chà chà ... sinh năm 92 ... mà dám nhàu vô xưng chị ngọt xót ... thôi kệ ... trêu tí cho vui

– À ừ ... chị lớn hơn nhóc tới 2 số ... hix hix ... tên gì nghe ngộ ... ở tuốt trên trời nhỉ

– Hihi chắc vậy ... tên đẹp không

– Ừ đẹp ...

– Mẹ chị là người Ấn Độ đó

– Hà ... thiệt không ...

– Thiệt ... không tin nhìn mắt chị nè ...

Nhỏ vạch mắt cho tôi xem ... ờ giờ mới để ý, nhỏ có khuôn mặt tròn, sống mũi cao, đôi mắt to tròn màu nâu (lúc sau gặp bạn ngày mới thấy còn lúc đó chỉ thấy màu đen, ban đêm mà)

– Ừ mắt to thiệt ...

– Đẹp hôn

– Đẹp được hôn chị ha

– Không dám đâu ... chị hỏi là đẹp không – nhỏ cốc vào đầu tôi 1 cái.

– Ừ ... ai bâu hỏi không rõ ràng ... ủa rùi chị có biết tiếng Ấn không

– Hi hi không

– Sao vậy

– Chị sống ở VN từ nhỏ mà ... quê chị ở An Giang đó

– Hèn gì nói tiếng Việt giọng miền Tây

– Ừ ... mẹ chị mất sớm bởi vậy chị hông được học tiếng Ấn ... nhưng nghe ba nói mẹ cũng toàn nói tiếng Anh không à

– Sao ba chị quen được mẹ chị hay dzậy

– Ba chị làm trên tàu chở hàng qua Ấn đó nhóc

– A ... ra ba chị là thủy thủ ... thích hen

– Uhm ... cũng buồn lắm ... ba đi suốt nên gửi chị ở với dì nè

– Vậy sao

– Hi ... quán này là của dì chị đó ...

– Hèn gì ...

– Hèn gì sao ...

– Hèn gì thấy mấy chị kia mặc đồng phục còn chị cũng phụ quán cafe nhỏ mà mặc đồ nổi quá ... như công chúa

– Hihi chị thích mặc đồ này lắm ... đẹp hôn

– Đẹp được hôn hả

– Không phải ... là đẹp không ... chọc chị hoài nha

– Ai bâu nói không rõ ràng chi

– Biết rồi mai mốt chị phải đề phòng nhóc mới được

Nhỏ Mây cười tươi ... mắt nhỏ thực sự đẹp, phát hiện nhỏ cười có hai cái má lúm đồng tiền rất duyên ... Chẳng hiểu sao tự nhiên tôi nói chuyện vui vẻ với nhỏ Mây nhanh chóng như vậy, khác với tính cách của tôi ngày thường ... có lẽ tôi cảm thấy thú vị kể từ khi nhỏ Mây giới thiệu nhỏ có dòng máu người Ấn, dù sao trò chuyện với một người có dòng máu nước ngoài ... cũng có một điều gì đó kích thích và thú vị.

– Mà hỏi nè sao chị dám nói chuyện vui vẻ với người lạ vậy

– Hihi tại chị thấy mặt nhóc hiền với dễ thương, hồng như mấy người hay lại quán chị coi đá banh ... thấy dừ dừ dê dê sao sao ấy, với mấy chú lớn tuổi, mấy người đi làm rồi không à hồng có người nhỏ nhỏ bằng chị lắm ... lâu lâu mới thấy con nít đi coi đá banh khuya đó

Sax ... lí do nghe muốn tự ái ... mặt tôi hơi non chút thôi chứ đâu tới nỗi bị phán là con nít chứ trời.nói cũng đúng, quán này nhìn kỹ lại có mình tôi trẻ nhất, còn lại toàn mấy chú lớn lớn tuổi ngồi coi không à.

– Hix bộ không sợ nhóc là người lạ ... cũng dê hả

– Haha mặt nhóc ngố muốn chết dê gì nổi ... mặt búng ra sữa luôn kìa

– Hix mặt người ta vậy mà chê hoài

– Hihi hồng có chê ... chị nói thiệt mà ... nhóc mới chuyển lại ở gần đây hả

– Ủ ừ ... nhóc mới chuyển lên đây

– Hihi vậy vui rồi ... vậy mai mốt rảnh ra chơi với chị ... ở đây toàn mấy người lớn tuổi hơn nói chuyện hồng thích miếng nào

– Ủ rảnh nhóc ra

Tội nghiệp ... mẹ mất, ba thì toàn đi xa, hồng được ở với gia đình mà xung quanh thì toàn là người lớn tuổi ... chắc nhỏ Mây ít có bạn bè lắm ... Cũng vui ... tự nhiên có một cô bạn mang dòng máu nước ngoài, lai Ấn thì đâu có nhiều ... Tôi muốn xin số điện thoại của nhỏ Mây để nhắn chơi ... nhưng còn ngại ... mới quen mà biết ngta có chịu cho tôi số không ... thôi kệ từ từ tính sau ... nhà gần mà lo gì.

– Chị hồng đi học hả

– Ủ chị nghỉ học rồi ... đang chờ ba đi chuyển này về rồi cho chị học tiếng Anh để qua đó ở luôn với ngoại.

– Uhm ... vậy chị sắp đi xa luôn rồi

– Ủ ... mà hồng sao đâu, ba chị nói đi qua đi lại thăm người thân được, tàu ba chị làm chạy suốt từ đó qua đây mà.

– Thích nhĩ ... có gì dẫn nhóc theo lên tàu qua đó chơi với hen

– Hihi dám đi hôn ... ý quên không – haha có tiến bộ biết cảnh giác với tôi rồi

– Đi tốt ... sợ gì ... không lẽ chị bắt nhóc bán lun bên đó

– Bắt luôn ...

– ... rồi chơi lun ... dám bắt thì nhóc dám đi ... nhớ nuôi nhóc ghen ...

– Hihi không có đâu ... bắt làm thịt thì có ...

– Trời ... mặc đồ như công chúa mà không ngờ là phù thủy sao trời ...

– A dám nói ngta là phù thủy hả ... ỳnh chết lun bị giờ

– A ... đau nha ... nhột mà đánh hay cù lét vậy trời

– Cho chết luôn cho nghỉ coi đá banh luôn

Sax ... chết cha ... lo mê nói chuyện với nhỏ ... huhu hết hiệp luôn rồi trời ơi ...

– Chết ... hix tại chị đó nãy giờ hồng coi được gì hết

– Haha cho đáng đời ... thôi ngồi im coi đi chị đi tính tiền nước cho khách để chút nghỉ đá người ta về hồng biết ai để tính tiền

– Uhm ... vậy đi đi ... mà tính tiền nhóc luôn nè

– Đây ... nhóc là bạn chị được ưu tiên tính tiền gấp đôi ha

– Huhu ... ác quá ... nè lấy đi

– Plè ... giỡn mà ...

Nhỏ Mây đi vào trong thu tiền nước cùng với mấy đứa phục vụ khác ... Càng nhìn càng mắc cười ... giữa quán chơi nguyên bộ đồ nổi quá nổi ... trắng tinh luôn ... Một người bạn nữa ... và may mắn ... lại là 1 cô bé thân thiện.

Tính tiền xong ... nhỏ Mây đi vòng vòng mấy bàn xung quanh ngồi nói chuyện cho có lệ giống mấy đứa tiếp viên khác rồi quay trở lại bàn tôi 8 chuyện ... lại đành có lỗi với MU ... ngay lần đầu tiên đã dụ tôi nói chuyện được nhiều ... tính ra số chữ tôi nói với nhỏ Mây hôm nay bằng số chữ tôi với Thy nói cả thời gian qua ấy nhỉ) ... Lại so sánh với nhỏ Thy ... hix sao dạo này lúc nào cũng đem nhỏ Thy ra so sánh hết nè trời.

Cuối cùng cũng kết thúc trận đấu ... MU thắng. Ôn trời, không chắc tôi cảm thấy tội lỗi ghê gớm lắm vì mê Mây bỏ Mu ... Tôi đứng dậy tính ra về thì nhỏ Mây chạy lại nói

– Nhóc cho chị mượn điện thoại

– Chi

– Thì cho mượn đi ... nhanh chị phải đẹp quán nữa

– Uhm nè

Nhỏ Mây cầm điện thoại tôi nhá qua máy của nhỏ xong cười tươi khoe 2 cái má lúm đồng tiền và đôi mắt to tròn ...

– Về đi

– Uhm ... ngủ ngon ha

– Nhóc cũng vậy ^^

Tôi đi bộ từ từ về nhà ... hôm nay là một ngày khá đặc biệt ... ngày đầu tiên nhỏ Thy xa Sài Gòn ... và cũng là ngày có nhiều sự kiện diễn ra với tôi ... Về nhà tôi kéo cái hộp kem trông có ba lá của nhỏ Thy ra ngồi ngắm ... biết là phiền thiệt nhưng vẫn thích ngắm ... trong lòng tôi ... có lẽ vị trí của Thy dường như đang dần định hình rõ ràng ... từng chút từng chút một. Có lẽ vì vậy mà tôi đã cởi mở hơn với mọi người, trò chuyện nhiều hơn với những người tôi gặp trong ngày ... âu cũng là một điều tốt nhỉ)

“Em à giờ thì anh nhớ rồi ... anh phát hiện ra mình yêu em có lẽ là vào ngày này nè ... ngày đầu tiên anh không nhìn thấy em, ngày đầu tiên em không xuất hiện trước mặt anh ... không biết nữa chắc vậy đó ... trả lời được câu hỏi bao năm qua rồi đó nha, có quá muộn không em? và ... em có đọc được dòng chữ này không em ... có lẽ là không rồi”

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Phần 22

Ngồi nhìn ngắm đã ... chợt có tin nhắn của số máy lạ ... nhưng tôi cũng đoán ra là ai:

“coc coc co nhoc M o do không hih ngu chua”

“chỉ roi may ha nhoc chua ngu dau” (sub: chị roi mây hả, nhóc chưa ngủ đâu:3)

“hu dau ra chỉ roi mây nua dza may thui nha. đang làm gì”

“không làm gì chuan bi đi ngu thôi.làm met không sao chua ngu nua”.”

”uhm met, gio đang nam nghe nhạc cho de ngu ne, mai nhoc ranh không, co ra coi da banh không”

“mai ha dau co doi nhoc thích dau chac không ra dau”

“bun vay ra đi ngoi chơi voi chi, lam voi may ong kia nc chan mun chet”

“uhm de coi ... neu lam xong som nhoc ra chơi chut rui ve”

“uhm vay hen co gi mai nt chi biet nhoc ngu ngon”

“chi ngu ngon”

Haha cô bé này ... xưng chị hồn nhiên luôn ... kệ cho làm chị ... từ từ mai mốt hả cho nhỏ biết sự thật bảo đảm có chuyện vui kaka. Khuya rồi ... tôi nằm xuống ngủ để mai còn tranh thủ qua quán làm bù buổi sáng để tôi đi diễn văn nghệ nữa ...

Sáng chủ nhật ... bắt đầu ngày mới bằng cuộc gọi của chị. Vừa bắt máy đã nghe tiếng oang oanh

– Nhoc nhoc dậy đi dậy đi

– Thì dậy nè sáng sớm la dzữ

– Gọi mấy lần mới chịu dậy ngủ nướng thấy sợ

– Ờ tối qua thức hơi khuya.đầu được dậy sớm vậy trời ... bữa nay chắc mưa quá

– Hihi tại chủ nhật chứ bộ dậy tập thể dục

– Giỏi ... cả năm tập được ngày chứ gì

– Xí ... chị chăm tập lắm nghen ... đúng có xỏ xiên

– Chăm gì sáng nào nhắn tin cũng có người la để người ta ngủ đừng có phá

– Cái đó khác ... giờ khác mừ

– Ừ ... thì khác ... tập nhieu vào không mập ú ừ ừ đó

– Sáng sớm trù ẻo người ta hoài nha nhox con. Nè nè tối nay nhox làm gì không đi ăn KFC với chị đi ... rừ Phong nữa

– Tối hả ... tôi mắc diễn văn nghệ trong trường ...

– A diễn văn nghệ hả ... nhox con có hát nữa hả ... hihi cho chị coi nhox hát với với

– Thôi cho nhox xin ... lên hát mấy câu cho có ... hix coi chi ... mắc cỡ hát sao được

– Hihi nhóc con biết mắc cỡ nữa hen kệ nhóc chị vẫn thích coi ... chị muốn coi

– Trời ... thui bữa khác hát cho nghe chứ giờ diễn sơ sơ có mấy câu à ...

– Đây là lệnh!Hừ hừ

Thôi xong ... lệnh thì hết cãi rồi ... dành cho chị địa chỉ với time rồi ngâm ngùi cúp máy ... Vừa cúp máy thì nhỏ Thy gọi ... cỡ này điện thoại trở nên bận rộn thiệt

– Nghe nè

– Sao gọi nãy giờ hông được

– Ừ, chị gọi

– Anh ăn sáng chưa

– Chưa

– Anh có đi làm không

– Ừ giờ chuẩn bị đi làm nè

– Ủa sao làm giờ này

– Làm bù để chiều đi diễn văn nghệ 20-11

- Uhm ... vậy mà em hông được coi
- Thui có gì đâu coi. Hát có mấy chữ rùi xong à. Đang làm gì
- Em đang đi dạo ngoài biển nè
- Vui không
- Không vui
- Ở chơi với ngoại mà không vui gì
- Thì cũng vui ... mà tại nhớ ... nhớ hộp kem
- Lại nhớ hộp kem ...
- Ừ ... anh tưới nước chưa
- Tưới rồi
- Anh nhớ cho nó ra nắng chút nha
- Ừ nhớ mà. Ừ hôm qua đi mua đồ diễn có gặp Hân đó
- Vậy hả ... sao gặp được hay dạ
- Ai biết chạy đại ai ngờ lạc qua đường gần nhà Hân
- Hihi đồ ngốc mua bản đồ đi
- Thôi kệ chạy lung tung mau nhớ hơn
- Chiều anh diễn ở đâu
- Bên Q10
- Rùi anh đi bằng gì
- Chắc đi xe bus
- Uhm ... chừng nào em về anh nhớ hát lại cho em nghe nha
- Ừ ... thì về đi hát cho nghe
- Hihi ... anh ăn sáng đi. Giờ em cũng về đi lễ với ngoại
- Ừ
- Bye anh
- Ừ

Tôi im lặng thay đồ đóng cửa đi qua quán làm việc ... Lâu lắm rồi mới có cảm giác muốn được im lặng mỉm cười suy nghĩ về một người nào đó ... Những ngày tháng đầu ở Sài Gòn ... thật nhộn nhịp ... trong lớp mọi thứ im lặng bao nhiêu thì cuộc sống bên ngoài lớp của tôi lại nhộn nhịp bấy nhiêu với thật nhiều sự kiện, thật nhiều người tôi được gặp và cũng thật nhiều những điều kỳ lạ.

Làm việc cả ngày, cuối cùng cũng đến giờ tập trung qua cơ sở chính để tham gia văn nghệ. Sinh viên mới nên đưa nào cũng háo hức hết, rất đông thành viên lớp kéo qua để thị uy sức mạnh của khóa đầu tiên trường tuyển hơn trăm người cho ngành học của tôi. Ai tụ tập thì tụ tập, còn tôi thì lẳng lặng 1 mình đi xe bus lên cơ sở chính theo hướng dẫn của anh bạn làm chung ... Tôi không rành đường nên đành bắt xe đi lên tận Bến Thành, xong mới bắt thêm một chuyến để về cơ sở chính trường tôi ... vật lộn với đường Sài Gòn đông nghẹt người ... cuối cùng tôi cũng tới được chỗ diễn văn nghệ lúc 6h30. Cũng còn kịp nữa tiếng. Xung quanh tôi ai cũng rạng rỡ, ai cũng đồ đẹp, trang phục này nọ để múa hát. Tôi mặc bộ quần áo của nhỏ Hân chọn tuy giản dị nhưng có vẻ vừa phải, hộp đồ diễn bài hát tôi tính hát và cũng thuận tiện để mặc đi chơi bình thường ... Đang đi lo ngơ thì thấy nhỏ Hân ngồi 1 đồng trên ghế đá, tách biệt hẳn với tất cả ... hix hix la có hứng mới đi ... ai ngờ tới còn sớm hơn nhân vật chính nữa ... Thật khó hiểu. Tôi tiến lại chỗ nhỏ Hân ngồi xuống bên cạnh

- Sao ... tới sớm vậy

– Ở nhà bùn ... lang thang lên đây luôn. Mọi người chuẩn bị đông vui quá ha

– Ừ ...

– Đâu đứng dậy coi coi ...

Nhỏ kéo tôi đứng dậy xoay người tôi vòng vòng ... rồi kéo tôi ngồi xuống lại.

– Ngồi đây make up cho ...

– Hà ... thôi thôi ... con trai mà make up gì ...

– Đồ khủng ... lên sân khấu hồng make up sao đẹp ...

– Thôi mà ... để vậy được rồi ... con trai đánh son phấn ... hix hix kỳ lắm

– Có gì đâu ... nhìn xung quanh đi ... ai mà hồng make up nhẹ để sáng sân khấu

Tôi quay người nhìn quanh ... đứng rồi ... mấy thằng con trai lớp tôi cũng đang bị ép vô góc đề ra make up la um sum trong kia ...

– Bộ ... phải make up mới được hả

– Nói nhieu quá ... ngồi yên coi

Vậy là tôi đành ngồi im ru ... hix trời à sao lần nào dính tới văn nghệ tôi cũng bị dính tới vụ son phấn này hết nè trời ... Nhỏ Hân ngồi chăm chú lúi đống son phấn của nhỏ ra make up cho tôi. Mặt nhỏ kê sát lại người tôi, hơi thở nhẹ nhàng khiến tôi cảm thấy có gì đó xao xuyến ... giờ nhìn kỹ lại nhỏ cũng đẹp đó chứ chỉ có điều nhỏ hay make up đậm làm mặt nhỏ có vẻ già dặn hơn so với tuổi của nhỏ ... mai mốt 1 ngày đẹp trời nào đó phải góp ý mới được ... Tô son trét phấn cả buổi trời nhỏ mới chịu thả tôi ra ... Đi vòng vòng lại tụ họp với đám diễn chung ... con nhỏ phốp phong trào lỏi tôi lại

– Nè M lại đây make up cho nè ... ơ ơ ... ai make up cho đẹp vậy

– Bạn gái nó chứ ai ngồi 1 đồng kia

Thằng âm binh nào tài lanh chỉ tay về phía nhỏ Hân

– Trời sướng ha ... đi diễn văn nghệ cũng có người hộ tống nữa ... cán bộ có khác ...

Tôi chẳng quan tâm. Đi vòng vào căn-tin mua 2 ly sting mang ra chỗ nhỏ Hân ngồi

– Nè uống nước đi

Nhỏ Hân nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên

– Đang mơ hả ta ... bữa nay sao được ga-lăng tự giác vậy nè ...

– Ờ ... thì uống đi ... diễn rồi kia

Tôi chỉ tay về phía sân khấu. Buổi biểu diễn đã bắt đầu. Tôi với nhỏ Hân vẫn ngồi im một chỗ để coi từ xa ... Sân trường như vỡ tung bởi những tiếng reo hò, cổ vũ của sinh viên ... thi thoảng tôi nhìn quanh để tìm coi chị với anh Phong có vào không ... hình như hồng thấy. Chắc chị với anh Phong không vào rồi, vậy đỡ ... khỏi phải bị áp lực.

MC giới thiệu tiết mục của tôi ... chết cha ... vậy là ba chân bốn cẳng chạy lại sân khấu ... thực ra chẳng có gì quá áp lực vì tôi cũng quen diễn trên sân khấu, có điều tự nhiên nhỏ Hân đứng xem nên làm tôi thấy hơi run ... nhìn quanh xuống dưới ... trời ơi ... chị của tôi với anh Phong đang đứng 1 cục trong góc đưa tay vẫy vẫy cổ vũ tôi kìa ... hix hix trời ơi cho con đứng khi để bớt rung ... hát có 4-5 câu thôi mà hix hix. Bài hát vang lên ... giai điệu quen thuộc của ca khúc “những nụ cười trở lại” ... thực ra tôi chỉ hát 1 đoạn trong toàn bài hát, hát đôi với một nhỏ khá xinh ... mỗi tội hôm nay ăn gian mang giày cao gót nên cao hơn tôi ... hix ... đúng là bị dim hàng mọi lúc mọi nơi mà ... hát xong ... may qua hồng bị quên lời ... nhất là lúc hát nhìn về phía chị ... chị le lưỡi trên ... thiếu điều muốn bỏ mic luôn.

Tôi chạy xuống ... nhưng không thể chen nổi từ sân khấu ra chỗ chị với anh Phong nhanh được vì lúc này đám cổ động viên quá khích đang ủa lại gần sân khấu để tranh giành hoa do lớp tôi thả xuống dưới tạo hiệu ứng ... Đến khi chen được chỗ đó thì chị đã không còn ở đó nữa ... tìm kiếm xung quanh ... vẫn không có ... chợt nhận được tin nhắn: “học ra ngoại công trường đi”

Tôi chạy ào ra cổng không quên quay lại nói với nhỏ Hân đang ngồi ghế đá:

– Chờ chút nha

Ra đến cổng chị và anh Phong đang ngồi trong xe đậu trên vỉa hè cách trường một khoảng. Ngồi vô xe chị trên liền

– Nhìn cái mặt ca sĩ nhóc con ngố thấy sợ

– Hix ... run muốn chết còn le lưỡi chọc nhox nửa ... mún gì ...

Tôi đưa tay捏 cái mũi đang nghinh nghinh ra với tôi

– Em hát hay đó M ... ít nhất hơn bà cô này...

– Xí ai bà cô hà tên tài xế kia ... ngồi im nha ...

– Rồi rồi ... Phong im

– Ủa sao 2 người ra đây chi vậy...

– Uhm ... ở đó nhieu người cứ nhìn hoài ngại nên chị bắt Phong ra đây liền đó

– Ừ ... ai bủ 2 người nổi quá chi

– Hihi chị nữ hoàng của nhóc con mà ... tại chị đẹp đó...

– Trời ... tự tin thấy sợ lun

– Kệ chị nha ...

– Rùi giờ sao ... anh chị tính làm gì...

– Uhm ... chị phải về nè ... chán ghê lun ... mami call kiu về

– Vậy hả ... thui bữa khác ... tại hum nay nhox sợ tụi lớp nhox hông chịu thả nhox đi nửa nè

– Ừ hen ... vậy bữa khác chị với Phong rù nhox đi chơi hen hen ... lâu rùi hông được đi chơi đó

– Uhm ... khi nào rảnh nói nhox biết

– Thui chị về nhox vào trong đi ... ủa mà chút về bằng gì ... hay chút Phong qua chở nhox M về đi Phong

– Cũng được ... em chờ anh đưa Phuong về đã – anh Phong quay đầu lại nói

– Thôi thôi vậy mất công lắm ... có gì nhox quá giang mấy đứa trong lớp cũng được mà ... hông sao đâu

– Thiệt không ... uhm vậy cũng được có gì call chị nha ... chị bắt tài xế điên điên kia qua chở nhox về ... hihi

– Ai điên hả cô kia ... tui cho đi bộ về à

– Hứ hứ dám không ... ta là nữ hoàng 2 người không có quyền cãi ...

Chóng mặt với chị ... lúc nào cũng thích làm nữ hoàng, lúc nào cũng như con nít ... ít nhất là trước mặt tôi và anh Phong ... Xe anh Phong đi rồi ... tôi đi trở vào lại gần nhỏ Hân ngồi xuống

– Nè uống đi. Chạy đâu dạ

– À có anh chị bạn lại coi diễn ra chào 1 tiếng

– Uhm ... ủa chiều lên đây bằng gì

– Đi xe bus ...

– Sax ... sao đi xe bus ... đồ khủng

– Sao la nửa trời

– Không la sao được ... giờ còn xe nửa đầu cho mấy người về, hết giờ xe chạy rồi

Sax ... tôi nhìn lại đồng hồ ... mền ơi vụ này tôi hông biết, 9h mất tiêu rồi còn gì ... thôi xong ... hix chắc phải tốn tiền xe ôm về rồi chứ nghe nói lớp tôi đi đủ cặp không có dư xe. Đánh vào vai tôi 1 cái nhỏ Hân cười

– Nhìn cái mặt lo lắng ... ngố chưa từng có ... Chút đi chung xe với tui nè

Ờ hen ... đúng rồi ... nhỏ Hân lên đây một mình mà ... mừng quá tôi quên mất tôi cầm lấy tay nhỏ bắt lia lịa

– Ủ ừ đúng rồi ... hehe cảm ơn nha ...

Nhỏ Hân nhìn tôi mắt tròn xoe ngạc nhiên vì cái hồn nhiên bất tử của tôi ... phù ... đúng là đêm nay tinh thần tôi hơi run vì bị đứng diễn trên sân khấu ... Đang lúng túng vì tự nhiên nắm tay con gái người ta thì chuông điện thoại reo lên cứu tôi bàn thua trông thấy. Là Thy:

– Alo anh diễn xong chưa

– Ủ mới hát xong

– Hihi hay hôn

– Ủ ... tạm ổn ... run muốn chết

– Người lạnh lùng vậy mà cũng run nữa hen

– Sao không ... tại hồng quen mà

– Uhm ... tiếc ghê hồng được thấy tên gốc hát trên sân khấu

– Ai gốc

– Hihi hồng biết ... hỏi chi ... giờ anh về nhà chưa

– Ủ đang chuẩn bị về ở đây ồn quá không thích

– Uhm ... vậy về nhớ ngủ sớm hen

– Biết rồi ... nè cũng đừng thức khuya nha. Ngủ sớm luôn đi

– Uhm ... đang nằm ôm ngoại nè ... chút ngủ liền

– Giữ ấm nhé ... cúp máy nha

– Hihi bye anh ... ngủ ngon

Nghe điện thoại xong tôi ngồi thả mình dựa người vào ghế thờ phỉ ... đúng là căng thẳng thiệt ... hát xong giờ ngồi im ... giữa không khí ồn ào xung quanh ... dù sao tâm lý tôi cũng thoải mái hơn ... Nhỏ Hân ngồi kế bên không làm gì, chỉ im lặng nhìn tôi và uống nước ... được một lúc nhỏ lên tiếng

– Sao rùi hồng coi thi đi về

– Ủ ... cũng được ... thôi về

– Chia khóa nè dẫn xe ra đi.

Tôi dắt xe ra khê nhấn 1 tin nói với nhỏ phó phong trào về trước rồi đi thẳng ra cổng. Lẽ ra tôi phải ở lại để chờ công bố giải thưởng luôn nhưng thôi về sớm để còn nghỉ ngơi, tôi chẳng thích đông người cho lắm với lại đi nhờ nhỏ Hân ... dù gì cũng nên về sớm để nhỏ Hân còn về nhà chứ nhỏ nói đường về nhà nhỏ hay có cướp mà. Ra đến cổng Hân leo lên xe ngồi sau lưng rồi nói nhỏ

– Kiếm gì ăn đi. Đói bụng

Nhỏ nói tôi mới nhớ chiều giờ chưa ăn gì

– Ăn hả ... ăn ở đâu giờ

– Vậy đi ăn KFC nha

– Ở đâu ... hồng biết đường

– Uhm chạy đi chi cho

Làm như đứa con gái nào cũng thích ăn KFC hay sao nhì ... bởi vậy suốt time đó tôi bị đầu độc KFC nên mãi tới giờ ... tự nhiên cũng thích ăn KFC luôn:D ... Ghé qua một quán KFC gần đó tôi rụt rè đi theo nhỏ Hân vào cửa hàng vì đây cũng chỉ mới lần thứ 2 tôi đi ăn KFC, lần đầu tiên tôi đi với chị ... Theo trí nhớ tôi chỉ biết gọi 1 phần combo giống lần trước chị gọi cho tôi, còn nhỏ Hân cũng vậy. Lần này tôi chủ động trả tiền nhưng nhỏ Hân không cho

– Bạn bè chia 2 đi hén ... hồng ai bắt mấy người ga-lăng đâu

Xong nhỏ đi thẳng lên lầu, còn tôi đứng chờ lấy KFC rồi bê lên trên ... Nhỏ chọn một chỗ ngồi sát cửa kính có thể nhìn xuống đường. Sau một hồi vật lộn với cái dao và nĩa mà chẳng ăn được chút gà nào ngoài mấy miếng bột rơi ra ... bực mình tôi sử dụng tuyệt chiêu 5 ngón cho nhanh. Nhỏ Hân vẫn ăn bằng dao nĩa 1 cách thành thạo ... nhìn tôi trề môi

– Đồ ở dơ

Chẳng nói gì tôi im lặng ăn ... công nhận lần này ăn thấy đỡ chán hơn lần đầu tiên chứ gà ở đây làm sao ngon bằng loại gà ở dưới quê của tôi. Ăn trong im lặng và thi thoảng nhỏ Hân chỉ chê bai hay nói một vài điều gì đó vu vơ cho có không khí một tí rồi thôi. Đúng là với tôi chẳng có cuộc hẹn hò nào vui vẻ cả, tất cả đều nhằm chán vì tôi rất dở nói chuyện, những người cảm thấy thân thiết, yêu thương tôi toàn là những người có thời gian tiếp xúc và quan sát tôi lâu dài chứ không phải 1-2 lần mà gây ấn tượng.

Ăn xong tôi và nhỏ Hân đi về phòng trọ của tôi ... nhìn quanh quẩn một hồi nhỏ lên xe tạm biệt tôi về nhà. Đây là người con gái thứ 3 biết nhà trọ của tôi. Một căn trọ tôi may mắn tìm được vì giá trọ khá rẻ mà nhà cũng rộng, giống một căn nhà nhỏ hơn là một phòng trọ ... Mở laptop ra coi phim được 1 tí thì cô chị Mây của tôi gọi

– Alo nhóc hả

– Ừ nhóc nè

– Sao bữa qua hứa ra quán chơi mà biến mất tiêu vậy

– Hix chết nhóc quên mất. Tối nay nhóc phải đi lên trường học diễn văn nghệ 20-11 nên hông có rảnh ... qua quên nói với chị

– Vậy sao ... tưởng nhóc cố tình thất hứa với chị. Giờ làm gì vậy

– Uhm đang chuẩn bị ngủ, hơi mệt

– Vậy nhóc ngủ đi ... mai mốt rảnh nhớ ra chơi với chị ghen

– Nhóc nhớ rồi ... xin lỗi chị nha ... hum nay lo vụ kia quên mất tiêu

– Hihi hông sao nhóc ngủ ngon

– Ừ chị ngủ ngon.

Tôi ngồi xem một bộ phim kinh dị ... vừa hết phim thì đồng hồ đã quá 12h ... tôi tắt máy ngủ ngon lành. Nếu đúng lời thì ngày mai chắc nhỏ Thy sẽ về tới Sài Gòn rồi ... hơi nôn nao ... lạ thiệt ... nào giờ có cảm giác này đâu ... Khùng mất rồi thì phải.

...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Phần 23

Sáng thứ hai, tôi vẫn thức giấc bởi tiếng chuông điện thoại báo thức. Ngày nào cũng đi học sớm, làm khuya ngủ muộn kiểu này riết chắc chết vì thiếu ngủ. Thôi phải ráng chứ biết sao giờ, tự tôi chọn con đường sinh viên này mà ... Học xong tôi chạy qua quán làm việc. Nhưng tâm trạng của tôi hôm nay khá bồn chồn ... mắt cứ hay nhìn về phía cổng và chỗ nhỏ Thy hay ngồi. Hình như tôi đang mong chờ nhỏ xuất hiện từ phía cổng ... có lẽ là vậy vì hôm nay nhỏ Thy nói sẽ về mà, tính ra đi xe về tới đây cũng tầm chiều tối này là vừa rồi ... cứ như vậy cho đến hết giờ làm vẫn chưa thấy tin tức gì từ Thy. Nhắn tin hay điện thoại thì tôi không quen ... đơn giản tôi hơi rụt rè trong việc đối diện với sự thật là tôi đang mong nhỏ Thy về ... tôi sợ nhỏ biết điều này ... có lẽ tôi sợ nhỏ sẽ phát hiện bằng giá đã tan sập hết trong lòng tôi ... Về đến nhà tôi vứt điện thoại năm 1 đồng để suy nghĩ ... chẳng có gì rõ ràng, mọi thứ cứ mơ hồ ... cảm giác lạ lẫm ... lần qua lần lại, ngồi xuống đứng lên rồi lại nằm ... cuối cùng tôi ngủ lúc nào không hay.

Sáng dậy, ngồi mân mê cái hộp kem của nhỏ đã ... tôi mới chịu đi học, ngồi nghịch cái điện thoại mà không có mục đích cụ thể ... cứ vậy mãi cho đến tan học chạy qua quán làm ... Làm việc nhưng đầu óc tôi cứ đầu đầu nên ông Kha ынн tôi nhắc nhở suốt ... vậy mà lơ ngơ vẫn hoàn lơ ngơ. Mắt liên tục nhìn về phía cổng chờ đợi cái dáng quen thuộc của nhỏ. Cả ngày tôi chẳng thêm nhận tin hay trả lời tin nhắn của ai, kể cả chị. Hiện giờ chỉ có một người duy nhất khiến tôi cảm đến cái điện thoại mà thôi ... Từ chờ tôi chuyển sang khó chịu, lo lắng rồi lại bực mình ... cuối cùng tôi phán một câu.

– Đẹp ... tự nhiên bực mình vô cớ ... kệ chẳng quan tâm nữa .=.

Miệng nói vậy chứ mắt thì vẫn nhìn về phía cổng mới chết nửa ... điều đặc biệt là tôi chẳng mời bất cứ khách nào ngồi vào cái bàn nhỏ hay ngồi ... cứ y như có khách định ngồi là tôi tìm cách mời khách sang ngồi bàn khác với mấy lí do tôi tự bịa ra ... hơn 9h ... khi mà người tôi nóng hừng hực chuyển sang gương mặt lạnh lùng như cũ vì đoán nhỏ chắc không xuất hiện thì ... từ mấy đứa phục vụ lại nhìn về phía cổng.

Ngẩng mặt lên ... lòng tôi như đất khô hạn gặp mưa vậy ... nhỏ Thy của tôi đi vào, dáng người xinh đẹp khiến ai cũng phải ngước nhìn, gương mặt quen thuộc, đôi mắt lạnh lùng này ... khiến tôi như thăng điên suốt 2 ngày nay ... đang ở rất gần tôi. Nhỏ ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc đưa mắt nhìn về tôi ... Nhưng tôi vội quay mặt đi vào trong ... không phải lạnh lùng với nhỏ như mọi khi ... mà đi vào để lấy nước cho nhỏ ... bụng lỵ cam vắt thêm tí muối ra trước mặt nhỏ tôi gắt

– Làm gì giờ mới về hả

Nhỏ Thy tròn mắt nhìn tôi ... chợt nhận ra cái sự nóng nảy bất thường của mình tôi vội dịu giọng

– Uống nước đi

Xong tôi quay lưng đi làm việc tiếp để lại nhỏ ngồi một mình ... Biết nhỏ về và đang ngồi đó ... cho nên tôi cũng chẳng còn hay quay nhìn về phía đó nữa ... Trở lại với phong cách ngày thường, tôi say sưa làm việc và ... rất ít nhìn về nhỏ Thy ... đơn giản ... tôi biết nhỏ vẫn ngồi đó và đang nhìn tôi vậy thôi.

Dọn dẹp quán xong tôi đi ra cổng ... nhỏ ngồi sẵn trên xe chờ tôi

– Cát xe vô quán ... chờ em đi ăn khuya nha

Không nói gì, tôi dắt xe quay trở vô quán rồi đi ra leo lên xe nhỏ cầm lái ... Vừa siết ga đi ... nhỏ đã vòng tay ôm chặt lấy tôi thắm thì

– Có người nhớ em

Tôi khẽ liếc lại phía sau lạnh lùng

– Nhớ gì ... nói linh tinh gì đó

Nhỏ mỉm cười siết chặt tôi hơn

– Hihi có người nổi nóng với em kìa

– Ờ ờ cái đó tại đang bức chuyện quán

– Thật không

– Dóc chi

– Hihi ... đồ ngốc ... tại ngoại ép ở lại chứ bộ ... tự nhiên la người ta

– La hùi nào ... cái đó lơ lờ

– Hihi ghét ... làm sợ mún chết ... mà ... thấy ... vui vui

– Sợ mà vui ...

– Uhm ... nhìn cái mặt hời hợt của ai đó ... dễ thương ghê

– Bữa nay bị gì nói nhieu quá dzậy

– Hihi kệ em ...

Tôi lắc đầu ... siết ga nhanh hơn ... Sau lưng nhỏ vẫn ôm chặt lấy tôi ... hát khe khẽ ... Tôi cũng mỉm cười ... nụ cười nhẹ nhàng ... đủ để làm Sài Gòn buổi tối bình yên, ngọt ngào ... Món cháo khuya cũng nhờ vậy mà ngon lành hơn ... mặc dù chỉ là cháo trắng. Ăn xong nhỏ lại đòi ăn kem ... lần này tôi chẳng nói gì ... chạy thẳng kiếm cái quán karaoke hôm trước mua một hộp kem cho nhỏ rồi hai đứa đi về nhà trọ ... hôm nay tôi chẳng muốn long nhong ngoài đường nhiều vì tôi sợ đi ngoài đường giờ trời lạnh, nhỏ mới đi xa về ... không cần thận lại bệnh mất, mặc cho nhỏ cứ nằng nặc đòi lên cầu ngồi chơi. Về đến nhà nhỏ cầm hộp kem đi vào trong về giặt dôi ...

– Về nhà ăn đi xa về còn lên đó ngồi cho lạnh rùi bệnh hả.

Nhỏ chẳng nói gì ... ngồi im múc kem ăn, cái mặt liếc liếc ra về ghét tôi ... Mỉm cười tôi đi vào nhà tắm để tắm ... Tắm xong ... mặc bộ đồ ngắn đi ra ... chưa kịp nói gì nhỏ đã chạy đến ôm chầm lấy tôi ... thắm thì

– Em ... nhớ anh lắm

Tôi đứng im ... tay tôi vẫn buông tự do, chỉ có nhỏ ôm tôi ... trước giờ vẫn vậy.

– Vậy sao la nhớ hộp kem

– Ừ ... em nói dóc đó ... em nhớ hộp kem ... giống như ... em nhớ anh

– Sao so sánh anh với hộp kem

– Vì ... hộp kem ... cũng lạnh như anh ... mà càng gần ... càng không bỏ ra được ...

Tôi mỉm cười vì cái so sánh ngộ nghĩnh của nhỏ ... đưa tay vuốt mi mắt nhỏ tôi thăm thì

– Được rồi ... ăn kem kia ... không nó tan hết giờ

Nhỏ thả tôi ra ... ngồi xuống ... ôm lấy hộp kem vào người ăn tiếp ... tôi đóng cửa ... tắt đèn, mở laptop lên với một bộ phim hài mới mà tôi nhờ nhỏ thu ngân trong quán down đem về để cho nhỏ Thy coi ... Sau đó tôi nằm xuống ... chưa kịp đung gối ... nhỏ đã vội kéo đầu tôi nằm lên đùi nhỏ rồi múc kem bắt tôi ăn. Mỉm cười nhìn nhỏ, tôi im lặng há miệng nuốt trọn miếng kem ... Hai đứa im lặng xem phim và ăn kem ... thì thoảng nhỏ cười khúc khích tay khẽ luồn vào tóc tôi nghịch ...

Đến khi hết phim, căn gác trọ vang lên những bài hát nhẹ nhàng, tôi và nhỏ chìm vào giấc ngủ như bao lần nhỏ ở cùng tôi, chẳng có gì khác biệt xảy ra ngoài một điều ... tôi đã chủ động ôm nhỏ vào lòng, tay nắm chặt lấy tay nhỏ chứ không còn mặc nhỏ ôm gì ôm như mấy lần trước nữa ... Xa nhỏ gần 4 ngày ... tôi mới nhận ra rằng ... Thy đã chiếm một phần quan trọng trong tim tôi ... và tôi biết rằng ... thực sự ... tôi nhớ Thy ... nhiều hơn là tôi nghĩ.

Sáng ... Sài Gòn bình yên những tia nắng sớm. Tôi nằm im nhìn nhỏ ngủ, gương mặt nhỏ như thiên thần ... mỗi ngày thiên thần lạnh lùng này càng gần tôi hơn ... không biết nếu nhỏ xa tôi thêm 1 ngày nữa ... tôi sẽ điên như thế nào nhỉ ... Đúng là ... chỉ có tình yêu mới làm con người tat hay đổi và điên hơn ... Một cảm giác điên mà bất cứ ai cũng khao khát được cảm nhận trong đời.

– Phát hiện ... có người nhìn trộm người ta

– Ừ

– Có ai cấm nhìn đâu mà toàn nhìn trộm vậy ta

– Ừ

– Đồ ngốc

– Ừ

Tôi mỉm cười vuốt nhẹ lên môi nhỏ ... bờ môi mềm mại ... Nhỏ mỉm cười ôm chặt lấy cổ tôi, tay nhỏ chọt chọt nhẹ lên mũi tôi cười

– Anh là đồ ngốc đáng ghét ...

– Ừ

Tôi nằm xuống cạnh ôm chặt lấy nhỏ ... cứ như vậy cho đến khi những tia nắng càng ngày càng gắt hơn hắt vào cửa sổ. Nhỏ ngẩng mặt lên nhìn tôi

– Anh tối nay đi dự sinh nhật anh bạn với em nghen

– Bạn nào

– Uhm ... anh ấy là con của bạn mẹ em

– Quen biết gì đâu đi

– Em muốn anh đi với em ... em hông muốn tới đó 1 mình

– Sao vậy

– Hix đừng hỏi ... anh đi với em nghen

– Ừ ... thì

– Nha ... năn ni đó

– Uhm ... thì cũng phải bỏ ra để đi qua quán làm bù chứ

– Hihi uhm ... vậy giờ chở em về nhà ... tối 7h qua đón em nha.

– Ờ ...

Tôi đứng dậy đi vào nhà tắm ... thay đồ rồi đưa nhỏ Thy về nhà xong mới quay trở qua quán làm ... Có điều gì đó lạ trong lời nói của nhỏ Thy khiến tôi không ngừng suy nghĩ ... nhưng dù sao ... có lẽ nhỏ chắc đang cố tập cho tôi gần gũi hơn với bạn bè của nhỏ ... cũng phải thôi ... không thể cứ xa lạ, lạnh lùng mãi với cuộc sống của riêng nhỏ nữa ... giờ ... tôi cũng đã là một cái gì đó của nhỏ rồi mà!).

Chiều tối ... tôi xin phép ông Kha về sớm, tắm rửa, thay bộ đồ mới nhất của nhỏ mua cho rồi chạy xe qua nhà rước Thy. Chẳng phải đợi lâu, nhỏ bước ra trong chiếc váy trắng, mái tóc vàng và đôi mắt lạnh lùng quyến rũ thường ngày ... giờ nhỏ mà mọc thêm đôi cánh nữa là chẳng khác thiên sứ quyến rũ một cách say đắm lòng người. Tôi ngẩn người ra nhìn nhỏ ... phải nói rằng nếu thực sự nhỏ đi cạnh tôi quả đúng là một sự uống phí sắc đẹp một cách nặng nề ... nhỏ quá đẹp ... còn tôi thì lại quá bình thường như bao con người bình thường khác. Một chút so sánh, một chút suy nghĩ khiến tôi chẳng biết phải làm gì tiếp theo nữa, cảm giác sợ điều gì đó ... không tên ... có lẽ tôi mang tên khoảng cách thì phải.

– Đi anh ...

Tôi giật mình bởi vòng tay của nhỏ Thy ôm lấy tôi, vòng tay không quá chặt nhưng đủ để tôi cảm nhận sự gần gũi ... cũng phải thôi hôm nay nhỏ rục rờ như thế này ... đâu có cái kiểu ôm cứng ngắt như mọi ngày được. Tôi dừng xe tại một căn nhà khá rộng, lại một kiểu kiến trúc theo lối châu Âu khác ... nhìn vào có lẽ lại nhà của một thiếu gia giàu có nào đây. Ngoài cổng đậu một vài chiếc xe hơi, bên trong sân còn có 3 – 4 chiếc mô tô, SH ... Một người con trai trong bộ vest đen lịch lãm bước ra ôm chầm lấy nhỏ mỉm cười

– Em tới muộn quá đó Thy ... anh chờ em từ chiều giờ

Nhỏ khẽ đẩy người đó ra ... nói nhẹ nhàng

– Dạ em phải chờ bạn em tan làm nữa. Anh không phiền khi em dẫn bạn theo chứ

Người đó nhìn qua tôi ... một lượt từ đầu tới chân rồi cười

– Không sao ... càng đông càng vui mà ... – người đó chìa tay ra chào tôi- chào em ... anh tên Thành ... nhìn chắc em nhỏ tuổi hơn anh đúng không. Anh 28 tuổi

– Dạ ... em hơn Thy có 1 tuổi thôi anh ...

– Thôi 2 người vào trong ... buổi tiệc sắp bắt đầu rồi ... cứ tự nhiên nha ... anh phải đứng đây đón thêm mấy người khách.

Thy kéo tay tôi đi vào trong sân, mọi người có vẻ đang rất vui vẻ cười nói, ai cũng mặc đồ rất đẹp ... không thiếu những người con gái đẹp ở đây, ... có cả người lớn nữa. Tôi chẳng quen biết ai ... chỉ có hết người này đến người kia đến chào Thy ... phát hiện có mấy đứa bạn của nhỏ trong nhóm model ... tất nhiên có cả nhỏ Hân ... mọi người đều vui vẻ ... trừ tôi là lăm ngòi một mình. Tiệc được tổ chức theo kiểu búp bê nướng nên mọi người đều đang tự do ăn uống vui vẻ. Nhỏ Thy cũng lấy cho tôi một phần ăn nhẹ và một ly rượu vang ... (đó là lần đầu tiên tôi được uống) ...

– Em chào hỏi bạn bè tí ... anh ngồi chờ em nghen ...

Chưa nói xong nhỏ đã bị mấy người bạn kéo đi ... Tôi chỉ còn cách ngồi im nhìn xung quanh ... Một tiệc sinh nhật của thế giới giàu sang lần đầu tiên tôi biết đến, quá khác xa với những gì tôi đã từng dự rất nhiều tiệc sinh nhật của bạn bè trước đó. Phù ... lạ lắm ... và áp lực quá.

Khách khứa có vẻ đông đủ nên anh chàng chủ nhân của buổi tiệc cũng bước vào trong trò chuyện với mọi người ... Ngồi một mình cũng chán ... tôi đứng dậy cầm theo ly rượu đi vòng vòng ra phía góc sân để tìm một chút yên lặng ... Chợt tôi nhận ra trên cái xích đu hình như nhỏ Hân và nhỏ Thy đang ngồi đung đưa nói chuyện ... định lại gần thì tôi nghe được tiếng thăm thì của 2 nhỏ trong đó có tên tôi thì phải. Một chút tò mò ... tôi đứng im lại khuất phía sau chậu cây kiểng im lặng.

– Mày đưa ông M tới làm gì

– Có sao đâu ...

– Mày ... thiệt tình ... không sợ M buồn hả ... mày hông thấy M đâu có quen với không khí chỗ này

– Con quý ... thì tao tập cho anh quen nè

– Bộ mày ... nghiêm túc thật hả

– Ừ

– Rồi ông Thành mày tính sao

– Ông Thành ảnh hưởng gì đâu

– Ông với mày thân thiết mấy năm nay sao hông ảnh hưởng

- Ai biết ... cái đó đâu liên quan tới tao yêu ai đâu
- Ngang dzậy bà ... Mà cảm thấy M sao
- M hả ... hihi là một tên ngốc, lạnh lùng, bất cần, hông có miếng lãg mận nào hết tron
- Vì ông M là sinh viên mà ... nghèo nữa ... hix hix
- Ừ ... So với anh Thành ... khác xa lắm lun ... anh Thành năm nay tốt nghiệp thạc sĩ nè ...
- Ủa mới đây ông học xong rùi hả ... chắc về VN làm lun quá
- Ừ ... anh nói về làm cho công ty ba anh
- Giỏi ghê ... mới đây học sắp xong rùi
- Uhm ... anh giỏi lại tốt nữa ... ai nghe cũng khen
- Đúng rồi ... tới tao còn muốn cưa ông mà ... haha xui cái bị ông bị mày hút hồn rồi
- Uhm ... vụ này tao cũng biết ... hi anh giỏi, điều kiện tốt vậy ... ai mà hông thích ... nói thiệt so với M ... anh như phượng hoàng còn tên M đáng ghét kia ... hông khác con gà hoang ... khó trị lắm lun
- Trời ... mày so sánh gì kỳ vậy ... ông M nghe ông không buồn mới lạ
- Hihi thì tao chỉ tâm sự với mày chứ bộ
- Mày coi chừng đó ... lo giải quyết nhanh đi con
- Xi ... mày chia tay rùi ... làm như sắp thành bà cụ rồi đó con kia ...
- Ờ ... nhắc chi ... chán muốn chết ... ước gì ...
- Thui con quý buồn hoài nha ... không giống mày chút nào
- Kệ tao ... mày cẩn thận đó ... nghe nói ông tính tỏ tình với mày bữa nay đó
- Tao biết
- Dzậy sao mày còn dắt ông M theo
- Hi ... để xem ...

Tôi lặng người bước đi vào trong ... Tôi không còn can đảm để lắng nghe hết câu chuyện nữa. Lần đầu tiên trong đời tôi làm một thằng tò mò như vậy chỉ để nghe những lời nhỏ Thy nói về tôi ... Giờ tôi cũng đã hiểu một phần nào về mối quan hệ của nhỏ Thy và anh chủ nhân của buổi tiệc ngày hôm nay ... Lòng tôi nặng trĩu ... tôi cảm thấy khó thở, bức bối giữa những con người sang trọng và xa lạ này ... Tôi thăm quan sát anh Thành ... đúng rồi ... nhỏ nói đúng ... anh ấy tốt như vậy ... hoàn toàn trái ngược với tôi ... Sự so sánh này cứ như vết dao cứa vào lòng ... đau nhói.

Đưa ly rượu lên môi tôi trút sạch vào cổ họng ... đắng nghét ... Có lẽ ... tôi chỉ là một quặng ngán giữa cuộc đời của nhỏ ... chỉ là khoảnh khắc ... (Mọi thứ lúc đó chưa diễn ra ... nhưng cảm giác lúc đó của tôi cũng giống như cảm giác của một tác giả khác trong câu chuyện tôi từng đọc tại trang web này cách đây không lâu, cùng hoàn cảnh ... và có lẽ cũng cùng tâm trạng như vậy ...) Nhưng cách tôi đón nhận hoàn toàn khác ... lúc đó tôi chẳng bỏ đi ... chẳng buồn bực hay tỏ ra giận dỗi ... mà tôi chỉ mỉm cười ngồi đó. Tôi nghĩ tôi đủ sự kiên nhẫn và lạnh lùng để đón nhận những chuyện sắp diễn ra ...

Cuối cùng buổi lễ cũng bắt đầu. Nhỏ Thy vẫn ngồi cạnh tôi chăm chú theo dõi anh Thành trò chuyện ... Anh ấy nói khá nhiều, tôi chẳng quan tâm, chỉ ngồi im lặng, thi thoảng mỉm cười. Chuyện gì đến cũng sẽ đến ... cứ như kịch bản có sẵn ... anh Thành mời nhỏ Thy lên trong tiếng vỗ tay của mọi người ... bạn tôi cũng từng tỏ tình với người yêu tôi như vậy ... anh Thành nói gì ... tôi cũng chẳng quan tâm, chẳng nhớ rõ ... chỉ biết rằng đại loại như.

– Anh mong em sẽ cho anh cơ hội để làm người chăm sóc em ... Thy nhé ...

Tiếng vỗ tay, tiếng cổ vũ xung quanh vang lên, chỉ có 4 người im lặng ... tôi im lặng cười nhạt, anh Thành im lặng chờ câu trả lời, nhỏ Hân thì lo lắng nhìn tôi còn nhỏ Thy của tôi cũng chẳng nói gì ... gương mặt nhỏ lạnh lùng như hằng ngày ... tiếng vỗ tay từ từ dịu đi một chút ... không cần đợi lâu Thy của tôi nói 1 tiếng duy nhất

– Không!

Nhỏ Thy đi về phía tôi nói nhỏ ...

– Anh về trước nhé ... xong tiệc em sẽ gặp anh

Tôi im lặng gật đầu. Có lẽ cũng đến lúc tôi phải rút lui khỏi chỗ này rồi ... chính tôi cũng cần im lặng để suy nghĩ ... Đứng dậy mỉm cười chào mọi người tôi bước ra, nhỏ Hân bước theo về mặt lo lắng ...

– Nè nè ... không sao chứ ... từ từ con Thy nó giải thích cho

– Cảm ơn ... Hân vào trong đi

Đưa chìa khóa xe cho Hân ... Tôi chẳng chờ nhỏ Hân nói gì ... vẫy một chiếc taxi lao đi nhanh trong đêm ..., ghé quán mua một ly cà phê không đường, tôi tính tiền taxi rồi đi bộ trở về phòng trong im lặng. Điều tôi đang suy nghĩ bây giờ rất đơn giản ... tôi chỉ là gà hoang ... còn anh Thành ... lại là phượng hoàng trong mắt nhỏ Thy ... Có lẽ tất cả chỉ là một cuộc chơi của nhỏ ... có lẽ ... tôi đã được đem ra để làm một thử thách nào đó ... mang tên ... trò chơi tình yêu ... nếu đúng như vậy ... thì nhỏ Thy đã thành công rồi đó ... vì ... cảm giác của tôi bây giờ đã trả lời được rằng ... tôi yêu Thy ... Câu trả lời “Không” lúc này của nhỏ có lẽ đơn giản chỉ là một lời để tránh làm tôi tổn thương nặng nề hơn nữa mà thôi ... Dù lòng tôi giờ nhói đau ... dù lòng tôi giờ cứ như ai đang cứa vào ... cảm thấy buồn lắm ... nhưng tôi không tức giận, tất cả chỉ là một lẽ tự nhiên ... người tốt hơn thì phải xứng đáng với người tốt hơn vậy thôi. Tôi không vội vàng suy sụp như lần trước, cũng không trách nhỏ gì cả ... đơn giản là một cảm giác rất nhạt ... như chính nụ cười tôi lúc này vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Phần 24

Một tiếng rười rượi qua ... trời Sài Gòn đêm lạnh lắm ... phòng tôi tối om ... chỉ có tiếng nhạc vang lên ... chỉ có bóng người ngồi ở cửa nhà và chỉ có ly cà phê đắng ... Mọi thứ giống như một đoạn phim ngắn ... cảnh thất tình ... có lẽ là vậy.

Tiếng xe quen thuộc dừng trước mặt tôi ... Nhỏ chạy xe thẳng vào nhà rồi bước xuống ... gương mặt nhỏ lạnh lùng như bình thường ... không vội vàng ... không thôn thức để giữ tôi như lần trước ... Nhỏ ngồi xuống cạnh tôi.

– Sao anh không đi xe em về

– ...

– Sao anh không tức giận bỏ đi như lần trước

– ...

– Sao anh lạnh lùng như vậy

– ...

– Sao anh cứ cười nhạt như vậy hoài

– ...

– Sao anh ngốc một cách đáng ghét như vậy hả M

– ...

Năm câu hỏi nhỏ đưa ra ... rành mạch và rõ ràng ... đổi lại ... tôi chỉ im lặng ... Ly cà phê vẫn đắng, có điều đã nhạt đi nhiều vì nước đá tan ra ...

– Vì ... anh chỉ là gà hoang!

Tôi buông câu nói ra một cách nhẹ nhàng rồi đưa ly cà phê lên uống cạn ... Sừng người một tý ... tự nhiên nhỏ mỉm cười ...

– Đúng rồi ... anh chỉ là một tên gà hoang ngốc đáng ghét, không giàu, không đẹp, không cao, bờ vai cũng không lớn, anh còn nhỏ tuổi ... anh chỉ là gà hoang so với phượng hoàng ... anh Thành hoàn toàn ngược lại với anh ... anh ấy như phượng hoàng vậy đó ... ai cũng thích, ai cũng ao ước được làm một nửa của người đàn ông như vậy đó

Tôi lặng người đi ... nhỏ nói từng lời ... từng câu ... và bấy nhiêu lời của nhỏ cứ như những mũi kim đâm vào tôi ... đau nhói.

– Em dẫn anh theo ... là để anh biết rằng những người đang theo đuổi em toàn là phượng hoàng, toàn là những người như vậy đó ... Đối thủ của anh là phượng hoàng đó ...

– Vậy à ...

Tôi bật cười nhẹ quăng ly cafe rỗng ra ngoài đường rồi đứng dậy bước vào trong ... Nhỏ đứng dậy chạy đến chắn trước mặt tôi mỉm cười ... nụ cười đẹp nhất mà tôi từng thấy kể từ khi nhìn thấy nhỏ đến giờ ...

– Nhưng ... anh biết không ... có ... có những người ... chỉ yêu gà hoang thôi ... ngốc à ... Em yêu anh!

Thy bật khóc kéo tôi lại gần đặt lên môi tôi nụ hôn trong nước mắt ... một nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt như chính con người của nhỏ vậy ... Mọi thứ cứ như vỡ òa trong hạnh phúc ... một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt tôi, mỉm cười ... tôi đưa tay siết chặt lấy người Thy, miệng vẫn không rời môi em ... Tôi và Thy cuốn môi nhau trong tiếng nhạc êm đềm ... Không gian như ngừng lại, còn đòi hỏi gì hơn ở một tình yêu ... còn đòi hỏi gì hơn sau những chuỗi dài những ngày im lặng để tìm thấy nhau ... Nụ hôn kéo dài ... tưởng chừng không dứt nếu không có tiếng xe cấp cứu hú lên trong đêm ...

Tôi rời Thy ra, khép cửa lại, bật đèn lên để nhìn rõ “em” ... Gương mặt em ửng hồng, chiếc váy trắng làm em như công nương của hoàng gia đang ghé thăm căn nhà tồi tàn của anh chàng nghèo khó vậy. Em kéo tôi lại gần ... nhìn vào mắt tôi

– Anh là tên ngốc lạnh lùng 1 cách đáng ghét!

Tôi đưa tay lau nước mắt cho em mỉm cười

– Em mới ngốc ... đi yêu gà hoang chứ không chọn phượng hoàng

– Tại anh đó

– Ừ

– Giờ biết xung quanh em toàn phượng hoàng ... sợ không

– Không. Anh chỉ sợ em không yêu anh.

– Đồ ngốc ... yêu từ lâu rồi!

Tôi hôn em ... một nụ hôn từ từ, mon tron nhẹ nhàng ... người em run lên khẽ kéo tôi nằm xuống ... em nhìn tôi âu yếm

– Lần đầu của em đó ... đừng ... lạnh lùng với em nữa ... nha anh ...

– Ừ

Tôi mỉm cười lừa lười vào miệng em ... ngọt ngào say đắm ... mọi thứ giờ đã không còn khoảng cách, tôi hoàn toàn đã bị em bắt mất rồi ... Tay tôi ôm lấy thân hình nóng bỏng của em ... một thân hình đã bao người mơ ước được ôm trong tay mà bấy lâu nay tôi vẫn ngu ngốc thờ ơ không chạm đến ... Nhưng giờ đây tôi chỉ muốn được gần em, muốn em là của tôi mãi mãi, bất chấp khoảng cách, bất chấp cuộc sống có tàn nhẫn đến đâu ... nếu có con phượng hoàng nào ở trước mặt tôi cũng chẳng quan tâm, chỉ có em ... chỉ có em trong mắt tôi lúc này thôi.

– Anh ...

– Sao em

– Cảm ơn anh

– Cảm ơn gì

– Đã giữ lời hứa ... lúc này ... em biết anh đau lắm ... vậy mà ... anh đã không quay lưng đi ... em quay xuống ... không có anh ở đó ... em sẽ không chịu nổi đâu ... may quá anh vẫn ngồi đó ... chẳng phải ai khác ... là anh của em ... là người em yêu ... anh đã không bỏ em đi dù anh đau nhiều như vậy ... huhu ...

– Ừ ...

Kéo váy em xuống khỏi ngực ... tôi khẽ hôn lên bầu vú căng tròn mà chưa bao giờ tôi dám mơ tới ... đẹp đến say người ... trắng hồng ... em khẽ gọi tên tôi ... hay tay em ôm siết đầu tôi kéo vào lòng ngực ... Kéo váy em ra khỏi chân ... kéo luôn tất cả những gì còn lại ... tôi suýt ngừng thở vì cả thân hình em đang ngọt ngào trước mắt ... đẹp đến say lòng dưới ánh đèn ... Tôi cởi áo ... cúi người xuống hôn như mưa lên tất cả những nơi tôi nhìn thấy, chà sát, ôm lấy em ... từng cm trên người Thy ... đều có dấu ấn của đôi môi tôi ... Đôi mắt em nhắm nghiền ... người em run lên mỗi khi tôi chạm vào nơi nhạy cảm nhất của người con gái ... Mới lần đầu tiên ... mà ... đã ra nhiều như thế này rồi ... Tôi mỉm cười hôn dần lên bụng, lên ngực rồi cổ và cuối cùng dừng lại cuốn lấy lưỡi em say đắm ... Khẽ kiu em cởi quần tôi ra ... Miệng không rời môi tôi, Thy dùng hai tay kéo khóa quần rồi co đôi chân dài miên man của mình đạp nhẹ hết tất cả xuống dưới ... kéo tay em đặt vào thắt nhỏ tôi khẽ hỏi

– Sợ không

- Sợ
- Sợ mà cười
- Ừ ... kệ em

Rúc đầu vào ngực tôi ... em hôn lên ngực tôi ... chẳng biết phải lần đầu tiên hay không mà em hôn tôi như mưa, ngọt ngào và đầy mãnh liệt ...

Đặt thẳng nhỏ vào em ... Vừa hôn em tôi vừa đẩy mạnh xé toang tất cả ... Siết người chặt lấy tôi vì đau, vài giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt ... em bật khóc ...

Hôn em trong đam mê ... tôi từ từ cử động thân người ... mọi thứ đã ở đúng nơi tôi sẽ đến ... tiếng em rên khe khẽ ngọt ngào, bờ môi em ngọt ngào, từng tiếng em khẽ gọi tên tôi cũng ngọt ngào như vậy ... Sài Gòn đêm nay có bình yên không nhỉ ...

Em và tôi chìm trong đam mê và khao khát tình yêu ... cho đến khi tôi phóng tất cả vào bên trong em rồi nằm xuống bên cạnh ... môi vẫn hôn lên những nơi mà tôi thích, rồi ôm chặt em trong lòng ... Tay em nghịch khắp ngực tôi ...

- Đồ đáng ghét
- Ừ
- Lại ừ ... đến giờ mới chịu ...
- Chịu gì ...
- Không nói ... đáng ghét

Tôi mỉm cười ... mắt nhìn lên trần nhà, tay mân mê bầu ngực em

- Sao ... em lại chọn anh
- Em có chọn đâu ...
- Chứ sao
- Em yêu anh ... em không có chọn anh
- Ừ ... đơn giản thiệt

Tôi nhìn lại cả người em ... một cơ thể em đối với tôi gần như hoàn mỹ ... hoàn mỹ đến như mơ ... Bịt mắt tôi lại em khẽ cười

- Ai cho nhìn ... tắt đèn đi ... tính nhìn tới sáng hả

Sax ... tới giờ mới biết mắc cỡ ... bó tay em của tôi luôn ... Mỉm cười đứng dậy tắt đèn ... Tôi lại nằm xuống cạnh em ...

- Anh ... anh ... xin lỗi ... vì ... toàn làm em khóc ... anh ...

Chưa nói hết câu em đã kéo tôi xuống đưa lưỡi vào miệng tôi, hai đôi môi lại cuốn lấy nhau đam mê bất tận ...

- Em không cần anh nói gì đâu ... cứ là anh ... nhưng ... đừng bao giờ lạnh lùng với em nữa ... nha anh
- Ừ ...

Tôi và em nằm như vậy, ôm chặt lấy nhau cứ như rời ra đôi phương sẽ lập tức biến mất vậy.

- Lạnh không
- Không ...
- Không mặc đồ vào thiệt hả
- Không ...
- Nhưng anh lạnh
- Thì kệ ... có em nè

Em kéo cái mền phủ lên người 2 đứa rồi rúc vào ngực tôi nằm im, tay tôi vẫn không buông tha ngực và lưng em cho đến khi tiếng em thở đều đều ... tôi cũng chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm ... lại có đụng chạm ... làn da mát lạnh của em khiến tôi khó có thể ngủ được nhiều như mọi ngày ... đành thức dậy nằm ngắm em. Tôi cứ ngắm như vậy mãi, chẳng bao giờ chán ... người em thơm thoang thoang ... mùi con gái có khác ... luôn luôn quyến rũ.

– Sao anh hồng ngủ ... nhìn hoài dợ

– Ừ ... anh thích nhìn

– Hihi người ta ngủ cũng nhìn ... làm em thức rùi nè

– Ừ ... sao thức theo chi

– Chứ cứ đụng đụng ... ai ngủ được

– Sorry mà ... tại em đẹp

– Hà ... có nghe lầm không ... trời, tên ngốc của em bữa nay bày đặt nịnh nỉ kìa

– Thiệt

– Không tin

– Thề

– Không tin

– ...

– Em yêu anh

Nhỏ lại kéo tôi vào ... hôn tôi nhẹ nhàng ... đã là của nhau ... chẳng việc gì vội vã ... nhưng càng hôn ... hai cơ thể lại càng nóng lên, hơi thở gấp gáp ... Tôi và em lại cuốn lấy nhau trong đam mê, ngọt ngào ... say đắm ... Tôi say sưa khám phá từng em cơ thể của em ... như để bù đắp lại những chuỗi ngày lạnh lùng với em vậy ... cứ tranh thủ những lúc tai tôi ở gần bờ môi là em lại thì thầm trong hơi thở gấp gáp "em yêu anh" ... 3 từ đó ... suốt từ lúc bên nhau đến giờ ... em nói hàng trăm lần rồi ... vậy mà ... cũng vẫn cứ nói ...

Sài Gòn buổi sáng ... mưa rả rích, trời khá lạnh ... người hơi mệt vì quần nhau cả đêm với cô model nằm kế bên ... Một đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời của tôi có lẽ tính đến tận ngày hôm nay ... đó vẫn là đêm tôi và em vui nhất ... vì đêm ấy ... em đã bắt được trái tim tôi ... chính tôi ... cũng bắt được em ... người lạnh lùng kiêu sa.

“ ... đến phút cuối anh chợt nhận ra em ... em là người anh yêu ...

... trong suốt cuộc đời này ...

... người yêu ơi anh muốn nói bao điều ... nhưng sao môi này cứ thẹn thùng giấu giếm ...

... nhìn sâu trong ánh mắt dịu dàng chẳng cần lời nào hơn ... khi ta đã thấy được yêu thương ...

... trọn vẹn cho nhau ... nhé em ... ”

Bài “Giây Phút Đây” do Lam Trường và Minh Thư thể hiện.

– Lại nhìn trộm người ta kìa ...

– Anh làm em thức hả

– Không ... tự em thức ... tại mưa đó

– Ừ ... mưa sáng giờ

– Vậy giờ sao

– Tự nhiên lười đi học

– Vậy ngủ chút hết mưa mình đi ăn hen

– Ừ ... người hơi mệt

– Hihi ... ai bừa ... quậy cả đêm chi

- Quậy gì ... em cũng tham gia mừ
- Ghét ... tại anh quậy em bộ ... nè lần qua đây ... em massa cho
- Bít làm không đó
- Kệ làm đại

Tôi nằm up xuống để em massa lưng ... người em vẫn chẳng mặc gì ... dùng hai tay xoa đều lên lưng tôi, bóp bóp, đấm đấm rồi lại xoa ... Tôi chẳng biết đi massa người ta có làm gì khác không như với tôi như vậy là thoải mái lắm rồi ... nhất là lại được nằm ngấm đôi chân dài không một chút tí vết của em ... tôi đưa tay ... xoa nhẹ nhẹ lên đùi em ... được một lúc tôi quay người lại nằm hằn lên đùi ngấm em ... cuối xuống nhìn tôi dịu dàng, tay em xoa lên ngực tôi, tay còn lại luồn vào tóc tôi ... em mỉm cười

- Đồ hư hỏng ... quậy nửa nha
- Ừ ... tại em đẹp chi
- Ghét anh lắm. Ngày nào cũng lạnh lùng làm em bức lắm lun.
- Ừ ... tính anh vậy
- Em ... chưa biết gì về anh hết ... Kể em nghe về anh đi
- Kể gì giờ
- Gia đình ... bạn bè ...

– ... anh chẳng biết bắt đầu từ đâu nữa ... gia đình anh không hạnh phúc ... người thân không thích cái tính bất cần của anh ... anh xa gia đình từ khi còn nhỏ xíu ... thành ra ... chẳng có gì để kể về gia đình anh hết ... nhiều lúc cũng muốn có chút ký ức nào đó về gia đình ... nhưng ... toàn là những trận đòn, toàn là nước mắt của 2 mẹ con ... nên ... anh chẳng muốn nhớ nữa ... anh ...

Em đưa môi em gần chặt vào môi để ngăn tôi nói tiếp ... Rồi tôi ra em mỉm cười

- Anh bôn ba một mình ... chắc anh cô đơn lắm ... Giờ em hiểu ... điều gì làm nên cái tính lạnh lùng của anh rồi ... đừng nói nữa ... từ nay ... anh có em rồi ... anh không cô đơn nữa đâu ... đồ ngốc
- Ừ

Tôi mỉm cười kéo em xuống ... ôm chặt lấy em ... Những nụ hôn tưởng chừng bất tận, nhưng vòng tay siết chặt ... Cả hai lại lao vào nhau ... quên hết mọi thứ xung quanh ... chỉ cần biết tôi và em ... đang có nhau tại căn phòng nhỏ giữa đất Sài Gòn đông người này ... đâu phải ai ... cũng tìm được tình yêu thực sự của mình một cách dễ dàng đâu ... Anh yêu em ... người lạnh lùng à! ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Phần 25

Hơn 12h ... mưa đã ngừng rơi ... bụng tôi réo um sùm làm em cười khúc khích trêu

- Quậy cho đã rồi đói
- Bộ có cái bụng quậy hông được đói hả cô nương
- Xí ... thui chờ em đi ăn đi
- Ờ ... mặc đồ đi
- Nhắm mắt lại đi
- Tự nhiên kiu nhắm mắt chi

– Cho người ta mặc quần áo chứ chi

– Sax ...

– Sax gì sax ... nhắm lại đi ...

Khỏi cần tôi nhắm em lấy cả cái mền trùm lên đầu tôi rồi chạy ào vào nhà tắm ... Bộ ... con gái đứa nào cũng vậy hả ta ... nhìn muốn mất màu lun rồi mà cũng bày đặt mắc cỡ@@ ... Sài Gòn sau cơn mưa, trời mát ... nhưng mùi nhựa đường, mùi đất và cả mùi con gái của em sau lưng xộc vào mũi làm tôi cảm thấy chẳng dễ chịu chút nào ... nhưng biết sao được, vì có mùi của em ... cho nên tôi đành miễn cưỡng yêu luôn cái mùi Sài Gòn sau mưa thôi. Đột nhiên em bắt tôi dừng xe lại bên đường

– Chạy đâu đó

– Đi mua ...

– Mua gì

Tôi ngạc nhiên, em chu chu cái miệng ra cốc lên đầu tôi 1 cái nhẹ

– Quậy người ta cho đã ... giờ đi giải quyết nè

– Là sao ... tự nhiên giải quyết với hành quyết gì nữa

– Một quá

Em quay lưng đi về hướng nhà thuốc tây ... thì ra là giải quyết vụ tối qua ... đúng là yêu quá rồi đầu óc cũng ngu đi một tí ... thầm cảm ơn vì em đã chu đáo ... ừ em vốn chu đáo mà ... Mua thuốc xong em bắt tôi chờ đi ăn bún mắm. Sau đó tạm biệt nhau, tôi vào quán làm còn em thì về nhà. Bước vào quán, chưa kịp thay đồ làm tôi đã bắt gặp nhỏ Hân đang ngồi trong quán vẫy vẫy tôi. Tiến lại ngồi đối diện với Hân ... tôi cảm thấy cái nhìn của nhỏ dành cho tôi hơi là lạ

– Ủa đi đâu đây

Nhìn thẳng tôi có vẻ lo lắng

– Nè ... M hông sao chứ ... tối qua ...

À thì ra nhỏ còn ngây thơ chưa biết gì ... coi vậy cũng tốt biết lo lắng cho tôi đây nè. Nếu là bình thường tôi sẽ nói thật là không có gì rồi đứng dậy đi làm việc. Còn giờ ... vừa mới có tình yêu, tâm trạng cũng vui vẻ nên tự nhiên cũng mún trêu nhỏ tí ... Tôi làm mặt buồn ngửa mặt lên trời thở dài im lặng, tưởng gì chứ chiều này dễ vì tính tôi đã vốn như vậy mà ... Chắc cái mặt tôi đúng thâm lắm hay sao mà nhỏ Hân chẳng dám nói gì chỉ im lặng cầm ly nước khuấy khuấy, môi trên cắn môi dưới ... tôi khẽ liếc lên nhìn nhỏ ... vẻ mặt lo lắng hiện lên rõ ràng. Thường ngày hung dữ lắm vậy mà giờ tự nhiên đổi tính là sao nhỉ. Tôi chép miệng

– Sao ... còn gì nói không? còn đi làm nữa

– Khoan ... chuyện nhỏ Thy ... không phải như vậy đâu ... tối qua ... thực ra ... nhỏ Thy nó ...

– Thôi ... không quan tâm nữa ... xong hết rồi

– Nhưng mà ... M ... đừng đừng buồn nhiều nha ...

– Cảm ơn Hân ... tôi phải đi làm ... uống nước vui vẻ ha

Tôi đứng dậy lạnh lùng bước đi ... nếu không bước đi lẹ ... nhìn vẻ mặt lo lắng của nhỏ ... tôi sẽ phì cười mất thôi ... Đi vào phòng thay đồ đứng cười cho đã rồi tôi mới quay ra làm việc, nhỏ Hân cũng vừa tính tiền bước ra cổng. Đi an ủi bạn bè kiểu gì mà đồ đạc mòng te ... đứng từ xa mà vẫn nhìn thấy rõ màu áo ngực của nhỏ ... muốn giết người chắc.

Mọi chuyện cũng trở lại bình thường ... tôi làm việc từ trưa đến chiều khá nhàn vì ít khách ... Đang chờ coi em có ra cà phê chơi không thì điện thoại rung ... bật máy lên tiếng em nũng nịu

– Anh làm gì dạ

– Đang làm ở quán

– Ăn gì chưa

– Ừ chút ăn ... còn em

- Em làm biếng ăn ... trưa giờ ngủ đã lun ...
- Uhm ... có ra quán không
- Hoy bữa nay hồng ra quán đâu ...
- Sao vậy
- Tại ... hix ... hix ... tự nhiên ... đau
- Sao em đau ở đâu ... bệnh hả
- Không phải ... thui kệ em mai em mới qua anh được
- Vậy hả ... nhưng đau ở đâu ... nói anh nghe
- Một quá ... mắc cỡ mà ... tại anh quậy đó ... huhu
- Sax ... khóc gì giọng cười không dzậy
- Kệ em ... vậy ha ... em ngủ nửa đây
- Ngủ hoài dzậy
- Thèm ngủ mà bibi anh

...

Quái ... đau cái gì mà hồng đi được nhỉ. Nghĩ ngợi một tí tôi cũng bị công việc cuốn đi quên cả thời gian. Thoáng chốc đã đến lúc quán đóng cửa ... tự nhiên bữa nay vui vui nên ngồi lại chơi với đám ông Kha, tất nhiên là tôi cũng góp vui 1-2 ly bia cho mát người về ngủ nhanh khỏi phải nằm nghĩ linh ta linh tinh mệt óc ... yêu tôi vậy đó cứ suy nghĩ suốt, người cứ ngơ ngơ như thằng nghiện ấy. Chợt có tiếng điện thoại ... số máy lạ

- Alo
- Hân nè ... đâu rồi
- Hà sao biết số hay dzậy ... ờ đang ngồi chơi trong quán
- Ra cổng đi ...

Vụ gì vậy trời ... giờ này chưa chịu về nhà đâu long nhong ngoài cổng nửa đây. Đi ra cổng nhỏ Hân ngồi trên xe nhìn tôi. Tiến lại gần tôi vội hỏi

- Ủa giờ này sao chưa về nhà ... đi đâu đây
- Chờ Hân đi ăn khuya đi
- Sao ... sao
- Nhanh đi lè mè quá

Kéo tay tôi ngồi lên trước xe ... nhỏ cần nhằn

- Nhậu hả ... mặt mày đỏ lè
- Ờ uống 1-2 ly với mấy ông
- Con nít bày đặt uống
- Ờ ... giờ ăn gì
- Ăn lẩu nghen ... chạy đi chỉ đường cho

Tôi không nói gì ... chạy đi theo chỉ dẫn của nhỏ Hân. Dừng xe trước một quán lẩu khuya, nhỏ gọi một cái lẩu hải sản, cá viên chiên, tôm nướng ...

- Kiu nhiều vậy ... ăn sao hết
- Kệ ráng ăn đi cho mau lớn ... người gì nhỏ xiu

– Vậy mà nhỏ

– Chứ còn gì nữa ... nhìn như con nít

– Ờ

Toàn nói xấu tôi, chẳng bao giờ thấy nói tốt miếng nào ... làm như lần nào gặp tôi mà không chê cái gì đó nhỏ ăn hồng ngon hay sao ta.

– Nè tự nhiên kéo tui đi ăn lẩu chi vậy

– Ủ ... thấy mấy người chắc đang buồn ... tui tội nghiệp kéo đi an ủi nè

– Ờ ờ ...

Ra là lo tôi buồn. Chà cũng tốt bụng quá đây, ngày thường gặp tôi ghét lắm mờ sao dạo này được tốt bắt từ, có ý gì đây ... không lẽ tôi đẹp trai quyến rũ đến vậy sao ... à giả thuyết này không ổn, tôi mà đẹp thì có lỗi với ông Chí Phèo lắm. Đồ ăn được dọn ra ... nhìn có vẻ ngon đây ... gặp con tôm vào chén tôi nhỏ Hân dụ giọng

– Yêu nhỏ Thy thiệt hả

Tôi hồng nói gì ... tập trung sự chú ý vào con tôm

– Hân nghĩ con Thy nó yêu M thiệt đó ... chỉ tại ông kia thôi ... có gì cũng từ từ cho nhỏ Thy nó giải thích ... đừng buồn nữa nha. không có dễ tìm được người yêu mình đâu, đừng có vì 1 phút tức giận mà đánh mất nhau ... Ganh tị với 2 người quá mới quen nhau mấy tháng mà lo lắng quan tâm nhau nhiều như vậy ... còn Hân nghĩ càng chán quen cả năm trời nhưng chia tay một cái ... nhạt như nước ốc ...

– Sao vậy ... cứ nói tiếp đi

– Ủ ... lúc đó ...

Vậy là nhỏ Hân ngồi nói hết tất cả tâm sự trong lòng nhỏ cho tôi nghe, nói chậm, rõ ràng ... thành ra giờ tôi cũng chẳng biết đứa nào đang an ủi đứa nào nữa. Nghĩ là nghĩ vậy tôi cũng im lặng lắng nghe tất cả, có thể tôi chẳng giỏi ăn nói an ủi ... nhưng tôi đủ sức kiên nhẫn để lắng nghe một ai đó, chia sẻ nỗi buồn với một ai đó ... bất kể đó là giờ nào, bao lâu. Mỗi người đều có một câu chuyện riêng, con gái ... dù mạnh mẽ đến đâu rồi cũng cần một bàn tay của người con trai yêu thương, quan tâm, che chở ... và đó là điều nhỏ Hân cũng cần.

Nghĩ lại chuyện em và tôi ... dù thời gian gặp nhau không lâu nhưng có thừa những sự quan tâm, thừa sự hy sinh vì nhau ... tình cảm chẳng bao giờ dùng thời gian để cân đo đong đếm được. Có những người yêu nhau hàng năm trời nhưng cuối cùng chia tay, chẳng để lại trong nhau kỷ niệm gì sâu đậm, chẳng có nhiều sự quan tâm hay đơn giản ôm nhau, ngủ cùng nhau nhưng hoàn toàn chẳng hiểu gì về nhau cả.

Trời càng ngày càng về khuya, nồi lẩu cũng đã nguội, vui đi khá nhiều, cũng chẳng đứa nào có ý định hâm nóng lại, những lời tâm sự của nhỏ Hân khiến mọi thứ dường như trở thành một bức tranh âm thầm tối màu xung quanh nhỏ. Cảm giác bây giờ nhỏ như một ly thủy tinh mong manh dễ vỡ như tâm hồn của bao người con gái chứ không phải một cô nàng mạnh mẽ, chanh chua hung dữ thường ngày nữa ... Khẽ đưa tay lau giọt nước mắt chảy dài trên mắt nhỏ tôi khe khẽ

– Về nha ... tui đưa Hân về ... ngủ một giấc ... mai lại ngày mới. Mạnh mẽ lên sau này nếu lúc nào đó cần ai đó chia sẻ ... cứ gọi bất cứ lúc nào

– Thật không ... sợ phiền M

– Không sao ... dù gì Hân cũng là bạn thân của Thy mà. Về ha ...

Tôi gọi tính tiền ... Dù nói gì ... nhỏ cũng hồng cho tôi móc bóp trả tiền. Đứa phục vụ hình như quen nhỏ nên cũng không chịu lấy tiền của tôi. Chạy chậm chậm trên đường, tôi cũng im lặng không nói gì. Đối với những người như nhỏ Hân có lẽ im lặng là tốt nhất hơn là nói nhiều ... điều tôi đang làm có vẻ khiến nhỏ cảm thấy thoải mái hơn thì phải, liếc nhìn về phía sau, nhỏ đang mỉm cười nhìn về phía trước, cũng phải được trút hết tâm sự, ai cũng cảm thấy thoải mái mà ... Nhỏ tựa đầu lên vai tôi ... im lặng, không phản ứng gì ... tôi vẫn cho xe chạy từ từ để tránh cái gió lạnh của khuya Sài Gòn. Cuối cùng đã đến nhà nhỏ ... Tôi khẽ nói

– Nè tới nhà rồi ... về nhé ...

– Ủ ... lấy xe Hân về đi ... mai Hân nhờ chị chờ qua lấy xe sau ...

– Cũng được – giờ thì không nên từ chối nhỏ.

Tôi siết ga chạy đi ... không có nhớ tôi tha hồ chạy thật nhanh về nhà ... gió lạnh khiến người tôi run run ... nhưng cảm giác này thật thích, tôi thích cảm giác lạnh run của tối Sài Gòn, về đến nhà nằm trùm mền ngay ... đó là một cảm giác rất thú vị.

Tối nhà, tắm thay đồ chui vào mền thì có call của nhỏ Hân

– Về tới nhà chưa

- Ủ đang chuẩn bị ngủ
- Cảm ơn nha ... tự nhiên bữa nay an ủi mấy người mà làm mấy người phải an ủi ngược lại Hân
- Không sao ... con trai mà ga-lăng tí không sao
- Hi biết ga-lăng nữa hen
- Sao không ... tại tối ngày nghĩ xấu cho tui
- Uhm ... ai bii
- Bii gì
- Không có gì ... thui ngủ đi ... tự nhiên khóc giờ mới mắt quá
- Ủ ngủ đi ... mai tính tiếp
- Ngủ ngon ha
- Bye!

Phù ... một buổi tối thật dài. Ngủ thôi nào ... nhấn một tin trên chị ... tôi mở nhạc rồi quăng điện thoại qua bên cạnh nhắm mắt ngủ ... bỏ mặc tất cả những cuộc gọi nhờ vả tin nhắn của những người khác.

Sài Gòn sáng bình yên. Cảm giác thức dậy và trong đầu biết rằng mình không một mình ... ở đâu đó đang có một người cũng đang nghĩ đến mình thật vui ... có lẽ giờ này em cũng đang nghĩ tới tôi ... Hôm nay em nói sẽ không gặp tôi ... không sao cả ... vì giờ cả em và tôi đã có nhau rồi ... vắng mặt nhau một ngày để gom góp chút ít nỗi nhớ nhưng cũng là điều cần thiết ... Bật điện thoại lên, chẳng có tin nhắn nào của chị ... chắc giờ này vẫn cuộn tròn trong chăn như con mèo rồi, ngày nào chẳng vậy. Mặc kệ ... lấy điện thoại bấm số chị ... tiếng nhạc chờ quen thuộc vang lên ... gần hết bài ... một giọng nói ngáy ngủ như con nít vang lên

- Ừm ... muốn chết hả ... sáng nào cũng phá người ta
- Hehe ... chị xấu xí ... dậy đi
- Không ... đừng phá nữa nha ... để ngủ xíu nữa ... lệnh đó
- Ờ ờ ... vậy ngủ đi ... cho mập ...
- Kệ ta xí ...

Chưa gì đã cúp máy ... chị của tôi mà ngủ thì có trời cũng không lôi dậy nổi. Vệ sinh cá nhân rồi lên trường học. Chẳng thấy ai gọi tôi, nhờ Hân chắc còn ngủ, em của tôi cũng vậy ... phù ... làm như mấy người tôi quen biết toàn sâu ngủ không hay sao nhỉ ... chỉ có mỗi tôi là hay thức khuya nhưng dậy sớm. Đàn ông gương mẫu chứ bộ. =>) Lên lớp ngồi ngáp ngáp dài được chút thì nhờ Hân gọi

- Đang ở đâu
- Ở đang học trên trường
- Chứng nào tan
- Khoảng nửa tiếng nữa
- Uhm ... vậy Hân đợi ngoài cổng nha
- Ủ ... để nhấn địa chỉ qua cho

Tan học ... tôi dẫn xe ra cổng ... có đưa chọc

- Chậc cán bộ nhà mình bữa nào cũng đi xe khác nhau ... đại gia quá

Chẳng để ý tôi đi ra cổng tìm Hân, không mất nhiều thời gian, nhờ nổi bật hoàn toàn trong đám đông sinh viên ngoài cổng. Bữa nay mặc cái áo hoa đỏ vàng tùm lùm, cái quần xanh dương ôm sát người ... y như cây bông giữa đám người toàn áo trắng ... không nổi cũng lạ. Đưa xe đến gần nhờ cười tươi

- Đi ăn trưa nha ... chưa ăn phải không
- Ờ chưa ăn

– Vậy đi ăn rồi hả về

– Cũng được.

Nhỏ leo lên sau xe tôi, quay lại tươi cười với mấy đứa đang đứng tùm nãm tùm ba bàn tán. Phong cách hoàn toàn khác em của tôi ... gặp em của tôi thì cái mặt đã nghinh lên trời hồng thềm để ý tới ai, đằng này còn quay lại tươi cười nữa chứ, lịch sự ghê ... Chạy nhanh khỏi mấy con mắt tò mò ... tôi chở nhỏ Hân vào 1 quán trà sữa gần đó ... tuy nghe nói hồng ngon bằng nhưng được cái gần ... thôi kệ vào tránh nóng cũng ok.

– Ăn gì uống gì

– Ờ ờ bò bít-tết với trà sữa ...

– Hìhi kiwi nha không phải kiki à ^^

Quê thiệt ... lại bị chọc ... bởi vậy tôi hận đứa nào đặt tên cho cún là kiki. Gọi món xong tôi lại nằm dài ra hưởng thụ máy lạnh.

– Bỏ tay ... lần nào đi trà sữa cũng nằm dài ... vô duyên hết sức

– Ờ

– Nè qua giờ có nói chuyện với nhỏ Thy chưa

– Ờ có nói

– Ổn chứ ...

– Ủ ừ cũng ổn

– Rồi sao

– Sao là sao

– Hòa lại chưa

– Ờ ... thì có cãi nhau đâu mà hòa ...

– Là sao

– Uhm ... thui ... hỏi Thy á

– Xi ... có gì mà ngại ... Hân là bạn mà

– Ờ ... tại ít nói

– Uhm ... thì thui không ép nói ... người gì ... lạnh thấy sợ

– Ờ

– Nói chuyện tới ngày ờ ờ thấy ghét

– Ờ

– Mệt nha ...

– Ờ.

Chắc quê tôi ... nhỏ hồng thềm nói gì ... ngồi lồi điện thoại ra nghịch ... được một tí thì phục vụ mang đồ ăn với trà sữa ra ... nhỏ lồi tôi dậy.

– Ăn kia ... nằm chút Hân ăn hết à.

– Ờ từ từ.

Tôi ngồi dậy cầm cùi ăn ... đôi mún rả họng ... ăn xong mới có sức mà nói chứ chị 2. Tôi im lặng ăn ... còn nhỏ thì ăn từ từ, tay chống cằm nhìn tôi, được chút nhỏ tự nhiên trút bớt phần ăn bên đĩa nhỏ cho tôi ... ngẩng mặt lên ngạc nhiên thì nhỏ trừng mắt

– Ăn đi nhìn gì ... tại ăn hồng hết bỏ uống.

Không nói gì tôi cầm đầu ăn tiếp, ăn xong ngồi hút trà sữa hồn nhiên ... còn nhỏ Hân thì vẫn im lặng quan sát tôi ... hơi mất tự nhiên nhưng kệ, vụ bị người ta quan sát thế này quen rồi, trong lớp tôi cũng hay bị mấy đứa nhìn như người ngoài hành tinh chứ gì. Đang ngồi gục gục thì em gọi

- Anh đang làm gì đó
 - Ờ mới ăn trưa xong
 - Hihi nhớ em không
 - Ờ
 - Hồi nhớ không mà ờ
 - Ờ
 - Nửa ... ghét nha ... anh ăn gì dạ
 - Ờ ăn bò bít-tết
 - Hihi sang quá ha
 - Ờ tại thèm
 - Hihi vậy mai em làm món đó đem qua cho anh ăn hen
 - Biết làm không
 - Không
 - Sax rùi sao làm
 - Ngốc ... chút em tập làm
 - Được không đó
 - Xí coi thường người ta hoài ... mấy bữa đồ ăn đem qua cho anh toàn em làm chứ bộ
 - Ai biết được em mua ở đâu rùi sao
 - Không dám ... nấu mệt lắm đó
 - Ờ ... rùi bữa nay hông qua quán hả
 - Uhm ... không qua đâu ... còn đau
 - Đau gì ... hay đi khám đi
 - Hihi biết quan tâm người ta hồi nào vậy nè
 - Ờ
 - Ghét ghê ... giỡn đó em ở nhà tập làm bít-tết cho anh ăn
 - Ờ
 - Một ghê nói chuyện với anh chán mún chết ... tối ngày ờ ờ
- Haha bữa nay 2 người ý kiến ý cò về vụ ờ ờ của tôi rồi ...
- Ờ.
 - Đáng ghét ...

Em cúp máy. Có gì đó thay đổi trong cách nói chuyện của em với tôi. Chẳng còn lạnh lùng trống không nữa, đã có em em anh anh, đã có những lời nhõng nhẽo, đã có những tiếng cười khúc khích chen vào lời nói ... Em có của tôi thực sự đang vui ... niềm vui của em cũng làm tôi cảm thấy hạnh phúc ... đơn giản ai mà không hạnh phúc khi biết người mình yêu đang vui vì mình?). Tự nhủ lòng sẽ không bao giờ làm em phải khóc vì tôi nữa.

- Nói chuyện với ai mà toàn cụt gữn vậy

Tiếng nhò Hân chen vào dòng suy nghĩ của tôi.

– Ờ ... Thy.

– Vậy sao.

Nhò Hân im lặng nhìn băng quơ ra cửa kính. Dòng xe cộ vẫn qua lại ồn ào dưới cái nắng nao người của Sài Gòn ... được một lúc lâu ... nhò Hân đòi về ... tôi tính tiền xong đi theo nhò xuống lấy xe về, đưa tôi qua quán nhỏ chạy xe đi chẳng chào tôi một câu ... Công việc của tôi vẫn diễn ra bình thường ... chẳng có gì đặc biệt diễn ra trong ngày nữa ngoài những cuộc điện thoại vu vơ của em ... với lý do nhớ tôi ... chẳng còn đề ý tới việc nhớ hộp kem nữa rồi.

Sáng dậy đánh răng rửa mặt xong nhưng vẫn cảm thấy lười ... vậy là nằm nghịch điện thoại tí rồi ngủ luôn lúc nào không hay, đang nằm nướng thì tự nhiên có cảm giác như bị ma đè ... hix hix đêm qua ngủ ngon lắm mà, đâu có gây tội ác với ai đâu mà con ma nữ nào nở lòng đè tôi vậy trời ... Chưa kịp mở mắt ra con ma đó đã cưỡng hôn tôi ... thôi rồi ... còn con ma nào khác ngoài em của tôi chứ. Chẳng cần mở mắt ra, tôi vòng tay ôm lấy eo em luôn tay vào trong xoa vòng eo mát lạnh ... Rồi tôi ra em dịu dàng

– Dậy đi người ... lười thấy sợ luôn

– Ừ tối thức khuya

– Thức làm gì

– Coi phim

– Đó ... kiu ngủ sớm mà hông nghe

– Bữa nay được nghỉ sáng mà

– Uh ... anh dậy đi

– Không ... còn muốn ngủ ... đánh thức anh nữa đi

Tôi nhắm mắt lại mỉm cười. Em khẽ cốc vào đầu tôi 1 cái

– Đáng ghét!

Sau đó em nhẹ nhàng đặt môi em lên môi tôi, luôn lưỡi vào trong cuốn lấy tôi ... Nụ hôn ngọt ngào ấy đến giờ tôi vẫn cảm thấy thèm khát ... còn gì hạnh phúc hơn khi mỗi sớm mai thức dậy được người mình yêu đánh thức bằng 1 nụ hôn ngọt ngào. Còn niềm vui nào hơn mỗi khi mở mắt ra ... là gương mặt người mình yêu mỉm cười chào buổi sáng. Tay tôi vuốt lấy đôi chân mịn màng của em ... thì ra hôm nay em mặc quần ngắn cũn, áo thun nữa ... Em đang ngồi hẳn lên người hôn tôi ... Nụ hôn chẳng biết bao giờ ngừng được nếu không có tiếng chuông điện thoại của em vang lên. Rồi tôi ra cầm điện thoại lên coi ... em bấm tắt luôn rồi cúi xuống nhìn tôi

– Dậy được chưa đồ hư hỏng

– Chưa

– Hư lắm ... dắt xe em vô nhà đi. Tính mở cửa hoài mà

– Ừ quên ... ủa sao vào nhà được hay vậy

– Nè ... hihi

Em đưa cái chìa khóa lên lắc lắc trước mặt tôi

– Lấy đâu ra dzậy

– Em làm đó

– Hồi nào

– Hihi từ lúc anh bị thương ở tay đó

À ... tự tung tự tác ... dám tự đi làm chìa khóa nhà tôi từ lâu từ lâu rồi mà hông xin phép tôi ... ngang đến vậy là cùng ... phải phạt mới được. Tôi mỉm cười đứng dậy đi ra dắt xe em vào rồi đóng cửa lại ... ngồi xuống cạnh em tôi làm mặt nghiêm

– Tự nhiên nhì ... dám lên làm chìa khóa nhà người ta

– Xí ... không vậy sao vô nhà được

– Làm như nhà mình ấy

– Kệ em ... rùi sao ... mún gì

Em nghinh cái mặt lên thách thức ... ờ thì muốn gì ... dám thách thức tôi à ... Đè em xuống cù lét em ... em lặn lộn uốn éo hét khe khẽ

– Trời ơi ... đồ vũ phu ... hìhì đồ xàm sỡ ...

Có lỗi mà còn dám nói xấu tôi ... đã vậy hôn cho bỏ ghét ... tôi thừa lúc em không để ý khóa môi em ngay lập tức ... chẳng còn chống cự nữa, em đưa tay ôm lấy cổ tôi kéo người tôi xuống ... lại một nụ hôn dường như chẳng dứt được nữa ... Rồi em ra tôi thăm thì

– Sao rùi ... sao hồng chổng cự nữa

– Hix chơi kỳ ... tự nhiên hôn ... ai chống được

– Hôm qua đau ... giờ còn không

– Uhm ... còn chút chút

– Mà ... đau gì vậy ...

Em đỏ mặt ... đầm nhẹ vô ngực tôi

– Đồ ngốc ... quậy người ta cả đêm rùi giờ hỏi đau gì nữa hả ... lần đầu tiên của em đó ... bít chưa

Tôi thở phì 1 cái ... tự trách mình vô tâm quá ... thì ra ... Ôm em vào lòng tôi khe khẽ.

– Uhm ... bít rồi ... anh xin lỗi...

– Đồ vô tâm ... ghét anh lắm...

– Ừ...

Tôi mỉm cười vuốt dọc theo lưng em ... Nằm với nhau cũng khá lâu hình như nhớ ra gì đó em đẩy tôi ra chạy lại mở cốp xe lấy ra 1 cái hộp trắng

– Anh đó làm em quên mất tiêu ... dậy đi ... em làm bít-tết cho anh ăn nè

– Ủa ... tưởng nói chơi

– Chơi hùi nào ... qua học làm tới khuya luôn đó

– Tội chưa ... vậy giờ biết làm rùi hả

– Uhm ... anh lấy dao nĩa trong cốp xe ra rửa sạch đi. Em làm xong hết rùi ... giờ làm chín thịt, chiên khoai tây là ăn được rùi.

– Ừ.

Tôi dừng dậy lấy đồ em mang theo ra rửa rồi dọn sẵn trên bàn ... Em đang mài mê chiên khoai tây ... Đi lại vòng tay ôm em từ phía sau ... khẽ giạt mình nhưng rồi em cũng ngoan ngoãn trong vòng tay tôi, khẽ ngửa đầu ra sau hôn lên môi tôi em thăm thì

– Hi làm gì dợ

– Hỗ trợ tinh thần cho bà bếp

– Hứ ... dám kiu em bằng bà hả ... Thui anh đem đĩa lại cho em rùi ngồi yên đi ... xong rùi nè

Buông em ra tôi quay lưng đi ... nhưng em vẫn cố kéo tôi lại hôn 1 cái rùi mới cho tôi đi lấy đĩa. Đem đĩa lại cho em xong tôi ngồi xuống bật laptop lên kiểm phim coi ... phim em down bỏ sung khá nhiều nên còn mấy phim chưa coi. Để đĩa bít-tết xuống trước mặt tôi em cười dịu dàng ...

– Nè ... cho tên ham ăn này ăn đã lun nè ... em lấy tương cho anh chờ tí

Tôi lạng người nhìn đĩa bít-tết trước mặt, đẹp và trông ngon hơn bất cứ món bít-tết ở quán ăn nào tôi từng được thưởng thức và có cho mãi mãi về sau cũng không nơi nào làm được món này ngon và đẹp bằng bít-tết của em làm. Đem chén tương ớt và tương cà lại em ngồi vào lòng tôi

– Rùi để em cắt cho anh ăn ... anh chỉ được ngồi im ôm em thui đó

– Ừ

Tôi vòng tay ôm em từ phía sau ... lưng dựa vào tường. Em cắt một miếng thịt nhỏ chấm tương đưa vào miệng tôi ... mắt em xoe tròn

– Sao ... ngon không anh

– Hình như thiếu thiếu gì đó – tôi nhai nhai chép chép miệng rồi làm vẻ mặt suy nghĩ

– Sao ... thiếu gì hả anh

Em ngây thơ quay mặt lại về mặt lo lắng ... Chẳng kịp cho em quay đi ... tôi hôn lên môi em, lưỡi tôi luôn vào miệng em, thoáng 1 chút bất ngờ ... em cũng đáp lại tôi cuồng nhiệt ... Cốc nhẹ lên đầu tôi em cười

– Đồ hư hỏng ... khờ khờ vậy mà ... ranh lắm nha ... nè ăn tiếp nguội hết đó ...

Em lại cắt thịt cho tôi ăn. Bit-tết em làm có đầy đủ hết, nước sốt, khoai tây, carot, cà chua, salad nữa, 3 miếng thịt to đùng ... 2 đĩa ăn có khi chưa hết nửa. Căn phòng của tôi giờ đầy ắp yêu thương, em ngồi gọn trong lòng cắt bit-tết cho cả 2 đĩa ăn, tay tôi ôm chặt em vừa xem phim vừa thưởng thức món ăn của người yêu dành hết tâm lòng để làm. Chẳng có sơn hào hải vị nào ngon bằng những món ăn của người mình yêu chế biến ...

– Anh nè

– Sao em

– Đừng buông em ra nha anh ... dù cho có chuyện gì xảy ra ... hứa với em đừng bao giờ quay lưng với em ... được không anh ... ôm chặt em ... ôm thật chặt vào

– Ừ

Tôi mỉm cười ... một nụ cười của hạnh phúc. Nếu đó là một giấc mơ ... thì cuộc sống đã ban tặng tôi giấc mơ quá ngọt ngào ... Xin cảm ơn cuộc sống ... cảm ơn em ... người yêu của anh. Giải quyết xong phần thịt em làm ... no căng bụng. Nóng quá ... tôi cởi luôn cái áo ra ở trần khoe ba sườn cho mát ... Đẹp đĩa xong em ngồi xuống cạnh bắt tôi nhắm mắt lại ... Đủ thứ trò bí ẩn ... đành nhắm mắt lại cho đến khi em cho mở mắt mới thôi. Vừa mở mắt ra ... suýt đứng tim ... em chỉ còn mặc mỗi chiếc quần cụt còn phía trên hoàn toàn không mảnh vải che thân ... tôi ngáy người ra nhìn ... cốc nhẹ vào đầu tôi em cười

– Đồ hư hỏng ... làm gì nhìn người ta dử vậy ... coi phim đi

– Coi ... coi sao được nữa ... tự nhiên cởi áo chi vậy

– nóng mà ... bắt chước anh ở trần cho mát hihi

Em thì mát rồi ... chứ còn tôi ... mát mẻ gì nổi ... máu tôi chạy rần rần trong người ... chỉ thiếu điều ôm em xuống mà giải tỏa cơn nóng bừng bừng thôi. Nhưng biết em còn đau ... tôi cũng không muốn làm gì nữa ... kéo em vào lòng, làn da mát lạnh của em chạm vào làm tôi cảm thấy rất dễ chịu ... hôn nhẹ lên môi em ... tôi thầm thì

– Em cũng hư lắm đó

– Hihi tại anh chứ bộ ... không được nghĩ linh tinh nha ... coi phim đi ...

– Ừ

Tôi gật đầu ôm chặt lấy em ... 2 đứa ngồi coi cho hết phim rồi lăn ra ôm nhau ngủ ... Một buổi sáng bình yên ... một buổi sáng Sài Gòn hạnh phúc!

– Nè ... anh ... dậy tới giờ đi làm rồi đó

Tôi mở mắt ra ... chưa kịp hoàn hồn em đã khóa môi tôi ... hix lần nào ngủ dậy cũng được cường hôn thế này ... chắc tôi xin được ngủ 1 tiếng dậy cỡ vài lần cho rồi.

– Anh ngủ tiếp đây em gọi anh đây ... 1 phút nữa gọi anh dậy nha.

– Trừ ui ... cái tên hư hỏng này ... em giết anh lun giờ.

Em ngồi hẳn lên người tôi nhún nhún ... mèn ơi bốn mấy kg đè lên bụng mà còn nhún nữa ... chắc nội thương luôn quá ... tôi hông phải lực sĩ bụng 6 múi đâu mà chịu nổi ... Vội giờ tay đầu hàng ... em mới chịu leo xuống ... chờ em vừa rời khỏi người tôi liền bật dậy cường hôn em ... Bất ngờ em ngã ngửa ra ... nhưng rồi cũng chịu đáp lại tôi ... Nụ hôn luôn trở thành một điều gì đó rất thân thương đối với em và tôi ... và dù cho hôn em hàng triệu lần nữa tôi cũng chẳng cảm thấy bớt đi 1% chán ... hoàn toàn không.

– Một ghé, lần nào kiu được anh dậy cũng cả mấy tiếng đồng hồ ...

– Ủ ... ai mượn kiu

– Hồng kiu tính ngủ hoài hả ... dậy đưa em qua nhà nhỏ bạn rùi hà đi làm tối tan ra qua đón em nghen.

– Ủa ... qua bạn chi.

– Hihi chuyện con gái hỏi chi.

– Chuyện gì mà từ giờ tới khuya.

– Hừ bình thường em ngủ nhà tôi luôn ấy ... tại ... cỡ này bị anh quậy ... nên ít qua chơi với tụi nó ... còn giờ ...

– Giờ sao ...

– Giờ bắt được anh rùi hihi thì phải cho người ta trở lại tụ tập với bạn người ta chứ

– Ayda ... có vụ này nữa ... nghĩa là tán tui ... sài tui đã rùi giờ bỏ tui chứ gì...

– Xi ... người vậy cũng biết ganh tị nửa hen ... mệt anh quá ... dậy đi!!!!!!!!!!!!

– Rồi ... từ từ ... cho anh tắm cái ...

– Nhanh nha ... tụi em phải bàn 1 số việc quan trọng ...

– Bày đặt việc quan với trọng ...

Tôi chui vào tắm ... con trai ... tắm cái cho mát chứ có làm gì khác đâu mà lâu ... Thay đồ xong ra thì em cũng mặc quần áo đang hoảng lại ngồi nghịch hộp kem của em

– Đi nè chị 2...

– Uhm ... em trai ^^

Tôi dắt xe ra ngoài, nhỏ vui vẻ khóa cửa leo lên xe ngồi ôm chặt lấy tôi ... Chạy ào đưa nhỏ qua nhà ... đứng, ngồi, nằm cả nửa tiếng đồng hồ nhỏ mới thay đồ xong ... tưởng thay gì ... cũng quần jean áo thun nhưng màu khác thôi mà, vậy cũng lâu lắc ... Chờ em chạy ù lên 1 quán sinh tố trên Q5, chưa kịp dừng xe đã nghe tiếng reu chọc của đám bạn nhỏ ... thôi xong ... hôm nay đại hội yêu nhen nhen hay sao mà đông đủ quá trời ... có cả nhỏ Hân và chị Tiên (đang cặp với ông Kha) nữa ... mặc đồ nhìn đứa nào đứa nấy y như mấy con yêu nhen nhen ... lão con trai nào đi ngang mà hông quay lại nhìn ... bảo đảm lão đó mù. Tất nhiên em của tôi xinh đẹp nhất rồi (trong mắt tôi) ... Em bước xuống xe ... cầm theo nón bảo hiểm

– Anh về đi ... tan làm gọi để em chỉ chỗ qua đón em nghen.

– Ủ ...

Em ghé môi hôn tôi một cái rồi mới chịu quay lưng bước vô ... mền ơi ... hôn giữa thanh thiên bạch nhật, nhất là dám hôn tôi trước mặt cái đám yêu nữ trong kia ... làm mấy chị tám la làng lên reu chọc cười hí ha hí hửng ... Tôi vội gật gật đầu rồi cầm cổ chạy khỏi cái động yêu này rùi dong thẳng về quán ... Tôi là tôi lạnh lùng thiệt ... nhưng mờ lần nào gặp mấy chị tám này tôi cũng mún nhũn não ... chọc gì mà dai như nhen =))

Về quán ... tôi đi vào hỏi ông Kha

– Anh ... này có gặp chị Tiên

– Ờ biết rồi mà ... mới đưa nó qua Q5 nè

– Sax ... anh cũng mới bên Q5 về hả

– Ờ ... nghe đâu họp hành gì đó sao mày gặp nó dzậy

– Dạ ... cũng mới công chị 2 Thy qua đó nè

– Haha thằng em mày giỏi ... bị con Thy nó hót rồi hả...

Tôi im ru quay đi ... hix dù gì cũng được bình chọn là người đứng đắn, lịch sự và nghiêm túc nhất quán mờ ... đâu có được để ông dim hàng chi vì một đứa con gái bắt được trái tim tôi chứ ... phải giữ phong cách ... vâng phải giữ:D ... Thời gian trôi qua nhanh chóng ... vòng vòng cũng tới giờ quán đóng cửa ... tôi vội vàng phóng xe đi đón em ... hix ... tự đi không được ... cứ bắt tôi phải đi đón chạy tới chạy lui như thằng điên mới chịu ... rõ khổ. Lên tới quán ốc trên Q5 ... đám yêu nhen nhen đang ngồi sáng rực cả một góc quán, yêu khí bốc lên ngùn ngụt ... (khà khà) ... phải giải cứu em về với chính nghĩa thôi ... Tôi dừng xe bên đường móc điện thoại ra gọi cho em ... quay lưng lại vẫy vẫy tôi ... vẫy theo sau em là cả chục cánh tay của mấy mụ nhũn chuyện kia chào tôi ... có lẽ trừ một người ngồi im ... đó là nhỏ Hân. Chắc vẫn ghét tôi thì phải ... tạm biệt đám bạn xong ... em chạy nhanh về phía tôi tay xách theo một hộp trắng đựng gì đó chẳng biết ... vừa tới gần em đã ôm cổ hôn tôi một cái xong giờ cái hộp lên đưng đưa trước mặt tôi

cười...

– Nè ... mua mấy món ốc cho anh ăn lun nè ... không có được ganh tị nha...

– Ở ở có ai nói gì đâu...

– Ai biết được rồi có người trách mình đi ăn mà hồng thềm nhớ tới người ta sao...

– Suy bụng ta ra bụng người ... lên xe đi đứng hoài hả...

– Uhm...

Em móc hộp ốc vào cổ xe rồi leo lên sau lưng ôm tôi. Tôi siết ga phóng xe đi ... tránh đứng lâu lại đau tim với mấy chị tám. Ghé quán mua 2 ly sinh tố rồi mới về phòng ... Tôi đi tắm còn em thì dọn ốc ra cho tôi ăn. Tắm xong ra ... em bảo chờ em tắm rồi ra ăn chung ... hix ăn rồi mà cũng giành ăn với tôi nữa ...

Đành ngồi nhìn mấy chén ốc và coi phim chờ em ... Tắm thì lâu mà còn hát um sùm trong nhà tắm nữa ... cái tặc hát lalala vu vơ mấy bài hát nước ngoài riết trở thành thương hiệu đáng yêu của em luôn. Tắm xong em mặc bộ quần áo quen thuộc của tôi từ lâu trở thành sở hữu của em chạy đến ngồi vào lòng tôi xuyết xoa ...

– Lạnh lắm ... lạnh lắm luôn

Tôi cười ...

– Biết rồi ...

Vòng tay ôm lấy em ... em mỉm cười ngửa mặt lên đón 1 nụ hôn của tôi.

– Hết lạnh chưa...

– Uhm ... đỡ một tí. Em làm ốc cho anh ăn hen...

– Ừ ... mà mua chỉ tùm lum thứ vậy...

– Thì tui em gọi món nào ... em cũng giấu 1 ít chứa phần cho anh ... giành giựt dzữ lắm lun đó.

– Tội nghiệp chưa ...

Tôi ngồi gọn vào lòng vừa dứt ốc cho tôi ăn vừa cùng tôi xem phim ...

– Nè ... đó giờ chưa hỏi ... qua đây ngủ hoài ... nhà ba mẹ hồng la em hả

– Hi giờ mới quan tâm người ta hả...

– Ừ ...

– Em hồng phải con gái hư đâu mà lo ...

– Ai nói em hư đâu ... nhưng dù em hư ... anh vẫn ôm em nè...

– Vậy hả ... uhm ... tự anh hứa đó ghen. Ba mẹ em lâu lâu mới có ở nhà được mấy ngày ... ba đi công tác suốt, còn mẹ cũng đi luôn ... riết em cũng hồng quan tâm mấy người đó đi đâu làm gì nữa. Nhà chỉ có anh em em với 2 cô giúp việc thôi.

– Ừ ghen gì ... thấy em muốn đi đâu thì đi ...

– Em tự do lắm lun ... mà anh đừng có lo ... thấy em đi lung tung vậy chứ hồng có hư đâu nè ... thấy người ta ... dành lần đầu tiên cho ... cho anh hôn

– Uhm ... anh hiểu mà ...

Tôi càng siết chặt lấy em nhiều hơn, thì ra em cũng đâu khác gì tôi ... ba mẹ em cũng có ở nhà với em đâu, em cũng phải tự lo cho cuộc sống của mình, khác tôi là em còn anh và người giúp việc cùng hoàn cảnh gia đình tốt hơn tôi ... ghen gì ... tính cách của em cũng có lạnh lùng như tôi nhưng lại rất chu đáo trong mọi việc, nhìn bề ngoài người ta sẽ lầm tưởng em là một tiểu thư kiêu kỳ chẳng làm được trò trống gì ngoài dùng sắc đẹp để chinh phục với đời ... Nhưng em của tôi hoàn toàn ngược lại, em có bất cần và ngạnh với đời nhưng với người thân, bạn thân thì em rất vui vẻ nhất là với tôi ... em chăm sóc, quan tâm tôi chẳng khác nào một người vợ hiền vậy ... những đức tính đâu phải dễ có được ở một đứa con gái tuổi đời chưa đến 20 này ... và không nhiều người có thể nhận ra tính cách thật của em nếu không được tiếp xúc thật nhiều.

Ăn xong ... phim cũng gần hết ... tôi và em đứng xếp hàng để chờ đánh răng. Có nói em mua thêm bàn chải ... nhưng mà nhất quyết hồng chịu, về sau tôi có tự ý mua thêm 1 cái để cho em ... nhưng chẳng hiểu sao ... không cánh mà bay. Vậy là đành có lỗi với cô giáo dạy vệ sinh răng miệng lúc đi nhà

trẻ mà sai chung bàn chải với em ... Đánh răng xong em và tôi ôm nhau xem phim cho hết rồi nằm trêu chọc nhau ... những nụ hôn ngọt ngào tưởng chừng như không dứt ... Tôi có thể tiến xa hơn là những nụ hôn và ôm ấp bình thường bên ngoài ... nhưng tôi đủ biết người con gái sau lần đầu tiên thường phải mất 2-3 ngày mới bình phục vết thương và dư khả năng kiểm chế cái ham muốn bình thường của mình lại để em không phải bị đau.

– Sao ... tới hôm đó ... anh mới chịu ... với em ...

Em rúc đầu vào ngực tôi thủ thủ. Xoa lên làn da mát lạnh mịn màng của em tôi cười

– Ừ ... vì lúc đó anh mới biết ... mình ... cần em ... Còn những lần trước ... anh ... chưa dám chắc mình có yêu em hay không ... nên anh ... không muốn em phải chịu thiệt thòi ... anh sợ mình không phải người tốt ...

– Đồ ngốc ... từ hôm anh chịu bị đâm cứu em ... thì ... người ta đã thương anh rồi ... tại ... anh ngốc ... anh vô tâm hồng thêm để ý người ta thôi

– Xin lỗi mà ...

– Không sao ... em hiểu anh mà ... nhờ vậy em mới biết tính tình của anh đó

– Hồi nè ... rồi cái đám bạn em đi chung ... tụi đánh anh đó ... giờ sao rồi ...

– Mấy đứa đó hả ... bạn của ông Thành ... rồi em quen nên chơi chung ... từ lúc tôi đánh anh ... em cắt đứt quan hệ lun rồi

– Sao tự nhiên vì thằng xa lạ như anh mà em trở mặt với bạn bè ...

– Em hồng biết nữa ... lúc đó em chỉ biết tụi nó làm hại anh ... nói thiệt nghen ... yêu anh, được ở bên người em yêu thì cả thế giới phản đối em cũng mặc kệ ...

Tôi ôm mặt, vỗ vỗ vào đầu ra vẻ khổ sở

– Vậy hả ... ôi ôi vậy thì tiêu tui rồi ... hồng lẽ tui cũng phải chống cả thế giới để yêu bà cô này sao ta ...

Em ngẩn mặt lên néo vào hông tôi

– Dám gọi em là bà cô hả ... nè nè ... anh ... anh hồng chịu vì em bất chấp tất cả hả ...

Em có vẻ hơi thất vọng ... mặt em buồn thực sự rồi ... Tôi khẽ siết chặt rồi hôn lên đôi môi ngọt ngào của em ...

– Không chịu thì anh đâu có nằm đây với em ... tiểu thư của anh à

– Hihi đáng ghét

Em rúc đầu vào ngực tôi nằm im ... Tiếng nhạc từ chiếc điện thoại vang lên những bản tình ca nhẹ nhàng ... đưa em và tôi vào giấc ngủ ... em nằm đó ... gọn trong vòng tay bé nhỏ của tôi ... vòng tay không lớn ... nhưng cũng đang cố hết sức ôm chặt lấy em ... có được em ... đó là niềm hạnh phúc và may mắn nhất cuộc đời của tôi cho đến bây giờ ... và nếu làm lại tôi vẫn sẽ nói với em rằng ... yêu em ... tôi sẵn sàng quay lưng lại với tất cả.

...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Phần 26

Có em ... mọi thứ quanh tôi trở nên đẹp hơn bao giờ hết. Trên lớp, tôi đã chịu nói cười nhiều hơn một tí ... ở quán tôi cũng vui vẻ hơn và tất nhiên làm việc cũng tốt hơn nhất là việc sửa lại 1 tí cho quán đạt được thành công tốt đẹp, nhận được lời khen và phần thưởng của ông chủ dành cho tôi. Mấy hôm nay em bắt đầu đi học ngoại ngữ trở lại, không đến quán thường xuyên như trước được nữa. Cũng chẳng sao vì khi có nhau rồi em đâu cần phải ngồi im lặng ở góc quán để theo dõi, tìm hiểu tôi nữa mà bây giờ em đã đặt hẳn cả người em vào cuộc sống của tôi mất rồi.

Sáng ... đang định đi học thì có điện thoại của anh Phong. Tiếng anh hỏi hà và lo lắng

– M ... từ hôm qua giờ Phương có liên lạc với em không

– Dạ không anh ... em lo vụ kiểm tra trong lớp cũng quên không nhắn tin cho chị. Có gì không anh

- Phương ... có chuyện buồn ... giờ mất tích luôn rồi ... anh kiếm Phương 2 ngày nay
- Sao ... có chuyện gì với chị vậy anh ...
- Chuyện này từ từ nói ... nếu có tin tức gì em báo cho anh biết với ... giờ anh phải chạy đi kiếm mấy người bạn của Phương để hỏi thử...
- Dạ dạ ... để em đi tìm chị với anh
- Thôi ... à mà cũng được biết đâu Phương có chuyện với em nhiều chắc có vài chỗ anh không biết.
- Dạ vậy để em đi kiếm mấy chỗ chị hay nhắc tới ... có gì liên lạc nha anh
- Uhm ... mà em tính đi bằng gì đó
- Để em mượn xe bạn
- Vậy nha, có gì liên lạc anh gấp.

Cúp máy ... lòng tôi cứ lửa đốt ... giờ biết kiếm xe đâu ra để đi kiếm chị bây giờ, đường xá hổng có rành nữa chứ ... Đành nhờ em chứ biết sao giờ ... tìm được chị rồi tính tiếp. Bấm số em ... một lúc lâu em mới bắt máy

- Em hả ... đang làm gì vậy
- Em mới ngủ dậy đang nằm nướng nè
- Em cho anh mượn xe được không
- Xí chạy muốn mòn xe người ta rồi bày đặt dùng từ mượn nữa ... có chuyện gì vậy ... giờ em chạy xe qua đi với anh
- Ừ ừ ... em qua nhanh nha ... gấp lắm

Cúp máy, người cứ như đang đứng giữa đồng lửa. Chuyện của chị tôi chẳng biết gì nhiều lắm nhưng mấy lời nói của anh Phong lúc trước cứ ám ảnh mãi trong đầu tôi ... tôi luôn cảm nhận chị của tôi đang mang những tâm sự và điều gì đó đáng lo. Cuối cùng em cũng qua tới ... người em vẫn mặc bộ đồ ngủ ở nhà ...

- Ủa sao mặc đồ này
- Hihi sợ anh có chuyện gấp mà chút em phải đi lấy đồ với con Hân. Có gì vậy anh
- À bà chị anh có chuyện buồn gì đó giờ mất tích rồi ông anh mới gọi nhờ anh đi kiếm phụ ... hix hix
- Trời ... vậy thôi ... anh chạy kiếm nhanh đi rồi có chuyện gì là tiêu ... Anh đưa em về nhà rồi đi tìm nhanh đi anh
- Ừ ừ rồi chút xe đâu em đi công chuyện
- Ngốc à ... nhà em còn xe ... nhưng chút em đi với con Hân mà anh
- Ừ ừ ...

Tôi dong xe đưa em về nhà ... nhìn mặt em có khi còn lo lắng hơn cả tôi nữa ấy chứ.

- Làm gì mặt em lo dzữ vậy
- Hix ... chút anh chạy xe cẩn thận đó ... anh gấp chuyện gì lên là cứ ào ào bất chấp bản thân ... em lo cho anh thôi
- Uhm ... biết rồi ... anh sẽ chạy cẩn thận mà
- Có gì gọi em biết nha
- Ừ ... em vào nhà đi
- Cẩn thận đó ...

Tôi chạy đi, sau lưng em vẫn rảng gọi theo dặn tôi cẩn thận ... Thiệt lo xa gì đâu, làm như tôi con nít không bằng.

Cố gắng lục lại trong trí nhớ những lúc trò chuyện với nhau xem chị sẽ ở chỗ nào mỗi khi buồn. Đầu óc cứ loạn cả lên ... Cũng may dạo này hay đi với em chỗ này chỗ kia, đưa em đi diễn cho nên cũng biết đường kha khá. Chạy xe như thằng điên khắp những điểm quen thuộc mà chị thường nhắc tới.

Mắt chỉ mong nhìn thấy xe của chị hoặc dáng người quen thuộc của chị nữ hoàng của tôi ngồi ở đâu đó ... rờn rã suốt nửa ngày trời ... vẫn không có kết quả gì. Anh Phong cũng vậy ... điện thoại chị hoàn toàn không liên lạc được ... Thi thoảng tôi vẫn phải nhắn 1 tin cho em yên tâm rồi lại cầm đầu chạy khắp nơi tìm chị ...

10h đêm ... vẫn chưa có kết quả gì cả ... anh Phong có nhờ một số người bạn khác nhưng đều không có kết quả ... Lòng tôi trách chị sao lại biến mất như vậy, không biết có chuyện gì nguy hiểm cho chị không nữa ... Cố gắng chạy vòng vòng tìm kỹ lại mấy chỗ chị nói chị hay đến ... Một mối ... lo lắng ... tôi dừng chân ở một góc cầu nơi chị bảo mỗi khi chị buồn hay đến để thư giãn ... để ngồi chờ ... hy vọng sẽ nhìn thấy chị ... Đang ngồi ủ rũ trong góc thì có điện thoại ... tôi mừng phát điên lên khi có là số máy của chị xấu xí hiện lên màn hình ... Dù lo cho chị lắm ... nhưng tôi vẫn phải cố gắng kiềm chế để không phải hét lên trong điện thoại, với chị có lẽ bây giờ không nên nổi nóng.

– Chị ... chị đâu rồi ... nhox tìm chị cả ngày nay

– Nhox ... về nhà đi

– Sao vậy chị

– Chị đang ở nhà nhox nè ... về nhanh nha

Chẳng cho tôi nói câu ... chị cúp máy ... Tôi cũng không gọi lại nữa ... vội vàng phóng xe như điên về nhà ... đèn đỏ, gió lạnh hay gì tôi cũng mặc ... đường khá vắng ... cũng may là không gặp công an ... về đến nhà đã thấy xe chị đang đậu ... Thò phào nhẹ nhõm vì tìm thấy chị ... tôi dừng xe kế bên xe chị rồi gõ cửa xe. Khẽ hé cửa xe ra ... nhận ra tôi chị mở cửa xe ... tôi bước vào xe ngồi im lặng nhìn chị ... chẳng nói gì ... chị ôm chầm lấy tôi khóc. Có lẽ chị đang đau lắm ... có lẽ chị của tôi đang rất yếu đuối ... đang cần lắm sự sẻ chia ... Tôi đưa tay từ từ ôm lấy vai chị ... chẳng nói gì. Tôi chỉ ngồi im ôm lấy chị ... nặc cho chị khóc ... cũng không nói lời nào an ủi hay ngăn cản chị khóc ... thời gian lặng lẽ trôi đi ... mới đó mà khóc hơn nửa tiếng rồi. Nước mắt đầu ra nhiều vậy không biết ... Chị hình như đã bết khóc ... giờ chỉ ngồi im dựa đầu vào vai tôi, tay chị vẫn không rời cánh tay tôi, cứ ôm chặt ... như sợ buông ra sẽ không còn chỗ nào để vịn vào nữa ...

Tiếng chuông điện thoại phá tan không gian im lặng ... là anh Phong gọi

– Có tin gì chưa em ...

Tôi nhìn chị ... ánh mắt chị long lanh những giọt nước mắt ... mừng rỡ và yếu đuối ... đưa một tay lên vuốt mặt chị tôi mỉm cười ...

– Dạ ... tìm thấy nữ hoàng rồi nè anh

– Trời! ... may quá ... Phương có sao không em

– Dạ không sao anh ... em đang ngồi với chị ... anh nói chuyện với chị nhé

– Ừ ừ...

Đưa máy cho chị tôi nhẹ nhàng ...

– Là anh Phong ... tìm nữ hoàng 2 ngay nay rồi đó

– ...

Chị im lặng lắng đầu rồi dựa vào vai tôi ... tuy không hiểu chuyện gì nhưng tôi biết chị cần yên tĩnh vào lúc này ...

– Chị không sao đâu anh ... đang đói ngủ không muốn nói chuyện với ai

– Vậy à ... phù ... thôi không sao em chăm sóc Phương cẩn thận nghen. Anh sẽ liên lạc sau

– Dạ anh đừng lo ... g9 anh!

Nói chuyện với anh Phong tôi mới nhớ còn một người đang lo lắng cho tôi ... bấm số em ...

– Em nghe anh

– Em ... anh kiếm được chị rồi ... Giờ anh đang ở nhà. Em đừng lo nữa nghen ngủ trước đi ... mai anh qua em sau ha

– Uhm mà anh ăn tối chưa đó

– Anh ăn bánh mì rồi

– Vậy anh ngủ sớm nha

– Uhm em. Ngủ đi đừng lo nữa

– Dạ!

Tôi tắt nguồn điện thoại ... ngồi im lặng nhìn chị. Đôi vai chị hơi run, tay nắm chặt lấy bắp tay tôi. Được một lúc lâu ... chị lên tiếng:

– Chị đói

– Uhm ... giờ nhox đưa chị đi ăn hen

Chị gật đầu. Tôi kiu chị lui xe vào bên trong bãi đậu xe tải cũ gần đó, nói 1 tiếng với chú giữ bãi xe rồi nắm tay dẫn chị trở lại xe. Ngồi trên xe, mắt chị vẫn nhìn xa xăm ... tự tôi đội nón bảo hiểm cho chị rồi lên xe chạy đi ... Chị ôm chặt lấy tôi im lặng. Chạy vòng vòng ... tìm được một quán cháo trắng khuya tôi ghé xe vào. Nói chuyện với chị bao lâu nay cũng biết chị thích ăn gì mà ... Tôi gọi luôn 2 tô cháo và một vài món cho chị dễ ăn. Chị im lặng ăn một cách ngon lành ... đó là người duy nhất và đầu tiên cho đến bây giờ tôi biết dù buồn cỡ nào thì cũng ăn uống rất ngon lành @@ ... một tay chị ăn cháo, một tay vẫn ôm chặt lấy cánh tay tôi cho nên 2 người nhưng cũng chỉ có 2 cái tay cử động được. Tôi không ăn nhiều, chủ yếu là gấp đồ ăn bỏ vào tô cháo của chị ... xong tô cháo ... chị hồn nhiên ăn luôn tô của tôi ... hix hix không biết buồn kiểu gì mà ăn khỏe dzữ vậy nè!

Ăn xong ... chị ngồi im một lúc rồi nói nhỏ

– Chị muốn ăn kem

Sax!!! Bộ có bà con với em của tôi hay sao nè trời ... giữa khuya còn đòi ăn kem ... đừng nói một hồi đòi lên cầu ngồi nửa ghen ... Nghĩ là nghĩ vậy chứ tôi cũng gật đầu

– Ừ ... thì ăn kem ... giờ muốn ăn kem gì

– Kem dâu với kem socola

Tôi tính tiền cháo xong chờ chị chạy thẳng tới chỗ tôi mua kem mọi lần. Thằng giữ xe nhìn mặt tôi là biết hồng phải đi hát mà là mua kem ... hồng cần hỏi, thằng nhỏ giờ tù kem ra cho tôi lựa luôn.

– Chị mọi lần đâu anh?

– Ngủ rồi.

– Ghê ghê.

– Ghê gì.

Thằng quý cái mặt nham hiểm chi chi về phía chị đang ngồi. Tôi nhìn chị ... rồi lấy hộp kem đập lên đầu thằng nhỏ 1 cái

– Tinh tiền mày

Thằng quý cảm tiền miệng vẫn lăm bằm

– Ghê nha ... huynh ghê lắm @@

– Giờ mới biết hả con =))

Chờ chị tìm một quán nước ven đường để ngồi ... Chờ một người đẹp thế này chạy vòng vòng giữa đêm thế này cũng sợ ... có điều chị hồng chịu về nhà nên đành mạo hiểm thôi. Gọi cho chị một li trà lipton nóng, còn tôi là một li cafe không đường ... Chị ngồi im ăn kem, không như em của tôi, chị ngồi ăn một mình, hồng thèm dứt cho tôi cái nào lun ... đúng là chị của tôi chẳng thay đổi bao giờ ... đi ăn uống với chị thì phải biết giành ăn còn không chị hồng có thèm nhường cho tôi ăn đâu ... mà lúc này thì hồng còn tâm trạng nào giành ăn với chị nữa nên đành ngồi uống cafe nhìn chị ăn thôi ...

Cởi cái áo gió khoát lên vai chị, tôi im lặng nhìn dòng xe qua lại, người tôi bây giờ cũng cảm thấy lạnh huống gì chị mặc váy mỏng manh lại còn ăn kem không run mới lạ ... ăn hết hai hộp kem ... mắt chị dường như bớt buồn đi một tí ... có một chút tình nghịch hiện lên trên mặt chị rồi ... cũng tốt ... mặc dù từ đầu tới giờ tôi chưa nói được lời nào an ủi chị và cũng chẳng biết gì để an ủi ... chị ngả đầu lên vai tôi ... được một lúc thì lại lên tiếng

– Chị muốn ngủ

– Ừ

Tôi mỉm cười ... Tính tiền nước xong, đội nón lên cho chị tôi chạy xe từ từ về nhà vì sợ gió làm chị lạnh ... Đúng là chị đang lạnh, tay chị cóng hết rồi chứ đâu ... Về đến nhà chị vẫn ngồi trên xe hồng chịu xuống ... mà giờ hai tay về phía tôi ... thôi xong đã hiểu ... đúng là nữ hoàng. Tôi lắc đầu cười rồi quay lưng lại gần cho chị leo lên lưng ... hix may quá nhìn người cao đẹp vậy cũng không nặng lắm, hơn em của tôi 1-2 kg là cùng ... còn cồng nổi ...

Cồng chị vào tới nhà để chị nằm xuống tôi mới quay trở ra dắt xe vào rồi đóng cửa rồi ngồi xuống lấy mền đắp lên người chị. Vừa định đứng dậy đi đánh răng rửa mặt thì chị đã lấy tay kéo tôi nằm xuống bên cạnh, đầu chị rúc vào ngực tôi nằm im, vai chị run run ... cảm nhận chị lại đang khóc ... vậy là tôi đành nằm im ôm lấy vai chị cho đến khi chị ngưng khóc ngủ thiếp đi ... Đoán chắc rằng chị đã ngủ thật say rồi tôi mới thở phào nhắm mắt ngủ ... đó là người con gái thứ hai nằm ngủ trong căn phòng của tôi ... người trước đó chính là em)

Trời rạng sáng ... tôi chỉ mới ngủ được một chút, người tôi mỗi như nhưng chẳng dám nhúc nhích sợ làm chị thức giấc, vậy là nằm chịu trận cho đến sáng. Hix ... quên mất tiêu chị là trùn lười siêu ngủ ... biết chị ngủ tới chừng nào mới dậy đây ... vậy là xác định nghỉ học chắc luôn rồi. Mở điện thoại call lên trường nhờ cô Xuân (căn-tin) nhờ đưa nào viết dùm cái phiếu điểm danh rồi bấm số em..

– Em hà ... dậy chưa

– Ừm ... um ... chưa ... cho ngta ngủ xúu

– Ngủ hoài dzậy

– Tại tối qua người ta mắc học làm bánh ga-tô đó

– Học chi khuya dzữ

– Hihi học làm cho anh ăn đó ... mà mê làm quên mất tiêu thời gian lun

– Tội nghiệp chưa ... thui vậy ngủ nữa đi ... chắc chiều anh mới qua trả xe em được đó

– Ừ ... anh có đi học không

– Uhm không ... giờ anh cũng ngủ thêm chút

– Hihi đáng ghét ... ham ngủ mà dám la người ta

– Tại call sợ em lo mà

– Ai thêm lo ... anh ngủ nữa đi ... đừng có phá em ngủ nữa đó ... chiều em đem bánh cho anh ăn hen

– Ờ ... ngủ đi

Cúp máy ... tôi nằm im nhìn qua chị rồi bấm tiếp số anh Phong.

– Phương sao rồi em ...

– Dạ không sao ... có khóc một chút ... giờ đang ngủ rồi anh ... mà có chuyện gì vậy

– Phương bị tụi làm chung chơi xấu ... cũng toàn 1 đám ganh ghét với Phương thôi ... trước tới giờ tụi nó hại Phương nhiều lắm rồi ... và ... Phương buồn anh nữa

– Sao buồn ...

– Ừ vì anh sắp đi học ... mẹ anh ép anh đi ... Phương cô đơn lắm anh đi rồi ... không biết còn ai chăm sóc Phương nữa đây ... giờ chỉ hy vọng có em thôi đó

– Dạ ... nhưng ... gia đình chị ... không lẽ không chăm sóc chị sao anh

– Ba mẹ Phương ... mất rồi em

– Hà ... ba mẹ chị mất ... sao mất anh

– Ba mẹ Phương bị tai nạn xe bên Mỹ ... 2 năm rồi

– Vậy sao ... thương chị quá ... giờ chị sống với ai ở đây vậy anh

– Ừ ... Phương sống với dì ... nhưng cũng đừng trông cậy vào họ chi ... toàn lợi dụng Phương không à ... Thôi không nói nữa. Em chăm sóc Phương nha ... chừng nào Phương muốn về em gọi đề anh qua đón Phương.

– Dạ ...

Tôi thần thờ nhìn chị ... giờ thì tôi hiểu chị của tôi rồi ... hiểu hoàn toàn những gì chị đang phải gánh chịu. Dường như hoàn cảnh của chị cũng một phần giống như tôi cho nên dễ dàng đồng cảm với chị hơn. Gương mặt xinh đẹp chẳng thua bất kỳ người con gái đẹp nào này lại đang chịu những mất mát to lớn đến vậy ... kể từ giây phút ấy ... tự nhiên tôi chỉ muốn ở bên cạnh để mang lại niềm vui thực sự cho chị thôi ... vì như anh Phong nói ... chỉ có bên cạnh tôi và anh Phong, chị mới cười thực sự. Chị dụi đầu sâu vào người tôi hơn ... miệng chị thủ thỉ trong cơn mê

– Nhox ... nhox đừng xa chị nha ... nhox ... Phương ... ghét Phong ... nhox ... đừng giống Phong nha ... đừng ... đừng ...

Tôi mỉm cười ôm chặt chị vào lòng ... “Uhm ... không xa chị đâu ... cho dù chị xua đuổi ... từ nay nhox cũng không bao giờ xa chị đâu” ... tôi thắm

hứa ... và tôi sẽ luôn làm như vậy ...

Cứ ngủ ... rồi lại thức vì sự đụng chạm của chị ... nằm nhìn suy nghĩ rồi ngủ tiếp ... lại thức ... lại ngủ ... cứ như vậy cho đến khi ai đó đang chọt chọt vô mũi tôi ... Mở mắt ra ... chị đang nằm nhìn tôi, mặt cười tinh nghịch tay vẫn còn đang giữ tại hiện trường ... bắt quá tăng rồi nhá dám nghịch lúc tôi đang ngủ.

– Nhoc khùng ... dậy chở chị đi ăn coi

– Hết buồn chưa

– Hết rồi

– Nhanh dậy

– Ủ ... chuyển hết cho nhox đó ... lấy dùm đi

– Khôn hen ... vậy đưa đây

– Tốt bụng quá ta ... không hối hận nha

– Ủ ... không ... chị vui là được

– Hìhi thương nhox nhất. Chị muốn ăn gà rán

– Ăn chi cho mập

– Mập mà tấp nập người theo haha dậy điiiiiiiiiii ...

– Từ từ ... oánh răng chưa đó đòi đi ăn...

– Nhoc cho chị mượn bàn chải nha...

– Ờ có đâu ... từ từ nhox đi mua cho...

– Khỏi ... chị đánh rồi...

– Hà ... bàn chải đâu đánh...

– Nè...

Chị cười tít mắt chìa cái bàn chải ra chọt chọt vô mũi tôi. Cầm bàn chải nhìn qua nhìn lại nhìn tới nhìn lui cảm giác thân quen da diết ... Thôi rồi thương quá bàn chải ơi ... một mình mày mà phục vụ tới gấp 3 lần bình thường-s

– Cái này ... của nhox mà

– Ủ của nhox

– Thì sao

– Chị mượn

– Rồi nhox đánh bằng gì

– Ngốc! Bàn chải của nhox nhox đánh đi

– Sao còn đòi mượn

– Thì chị đánh rồi ... coi nè ... – vừa nói chị vừa thổi phù phù vô mặt tôi ... hix chưa từng thấy người đẹp nào hồn nhiên như chị của tôi, chơi gì thổi phù phù vô mặt người ta để khoe đánh răng rồi ... mà đúng hơi thở của chị thơm thiệt ...

– Nhoc nhanh nhanh ... đói bụng lắm ... chị chờ

Cái quái gì đang diễn ra vậy trời ... chị có quen biết gì em của tôi không đây ... sao cái cảnh này quen quen ... khác một chỗ em của tôi im ru rù rù cảm bàn chải tôi đánh, còn chị nữ hoàng nhà mình thì hồn nhiên khoe chiến tích cướp bàn chải người khác ... Mai mốt lỡ 3 đứa có chuyện gì bảo đảm hồ sơ sẽ ghi: chết vì sai chung bàn chải đánh răng @@

Tôi đi vào nhà tắm đánh răng thay đồ, quay ra thì chị đang ngồi nghịch hộp kem có trông cỏ ba lá ... biết tôi đứng sau lưng chị hỏi

– Sao hông phải hoa cúc đại...

– Ừ... cái đó của bạn nhox trông...

– Hoa cúc đại đẹp hơn mà...

– Ồ bạn nhox trông đâu phải của nhox...

– Uhm... chị biết... nhưng hoa cúc đại vẫn đẹp hơn... đúng không...

Bỏ tay... ngang đến thế là cùng... chẳng chịu hiểu vấn đề của tôi nói... chị luôn vậy... thích tranh cãi đến khi tôi chịu thua mới thôi.

– Ừ rồi hoa cúc đại đẹp nhất chịu chưa... giờ đi ăn nha

– Hihi nhox ngoan

Chị tung tăng đi ra ngoài đứng chờ tôi dắt xe ra. Chẳng biết KFC ở đâu, tôi đành phải vừa đi vừa hỏi người ta. Cuối cùng cũng mò ra được cái KFC. Gọi 2 phần combo và 1 chén canh cho chị. Đang ngồi ăn ngon lành... tự nhiên có một cánh tay xinh đẹp thò qua cướp mất cái đùi gà của tôi... cha chả... dám cướp miếng ăn người ta ngay giữa thanh thiên bạch nhật, đã vậy cười nhe răng cười tùm tùm khoe chiến tích nửa chứ... không thể nể nang được nửa... phải tranh cướp lại thôi... Tôi đứng dậy cầm tay chị giật cái đùi gà... Vậy là cuộc chiến ăn uống giữa chị và tôi lại nổ ra... sôi động và đầy ắp tiếng cười. Chị của tôi đây rồi, tinh nghịch và đáng yêu... sau một đêm chị đã vui vẻ trở lại... người ta nói chị của tôi yếu đuối... ừ có lẽ chị của tôi yếu đuối nhưng trong một thời gian ngắn mà đã đứng lên cười tươi vui vẻ thực sự... có lẽ không dễ để ai cũng làm được và tôi biết chắc rằng chị không phải cô tỏ ra vui vẻ giả tạo trước mặt tôi... tôi hiểu chị của tôi... không bao giờ giả tạo trước mặt tôi và một người nữa... đó là anh Phong.

Giờn hồn nhiên như hai đứa trẻ ở KFC xong, chị bắt tôi chờ chị đi ăn kem xong chị mới chịu cho tôi đưa về

– Ừa bắt nhox đưa về... còn xe chị

– Kiu tài xế qua lấy

– Hà... chú tài xế ấy hả

– Không... tên đáng ghét kia kìa

– Ai... ngoài nhox chị còn ghét ai nữa

– Phong...

Tôi đành lắc đầu... chạy xe đưa chị về. Tôi chỉ biết đường lên Q1, còn từ Q1 qua nhà chị ở Q7 thì thua... đành chạy theo sự chỉ dẫn của chị, tôi cũng biết chị cố tình chỉ đường chạy vòng vòng để hành xác tôi... chưa từng thấy người nào đẹp mà nghịch như chị @@. Cuối cùng đưa được chị về tới nhà... đưa chìa khóa xe cho tôi chị cười.

– Cảm ơn nhox ghen...

– Cảm ơn gì...

– Vì làm chị cười... nhox về đi...

– Uhm... có gì đừng có đi lung tung nửa đó... buồn thì tìm nhox biết chưa...

– Biết rồi biết rồi... giọng điệu y chan cụ non à...

– Vào nhà đi...

– Hihi bye nhox ghen... nhox khùng...

Cha chả... đã hành xác người ta cả ngày còn dám nói xấu tôi... thiệt là gan nữ hoàng mà... Tôi mỉm cười call cho anh Phong.

– Alo anh ơi

– Anh nè... Phương sao rồi

– Dạ mới dẫn chị đi ăn KFC, ăn kem... xong

– Phương có vui lại chưa

– Cười như hoa... à anh nghe lệnh nè

– Ủ ừ

– Giờ qua nhà em ... cầm chìa khóa lái xe chị về nhà chờ xử tội kia

– Hiểu ... khổ thân anh...

– Vâng em cũng hiểu ... ráng đi anh...

– Ủ chút anh qua...

Anh Phong cười mếu máo cúp máy. Tôi chạy xe từ từ về nhà ... chạy nhanh làm gì biết đường mà về ... cuối cùng cũng về tới quán. Móc điện thoại gọi cho em ...

– Em ... nghe nè ... anh đang ở đâu

– Anh về quán làm luôn rồi còn em...

– Dạ đang nướng bánh...

– Sax ... vẫn làm bánh hả...

– Chứ sao ... chừng nào anh tan làm qua đón em nhen

– Giờ đó khuya rồi mà...

– Kệ ... không đón em ăn bánh 1 mình đó

– Ủ ... vậy chút anh qua...

– Hihi làm vui về ha.

Tôi quay trở lại với công việc thường ngày. Em của tôi ... cứ như một người vợ vậy ... thích nấu ăn, cả ngày nghịch mấy món ăn cũng để cho một người duy nhất thưởng thức là tôi. Hôm trước tôi có hỏi em bánh gatô là bánh gì ... em cười chọc tôi là đồ hai lúa ... vậy mà hôm nay có người cặm cụi cả đêm để học làm bánh cho tôi ăn ... Cảm thấy nhớ em ... tôi mỉm cười dặn pha chế chuẩn một phần cam để tan làm tôi đem về cho em uống.

Quán đóng cửa, tôi chạy luôn qua nhà em ... khoảng 10 phút em xuất hiện với hộp bánh trên tay. Khuya trời lạnh mà mặc đồ gì sexy không biết, quần ngắn tới không thể ngắn hơn được, áo sơ mi mỏng cột hở bụng khoe cái eo nóng bỏng ... đưa cái áo cho em mặc tôi cần nhen

– Nửa đêm khoe bụng cho bệnh hả...

– Hihi đẹp không...

– Ờ thì đẹp...

– Vậy được rồi ... đồ khờ...

Em móc hộp bánh trước xe rồi leo lên ôm chặt lấy tôi. Về đến nhà tôi dắt xe vào rồi đi tắm còn em thì ngồi mở phim lên xem với cắt bánh ra. Tắm qua loa cho xong tôi quay trở ra ... em đang đứng một chân trên ghế, hơi cúi người xuống bàn để cắt bánh ... người em để lộ chiếc eo cong cong, đôi chân dài khuê khách ... Tôi tiến lại sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy eo em ... Thoáng chút giật mình em ngửa mặt ra sau đón nụ hôn của tôi ... khẽ nắm tay em để con dao và hộp bánh xuống tôi xoay người em lại đặt em ngồi hẳn lên bàn ... lưỡi tôi và em xoắn vào nhau trong đam mê ... khẽ đẩy tôi ra em chỉ tay vào ngực tôi

– Anh hư lắm ... để người ta cắt bánh ra rồi ... ừm ... từ.ừm ừ ... hi ... hi ...

Tôi chẳng cho em nói hết câu liền đặt lên môi em một nụ hôn nửa tay tôi từ từ gỡ từng nút áo của em ... áo sơ mi gì mỏng tanh ... khiêu khích tôi từ lúc nhìn em đi ra từ cổng rồi ... giờ thì cho khỏi mặc áo nữa. Cởi hết những gì đang có trên cơ thể em ... tôi ôm em hôn như điên lên khắp người em ... tất nhiên em cũng ưỡn người đón nhận tất cả ... hai tay và chân em cũng cuồng nhiệt cởi bỏ quần áo của tôi ... ánh đèn nhà vẫn sáng khiến tôi càng cảm thấy kích thích hơn, từng đường nét trên cơ thể em hiện rõ trong mắt tôi, in đậm trên môi, trên tay và cơ thể tôi ...

Mỗi lần tôi chạm vào giữa hai chân em là tiếng rên nhỏ phát ra từ đôi môi gọi cảm ... em và tôi lao vào nhau đầy cuồng nhiệt ... có lẽ chẳng còn vị ngọt của chiếc bánh nào có thể sánh bằng giây phút này với em, chẳng ai ngăn cản được tình yêu đang thăng hoa giữa hai cơ thể nồng cháy đang yêu nhau bằng tất cả trong căn phòng trọ nhỏ này ... Có một ít kinh nghiệm từ tôi, em hoàn toàn cuồng nhiệt phối hợp với tôi ... tiếng rên, tiếng gọi tên nhau, tiếng da thịt chạm vào nhau, mùi mồ hôi, mùi bánh và mùi cơ thể của cả tôi và em hòa vào nhau tạo nên một không gian đầy đam mê, đầy tình yêu cháy bỏng.

– Anh hư lắm ...

Em ngồi gọn trong lòng tôi ... cắt 1 miếng bánh đút vào miệng tôi ... Mím cười nghịch bầu ngực và cái bụng em tôi nhai miếng bánh ngon lành

– Ừ ...

– Còn ừ nữa ... đồ xấu xa

– Ừ

– Ghét ... bánh ngon không

– Ngon ...

– Tự em học làm đó

– Biết rồi khoe hoài

– Người ta làm cho ăn ... không khen mà còn nói vậy hả

– Thui mà ... không thấy đang ăn nhiệt tình lun sao

– Uhm ... vậy mới ngoan

Lấy li cam tôi mang về đưa lên miệng uống em nhẹ nhàng hôn lấy tôi một cái rồi hỏi

– Chị sao rồi anh

Không một chút thay đổi cảm xúc tôi mỉm cười

– Ừ ... đỡ buồn rồi ... hôm qua chị khóc quá trời ... khóc hơn em lun ấy

– Trời ... so sánh với em nữa ...

– Chứ sao ... khóc cả đêm luôn ... ướt hết áo anh

– Vậy hả ... rồi sao chị khóc dzữ vậy

– Buồn tùm lùm, đi làm bị người ta hại ... còn người thân hồng có ... ông anh lại sắp đi Mỹ học nên chị buồn ... sợ nhiều lắm ... haizz

– Uhm ... tội nghiệp chị ...

Em gỡ một miếng bánh cho vào miệng tôi ... khẽ hôn vào má em tôi thầm thì

– Em hồng ghen hả

Nheo tôi một cái, hôn lên môi tôi một cái em khẽ cười

– Có chứ

– Sao không thấy giận dỗi như ...

– Em khác người ta mà ... em ghen nhưng em không giận anh đâu ... vì em hiểu tên gốc như anh mà

– Tối qua chị ngủ ở đây đó ... không ghen sao trời

– Uhm ... ghen chứ

– Là sao

– Hìhì tên gốc như anh ... ôm người ta cả mấy đêm liền mà còn hồng dám làm gì ... gốc vậy sao dám phản bội em

– Trời ... rùi ...

– Không ... em nói rồi ... em hiểu anh ... em càng hiểu mình đủ sức giữ trái tim anh cho dù anh có đi đâu, làm gì với ai ... rồi em cũng vẫn giữ được anh

– Tự tin ghê

– Chứ sao ... thực ra nếu anh bỏ rơi chị đêm qua ... anh sẽ không phải là anh của em yêu ... anh của em đâu bao giờ đứng nhìn người thân yêu của mình đau buồn đâu nè ... Em hông phải người ích kỷ vậy đâu.

- Uhm ... anh xem chị như người thân rồi ... làm được gì cho chị ... anh sẽ làm
- Dạ ... em sẽ ghen đó ... hihi nhưng mà ... em tự tin em sẽ giữ được anh ... mãi mãi ... hãy nhớ lời của em nói hôm nay nha anh
- Ừ ... nhớ rồi ... cảm ơn em tin anh
- Đừng có vội mừng đó ... đang ghen đó ... ai cho anh hôn đâuđâuđâuđâu

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Phần 27

Em dùng tay bịt miệng tôi lại quay đi uống một ngụm cam vắt ... Tôi mỉm cười ... ôm chặt lấy em ... cô gái yêu tôi nhiều nhưng luôn suy nghĩ chính chắn và tin vào tình yêu của hai đứa ... và đúng là tôi cảm thấy vui và tự hứa với lòng ... sẽ yêu em đến khi nào ... em quay lưng trước. Sẽ luôn là như vậy ... Thưa cơ em quay mặt lại để dứt bánh ... tôi hôn lên đôi môi ngọt ngào vẫn còn hương vị của mùi cam nồng nàn trong miệng em ... rồi tôi ra em cốc iu vào đầu ...

- Đồ hư ... người ta đang ghen cảm hôn mà
- Cái môi nó hôn ... chứ có phải anh mút đâu
- Vậy phạt cái môi ...

Em bỏ miếng bánh xuống lùa lưỡi vào miệng tôi cuồng nhiệt ... ôm chầm lấy em ... người hai đứa vẫn chẳng có mảnh vải nào trên người ngoài cái mền duy nhất ... Lại lao vào nhau ... lại quên hết mọi thứ diễn ra ... chỉ có tình yêu và cảm xúc thăng hoa ... Mỗi một ngày ... lại yêu em nhiều hơn ... mỗi một ngày ... những điều em nói, những việc em làm ... càng khắc sâu vào tim tôi nhiều hơn ...

Mỗi lần em ở với tôi, chẳng đêm nào tôi được ngủ yên cả, em cựa quậy người ... tôi lại tỉnh giấc. Nhưng tôi chẳng khó chịu vì điều này. Tôi thích bị em làm thức giấc chỉ để nằm ngắm nhìn gương mặt em ngủ, chỉ để ôm siết lấy em vào lòng. Mỗi buổi sáng tỉnh mơ, tôi không còn cố gắng dậy sớm hơn em nữa. Tôi thích được em đánh thức bằng một nụ hôn, tôi quen với việc mở mắt ra là thấy gương mặt em mỉm cười mắng tôi là đồ hư hỏng ... Sáng nay cũng vậy, vừa mở mắt ra đã bị khóa môi bằng một nụ hôn, cái cốc nhẹ lên đầu.

- Dậy đi đồ hư hỏng ... hôm nay anh không nhớ là ngày gì cả.

Vòng tay ôm lấy em tôi thầm thì.

- Ngày gì.
- Anh hứa sẽ đi picnic với bạn bè em mà.
- Ừ ... tới ngày đi rồi cả.
- Uhm. Dậy đi, em chuẩn bị hết đồ đạc rồi. Còn chờ tên hư hỏng là anh không đó.

Tôi gạt đầu hôn nhẹ lên môi em rồi đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân ... Cũng tại hôm trước đưa em đi diễn ngồi uống sinh tố với đám bạn em, bị áp bức tinh thần dzữ dzội quá, trời xui đất khiến thế nào lỡ đại hứa sẽ đi picnic với bạn bè em ... Thực ra tôi đã trở nên khá quen thuộc với những cô bạn của em, có điều hơi khó thích nghi với mấy anh chàng đang vây quanh em ... cũng chẳng quan tâm lắm ... đưa em đi diễn tôi vẫn ngồi lặng lẽ 1 góc quan sát ... ai tặng hoa, ai làm gì làm mặc kệ, có một chút ghen cho thêm mùi vị tình yêu thôi chứ tôi đủ tình cảm để xem thường tất cả những thứ bề ngoài đó mà. Tôi chẳng có thói quen tặng hoa cho em ... tôi chỉ ngồi im chờ em diễn xong, chờ em về, mua cho em một hộp kem socola ... vậy là đủ ... em của tôi sẽ cười tít mắt ôm hôn tôi ngọt ngào ... ừ tình yêu đôi lúc chỉ đơn giản là như vậy ...

Tiếng hát vu vơ của em vang khắp căn phòng, tranh thủ lúc tôi đi đánh răng, em dọn lại cho gọn căn phòng trọ của tôi. Hôm nay em mặc quần jean đen bụi và một chiếc áo thun màu xanh nước biển ... bước ra khỏi nhà tắm tất nhiên tôi cũng giống em trong trang phục ấy ... hix kéo tôi đi cả buổi trời hôm qua chỉ để mua áo giống nhau, quần giống nhau dành cho buổi picnic hôm nay.

- Áo gì màu nổi quá trời
- Uhm ... vậy mới đẹp
- Ai nghĩ ra cái ý tưởng này vậy

- Em đó ... đứa nào có một nửa của mình thì phải mặc áo giống nhau
- Làm quá không à
- Kệ em. Một anh ghê, nhần hoài ... đi nhanh nhanh về rồi đi
- Ờ ... thì đi

Chờ em ra công viên Lê Văn Tám, bạn bè em tập trung cũng khá đầy đủ, đứa nào cũng ăn mặc phải nói là đủ màu sắc ... giống một đám ô hợp sắp đi phát tờ rơi thì có ... 1 vài đứa không có người yêu thì tự bắt cặp với nhau mặc chung màu áo. Hôm nay chị Tiên với nhỏ Hân mặc cùng màu áo hồng, nhìn nhỏ hiền đi thấy rõ ... đúng là nhỏ nên mặc đồ teen thế này thì dễ thương hơn nhiều. Ông Kha hồng đi được nên chị Tiên đành chấp nhận làm vai chồng của nhỏ Hân. Tôi cũng quen được một số anh bạn trai của bạn em ... có lẽ tôi là một nửa trẻ nhất, nhỏ nhất và xuất phát điểm cũng thấp nhất trong số một nửa của đám yêu nhần nhện này. Chẳng sao cả ... quen với điều này ... em của tôi vui ... thì không có gì làm tôi ngại nữa hết.

Cười nói cho đã rồi cả đám phóng xe hướng về thác Giang Điền. Đến thác ... cả đám thuê lều trại để ở ... tôi chịu trách nhiệm bày trò chơi cho cả đám và tôi đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình, trò nào tôi bày ra cũng toàn mấy trò cực kỳ hành xác, đầy áp niềm vui, nụ cười ... ngay cả mấy anh lớn lớn cũng bị lôi tuốt vào mấy trò chơi độc ác của tôi. Tất nhiên nhóm của tôi rất nổi bật trong số các du khách đến đây bởi vì sắc đẹp, chiều cao khá tốt của chị em ... nhất là cái màn tắm thác thì phải nói mấy con yêu nhần nhện này làm bóng mặt tất cả du khách nam lẫn nữ xung quanh vì những thân hình quá chuẩn trong mấy bộ bikini ... tôi với mấy anh kia chỉ biết cười khi khi cụng bia mà chấm điểm. Nói là cụng bia chứ tôi chỉ được cụng 7up, hix em của tôi sẽ giết cả đám nếu ai dám bắt tôi uống bia @@.

Chơi đủ thứ trò, ăn uống rồi lại chơi, rồi chụp hình ... đốt lửa trại ăn đồ nướng ... thấm thoát vậy mà cũng đến khuya. Cả khu Giang Điền chìm vào bóng tối của đêm khuya ... một số đã ngủ ... một số thì lang thang trò chuyện tâm sự ... Em bắt tôi dẫn đi khắp Giang Điền, ăn kem, ăn cá viên chiên ... hôn nhau mỗi cả miệng rồi mới chịu quay trở về trại ... vừa nằm xuống tắm với mấy người khác một tí là em ngủ luôn. Một ngày chơi quá vui và mất sức mà ... Ngồi ngắm em một tí ... tôi bước ra ngoài ... đi lòng vòng để tận hưởng không khí ban đêm ... cảm giác một mình nhưng chẳng thấy cô đơn ... vì tôi đã có em ... Đi ngang lều của nhỏ Hân thì chị Tiên gọi tôi lại

- Nè M em thấy con Hân đâu không
- Dạ không
- Ừ ... đi đâu này giờ cả tiếng rồi đó. Em kiếm nó về dùm chị đi ... năm 1 mình sợ ma quá mà gọi hoài nó hông chịu bắt máy.
- Dạ để em đi kiếm cho
- Ừ nhanh nha em ... sợ ma ngủ hồng được.

Tôi quay lưng đi. Nhỏ này tự nhiên con gái con đứa nửa đêm lang thang đầu nửa trời, trong này tuy có bảo vệ đi tuần nhưng rộng lớn quá, đi một mình không sợ sao trời ... gan hơn em của tôi nữa. Đi vòng vòng hồng có kết quả tôi bấm số nhỏ Hân luôn ... chuông reo được một tí thì nhỏ bắt máy

- Đang đâu đó ...
- Hồi chi
- Đi giữa khuya một mình nguy hiểm lắm ... về ngủ đi
- Tự nhiên bữa nay quan tâm chi tới Hân vậy
- Ờ giờ đang đâu
- Đang ngồi gần cafe hơi sáng đối diện chỗ tắm thác nè.
- Ờ đó với ai vậy
- Một mình à ... ra dẫn về coi ... hồng nhớ đường về.
- Ờ ờ ngồi đó đi

Một óc thiệt, thì ra hồng nhớ đường về. Cũng phải, Giang Điền rộng, đường lại tối ... chắc chỉ có tôi là nhớ đường nhiều thôi vì cả ngày em của tôi bắt tôi chạy xe đạp đôi, lang thang khắp nơi mà ... Chạy ào ra chỗ nhỏ Hân nói ... từ xa đã thấy một bóng người ngồi im nghịch điện thoại ... dám chừng ai hồng biết mà nhìn từ xa bảo đảm rụng tim vì tưởng ma ... Bước tới gần ngồi xuống cạnh thì nhận ra nhỏ đang run run ...

- Sao vậy
- Lạnh ... với sợ ... sợ ... sợ ma
- Sax ... biết sợ sao còn lang thang ra đây chi

– Tại Hân thích

– Vậy cũng nói ... về chưa ... dẫn cho về nè

Tôi đứng dậy ... nhỏ nắm tay tôi kéo xuống

– Ngồi chút đi rồi về. Nhỏ Thy đâu

– Ở ngủ mất đất rồi.

Tôi cởi luôn cái áo đưa cho nhỏ Hân mặc

– Làm gì đó

– Lạnh thì mặc đi

– Rùi M mặc gì

– Nè ... mặc ba lỗ cũng được ... coi như lâu lâu khoe chuột chút

– Xí ồm nhôm bày đặt

– Ờ ... kệ ... coi ồm vậy chứ cũng yếu lắm à ... thôi mặc áo vào đi

– Cảm ơn!

Nhỏ Hân im lặng mặc áo của tôi vào. Đưa cho nhỏ lon nước ngọt đang cầm trên tay tôi im lặng đứng dậy đi đến gần lan can nhìn về phía xa ... trăng không sáng ... nhưng cũng đủ nhìn thấy cảnh phía xa xa, thác nước lấp lánh dưới ánh đèn ... ban ngày thì đẹp ... nhưng ban đêm ... thì cô đơn quá.

– Đang nghĩ gì đó

Nhỏ Hân tiến đến đứng cạnh tôi

– Uhm ... không có gì. Vẫn còn buồn chuyện cũ hả

– Không ... Hân quên lâu rồi. Đâu có đáng để Hân nhớ hoài ... chỉ là

– Chỉ là sao

– Cảm giác cô đơn thôi

– Ừ ...

Tôi im lặng ... nhỏ Hân cũng im lặng ... Kéo tôi ngồi xuống ghế đá ... nhỏ khẽ dựa đầu vào vai tôi

– Cho mượn vai chút nha

Tôi hơi giật mình ... nhưng rồi cũng ngồi im ... cảm giác có giọt nước thấm trên vai tôi.

– Tìm được ai đó để yêu chưa

– Chưa ... à mà ... có lẽ rồi

– Vậy sao còn buồn

– Ừ ... M có tin vào tình yêu sét đánh không

– M tin tất cả ... tình yêu khi đến thì ... chuyện tình nào cũng đáng tin hết. Sao tự nhiên hỏi vậy ... bộ bị sét đánh với ai à

– Có lẽ ... mà m có từng yêu đơn phương ai chưa

– Có

– Cảm giác sao

– Buồn ... nhưng cũng vui

– Sao buồn mà vui

– Buồn vì ... không được người ta yêu mình ... nhưng vui ... vì đơn giản được yêu, lạnh lẽ quan tâm, lạnh lẽ dõi theo người mình yêu ... đó cũng là một cách để yêu, cũng là tình yêu ... sao không vui được.

– Vậy hả ... đơn giản quá ha

– Ừ ... đôi lúc nên nghĩ đơn giản một tí ... Hân sẽ cảm thấy mọi chuyện dễ dàng để vượt qua hơn ...

– Cảm ơn ... động viên Hân nha

– Có gì đâu bạn bè mà

– Hôm nay sao chịu nói nhiều vậy

– Ừ ... hông biết nữa ... chắc tại bị Thy bắt ... riết nói nhiều hông hay luôn.

– M yêu Thy lắm hả

– Ừ ... nhưng không bằng cô ấy yêu M đâu

Tôi mỉm cười, nói tới em ... là nụ cười lại hiện lên trên môi tôi.

– Ghen tị với hai người quá

– Ừ ... không sao

– Giá mà có được tình yêu chân thành như vậy ... thì hay biết nhiều

– Ai rồi cũng có mà ... tại ... chưa đến lúc thôi

– Cũng mong vậy ... nếu yêu ai đó ... mà mình hông biết nhiều về người ta, hông được ở gần người ta nhiều ... thì phải làm gì đây M

– Ừ ... nếu là M ... M sẽ tiếp tục làm theo tình cảm của mình ... cứ yêu ... cứ quan tâm lạnh lẽ ... khi nào cảm thấy hết yêu thì thôi ... nếu còn yêu thì cứ yêu ... việc gì quan tâm nhiều thứ phức tạp khác ...

– Vậy sao ... vậy ... Hân cũng sẽ làm như vậy hen

– Ờ ... tùy Hân ... cổ lên rồi Hân sẽ có được hạnh phúc mà

– Uhm ... hy vọng vậy ... bữa nay ... tên gốc của nhỏ Thy coi bộ cũng chính chắn quá hen

– Ờ ờ

– Đó lại ở ở

– Quen mà.

Tôi lại im lặng ... nhỏ Hân cũng im lặng ... đến khi có tiếng điện thoại reo ... là chị Tiên gọi cho nhỏ Hân ... réo um sùm trong máy. Nhỏ Hân cười

– Về hen ...

– Ừ ... về

– Trả áo nè

– Ờ mặc đi ... chút về M lấy áo khác ... Thy mua mấy cái lặn

– Uhm ... cảm ơn nha

Nhỏ tung tăng chạy trước ... được một đoạn ... lại lú lú quay trở lại đi sát người tôi

– Sao vậy

– Quên ... sợ ma

– Người vậy cũng biết sợ ma

– Làm như Hân dữ lắm á ... mà mà ... ai hồng sợ

Tôi lắc đầu cười ... con gái đúng là con gái ... dù hung dữ hay lạnh lùng mạnh mẽ cỡ nào ... rồi có lúc cũng sẽ vẫn là con gái. Một chút yếu đuối, cần được sự chia sẻ, quan tâm từ một ai đó ... cũng mong cô bạn này nhanh chóng tìm được hạnh phúc thực sự. Lắng nghe mấy tâm sự của nhỏ ... cũng thông cảm phần nào ... nghĩ lại tôi và em ... thật may mắn vì đã có nhau cho đến lúc này. Chúc nhỏ Hân ngủ ngon, tôi quay trở lại lều của mình ... nằm ngắm em một tí rồi ôm em chìm vào giấc ngủ..

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Phần 28

Nằm thở phì phì bên cạnh ... tôi mỉm cười hạnh phúc, còn em thì nằm lấy tay nghịch ngực tôi thì thoảng nhéo nhẹ một cái

– Ghét anh quá à ... quậy thấy sợ lun

– Ai bâu mặc đồ sexy quá chỉ ai chịu nổi

– Hiêm hiêm ... gian gian ghê lun

– Vậy mà có người thương

– Bởi vậy mới ức nè ... tự nhiên

– Tự nhiên gì ... muốn quậy nửa hôn

– Xí ... thờ hồng ra hơi mà bày đặt

– Chờ đó ... nằm 5 phút nửa rồi biết tay anh

– Hihi hồng dám đâu ... mệt ghê ... giờ hồng cho người ta ăn kem hả

– Ủ quên mất tiêu ... vậy giờ đi ăn rồi về quậy nửa hen

– Ai cho đâu mà đòi hoài ... mặc đồ đi ăn kem điiii

– Rồi ok ...

Em nũng nịu ngồi dậy mặc đồ vào. Nhìn em dịu dàng mặc từng món đồ vào mà cứ muốn nhào vô đè em cời hết trở ra gì đâu ... nhưng thôi ... em còn đó chứ có chạy đâu mất được đâu mà gấp.

– Ghét anh quá à ... làm nhăn vấy người ta hết lun

– Vậy để anh ủi cho hen

Tôi lấy tay xoa xoa lên người làm em cười ngặt nghẽo

– Hoy hoy ... không có mượn ... hihi dắt xe a ra đi

– Xe anh hả ...

– Ủ ... mua xe chi rồi để nhà ...

– Ờ ờ

Tôi dắt xe tôi ra ngoài đứng chờ em khóa cửa ... Nhìn em đẹp như thiên thần ... thiệt đi chiếc xe của tôi coi bộ uống phí sắc đẹp quá ... tôi rụt rè đề nghị

– Hay mình đi xe em đi ... chứ em đẹp vậy đi cái xe cà tàng này ... sợ ...

– Một ... đi với người iu của em ... ai nói gì kệ ...

– Ừ ừ ...

Tôi để máy chạy đi ... em ngồi sau lưng ôm chặt lấy tôi. Đường Sài Gòn ban đêm, không thiếu những cặp tình nhân chờ nhau vì vụ trên đường. Nhiều người chạy ngang đầu ngoài nhìn lại ... có lẽ họ đang nghĩ vì sao một cô gái đẹp như vậy lại phải ngồi trên chiếc xe cũ và người chờ lại là một thằng nhóc cùng tàn như xe ... Chẳng sao cả ... em vẫn ôm tôi thật chặt, miệng hát lalala gì đó ... ừ thì sao chứ ... tình yêu mà ... chiếc xe đâu làm nên giá trị một con người

Ngồi ăn kem mà em đâu có thèm để ý gì tới tôi ... lo móc điện thoại ra tám hết người này tới người kia ... chẳng có gì lạ ... ngồi khoe tôi mới mua xe mới chứ chẳng có gì. Thiet lúc trước lạnh lùng bao nhiêu thì giờ hiện nguyên hình một chị tám nhiều chuyện nhí nhảnh bấy nhiêu. Em của tôi đáng yêu thật, em có thể lạnh lùng với tất cả mọi người nhưng trước mặt tôi em luôn là một cô gái dịu dàng, vui vẻ ... cứ như em có hai con người hoàn toàn khác vậy và tôi yêu cả 2 con người này của em. Đó là sự thật. Ăn xong hai đứa chở nhau chạy vòng vòng, lê la cafe bệt, rồi ăn cá viên chiên ... tới khuya mới chịu chạy xe về ... Vừa vào đến em và tôi lại lao vào nhau quên cả trời đất ... Hùng hục với nhau đến một nhòai mới chịu nằm im ngủ ... cho đến tận lúc đó ... chưa bao giờ tôi nghĩ đến một ngày ... tôi không còn được ôm em trong vòng tay nữa ... chưa bao giờ nghĩ đến ... chưa bao giờ.

Sáng ... sau khi ăn sáng xong tôi chở em về nhà rồi chạy qua quán làm. Tất nhiên là từ bảo vệ đến nhưng đứa bạn phục vụ chung đều bắt tay chúc mừng thành quả đầu tiên của tôi. Cảm giác tự hào, cảm giác rất vui vì hai bàn tay trắng đã làm nên quả ngọt đầu tiên ... Say sưa làm việc mãi cho đến chiều ... thì nhỏ Hân xuất hiện. Đạo này nhỏ thường xuyên ghé quán tôi uống nước. Khi thì đi với em của tôi, khi đi một mình, đôi khi đi với chị Tiên. Thi thoảng Hân vẫn ghé qua nhà tôi chơi, mua trái cây, mua nước ngọt cho tôi để dành uống, lâu lâu vẫn bắt tôi chở đi ăn gà rán, trò chuyện, tâm sự những chuyện vui buồn rồi còn hay chạy ra quán cafe chỗ tôi hay coi đá bóng để ngồi xem chung nữa ... Hân khác em ở chỗ coi đá bóng không bao giờ ngủ gục ... không sao cả ... bạn bè em ... tôi càng lúc càng thân như vậy ... Hân cũng vui vẻ, không còn ghét tôi như trước nữa ... tuy nhiên vẫn thích nói xấu chê bai tôi đủ điều ... thật khó hiểu ... Đem nước lại cho nhỏ tôi cười

– Sao bữa nay tới sớm vậy

– Ở nhà buồn ... mà nè có xe mới chút chở đi siêu thị dùm đi

– Còn làm mà

– Chút xin nghỉ đi

– Hix ... tự nhiên đi siêu thị bắt từ vậy

– Tại có mấy thứ cần mua ... chở đi ... có xe mới cho Hân ngồi xe mới lấy hên coi

– Ờ ờ ... thôi vậy chờ chút

Tôi đi vào xin ông Kha nghỉ sớm ... cần nhân mấy tiếng ông cũng cho tôi nghỉ, đơn giản thôi tôi làm từ sáng tới giờ mà với lại ông khó khăn gì tôi méc chị Tiên thế nào thằng chả cũng cười khi cho qua à ... nhìn mặt hùng hổ vậy chứ sợ chị Tiên lắm.

– Rồi ... đi ... mà sao xe Hân hồng đi ... đòi đi xe M

– Mệt ... muốn đi xe mới mà

– Xe cũ mềm chứ mới đâu

– Thì xe mới mua ... mà coi xe cũng cũ hen

– Vậy lấy xe Hân đi nha

– Không. Chạy nhanh đi nói nhiều

– Ờ ờ

Tôi lắc đầu chạy xe qua siêu thị. Tự nhiên yêu em xong ... trở thành cu-li không công cho cả bạn bè em luôn ... chẳng riêng gì nhỏ Hân mà mấy mụ kia lâu lâu cũng lợi dụng danh nghĩa của em để nhờ tôi mua cái này cái nọ mỗi lần tôi đưa em đi diễn @@. Hôm nay cũng vậy ... đẩy xái xe đẩy đi theo nhỏ Hân cứ như osin vậy, nhỏ tha hồ tung tăng mua sắm đủ thứ, chỉ việc chọn, chỉ tay ... là tôi tự biết phải lấy bỏ vào xe đẩy ...

Mua cả đồng hồ xong ... nhỏ đòi tôi chạy qua nhà bạn nhỏ ... hình như là một tiệm sửa xe ... chạy vào nhỏ nói

– Tiệm của bạn Hân đó ... M cho người ta làm xe mới mới lại đi

– Tự nhiên làm mới chi

– Không lẽ để xe vậy hoài hả ... làm đi hông có tốn nhiều đâu

– Ờ ờ ...

Rồi nhỏ vào đứng nói chuyện với bạn nhỏ một tí xong anh đó vỗ vai tôi

– Em yên tâm, để xe anh làm 2-3 tiếng là đẹp như mới luôn. Khỏi lo ... để đó tự anh làm được gì anh làm ...

Anh đó nháy mắt với tôi một cái rồi kiu thợ đem xe tôi vào trong tháo ra làm ... Nhỏ Hân đứng cười

– Nè làm gì ngờ ngẩn lun dzậy ... mình đi coi phim đi ... chút về lấy xe

– Gì ... coi phim nữa hả

– Uhm ... lâu rồi Hân hông có đi coi phim

– Ờ ờ mà đi bằng gì

– Uhm hen ... quên mất tiêu ...

Suy nghĩ một hồi nhỏ chạy vào trong ... được một chút thì ông bạn nhỏ đẩy chiếc AB theo sau nhỏ. Thì ra mượn xe của ông để đi

– Nè ... có xe rồi hết đường từ chối hen

– Ờ ... có ai từ chối hồi nào đâu

– Một quá ... chạy nhanh đi ... chút Hân trả tiền vé coi phim đền ơn M bữa nay đi mua đồ phụ Hân chịu chưa ... nhanh nhanh

Nhỏ kéo tay tôi ngồi lên xe cười hớn hở ... Tôi lắc đầu thờ dãi leo lên xe chờ nhỏ chạy qua rạp chiếu phim ... Nào giờ ít đi xem phim ... lâu lâu có dịp đi cũng cảm thấy vui ... nhất là được đi chung với người đẹp ... cũng thấy khoái trong bụng lắm chứ ... kệ đi coi sẵn thấy phim nào hay hay bữa nào rủ em đi. Chọn một bộ phim hành động mới ra, mua thêm bắp, cá viên chiên với 2 ly coca ... nhỏ tung tăng kéo tay tôi vào phòng chiếu. Công nhận sức ăn bắp rang bơ của nhỏ Hân kinh dị thiệt, mới 20 phút đầu tiên thò tay vào bọc đã hồng còn cục bắp nào cho tôi ăn ... nhìn qua nhỏ tôi lắc đầu

– Ăn bắp thấy sợ lun

– Hìhì ngon mà

– Ăn nữa không

– Ừ ... M ra mua nữa đi

– Trời thiệt hả

– Thiệt

– Ờ ờ ... người ta nói giỡn mà làm thiệt lun

– Hìhì cần nhằn giống ông cụ quá đi.

Tôi đành chen ra ngoài mua thêm một phần bắp cho nhỏ ... kệ sẵn đi giải quyết tâm sự cho nhẹ người để coi phim cho thoải mái. Bước trở vào hàng ghế ... lỡ đập chân ông nội nào ngồi kế nhỏ Hân ... thẳng chả mặt quạu đeo tính chữ tôi thì nhỏ Hân quay qua cười tươi

– Anh ... cho bạn em xin lỗi nha ...

Công nhận giờ mới thấy sức mạnh cụ thể của sắc đẹp ... mặt thẳng chả đang quạu ... nhìn thấy nhỏ Hân lập tức cười tươi bỏ qua liền. Tôi khề xin lỗi thẳng cha đó rồi ngồi xuống cạnh nhỏ ... đưa ngón tay cái lên gật gật đầu ... Nhỏ Hân cười tí mắt thăm thì vào tai tôi

– Chút ra về bảo đảm ông sẽ xin số điện thoại Hân nè ... tin không

– Thiệt hả

– Thiệt ... chút rồi biết ... hìhì

Tôi nhìn nhỏ, xong nhìn qua thẳng cha đó ... tôi lắc đầu quay lên xem phim tiếp ... Kết thúc phim ... vừa bước ra khỏi phòng chiếu lập tức thẳng cha đó lèo đèo theo sau 2 đứa vào thang máy ... từ từ xê lại gần nhỏ Hân cười làm quen. Nhỏ Hân nháy mắt nhìn tôi rồi quay qua nói chuyện với thẳng đó ... tôi bỏ tay vô túi quần quay mặt đi huyêt sao vu vơ ... chẳng quan tâm ai làm gì làm ... Thang máy vừa xuống tới tầng hầm là vừa lúc thẳng đó hoàn thành việc làm quen xin số nhỏ Hân ... công nhận nhanh tay lẹ miệng thiệt. Kéo tay tôi đi nhỏ Hân cười khúc khích

– Đó tin chưa ... hìhì bộ đi với nhỏ Thy chưa từng thấy hả

– Ờ không ... cũng có ... bộ Hân cũng hay được người ta xin số vậy hả

- Uhm ... nhiều khi chạy trên đường cũng có mấy anh chạy theo xin số nửa đồ
- Trời sao gan vậy
- Chuyện thường mà
- Rùi Hân có cho không
- Có ...
- Sax ... quen biết gì mà dám cho
- Hihi ... Hân cho số của Mimi
- Hà ... Mimi ... haha ghê nha ...
- Ừ ... vậy mới đáng ... cho Mimi trị mấy thằng cha háo sắc đó ...

Tôi lắc đầu dắt phóng xe ra khỏi tầng hầm giữ xe ... Mimi thì tôi có biết, mấy lần đi diễn vẫn hay được Mimi chăm sóc ... thân con trai nhưng kiếp con gái ... đặc biệt Mimi rất thích trai lạ ... trai đẹp:)) ... nhỏ Hân lém lỉnh thiệt.

Trở về tiệm sửa xe ... đúng là thợ chuyên nghiệp có khác, chỉ đi có hơn 2 tiếng mà xe tôi đã được làm toàn bộ mới trở lại với cái giá 50k. Mặc cho tôi ngạc nhiên ... anh bạn của Hân chỉ lấy giá 50k ... cho tất cả dàn áo ngoài của xe, ốc máy, đèn, đề, kính và cả yên xe mới ... Tạm biệt anh bạn của Hân ... tôi chở nhỏ về quán đề lấy xe của nhỏ ... Vẫn còn khá sớm, quán còn hoạt động nhưng không lẽ giờ này chạy vào làm nữa ... thôi thì về ... ghé net chơi game một tí rồi ngủ ...

- Tính đi đâu đó
 - Ờ chắc ghé net chơi game chút rồi về ngủ
 - Game gì nữa
 - Ờ game con trai ... Hân không biết đâu
 - Xí ... coi thường Hân quá nha ... chờ chút ... đừng có đi đó
 - Gì nữa
 - Chờ nha
- Nhỏ chạy vào trong đất xe ra cười
- Cho đi coi M chơi game chút rồi về
 - Sax ... chơi game cũng coi chi trời
 - Một quá ... đi đi ... Hân cũng mún chơi
 - Hix ... khó hiểu ...

Tôi nói thì nói vậy nhưng cũng chạy xe đi kiếm tiệm net gần nhà ghé vào. Net hơn 20 máy, chẳng phải màn hình tinh thể lỏng gì cả ... nhìn người ta sẽ ít ai chịu ghé net này ... tuy nhiên những ai từng chơi ở đây đều sẽ phải công nhận một điều máy cực kì mạnh. Còn nhớ thuở trước tôi thích chơi cừu long tranh bá, đi nhiều net, máy coi hiện đại nhưng chạy khoảng 1-2 acc cừu long là giật tung màn hình ... nhưng ở net này ... một máy có thể treo cùng lúc từ 6-10 acc cừu long cùng lúc mà vẫn có thể xem phim trực tuyến bình thường. Tất nhiên tôi không thể chơi loại game cày như vậy được ... tôi chỉ thích Biệt đội thần tốc (SA).

Bước vào net ... lại gây sự tò tò của những người đang cày game ở đó. Thật khó tin một thằng nhox đi chơi game bình thường mọi ngày như tôi tự nhiên có một nhỏ model xinh đẹp hồn nhiên theo sau ... Log acc game vào ... chào hỏi vài chiến hữu đang online ... tìm một trận ở map tôi thích lao vào chiến. Nhỏ Hân bắt ghế ngồi sau lưng chăm chú xem tôi bắn, Bình thường tâm trạng thoải mái ... tôi có thể bắn đến nỗi người ta tưởng hack ... còn hôm nay ... tâm trạng cực kỳ căng thẳng ... không phải vì địch bắn hay mà vì quân ta ngồi sát bên ... người tựa sát vô vai tôi ... chăm chú theo dõi, hơi thở nhẹ nhẹ của nhỏ ... cả mùi con gái thoang thoảng bên cạnh ... thiệt làm sao còn tâm trí nào để bắn nữa ... Thi thoảng nhỏ lại siết lấy vai tôi vì hồi hộp ... chẳng khác nào nhỏ đang ngồi bắn.

- Chết quài dza ... bắn gì dở ẹc ...
- Ờ ... tại tại bữa nay tâm trạng không tốt mờ
- Làm gì hồng tốt ... có ai hù dọa M đâu mà hồng tốt

- Ủ thì ... tự nhiên ngồi sau lưng ... làm người ta run tay
- Nè ... ngồi im ru ... có đụng tới M đâu
- Hix ... hông đụng mới lạ kéo áo ra coi ... đầu tay còn nguyên nè

Nhỏ vạch cổ áo tôi ra xem xét một hồi rồi cười tủm tỉm

- Một ... đụng có xú à
- Đụng xú ảnh hưởng nhiều lắm bộ ... đã M súng dóm oì ... còn bị áp bức tinh thần sau lưng ... sao bắn hay được
- Lí do lí trầu ... đồ thừa hoài ... sao hông mua súng xịn bắn đi
- Súng ngta mua bằng xu ... nạp tiền vô ... M hông nạp lấy gì có súng xịn
- Xì ... ngại biện quá ... bắn tiếp kìa

Tôi cầm đầu vô bắn tiếp, bỏ qua mấy cái khung chat chửi gà um sùm của mấy thằng chiến hữu ... phải lấy lại phong độ mới được ... hix hix ... Nhỏ tự nhiên đứng dậy đi lại quảy nước ... chắc khát nước. được một chút nhỏ mang lại ly sting đầu đưa lên miệng cho tôi uống, xong nhỏ ngồi cạo cạo cái gì đó rồi đập trước mặt tôi cái card vina 60k.

- Nè
- Gì đây
- Nạp tiền mua súng xịn đi
- Tự nhiên mua card chi dzậy
- Nói nhiều ghê ... nạp đi ... rồi cho Hân bắn với
- Trời ... con gái mà chơi bắn súng gì
- Kệ Hân ... nạp nhanh đi ... Hân bắn nữa
- Máy kế bên sao không ngồi ... tự nhiên giành với người ta
- Cho xin bắn xú à ... đi ... nha nha ...

Tôi đành mở web lên nạp tiền vào ... xong kiếm mua một khẩu Aka black rồi ngồi sang bên cạnh nhường máy cho nhỏ bắn.

- Chỉ bắn đi ... tự nhiên vậy ai biết mà bắn
- Ờ ờ ...

Tôi vừa ngồi chỉ nhỏ từng thao tác chơi ... vừa tranh thủ chat với mấy câu cho tụi chiến hữu “đkm girl bạn tau đang cầm acc tập bắn thử, đéo thằng nào chửi thề nha – dm mày mới chửi đồ con gà – móa tau nói là kể từ bây giờ – Fuck mày dzậy sao mày chửi dm em nào ngồi máy đấy – Bạn tau ... đkm tau kiu đéo chửi thề nữa mà ...”

Ước chế với cái lũ này mất thời ... làm nhỏ ngồi đọc mấy dòng chat tủm tỉm cười này giờ ... quê chết đi được

- Hihi đồ khủng ... kiu ngta hông chửi mà mình chửi quá trời
- Ờ ờ ... tại quên ... hi hi ... thôi bắn đi

Nhỏ cũng nhanh tay, thông minh trong vụ chơi game đó chứ ... chẳng biết có phải mấy thằng dzật dzật kia nghe có girl đang bắn nên toàn chạy ra đưa đầu cho nhỏ bắn không mà thấy nhỏ đứng có một chỗ mà giết được quá trời

- Nè sao di chuyển khó quá vậy
- Trời nè ... đưa tay vô đây ... bấm từ từ cho quen ...

Tôi cuối người sát nhỏ, cầm tay tôi đặt vào bàn phím, tay tôi nằm trên tay nhỏ để hướng dẫn ... vậy là một acc, một bạn phím, một chuột nhưng có tới 4 bàn tay chơi game ... chẳng biết vô tình hay cố ý mà càng ngày tôi càng cúi sát người nhỏ hơn ... vậy là hai đứa chăm chú lao vào bắn giết ... đương nhiên lại cãi nhau về tình huống nào đó, hoặc vỗ tay ăn mừng khi head shot được con gà nào đó ... lâu lâu nhỏ lại giờ chiều ngắt nhéo nếu tôi lỡ tay nhân vật của nhỏ bị die ... bắn Aka chưa đã ... nhỏ còn đòi mua cả TRG-21 (sniper) cho nhỏ bắn, nằng nặc đòi mua cho được hình nhật vật nữ nữa chứ ...

thiệt là nhúc óc với nhỏ ... tự nhiên tôi đi chơi game giờ thành ra đứng 1 bên coi nhỏ chơi ... muốn mở máy khác chơi nhỏ cũng hỏng cho ... hix hix ...
Say sưa chơi game, tranh cãi chỉ chốc đã đời thì chợt có tiếng điện thoại ... là em

– Đang làm gì dạ

– Ờ ... đang chơi game ...

– Hà ... giờ này còn chơi game ... hix ... về nhà ngủ đi nghe chưa ... mai mai hỏng có học hả

– Ờ ờ ... quên ... mê chơi quá quên giờ ... hi hi

– Cười nửa ... đồ hư hỏng ... mau mau về nhà ngủ đi nghe chưa ... mai qua chờ em đi ăn sáng nửa đó ...

– Ờ ờ giờ về liền nè

– Hư quá ... về nhanh nha ... mai mà dậy trễ biết tay em

– Biết rồi khổ lắm nói mãi ... lâu lâu người ta mới chơi game được bữa bộ

– Xí ... mai em dẫn cho đi chơi đã lun ... giờ về ngủ đi nha ... không chút em qua kiểm tra đó

– Thôi thôi ... xin em ... khuya rồi ... nè ... tính tiền về liền nè

– Uhm ... vậy mới ngoan ... ngoang đi mai một em mới cho chơi game nửa

– Ờ ... biết rồi chị 2 ... ngủ ngon ha

– Uhm ... anh ngủ ngon ... nhớ đó ... mai qua sớm nha

– Ừ ...

Phù một em của tôi ghê ... quản lí thấy sợ lun ...

– Thy hả

– Uhm ... bắt về ngủ hỏng cho chơi nửa

– Hihi đồ sợ vợ ...

– Sợ hùi nào ... tại tại cũng khuya thiệt chứ bộ ... gần 12h rồi kìa

– Á ... chết ... về về ... chết rồi ... tại M á ... làm Hân trễ giờ về rồi

– Sax ... hay quá ... đồ với thừa ... đưa nào bắn say sưa ... giành lun máy của M này giờ

– Một một ... lỗi tại M ... đưa Hân về nhanh

– Ờ thì về ... thôi Hân gửi xe đây đi ... M chờ về ... sáng qua lấy xe sau

– Uhm ... cũng được ... bộ quen hả

– Ừ quen

– Mất xe rồi sao

– Hix ờ ờ mất xe ... thì ... M lấy thân ra đền chịu chưa

– Trời ... làm như có giá không bằng ... hihi Hân kiu ông chủ giấu xe ... coi M dám đền không biết liền ...p

Tôi cũng quen ông chủ net ở đây ... đơn giản tôi cũng thuộc dạng hiền, ăn nói đàng hoàng lễ phép ... Gửi xe Hân lại cho ông chủ xong tôi đưa Hân về bằng xe của tôi. Đường vắng ... tôi cởi áo khoác đưa cho nhỏ trùm đôi chân dài của nhỏ lại đề phòng gió lạnh với đề phòng những cặp mắt của mấy anh chàng mà sống nào đó đi đêm ... xong tôi chạy ào về nhà Hân ... Xách đồ bỏ vào tận ghế đá nhà nhỏ tôi mới được quay lưng chạy xe về nhà. Hôm nay không phải chơi game một mình mà phải sai cái đầu cho tới hai mình thành ra ... hơi mệt và mõi mắt. Tôi nhắn vài tin trên chị, trả lời 1 số tin nhắn của bạn cũ và cả chị Máy ngoài quán cafe nửa rồi ngủ luôn.

Sáng dậy ... em call 3-4 cuộc ... lật đật call lại ... tiếng em như hét lên bên kia

– Grừ ... đồ hư hỏng ... mau qua chờ người ta đi ăn sáng nè hừ hừ

– Ở ờ bình tĩnh ... hết sức bình tĩnh ... chờ tại hạ thay đồ cái tiểu thư

– Qua nhanh ... đôi sắp xiu rồi nè ...

– Vài cái five mu-nick nha ^^

Tôi phóng ngay vào nhà tắm đánh răng thay đồ rồi vọt qua nhà em. Sáng sớm ... em của tôi đã tỉnh đót mắt người khác bằng trang phục trắng tinh khôi, quần cụt ngắn màu trắng, áo thun trắng, đôi giày búp bê màu trắng ... em mà chơi thêm cái nón trắng với băng tay trắng nữa là không khác búp bê sa-co-va gì đó bên Nga luôn ... Vừa gặp tôi em ôm cổ đặt ngay lên môi tôi một nụ hôn ngọt ngào ... đang mê mẩn vì nụ hôn dài hơi của em thì ... em tàn nhẫn cắn một phát lên môi dưới của tôi ... hix hix suýt chảy máu lun.

– Ui da ... sao tự nhiên cắn anh

– Cho chết ... phạt cái tội đi chơi trễ ... ngủ nướng làm người ta chờ sáng giờ

– Hix ... có cố ý đâu

– Hay quá hen ... còn cãi nữa ... mún hôn ...

Em chu chu cái miệng nhẹ hàm răng trắng tinh ra dọa tôi ... đã vậy ... đây chẳng thêm sợ ... kéo em vào ... cắn lên môi em 1 cái rồi vội vàng đề máy

– Dám cắn anh nè ... lên xe nào ... tiểu thư

– Ghét ... con trai gì ... chơi cắn con gái ... chút biết tay em

– Ở ... giờ ăn gì đây cô nương

– Mún ăn nui xào bò rồi ăn kem nữa

– Sax ... sáng sớm ăn kem

– Kệ em ... ý kiến gì hả

– Dạ không dám tiểu thư

– Ngoan ^^

Tôi phóng xe đi ... em hồn nhiên ôm chặt lấy tôi ... khẽ hát vu vơ ... Tình yêu ... luôn bắt đầu bằng những điều vu vơ hạnh phúc.

Rong rui khắp nơi để ăn uống, trò chuyện đã đời ... đến giờ em phải đi học ngoại ngữ. Đưa em đến trung tâm xong tôi quay xe chạy về tiệm game để chơi giết thời gian chờ tới giờ mới qua quán làm luôn. Sáng hôm qua mua vẫn còn hạn, không chơi thì phí ... kệ làm lười một hôm không qua quán sớm cũng chẳng sao ... lâu lâu mới có súng xịn để bắn SA mà. Vừa dắt xe vào quán ông chủ đã nhìn tôi với cặp mắt rất lạ ... lại còn nháy nháy mắt nham hiểm với tôi nữa. Linh cảm có sát khí bên trong quán ... tôi từ từ bước vào ... thôi xong một bóng hồng đang ngang nhiên chiếm cái máy quen thuộc của tôi ... tai đeo phone chăm chú nhìn vào màn hình máy tính ... hồn nhiên cầm acc SA của tôi bắn giết chẳng thèm để ý xung quanh nhiều con mắt của mấy ông game thủ nhìn thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống nhỏ ... Tội nghiệp cái quán game này, sáng giờ mấy thằng cha này chắc ngồi treo máy ngắm gái chứ chơi được nổi gì. Tôi bước đến sau lưng nhỏ, khẽ cười cười đẩy tên con trai đứng sau lưng nhỏ ra ... tay khều khều lên vai nhỏ

– Nè nè ... đâu ngồi đây dzậy

Nhỏ quay lại nhìn tôi cười tinh bơ

– Hihi chơi game nè ... sao giờ mới qua chơi vậy

– Sao biết M qua chơi game mà ngồi sẵn đây

– Uh này có chạy qua nhà M, không thấy ... qua quán cũng không thấy nên đoán chắc đưa nhỏ Thy đi học xong thế nào cũng có người chui đầu vào đây à ...

– Hay nhi ... rồi M đi học rồi sao

– Bữa nay M đâu có tiết học ... ngày mai cũng vậy mà

– Hà sao biết lịch học của M hay vậy

– Bí mật hihi

Nhỏ Hân đưa ngón tay lên chu cái miệng ra nháy mắt tinh nghịch với tôi. Làm gì mà nhỏ biết hết lịch trình của tôi hôm nay đi đâu làm gì lun vậy nè trời.

Cả chuyện mới đưa em của tôi đi học nhỏ cũng biết luôn chứ. Thật khó hiểu.

– Nè ăn trưa chưa

– Ừ chưa

– Vậy ngồi xuống chơi đi ... chờ Hân chút

– Đi đâu nửa đó

– Hồi nhiều. Chơi đi

Nhỏ đứng dậy cầm ví chạy đi. Tiệm net cũ, xung quanh toàn là con trai, mùi thuốc lá, mùi thức ăn, mùi mồ hôi ... tạo nên một không khí đúng chất của một ổ cà game ... vậy mà tự nhiên có một bóng hồng xinh đẹp len lỏi vào ... tự nhiên cũng cảm thấy hơi khoái khoái vì bóng hồng ấy là bạn tôi, chơi game chung máy với tôi giữa những ánh mắt tò mò và cả ghen tị nữa chứ. Nghĩ tới đó tự nhiên tôi mỉm cười vì sự may mắn khó tin của mình ... rồi dán mắt vào màn hình với những màn độ súng hứng khởi ... Mãi mê chơi một lúc lâu ... cảm thấy có hơi thở nhẹ nhẹ sau lưng, mùi nước hoa con gái thoang thoảng ... khẽ quay lại nhỏ Hân đang ngồi sau lưng chăm chú coi tôi chơi game ... cốc vào đầu tôi nhỏ cười

– Đồ mê chơi. Bắn gì say sưa tôi không thèm để ý tới ai luôn. Nè ăn đi

Nhỏ chìa một hamboger ra trước mặt tôi với ly trà sữa kiwi lắc qua lắc lại

– Ăn đi ... nhường máy cho người ta chơi chút coi

– Bộ Hân hồng ăn hả

– Xí ... khỏi cần quan tâm Hân ngồi này giờ sau lưng M ăn xong rồi

Nhỏ đưa ly trà sữa lên miệng hút một hơi xong dúi ly trà sữa vào tay tôi, kéo tôi đứng dậy rồi chen vào ngồi chiếm máy cầm chuột tiếp tục trận đấu tôi đang bắn nửa chừng. Thiết là chóng mặt với nhỏ luôn ... làm như đứa con gái nào quen với tôi đều thích làm gì thì làm hồng bao giờ thèm để ý tới tôi thì phải. Tôi đành kéo ghế ngồi bên cạnh nhỏ ngồi ăn. Nhỏ vẫn hồn nhiên bắn súng, lâu lâu giật ly trà sữa trên tay tôi uống ngon lành.

Nhìn nhỏ chơi vui vẻ ... tôi cũng cảm thấy vui vui ... dù sao nhỏ vui vẻ như thế này còn hơn là bộ mặt buồn bã mọi ngày ... chắc nhỏ đang dần quên được nỗi buồn chia tay và mấy chuyện buồn linh tinh khác rồi thì phải. Ăn xong, ngồi nhìn nhỏ chơi một chút cũng chán, đành mở máy kế bên log acc khác bắn chung với nhỏ cho vui. Hix tự nhiên acc đại tá của mình không được chơi phải ngồi lấy acc thiếu úy bắn ... buồn ghê gớm. Nói gì thì nói ... chơi được khoảng 45 phút nhỏ cũng mệt, nhường acc lại cho tôi rồi ngồi im uống nước coi tôi chơi chứ không hào hứng giành bắn nữa ... đúng là con gái ^^.

Tự nhiên có nhỏ Hân ngồi sau lưng tôi cũng nhớ nhớ lại hồi lớp 12, tôi cũng có quen một cô bạn gái rất thích chơi AU nhưng mỗi lần tôi ghé net chơi SA là nhỏ nghỉ game ra ngồi sau lưng chỉ để coi tôi chơi. Say sưa bắn được 2 tiếng nửa tôi cũng cảm thấy mệt mỏi, nhất là vai phải vì đang có người hồn nhiên dùng vai tôi làm điểm tựa tài năng ngủ ngon lành ... cũng đến giờ đi làm ... hix đành phải gọi nhỏ dậy thôi

– Nè nè

– Gì dạ

– Dậy đi M đi làm rồi Hân về nhà ngủ đi

– Vậy hả ... uhm cũng được

Nhỏ ưỡn oai đứng dậy đi thẳng ra cửa đứng chờ tôi dắt xe ra rồi ngáp ngắn ngáp dài chạy xe đi. Còn tôi cũng tính tiền rồi phóng xe qua quán làm ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Phần 29

Bữa nay lại có đá bóng ... Nếu không có đá bóng thì tôi cũng không thể nào ở yên được nữa. Chị Mây của tôi nhắn tin cả buổi làm kiu tôi ra quán chơi. Hình như mới ở quê lên hay sao chắc có đem theo trái cây hay món gì ngon ngon nên cứ bắt tôi qua quán đây nè ... Làm việc xong tôi call cho em

– Em đang làm gì đó

- Dạ đang học nè ... huhu mệt lắm lun
- Chà cỡ này siêng quá ha
- Siêng nào giờ. Anh làm xong chưa
- Làm rồi giờ tính về chút đi coi đá bóng nè
- Nửa ... thức khuya nửa hả
- Uhm em ngủ trước đi nha anh coi xong về ngủ liền à
- Anh đó nha tối ngày banh bóng, ốm nhom mà thức khuya hoài
- Ờ thì cả tuần mới được 1-2 trận mà em ngủ đi
- Ghét, đi ngủ, không thèm quan tâm mấy người nữa
- Thui mà ... ghét hoài
- Một anh mua gì ăn đi rồi hãy đi coi nhớ chưa
- Ủ anh biết rồi
- Nhờ về ngủ liền đó
- Ok luôn
- Mai khỏi qua chở em ăn sáng nha em bận rồi
- Ủ vậy em ngủ ngon
- Uhm ... anh cẩn thận đó

Cúp máy tôi lắc đầu mỉm cười. Từ lúc yêu nhau đến giờ, em thay đổi hoàn toàn ... ít nhất đối với tôi em chẳng còn 1 gram lạnh lùng nào cả, em nói nhiều hơn, lo lắng, quan tâm tôi nhiều hơn. Thảm cảm ơn cuộc sống đã tặng em cho tôi. Nhắn một tin “em ngủ ngon” cho em tôi chạy xe về nhà tắm rồi phần luôn ra cafe. Chưa tới giờ đá nhưng cũng phải ra sớm theo lệnh của chị Mây. Gửi xe bước vào quán, nhớ Mây đã nhìn tôi cười chỉ tay về phía góc bàn còn trống. Chỗ ngồi quen thuộc của tôi, chắc nhò cố ý chừa cho tôi đây mà. Bưng ly cafe với một đĩa trái cây ra nhò Mây cười tươi

- Nè ưu tiên cho nhox đó. Trái cây chị mua dưới quê ngon lắm. Chút chị cho nhox 2 ký ỏi đem về phòng ăn hen
- Trời thôi làm gì cho dzữ ăn sao hết
- Thì cho bạn bè nhox ăn. ủa bữa nay đi xe hả
- Ủ
- Ủa xe đâu vậy
- Nhox mới mua mấy bữa trước tại nay chị hỏi dzữ quá nên xách xe chạy ra cho nhanh đó
- Hihi ngoan ha. Tại mún cho nhox ăn trái cây đó sợ ngậm trong tủ đá lâu hồng ngon.
- Tốt bụng nhì
- Chứ sao, chị mà

Nhò Mây cười tươi đứng dậy đi lấy nước cho khách. Bữa nay mặc váy sọc đen trắng coi cũng đẹp ... nói chung con gái cao cao, đáng được được chút, make up, thêm đôi giày cao gót vào nữa thì sẽ đủ để được xem là đẹp và quyến rũ chứ cũng không cần phải có gì đặc biệt mới được xem là đẹp. Tôi vui về ăn trái cây, xem bóng đá, thi thoảng nhắn vài tin trên chị Phuong. Chị của tôi tới giờ tôi vẫn chưa biết chị làm gì nhưng công việc của chị khá bận và chị hay có tật thức khuya. Xem được một tí thì nhò Mây quay lại ngồi trò chuyện với tôi ... vừa kể chuyện linh tinh dưới quê vừa gọt thêm trái cây cho tôi ăn. Đột nhiên nhò chìa tay ra trước mặt tôi

- Gì đó
- Mượn cái bóp tiền

- Chi ... chưa gì đòi tiền cà phê ngta rồi
- Không phải
- Chứ tự nhiên đòi mượn bóp chi
- Thì cho đi hổng ai làm gì đâu mà sợ
- Ờ ờ

Tôi lắc đầu khó hiểu móc bóp đưa ra cho nhỏ rồi quay lên coi đá bóng tiếp kệ nhỏ mún làm gì làm ... Ngồi lục gì đó không biết tự nhiên chia bóp ra trả cho tôi rồi ngồi im ... quay qua nhìn nhỏ thì gương mặt vui vẻ biến mất chỉ còn một khuôn mặt bí xị, cắn cắn môi ra vẻ giận dỗi ... vụ gì nửa đây trời. Khé lay lay cái vai nhỏ tôi hỏi

- Sao tự nhiên mặt chị bí xị vậy
- Hừ hừ ... đồ gian xảo
- Sax tự nhiên nói xấu nhox
- Chứ gì nửa ... Lớn tuổi hơn người ta mà ... mà nói dóc biết lâu lun

Tôi ngó người ra một tí rồi bật cười ... thì ra lấy bóp tôi để kiểm tra chứng minh nhân dân

- Còn cười nửa ... ghét ghét
- Haha ai nói dóc nào đâu
- Xí bữa đũa nào la chị lớn hơn đó
- Ê ... tại chị không để ý chứ bộ. Nhox nói chị lớn hơn nhox 2 số mà. Số 92 lớn hơn 90 2 số đúng rồi
- Một một ... nguy hiểm quá. Làm quê muốn chết ... bực mình quá

Nhỏ giận đùng đùng đứng dậy đi vào trong ngồi im ru. Tôi cũng chẳng đi theo giải thích làm gì ... ngồi coi đá bóng xong rồi tính. Kệ con gái mà giận chút hết liền. Tôi đoán không sai mà, giận tôi được chút nhỏ lại mon men lại gần ngồi kế tôi coi đá bóng ... có điều tôi đưa tay bóc miếng trái cây nào là nhỏ giật miếng đó đưa lên miệng ăn ngon lành.

- Giờ sao. Hổng cho nhox ăn nửa hả chị
- Không đó. Mà mà lớn tuổi hơn người ta còn kiu chị chi hả ... âm mưu gì khai mau
- Âm mưu gì đâu. Ai bâu chưa gì hết nhảy vô xưng chị ... cho làm chị còn đòi gì nửa
- Thì tại ... tại cái mặt non choẹt chi
- Trời sinh vậy ai biết được
- Giờ sao
- Sao là sao
- Thì giờ gọi sao
- Tùy ưu tiên con gái mà
- Xí ... tốt quá hen
- Rồi thì thích làm chị cho làm đó
- Thiệt hen
- Thiệt. Vậy giờ chị còn cho anh ăn trái cây nửa không thì nói
- Hix kiu gì kỳ vậy
- Kiu vậy mới độc

– Ủ hen ... ngộ thiệt tự nhiên kiu chị mà xưng anh ... khủng!!!

Sax ... lại thêm một người nữa nói tôi khủng ... sao ai cũng thích oánh giá cái nhân phẩm chưa phục hồi kịp của tôi hết vậy nè ... chắc cái số tôi vậy biết sao giờ ... Quê độ ... ngồi coi đá bóng tiếp nhưng tai thì không được nghe thằng bình luận viên nói mà bạn nghe nhỏ Mây ngồi kế bên tám. Hết đá bóng tôi tính tiền đi về ... nhưng nhỏ Mây không cho tôi về, kéo ra ngoài góc đường

– Nè ... mai rảnh không

– Ờ rảnh được buổi sáng

– Anh chờ chị ra ngoài cảng được không

– Cảng nào ... mà đi chi vậy

– Ba chị có gửi đồ về bạn ba chị kiu ra lấy

– Vậy hả. Anh cũng hông rảnh đường

– Chị nhớ được chút, có gì mình hỏi người ta được mà

– Uhm vậy khoảng 8-9h anh qua chờ cho đi

– Hihi cảm ơn anh nha

– Rồi giờ cho anh về chưa chị

– Ủa anh về đi ngủ ngon

– Ngủ ngon

Tôi xách bọc trái cây leo lên xe về phòng. Sáng qua phải qua đưa em đi ăn sáng xong về làm người đàn ông ga-lăng chờ chị Mây đi lấy đồ ... thôi xong coi như hết buổi sáng của tôi, kế hoạch đi chơi SA xem như bị phá sản ... nghĩ tới đó mà lòng ray rứt với mấy thằng chiến hữu trong game. Về đến nhà tôi mở điện thoại trả lời mấy tin nhắn của tụi bạn, xong nhắn tin hỏi thăm chị vài tin rồi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Phần 30

Lại tỉnh giấc bởi sự đụng chạm. Một nụ hôn ngọt ngào dành cho buổi sáng. Mở mắt ra, em của tôi đang ngồi trên bụng nhìn tôi mỉm cười

– Dậy đi đồ lười ... em đói lắm rồi nè

– Uhm ... tự nhiên muốn được ai đó đánh thức nữa cơ

– Hihi hư lắm nha. Chưa xử tội anh tối qua đi coi đá bóng ngủ trễ đó

– Xử gì xử đi

– Đáng ghét

Em cúi người xuống đặt lên môi tôi nụ hôn nửa ... Tay tôi lại khám phá người em ... một cơ thể chẳng bao giờ tôi cảm thấy nhàm chán cả ... buổi ăn sáng đương nhiên bị gác lại một bên ... em và tôi lại cuốn lấy nhau ... đam mê ... say đắm

– Anh đó ... tối ngày được có nhieu là giới thui. Làm người ta hết được ăn sáng rồi nè

– Ủa sao vậy

– Nhìn đồng hồ đi ông tướng ... tới giờ em đi học rồi

– Uhm ... thui mua bánh mì ăn rồi đi học

- Vậy em đi nha ... anh tính làm gì
- Ừ chút anh chờ bạn đi lấy đồ rồi qua quán làm lun
- Uhm thui em đi đây

Ôm hôn tôi thêm một lúc em mới chịu đứng dậy mặc quần áo vào để đi học. Còn tôi cũng thay đồ chạy qua quán nhỏ Mây.

Bon chen mãi cũng ra tới nơi, chờ nhỏ Mây vào trong kiểm người quen lấy đồ, tôi ngồi xuống quán nước của bà hàng rong nghĩ mệt, móc điện thoại ra nhắn tin với chị, đọc báo linh tinh thì nhỏ Mây đi ra tay ôm gói đồ khá to.

- Đồ gì nhiều vậy
- Uhm ba chị mua gửi cho chị với mấy dì nữa. Giờ làm gì tiếp ta
- Về chứ đòi làm gì nửa trời
- Hừ không dám đâu, chị đói bụng anh chờ chị đi ăn nha
- Chưa gì đói bụng rồi
- Trời 11h rồi ông 2
- Ủa ... trễ vậy. không để ý ... rồi giờ muốn ăn gì
- Chạy đi chị chỉ đường cho

Tôi lắc đầu lên xe chạy theo chỉ dẫn của nhỏ. Vòng ra ngoài hồ con rùa dừng xe ngay vòng xoay nhỏ xuống xe tung tăng đi vòng vòng xem xét ... được một lúc thì mang lại 2 bọc bánh tráng trộn, cá viên chiên ... Tôi chưng hửng nhìn

- Đói bụng mà ăn mấy cái này đó hả
- Uhm
- Cái này là ăn hàng mà
- Uhm
- Sao la đói bụng
- Thì chị đang ăn nè

Nhỏ nghinh nghinh mặt gấp bánh tráng ăn ngon lành ... tôi lắc đầu ... thì ra bị nhỏ dụ dỗ đi chơi chứ ăn uống gì đâu. Hình như đứa con gái nào cũng có sức ăn hàng thuộc hàng khủng thì phải, giải quyết nhanh gọn 2 bọc bánh tráng trộn, 5-6 xiên cá viên chiên rồi thêm mấy cái bánh ngọt, cóc dầm, bắp xào ... nó nè nhỏ mới chịu cho tôi chờ về nhà. Hix tan vỡ cái kế hoạch tranh thủ về sớm chơi game của tôi luôn rồi. Giờ về chắc chỉ kịp tắm rồi chạy qua quán làm vì hôm nay ông Kha bận dặn tôi 2h qua sớm để quản lý quán thể ông ... Vừa tạm biệt nhỏ Mây xong quay xe trở lại thì ... em đang ngồi trên xe bên kia đường nhìn về phía tôi ... chắc đang qua nhà thì gặp tôi đây mà ... tôi vội dựng xe chạy qua bên đường

- Ủa trưa nắng đi đâu vậy em
- Kiếm anh
- Anh đi công chuyện với bạn mới về nè
- Vậy sao

Một tiếng vậy sao lạnh lùng từ khóe môi ... em đề máy xe chạy đi lướt qua trước mặt tôi, chẳng quay lại nhìn ... chẳng để ý bánh xe em vừa cán lên ngón chân tôi ... Nhìn theo em ... chẳng hiểu gì cả có lẽ thái độ lạnh lùng bất ngờ của em khiến tôi cũng không cảm thấy đau ở chân nữa. Thờ phỉ nhún vai một cái tôi khập khiễng quay trở lại xe để máy chạy qua quán làm việc luôn.

Cũng chẳng mất quá nhiều suy nghĩ tôi cũng đoán được rằng em đang ghen. Tự nhiên bật cười ... cảm giác thấy vui vui dù hơi khó hiểu một tí. Thì ra em của tôi cũng biết ghen như bao người con gái bình thường khác ... thái độ ghen cực kỳ chuẩn, lạnh lùng và dứt khoát chạy xe đi ... giống như chính tính tình lúc em mới quen tôi vậy. Nhớ lại gương mặt em, tôi mỉm cười vui vẻ tiếp tục công việc ... đôi lúc cũng nên để yên cho em giận hờn vu vơ một vài tiếng đồng hồ chứ.

Nhưng rồi ... nụ cười của tôi dường như không còn nữa mà chuyển sang sốt ruột khi những tin nhắn tôi gửi đi ... đều chẳng thấy hồi âm dù đồng hồ đã gần điểm 12h đêm ... có lẽ em giận tôi ghê lắm đây. Thôi đành nhắm mắt ngủ sáng qua nhà em sớm để đưa em đi ăn sáng vậy. Lúc đó chắc cũng chịu

người giận để làm lành với tôi rồi.

Sáng sớm... thay quần áo xong tôi chạy ào qua nhà đưa em đi ăn sáng như thường ngày... Gọi hàng chục cuộc... đòi lại là sự im lặng, tôi biết em đã thức, tôi nhìn thấy cửa sổ phòng em khe vén màn lên mà... nhưng dù tôi nhắn tin hay gọi thêm nữa em cũng không đáp lại. Thờ dài nhìn đồng hồ... vòng vòng cũng chờ em cả tiếng, tới giờ tôi phải đi học rồi. Không đợi nữa, tôi phóng xe qua trường... lòng vẫn mong em sẽ sớm nguôi giận chứ kiểu này tâm trạng nào đâu mà học với làm được gì. Ngày nào cũng ở bên nhau giờ xa gần 24 tiếng rồi, tôi thì còn chịu được chứ em chắc không chịu nổi việc không nhìn thấy tôi lâu như vậy đâu.

Tan học tôi đi thẳng qua quán để làm sớm. Về nhà lại nghĩ linh tinh rồi giận ngược trở lại em thì mệt, gì chứ tôi cũng sợ cái tính bất cần của tôi lại nổi lên, lại lạnh lùng không làm hòa với em nữa thì khổ. Việc làm ở quán khá bận cuốn tôi đi quên cả thời gian, tôi cũng không để ý đã làm bao nhiêu tiếng rồi nữa, chỉ thấy trời tối dần, những ánh đèn của quán hôm nay chẳng còn lung linh nữa, người tôi khá mệt vì làm suốt từ trưa chẳng nghỉ ngơi... và nhất là em vẫn im lặng với tôi. Sức chịu đựng của em cũng khá đó chứ.

Mọi thứ dường như vỡ òa đi khi bóng dáng quen thuộc của em bước vào quán... có lẽ nỗi nhớ tôi trong em đã tới giới hạn rồi, bằng chứng là tự em đi qua tận quán của tôi nè. Mỉm cười tôi đi vào trong lấy một ly cam vắt thêm tí muối đem ra cho em. Đặt ly nước lên bàn tôi ngồi xuống bên cạnh im lặng.

Một lúc sau em lên tiếng

– Đồ tôi.

– ...

– Thì ra những lúc em ở gần... bên cạnh anh vẫn có nhiều người đẹp vây quanh phải không?

– ...

– Nhỏ hôm qua xinh đẹp quá ha anh. Thì ra mấy đêm anh đi coi đá bóng khuya... không biết anh có coi đá bóng hay làm gì nữa anh nhỉ?

– ...

– Em tự hỏi ngoài cô gái đó và em anh còn bên cạnh ai nữa không anh... ý em quên hihi còn chị của anh nữa. Hai người ngủ chung với nhau rồi mà

– ...

– Em thất vọng về anh lắm... đồ tôi...

Em vẫn nói những lời mỉa mai, nhưng câu hỏi như đâm sâu vào lòng tôi. Còn tôi... chẳng nói gì, nụ cười trên môi tôi vẫn còn đó nhưng chẳng phải là nụ cười vui khi được gặp em nữa mà là một nụ cười khó có thể tả được cảm xúc. Nếu là một người khác có lẽ tôi sẽ trả lời những câu hỏi của em, giải thích rõ tất cả để em không nói những lời làm đau nhau nữa, nhưng đáng tiếc người ngồi nghe em nói là tôi và dù những điều em nói có oan ức cho tôi như thế nào tôi cũng chỉ im lặng mỉm cười. Đối với tôi... không bao giờ có khái niệm giải thích khi người khác hiểu lầm... với em tôi càng sẽ không giải thích gì cả, yêu nhau thì sẽ hiểu và tin nhau, yêu nhau mọi thứ rồi sẽ ở đúng nơi tôi cần ở, ai đúng, ai sai trong tình yêu đối với tôi làm gì có ranh giới.

Em ngừng nói, em đứng dậy bước đi... tôi cũng ngồi im lặng, không gọi lại, không đuổi theo... Bóng em khuất dần sau cổng quán. Tôi mỉm cười đứng dậy dọn ly nước cam vẫn còn nguyên quay trở vào trong tiếp tục công việc... Tôi chẳng giận em, cũng không buồn... mà tôi chỉ không hiểu sao em lại nói với tôi những lời như vậy trong khi chuyện tôi chờ chị Máy đi lấy đồ chỉ là chuyện nhỏ và với tính cách của em... làm gì thì sao em lại ghen một cách dữ dội và vô lí như vậy.

Đóng cửa quán, tôi uống vội một ly bia của ông Kha đưa rồi lặng lẽ chạy xe về nhà, thay đồ nằm ngủ. Tôi là vậy mỗi lần có chuyện không vui... tôi sẽ nằm ngủ. Nếu những lời em nói lúc tối chỉ để thỏa mãn con giận của mình và để tôi vì sợ mất em mà vội vàng chạy đi tìm em để giải thích thì có lẽ em đã sai. So về độ bất cần và lạnh lùng... em sẽ chẳng bao giờ hơn được tôi... đơn giản vì tôi vốn là vậy.

Một ngày lặng lẽ trôi qua, không có nụ hôn em chào tôi buổi sáng, không có vòng tay em sau lưng, không có ai ngồi bên cạnh tôi ăn sáng. Ngày thứ hai kể từ lúc em giận... tôi cũng làm việc như một thằng điên không ngừng nghỉ, tôi yêu em thực sự và thái độ làm việc của tôi đã nói lên tất cả rằng tôi cũng nhớ em nhiều lắm.

Chiều tối. Nhỏ Hân gọi cho tôi... hơn 10 cuộc gọi rồi, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng tôi cũng bắt máy

– Nè... hai người có chuyện gì vậy

– Thy ghen – tôi thờ dài

– Hèn gì... con nhỏ như người mất hồn ở nhà Hân từ đêm qua tới giờ nè. Hồng ăn uống, còn khóc nữa đó.

– Vậy à... giờ Thy đâu rồi

– Về nhà rồi Hân mới gọi cho M nè

– Ờ

– Một M quá ... đi giải hòa đi. Đừng để người mình yêu khóc hoài vậy chứ. Nhanh đi M

– Ờ

– Nhớ đó ... giờ qua nó liền đi

– Ờ

Tôi cúp máy. Thảm cảm ơn cuộc gọi của nhỏ Hân ... lòng tôi cũng như lửa đốt cả ngày rồi ... Nhờ lời nói của Hân tôi mới nhớ đến lời tôi từng tự hứa với lòng sẽ không bao giờ làm em khóc nữa. Giờ biết em khóc, tôi chẳng thể nào lạnh lùng mãi được. Thôi thì dẹp bản tính thường ngày của mình qua để xoa dịu em ... đúng là em làm tôi phát điên lên được. Mím cười tôi đi thẳng ra cổng lấy xe chạy ngay qua nhà em luôn. May quá ... chẳng cần gọi hay mất công chờ làm gì, em đang mặc một chiếc váy màu đen cảm ví đi ra cổng. Dừng lại trước mặt tôi, gương mặt em vẫn lạnh lùng im lặng. Tôi lên tiếng

– Em ... em tính đi đâu hả

Em mím chặt môi ... có lẽ em đang cố kìm nén cảm xúc

– Sao giờ anh mới qua kiểm em ... Sao anh im lặng không giải thích

– Thì ... giờ anh qua rồi nè

– Nhưng em bận rồi ...

Em quay mặt bước đi về phía trước, này giờ tôi không để ý giờ nhìn theo hướng em đi, tôi thấy chiếc ô tô màu xám đang đậu gần đó ... một người con trai bước ra mở cửa cho em. Đề máy xe chạy lại bên cạnh xe, tôi đứng im nhìn vào bên trong cửa kính ... chẳng nhìn thấy gì bên trong cả ... chỉ toàn một màu đen và bóng đèn đường chiếu ánh đèn loe loét. Chiếc xe lăn bánh đi ... tôi im lặng nhìn theo ... chợt vai tôi run ... bật cười khẽ

– Vậy à!

Tiếng vậy à thoát ra khỏi miệng tôi nhẹ và nhạt lắm. Tôi vẫn chẳng hiểu gì cả ... mọi thứ chẳng lẽ kết thúc với cái lí do cực kỳ ngớ ngẩn và đơn giản đến khó tin. Chẳng lẽ yêu nhau như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy mới đến với nhau ... giờ chấm dứt đột ngột vì một điều gì đó chẳng đáng chút nào ... Tôi quăng cái áo vào góc nhà bật quạt nằm xuống ngủ. Tôi chẳng thích suy nghĩ nhiều, những lúc như thế này tôi luôn nằm ngủ mặc cho chiếc điện thoại vẫn rung lên vì những tin nhắn và cuộc gọi của ai đó ... mặc kệ ... tôi chỉ muốn ngủ.

Những giấc ngủ chập chòn, đôi lúc choáng tỉnh trong đêm ... nhưng rồi tôi cũng có ép mình nằm xuống ngủ. Trời sáng, tiếng điện thoại reo ồm ồm ... tôi nghe thấy và cũng thức giấc nhưng rồi nằm một tí tôi vẫn cố ngủ đi, thật lạ rằng mỗi khi buồn hay chán nản điều gì đó tôi có thể ngủ liên tục ... Cứ thức rồi lại ngủ ... chẳng mấy chốc trời cũng tối sầm, bụng tôi đói cồn cào nhưng vẫn muốn ngủ ... điện thoại tôi thì thoảng vẫn vang lên những bản nhạc chuông quen thuộc. Cầm điện thoại lên kiểm tra, vài tin nhắn của chị, vài cuộc gọi của ông kha, bạn bè tôi, đặc biệt hơn trăm cuộc gọi từ số máy của nhỏ Hân khiến tôi cảm thấy đỡ hơn một chút vì ít ra còn có người bạn như nhỏ quan tâm tôi ... nụ cười vẫn giữ trên môi mặc dù tìm mãi chẳng thấy cuộc gọi hay tin nhắn nào từ em. Tôi nhắn một tin cho chị yên tâm rồi quăng điện thoại vào góc nằm up mặt xuống ngủ tiếp ... chẳng biết tôi đã nằm im trong bao lâu nữa, cũng chẳng biết tôi có ngủ hay không nữa ... chỉ biết là tôi đã nằm rất lâu, tôi cảm nhận được trời càng lúc càng về khuya ... đêm càng yên tĩnh.

Tiếng điện thoại dồn dập ... tiếng gõ cửa làm tôi chẳng thể ngủ được ... ai lại gõ cửa nhà tôi giờ này. Gượng dậy đi ra mở cửa lòng cứ nghĩ sẽ là em ... nhưng không ... người gõ cửa là nhỏ Hân.

– Hân hả

Tôi câu hỏi một cách thờ ơ rồi quay trở vào trong ngồi xuống mặc cho nhỏ Hân muốn làm gì thì làm. Nhỏ dắt xe vào, đóng cửa lại ngồi xuống cạnh tôi

– Nè có sao hôn ... kiểm M chiều giờ ... Hồi này Hân ... Hân có nói chuyện với nhỏ Thy ... M đừng đừng như vậy được không ... nhỏ Thy nó ...

– Thôi ... M ngủ đây

Tôi đưa tay che miệng nhỏ Hân lại để ngăn nhỏ nói tiếp. Thực sự tôi chẳng quan tâm gì nữa, chỉ muốn tiếp tục ngủ mặc dù trước đó tôi đã ngủ khá nhiều. Sáng mai tôi sẽ tìm tới nhà em để nói chuyện lần cuối cùng ... tôi muốn biết có thật chỉ vì lí do vớ vẩn đó mà em quyết định xa tôi hay không ... xem như lần đầu tiên tôi cố gắng giữ lấy em để em biết rằng tôi thực sự nghiêm túc yêu em. Đơn giản chỉ vậy thôi. Tôi nhìn Hân mím cười rồi nằm xuống nhắm mắt im lặng. Nhỏ Hân cũng không nói gì nữa, khe đưa tay vuốt lấy mái tóc bù xù của tôi vài cái rồi nằm xuống bên cạnh ... Sài Gòn lặng lẽ đưa tôi vào giấc ngủ không yên lành.

Sáng sớm, tiếng xe cộ làm tôi tỉnh giấc. Dù không có tiếng xe thì tôi cũng tỉnh vì tôi đã ngủ quá nhiều. Loạng choạng đứng dậy đi vào nhà tắm đánh răng thay đồ để đi tìm em ... người tôi thực sự khá mệt, hơn 2 ngày rồi hình như tôi chưa ăn gì thì phải. Chuẩn bị xong xuôi tôi khẽ gọi nhỏ Hân

– Nè ... M khép cửa. Hân dậy ngủ xong khóa cửa cho M nha

Nhỏ Hân ngồi bật dậy

– M đi đâu vậy

– Qua kiểm Thy

– Nè nè ... qua đó giờ ... liệu ... có tốt không

– Ủ

Tôi không nói gì thêm nữa quay lưng lên xe phóng ngay qua nhà em ... con đói cồn cào cũng không làm tôi dừng lại hàng quán nào để ăn sáng hết, với tôi bây giờ gặp lại em sớm chừng nào tốt chừng đó ... tôi sợ nếu trễ thêm phút nào ... cái con người bất cần trong tôi trỗi dậy thì dù em có quay trở lại nói gì làm gì tôi cũng sẽ rất lạnh lùng để em qua một bên cho dù tôi có yêu em nhiều như thế nào đi nữa.

Đến nhà em, bên ngoài có 2 chiếc ô tô đang đậu, vài chiếc xe máy, cổng nhà vẫn mở ... tôi nhìn vào trong thấy bóng nhiều người. Có lẽ nhà em đang có khách. Chẳng sao cả ... bây giờ có trời đang ở nhà em cũng không ngăn được tôi đi vào tìm em. Hình như đây cũng là lần đầu tiên tôi bước qua khỏi cổng nhà em thì phải. Từ ngoài cửa tôi đã nhìn thấy em đang ngồi nói chuyện với một vài người nào đó, tôi biết em cũng đã nhìn thấy tôi ... gương mặt em lạnh lùng nhưng rõ ràng tôi thoáng nhìn thấy đôi mắt em vẫn có gì đó rất ấm áp ... Di osin đi ra ngoài chặn tôi lại

– Cậu M tìm cô Thy hả? Nhà đang có chuyện cậu vào hong được đâu

– Dạ đi nói với Thy ... con chỉ gặp Thy vài phút thôi

– Không được. Này cô Thy có dặn không cho cậu vào nhà

– Thì con ngồi đây cũng được di chuyển lời dùm con được không

– Nhưng ... nhà đang có chuyện ... có ông bà chủ đang trong nhà ... cô Thy ... không ra được đâu ...

Tiếng của di osin nhỏ nhẹ như năn nỉ tôi ...

– Ai đây chị 5

Một giọng nói của phụ nữ đứng sau lưng di osin khiến cả hai giật mình. Di osin quay lại nhẹ giọng với người phụ nữ đó

– Dạ đây là ... là bạn của cô Thy đó bà chủ

– À ... phải cái người hồi sáng thằng Huy nó nói không

Cô osin khẽ gật đầu lui lui ra bên cạnh tôi. Người phụ nữ này vừa nhìn tôi cũng đã đoán ra chính là mẹ của em. Gương mặt khá giống em nhất là cái miệng và gương mặt có lẽ cũng phải trên 50 tuổi.

– Con ngồi xuống đây cô nói chuyện

Mẹ em chỉ tay về cái bàn đá đặt gần đó trong sân nhà. Tôi khẽ gật đầu ngồi xuống đối diện với mẹ em

– Con là gì của Thy nhà cô

Tôi nhẹ nhàng lễ phép

– Dạ ... con là bạn trai của Thy

– Bạn kiểu nào

– Là người yêu

Tôi chẳng cảm thấy phải giấu diếm gì cả, có sao tôi thẳng thắn nói như vậy thôi ... người miền Tây vốn thẳng tính mà.

– Con còn học không con đang ở đâu

– Dạ con là sinh viên đang trọ học gần đây

– Nhà con ở đâu cha mẹ làm nghề gì

– Dạ con ở dưới miền Tây cha mẹ làm giáo viên

– Làm sao con quen được Thy nhà cô

– Dạ tụi con tình cờ quen nhau ở quán cafe con đang làm

– Con làm gì ở đó

– Dạ làm phụ vụ kiêm trợ lý quản lý quán đó cô

Mẹ em im lặng một lúc rồi tiếp lời

– Con thương Thy thiệt hả

– Dạ

– Con có lo được cuộc sống cho con Thy không mà đòi thương với yêu hả

– ...

– Giờ cô nói với con cái này. Cô sẽ cho con 20 triệu. Con để yên cho Thy không được gặp tôi nữa vậy được chưa ...

– ...

– Chị 5 lấy giúp tui cái bóp trong nhà liền nha

Mẹ em nói từng câu từng chữ rất rõ ràng trong khi tôi vẫn im lặng, hay tay tôi đan vào nhau, mặt tôi lạnh tanh lắng nghe từng lời mẹ em nói.

– Con còn trẻ, chưa làm được gì hết sao không lo học hành mà đi đua đòi yêu đương những nhứt. Thy nó cũng còn nhỏ làm sao biết được yêu thương nghiêm túc được hả con. Cô có nghe thằng Huy tôi nói chuyện hai đứa đi chung mấy tháng nay giờ mới có dịp gặp được con để nói chuyện rõ ràng. Cô thấy hai đứa không được tiếp tục mối quan hệ này nữa vậy nhè coi như số tiền này cô giúp con trang trải học phí ráng học hành cho đàng hoàng ... à mà con tên gì cô quên hỏi.

Vừa nói mẹ em vừa đếm tiền cuốn vào trong một gói giấy đặt lên bàn đưa đến trước mặt tôi ... Cầm lấy gói tiền vỗ vỗ trên tay, miệng tôi mỉm cười

– Bộ với ai yêu con gái cô ... cô cũng làm như vậy hả cô ... con tưởng vụ này chỉ có trong phim chứ ... ai ngờ thời buổi này vẫn còn chuyện vui này

– Là sao cô không hiểu

– Dạ không có gì ...

Tôi bình thần cầm gói tiền đứng dậy ... nhỏ Hân cũng vừa chạy xe vào sân đứng nhìn tôi ... Tôi chẳng qua tâm tới ai nữa mà cầm gói tiền đi thẳng về phía em đang ngồi trong nhà ... Tới gần trước mặt em, tôi chẳng quan tâm trong nhà em đang có những ai, hoàn toàn không quan tâm gì khác ngoài em. Đưa số tiền lên trước mặt em tôi cười

– Nè em ... tính sao giờ

– ...

– Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy Thy

– ...

– Anh phải làm sao giờ hả em ...

– Em ...

Tôi nói đủ 3 câu ... em chỉ ngập ngừng 1 tiếng em duy nhất ... Câu hỏi thứ 4 chưa kịp nói nên lời thì tôi đã lãnh nguyên một cú đấm như trời giáng ngã lăn quay ra bậc tam cấp nhà em. Người đánh tôi là một tên con trai lạ mặt đang đứng gần đó. Hình như mẹ em cũng vừa nói gì đó với hắn ... không cho tôi kịp ngồi dậy hắn lao vào đá liên tiếp vào bụng và mặt tôi

– Cút ngay thẳng chó mày tính quậy nhà này hả ...

Em hoảng hốt lao tới đẩy thẳng đó ra ... nhỏ Hân cũng chạy ào tới đỡ tôi dậy.

Em đứng chắn bên cạnh tôi hét lên

– Anh Tiến anh làm trò ngu gì đó hả. Ai cho anh đánh anh

– Em khùng hả Thy. Em tính vì cái thằng này quậy nát cái nhà này mới chịu hả

– Anh im chuyện nhà tui mắc mớ gì anh xía vô

– Con ăn nói hỗn với anh Tiến vậy hả Thy

Tiếng mẹ em nạt em

– Bước qua đây nhanh. Vì cái thằng người dưng mà con gây với má mấy ngày nay chưa đủ giờ hỗn với thằng Tiến nữa hả. Huy mày kéo em mày vô nhà coi

Mẹ em quay qua đẩy vai anh Huy (anh trai em) về phía em và tôi đang đứng. Cái người tên Tiến vừa đánh tôi lao vào đẩy em qua một bên. Thằng ngu đó nó hùng hổ đẩy mạnh tới mức làm em loạng choạng trên đôi giày cao gót ... biết thế nào em cũng sẽ té nhưng kiểu này em té về phía sau dưới bậc tam cấp thì nguy lắm ... sẵn đang đứng gần em, tôi vội vòng hai tay dùng hết sức ôm em trở lại nhưng ... người tôi đang yếu, vừa bị đánh lại phải chịu nguyên người người của em bất ngờ ... không kịp đứng vững nên té nguyên người xuống phía dưới bậc tam cấp ... may quá em nằm gọn phía trên người tôi ... còn tôi dường như sắp nín thở ... đầu tôi không biết có bị đập xuống đất hay không ... nhưng lưng tôi thì phải đập trọn vẹn lên cục đá hình thoi dùng để lót đường đi xen lẫn với cỏ dưới bậc tam cấp (đá này mà nhọn là xong đời tôi rồi) ... Chỉ lúc đứng diu em đứng dậy nhìn xuống tôi mới biết hình dạng cục đá đó chứ lúc ngã xuống xong đầu óc tôi chỉ nghĩ đến em có bị thương hay không mà thôi.

Có nên con đau, cố gắng thờ ... tôi đẩy em qua một bên ráng gượng dậy kéo em đứng lên, xoay người em vòng vòng xem em có sao không

– Em ... em không sao hả ... có bị thương chỗ nào không

Em nghẹn ngào

– Đồ tồi ... anh ... anh làm gì dạ ... anh có sao không ...

Tôi mỉm cười lắc đầu ... cùng lúc đó nhỏ Hân cũng chạy xuống đứng xem xét người tôi ... chưa kịp nói thêm lời nào cái thằng tên Tiến lao vào kéo tay em vào trong nhà mặc cho em chống cự ... Anh Huy chạy tới trước mặt tôi nói nhỏ

– Hân em đưa M đi về đi từ từ tính sau ... 2 đứa đừng có quậy nữa được không

– Dạ ... M về đi M ... chuyện nhỏ Thy để anh Huy tính dùm cho ... nha ... về nha

– Đứng rồi em về đi từ từ anh tính cho 2 đứa giờ má anh bà nổi cơn sáng giờ với con Thy em ở đây chút bà giết con Thy luôn giờ ...

Nhỏ Hân với anh Huy cố gắng đẩy tôi ra cổng ... Tôi im lặng nhìn theo em ... tôi cũng không muốn ở lại nữa ... không phải vì tôi sợ mẹ em, cũng không phải tôi ngại gì hết mà tôi đang cảm thấy sắp chịu hết nổi rồi ... ngực tôi đang rất rất đau từ phía sau lưng và tôi không muốn em phải lo lắng vì tôi ... Nhét cọc tiền vào túi áo anh Huy tôi khẽ nói vừa cười hi hi

– Anh trả cho mẹ anh giùm em ... nhần là em còn nhỏ, nghèo thiệt nhưng em hông có ý định bán người yêu đâu hehe

– Em ...

Anh Huy ngập ngừng cầm số tiền nhìn theo tôi ... Cố gắng đi thật bình thường ra ngoài tôi nói nhỏ với Hân

– Hân lấy xe M chở M về dùm nha ... gửi xe Hân ở đây được không

– Ừừ ... sao cũng được mà

Giọng nhỏ Hân run run ... vừa ngỡ ngàng dắt xe tôi ra cổng vừa quay lại nói với anh Huy

– Anh Huy cho em gửi xe nha ... Minh về M

Tôi ngoái lại nhìn về phía em mỉm cười ... rồi leo lên xe cho nhỏ Hân chở về nhà ... Xe chạy được một đoạn ... lưng tôi nhói đau kinh khủng ... tôi dựa người hoàn toàn lên vai Hân ... Máu từ miệng tôi làm đỏ một mảng khá lớn trên áo Hân ... có lẽ cú đâm của Tiến đã làm rách môi tôi và động mạnh vào chân răng của tôi (tôi vốn bị dễ chảy máu chân răng) làm máu chảy nhiều.

Đưa tôi vào nhà Hân vội vàng lấy khăn lau máu cho tôi ... Giọng Hân meo meo sắp khóc ... phù lại làm một người lo lắng cho tôi mà khóc rồi ... đây là cái may mắn của tôi hay là chỉ càng tăng thêm cái sự khốn nạn trong con người tôi đây nhỉ ... chẳng có gì, chẳng giỏi giang gì mà lại làm nhiều người bên cạnh tôi phải lo lắng, đau buồn và phải khóc nữa chứ.

– M ... không không sao chứ ... huhu chờ Hân chút nha ... Hân chạy mua mua trứng gà về lán vết thương cho M ...

Hân chạy ào đi ra ngoài. Chỉ còn mình tôi ... cơn đau vẫn nhói trong ngực ... tôi nằm up mặt xuống gối im lặng suy nghĩ về những chuyện khó tin vừa diễn ra ... từng lời nói, từng hành động của mỗi người đều nằm trong tầm quan sát của tôi ... mọi thứ vẫn mơ hồ ... nhưng cảm giác đau ... là đang hiện hữu

– M có sao không ... sao nằm xuống luôn rồi

Nhỏ Hân vừa về ngồi lay lay người tôi

– Ừ không sao ... tại hơi hơi ... đau một chút thôi

– Đau chỗ nào ... đầu gối dậy Hân coi coi

Nhỏ Hân phụ đỡ tôi ngồi dậy, lật vai, đầu, cổ tay, mặt ... tôi để xem xét coi có vết thương nào không ... Mắt tôi tự nhiên mờ mờ đi, cảm giác nhột nhột trên mũi, nhỏ Hân vẫn đang chăm chú xem xét phía sau đầu tôi. Đưa ngón tay quẹt lên khóe mũi ... những giọt máu tươi đang chảy ra từ mũi tôi ... chưa bao giờ tôi bị chảy máu mũi, đầu óc tôi đang quay cuồng ... Tôi nén đau cố gắng nói rành mạch từng chữ với Hân

– Hân

– Sao M

– Hứa với M đừng cho Thy biết M bị thương nha

– Sao vậy ... mà M cũng có bị gì đâu, trầy sơ sơ à ... đầu M hồng có bị sưng ... may ghê

– Uhm ... đừng nói cho Thy biết ... M không muốn cô ấy phải lo lắng hay suy nghĩ nhiều ... Nhớ nha Hân

– Ừ ... Hân hứa ...

– Cảm ơn Hân

Tôi mỉm cười ... nụ cười cuối cùng trước khi ... tôi gục hoàn toàn trên vai Hân ... mơ màng đầu đó có tiếng Hân hét lên ... đầu đó có gương mặt em lạnh lùng nhìn tôi ... đầu đó ...

Tỉnh dậy ... lại căn phòng màu trắng ... ngơ ngác nhìn xung quanh ... Nhỏ Hân đang ngồi ngủ cạnh giường tôi, một bàn tay ấm áp vuốt nhẹ lên má tôi. không phải bàn tay em, không phải của ai khác mà là bàn tay của chị. Gương mặt nữ hoàng với ánh mắt vui mừng nhìn tôi, khóe mắt chị có cả những vết nhoe, có lẽ chị đã khóc thì phải.

– Nhoc ... nhoc tỉnh rồi hả? Phong ơi nhoc M tỉnh rồi nè.

Tôi ngược nhìn lên, anh Phong từ cửa bước vào vỗ nhẹ lên vai tôi

– Nè em làm gì bị nạn hoài vậy??? Bà cô này ... với cô bé đang ngủ lo cho em lắm đó

– Dám nói Phương là bà cô hả ... xí đi kiu bác sĩ vô đi..

– Rồi tuân lệnh...

Chị nghinh nghinh mặt le lưỡi với anh Phong rồi quay lại nắm tay tôi mỉm cười

– Nhoc còn đau không

– Ừ ... còn đau ở lưng với hơi chóng mặt xiu. Mà sao chị ở đây vậy

– Chị tính rủ nhoc đi chơi mà gọi hoài không được. Rùi pé Hân nghe máy nói nhoc bị nạn nè. Làm gì té tới nỗi bất tỉnh cả ngày luôn vậy ...

Gương mặt đầy lo lắng, có một chút xúc động ghen ngào nói chuyện với tôi, tay chị chỉ về phía nhỏ Hân

– Bạn em thức suốt đêm lun đó

– Còn chị có thức không

– Có ... mà gần sáng Phong bắt 2 chị em đi ngủ mình Phong canh nhoc đó

– Hi ... phiền mọi người quá

– Đồ khủng! Phiền gì mà phiền ... nè chờ bác sĩ khám xong chị chuyển nhoc qua bệnh viện khác hen

– Thôi ở đây cũng được mà

– Đây là lệnh biết chưa. Chị nói với Phong rùi. Qua đó có bác sĩ quen của Phong chăm nhoc cẩn thận hơn. Pé Hân cũng chịu nè

– Đúng rồi qua bên đó kiểm tra kỹ hơn rùi có bị nặng còn trị kịp đó M

Tiếng nhỏ Hân nhỏ nhẹ bên cạnh chị. Tôi đưa mắt đảo một vòng căn phòng thờ dài ... em không có ở đây, hơi hụt hẫng một tí nhưng cũng thầm cảm ơn vì Hân đã không cho em biết chuyện tôi bị thương ... Tôi mệt mỏi, cũng không muốn suy nghĩ hay nói gì nhiều chỉ mỉm cười im lặng, cố gượng cười để chị và nhỏ Hân không phải lo. Bác sĩ bước vào phòng kiểm tra cho tôi xong gật đầu nói với anh Phong

– Được rồi mấy đứa muốn tự đưa em đi hay bệnh viện đưa đi

– Dạ tui con tự đưa em đi được không chú

– Tạm thời không sao. Mấy đứa đưa nhox đi cũng được không sao đâu. Con ra làm thủ tục chuyển viện cho em.

Anh Phong đi theo bác sĩ ra ngoài còn chị với nhỏ Hân cũng thu xếp đồ đạc chuẩn bị chuyển viện cho tôi. Nếu cố gắng tôi vẫn có thể bước đi được nhưng chị với nhỏ Hân nhất quyết hông cho, một hai bắt tôi nằm lên xe đẩy để anh Phong đẩy ra xe. Cảm thấy hơi ngại nhưng vui vì vẫn có những người quan trọng thân thiết đang lo lắng cho tôi ... Có lẽ cả ngày với suốt đêm qua tôi bất tỉnh (về sau hỏi ra mới biết cũng không phải tôi bất tỉnh quá lâu mà cũng có tỉnh lại được chút nhưng bác sĩ tiêm thuốc an thần để tôi ngủ tiếp) chị với nhỏ Hân đã kịp làm quen với nhau rồi nên giờ hai người trò chuyện có vẻ thân lắm.

Đến bệnh viện mới mọi người đưa tôi vào phòng riêng, bác sĩ kiểm tra sơ bộ trước rồi đưa tôi đi kiểm tra đủ thứ theo yêu cầu của anh Phong để đề phòng tôi bị chấn thương nặng bên trong ... và thực sự tôi bị chấn thương khá nặng ở lưng, ngực nhất là phổi, cũng may đầu không bị gì nặng nên còn tỉnh táo ngồi đây viết hồi ký:D ...

Kiểm tra vòng vòng đã đòi tôi mới được thả trở về phòng riêng nằm. Suốt buổi tôi chỉ im lặng không nói gì. Chị lo cho tôi nên cũng rất biết giữ trật tự và có lẽ chỉ có nhỏ Hân mới biết tâm trạng tôi hiện giờ. Đầu óc tôi thực sự trống trải, chẳng dám nghĩ gì quá sâu, chẳng dám nghĩ gì quá nhiều và những lúc như vậy tôi càng muốn ngủ. Ngủ là một cách tốt nhất để tránh phải suy nghĩ quá nhiều, nhất là khi buồn, chán nản hay tức giận ... tôi luôn tìm cách ngủ thật sâu để khi tỉnh lại đầu óc sẽ bình tĩnh hơn, thoải mái hơn và sẽ có những quyết định chính xác không bị cảm xúc lấn át. Mọi thứ thật bình yên ... giống như một khoảng lặng giữa sóng gió vậy ... tôi không biết sau khi ngủ dậy chuyện gì sẽ tiếp tục xảy đến đây.

Tình dậy bởi sự ồn ào ... thì ra ông Kha vào thăm tôi đang ngồi nói chuyện với anh Phong. Hình như ông Kha cũng tính về nên đang đứng bắt tay anh Phong. Thấy tôi tỉnh ông cười hề hề

– Chú em mầy yên tâm dưỡng thương. Chừng nào khỏe đi làm lại cũng được không sao.

– Dạ cũng ráng chớ làm mà nghỉ hoài phiền quá

– Yên tâm mai mốt khỏe làm bù. Anh em với nhau tau thương mầy nhất khỏi lo. Đéo khách sáo chi một óc mầy. Thôi tau về quán

– À anh! Em nói cái này

– Đừng cho Thy biết em bị gì nha.

– Hai đứa bây lục đục hả

– Dạ anh giữ bí mật dùm em không chắc em bỏ quán luôn quá

– ĐM chơi gì hù dọa mậy. Thôi được coi như tau hông biết gì. Về nhá. Anh về hôm nào nhậu nha Phong

– Ok! Chào anh hôm nào gặp.

Ông Kha đi rồi tôi đưa mắt xung quanh tìm chị với nhỏ Hân

– Ủa 2 người kia đâu anh.

– Ủ Phuong bị mẹ bắt về nhà rồi còn pé Hân đi mua đồ ăn rồi em (chú thích: chị ở với dì, dì chị nhận chị làm con nuôi luôn, chị gọi dì là mami để đỡ nhớ mẹ!)

– Dạ. ủa anh hông có về với chị Phuong hả

– À ừ ... tại lệnh của Phuong bắt anh phải ở chăm em. Với lại đâu bỏ pé Hân ở một mình được ...

– Há!

Tôi há một tiếng định hỏi thêm nhưng thấy cái mặt anh Phong hơi kỳ kỳ nên im luôn.

– Ủa M tỉnh rồi hả

– Uhm

– Vậy ăn cháo luôn nghen, để Hân lấy cháo cho M ăn. Anh Phong đỡ M ngồi dậy dùm em

Anh Phong gạt đầu tiến lại đỡ tôi ngồi dậy dựa nhẹ vào gối, lưng tôi đau nên không thể dựa trực tiếp lên tường được.

– Để M tự ăn được rồi

– Không ... ngồi yên đi. Anh Phong ăn com luôn đi em mua cho anh lun đó

- Ủ ... ủa em không ăn hà
- Dạ chút em ăn sau
- Thôi anh chờ em ăn luôn cho vui. Em đút cho nhox M ăn đi anh chạy mua trái cây với ly cafe uống cho tỉnh ngủ đã
- Uhm sẵn mua cho em hộp khăn giấy ướt nha
- Ok

Anh Phong đi ra ngoài. Nhỏ Hân bắt đầu đút cháo cho tôi ăn. Cháo thịt băm ... chột nhớ em da diết, giá mà tô cháo này là món cháo thịt của em tự tay nấu như ngày trước thì hay biết mấy. Tôi im lặng hà miệng nuốt miếng cháo ... nóng run người ... tự nhiên mỉm cười nhớ lại lần đầu em đút cháo cho tôi ăn, cũng nóng đến phỏng lưỡi ... Nuốt cháo vào trong ... tôi ho sặc sụa, ngực đau nhưng ai đang cắt ...

- Ý chết Hân quên ngực M bị thương ... xin lỗi M ... xin lỗi
- Hi ... có gì đâu
- Đề Hân làm nguội cho M ...

Nói rồi nhỏ Hân múc cháo thổi cho thật nguội mới đút cho tôi ăn. Cố nén cơn đau tôi mỉm cười vui vẻ ăn cháo mặc dù mỗi lần nuốt vào là mỗi lần tôi đau run người, cứ như đang nuốt xương vậy ... Ăn xong ... tôi im lặng nằm xuống nhắm mắt ngủ, nhỏ Hân thì ra ngoài ngồi ăn cơm với anh Phong cho thoáng. Hy vọng em sẽ không tìm thấy tôi, điện thoại tôi đã tắt nguồn chỉ có ông Kha, nhỏ Hân, anh Phong và chị biết tôi đang bị gì ở đâu ngoài ra với tất cả phần còn lại của thế giới tôi hoàn toàn mất tích.

Lại thức dậy vì bác sĩ vào phòng để thông báo kết quả kiểm tra. Toàn là những từ chuyên môn của bệnh viện chẳng nhớ rõ nhưng nói chung bị chấn thương ở đầu, chấn thương ngực làm dập phổi ... từ nhỏ tôi đã từng 2 lần chạm tay vào thần chết khiến phổi, gan tôi rất yếu giờ thêm chấn thương nặng cho nên phải điều trị lâu dài, có nguy cơ ảnh hưởng đến sức khỏe về sau ... bác sĩ còn nói khá nhiều về hậu quả sau này cũng như cách điều trị tốt nhất ... "thật may người bị thương là tôi ... nếu là em thì sẽ không vui tí nào" tôi thở phào nhẹ nhõm vì cái suy nghĩ đó. Bác sĩ đi ra ngoài ... anh Phong ngồi xuống ghế nhìn ra ngoài còn nhỏ Hân khề lau nước mắt đi đến ngồi cạnh nắm lấy tay tôi siết chặt. Mỉm cười tôi nhẹ nhàng

- Tự nhiên khóc vậy
- Có đâu
- Chứ nước mắt chảy kia
- Uhm không có gì. M ráng nghỉ ngơi đừng có buồn ảnh hưởng sức khỏe đó
- M biết rồi

Tôi quay ra bên ngoài cửa sổ nhìn xa xăm ... một lúc lâu lại quay trở vào ngập ngừng hỏi nhỏ Hân

- Thy ... cô ấy có tìm M ... hay ... có hỏi gì về M không
- ...

Nhỏ im lặng ... chẳng nói gì ... câu trả lời đã quá rõ ràng. Em không tìm tôi. Ngày hôm ấy tôi cứ nghĩ em sẽ không để người khác dễ dàng kéo em ra xa trong lúc tôi bị thương như vậy, em đã đứng im nhìn tôi đi và bây giờ em cũng chẳng tìm tôi. Tôi thực sự không muốn gặp em vào lúc tôi đang bị thương như thế này nhưng tôi vẫn lun hy vọng em sẽ tìm hoặc hỏi một câu nào về tôi.

- Uhm M hiểu rồi!
- M ... đừng vậy ... chắc Thy nó ...
- Thôi M ngủ đây ...

Tôi nhắm mắt quay trở lại với giấc ngủ ... dòng suy nghĩ cứ xoáy sâu vào đầu tôi ... cảm giác hụt hẫng và trống rỗng. Mọi thứ dường như sắp không còn nữa. Giờ đây những lời cay nghiệt của mẹ em dù muốn dù không đều là những lời quá đúng. Tôi chẳng là gì, chẳng có gì ... làm sao đủ sức chăm sóc em vào lúc này, làm sao đủ sức giữ em chỉ bằng tình yêu của một thằng nhóc chưa đầy 20 tuổi chứ và có lẽ em cũng đã đứng im nhìn tôi đi ... làm sao tôi còn đủ can đảm để quay trở lại ... có lẽ tôi sẽ không gặp lại em nữa ... có lẽ đã đến lúc để con người bắt cần đang nằm sâu trong người tôi trở lại ... có lẽ ...

Nửa đêm ... choàng tỉnh vì giấc mơ ... chẳng nhớ rõ gì cả ... chỉ thấy mồ hôi ra như tắm, khát khô cổ họng ... bác gác khe cửa tiếng

- Thy ... lấy dùm anh ly ...

Tiếng gọi ngập ngừng ... và đứt quãng đột ngột bởi ... tôi nhận ra em đâu còn ở bên tôi. Phì cười chua chát ... tôi cố gắng gượng dậy, phòng vẫn sáng một chiếc đèn nhỏ, bên ngoài hành lang ánh điện chiếu vào cũng đủ để nhìn thấy mọi thứ xung quanh. Đau ... giờ vết thương mới thấm đau cho nên ngồi dậy được cũng là một cực hình đối với tôi ... Chợt có người nhéo vào tay tôi một cái

– Nhoc khùng nằm yên để chị lấy nước cho

– Uhm ... nhox làm chị thức hả

– Chứ gì nữa. Lộn xộn quá ... nằm xuống đi

Chị dìu tôi nằm xuống rồi rót nước ra ly đưa tôi uống. Dù khát nhưng tôi cũng không thể uống ừng ực nước như thường ngày, mỗi 1 ngụm nước nuốt vào là một chuỗi những cơn đau kéo dài từ cổ họng xuống ngực. Uống chỉ được nửa ly nước tôi đã không thể chịu nổi cơn đau nữa, quay người đi ho sặc sụa ... vội đưa tay lên miệng che bớt cơn ho ... ánh điện cũng soi rõ màu đỏ li ti bắn ra từ miệng dính lên tay tôi. Vội giấu bàn tay chùi xuống giường tôi quay lại mỉm cười với chị

– Hi khát quá uống bị sặc luôn

– Thôi đi ... nhox làm như chị mù vậy. Phong nói hết cho chị biết rồi, đưa cái mặt khùng đây chị lau máu cho.

– Ừ ... ừ nhox không sao đâu

– Biết ...

Tôi ngơ ngác nhìn chị, hôm nay thái độ chị rất khác chị của bình thường ... mọi khi thấy máu là chị xanh mặt sợ hãi, còn lúc tôi bị thương như vậy thì chị sẽ khóc hay ít nhất là nghẹn ngào ... còn đằng này ... cứng rắn một cách kỳ lạ. không lẽ đây mới là chị của anh Phong từng nói sao.

– Ủa Hân với anh Phong đâu chị

– Chị kiu Phong đưa Hân về nghỉ ngơi thay đồ. Chị sẽ ở với nhox tới mai luôn

– Hix mẹ chị không la hả

– Không chị xin mami qua nhà bạn chơi rồi. Nhox đau nhiều không – chị lấy tay vuốt vuốt ngực tôi, cũng giỏi chứ giờ chị mà xoa lưng chắc tôi chết vì đau @@

– Không ... có chị ở đây nhox đỡ đau nhiều nè

– Xí ... đồ nịnh đầm

– Thiệt mà

– Hoy im đi ... giờ có đi ngủ không hay muốn chị ẵm cho xiu lun hả

– Bạo lực quá ... thì ngủ nè

– Ừ ... ngủ đi

Tôi im lặng nhắm mắt ngủ, tay chị vẫn không rời tay tôi ... chợt chị thì thầm, giọng chị run run

– Nhox ... mau khỏe ... đừng bị thương nữa ... hứa với chị đi ... được không nhox

Tôi quay qua vuốt nhẹ lên mái tóc chị mỉm cười

– Uhm nhox hứa mà. Ngủ nha

– Hi ... nhox ngủ ngon.

Tôi thở phì một cái rồi nhắm mắt ... lòng buồn ... trống trải lắm ... nhưng tôi vẫn đang cố gắng không để những người quan tâm bên cạnh tôi lo lắng. Mọi cảm giác tệ nhất xin để cho tôi được chịu hết ... tôi đủ sức để chịu tất cả ... đơn giản vì tôi là vậy ... Giờ ... tôi không muốn bất cứ ai lo lắng hay khóc vì tôi nữa. Trong đầu tôi hình thành nên một ý định ... trở về với chính con người thật của tôi ... Mỉm cười ... ngày mai tôi sẽ ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Phần 31

Còn khoảng một tiếng nữa thì chuyến xe đường dài sẽ cập bến. Tôi móc điện thoại ra, mở nguồn bấm số thẳng bạn cũ

- Còn tiếng nữa tau tới mầy canh giờ ra đón tau nha
- Ok
- Chạy vô bến chờ luôn đi ... tau đi bộ xa hông được
- Ừ biết rồi

Tôi tắt nguồn quăng điện thoại vào túi áo. Khẽ nghiêng người cho bớt mỏi. Tôi lặng im nhìn ra ngoài cửa kính ... những hàng cây, những cánh đồng xa tít, miền tây của tôi luôn bình yên như vậy. Không ồn ào, không xô bồ, không kẹt xe hay bon chen đầy khói bụi ... cái không khí bình yên đến nao lòng của buổi chiều muộn khiến mọi thứ xung quanh càng man mác những nỗi buồn không tên. Mặt trời sắp lặn, chỉ còn những vệt nắng cuối ngày như náu kéo chút gì đó ấm áp trước khi chìm vào màn đêm lạnh lẽo. Giờ này chắc chị, anh Phong và nhỏ Hán đang rất lo và giận tôi ... biết làm sao được ... vì bây giờ tôi chỉ muốn một mình để tìm lại con người thật của mình, cái con người lạnh lùng đã bị em đuổi đi mất bằng tình yêu.

Tôi cần phải xa Sài Gòn một thời gian ngắn để đường thương, để im lặng suy nghĩ và cũng để em không thể tìm được tôi trong tình trạng như thế này ... không biết em có tìm tôi không nhưng ai biết được những suy nghĩ bất ngờ của mình ... gặp tôi trong tình trạng tôi tệ như thế này em sẽ lo, em sẽ cảm thấy có lỗi và vô tình tôi mang lại sự khó xử dành cho em.

Xe đến nơi cũng vừa tới xẩm, có lẽ đây là chuyến xe muộn nhất trong ngày ở cái phố huyện nhỏ bé này ... Thằng bạn tôi đang đứng phía dưới cố gắng đưa mắt tìm tôi.

- Hào tau nè

Tôi hét lên vẫy tay. Thằng Hào chen vào những dòng người đang vội vàng xuống xe để lên chỗ tôi ngồi

- Mày làm gì ra nông nổi này thằng quý ...
- Ừ ...

Thằng bạn khoát tay tôi lên vai đỡ tôi nhẹ nhàng đứng dậy từng bước từng bước xuống xe với sự giúp đỡ của anh bạn phụ xe ... Yên vị trên chiếc EX chiến của thằng bạn tôi cười

- Khỏe hả mậy
- Lo cho mầy kia. Giờ vô thẳng bệnh viện ha tau nhờ ông bác giữ giường dùm mầy rồi
- Ừ cũng được
- À quên ăn gì chưa
- Chưa
- Để vô bệnh viện mầy nằm đó tau chạy về kiu má tao nấu cho mầy tô cháo
- Thôi phiền má 2 lăm mầy mua cháo ở ngoài cũng được
- Đẹp má tau biết bà la chết. Thôi đi không nói nhieu.
- Ờ

Thằng bạn chạy xe chậm chậm ra khỏi bến xe. Con đường nhỏ của thị trấn này chưa có gì thay đổi hết, tôi mới đi khỏi nơi này có mấy tháng thôi mà. Những dãy nhà san sát lặng lẽ dưới ánh đèn đường, những cây hoa hoàng hậu rủ mình trong bóng đêm, mùi ngai ngái của hàng hoa sữa dọc con đường lớn nhất thị trấn khiến tôi cảm thấy thật xao xuyến (tôi vẫn luôn tự khoe với những đứa bạn ở xa rằng không chỉ ở Hà Nội mà quê tôi chẳng biết vì sao nhưng vẫn có rất nhiều hoa sữa đó) ... Thời đi học ngày nào cũng đạp xe trên con đường này lang thang la cà cùng tụi bạn ... Giờ mỗi đứa một đường ... tự nhiên thấy phố huyện của tôi vắng đến nao lòng.

- Hay tau kiu mấy thằng kia về thăm mầy
- Thôi ... để tụi nó học từ trên đó về đây cũng xa mà
- Ờ mầy ngon đây đọa 1 mình tau

- Uhm chứ biết kiu ai giờ có mầy ngu mới chạy tuốt trên thị xã về đón tau mà
- Dm ... mầy làm gì mà tàn tạ dzậy mậy. Đừng nói oánh lộn vì gái nữa à
- Hiều tau dzữ
- Ôi dào! Tau còn lạ gì mầy boy vip của trường mầy lên trên mà không có gái theo tau chết liền
- Im mầy ... tau không thích cái danh boy vip vớ vẩn đó đâu ... không có vui
- Mầy không thích những cũng lỡ mang cái danh rồi khó bỏ lắm con
- Ừ ... thôi đừng nói chuyện này nữa. À mầy đừng có tiết lộ cho đũa nào biết tau về đây đó. Phien lắm
- Biết rồi. Thấy chưa cũng biết sợ gái kiếm hã
- Ờ
- Hay cho đại đũa bạn gái cũ nào của mầy biết để tôi vô coi chừng mầy chứ tau đi học ... đâu trực coi mầy suốt được
- Thôi quyết cắt đứt hết rồi ... gặp lại phien lắm. Mầy khỏi lo tau tự coi tau được
- Đi không nổi mà bày đặt
- Nổi ... ngồi xe từ trên về đây được mà. Còn sung chưa chết được
- Mầy ... cứng đầu số 1. Kệ làm gì làm tới tới tau tranh thủ về ở với mầy cho vui
- Ừ tùy mầy!

Đưa tôi vào trong phòng cũng nhờ quen biết nên kiểm được cái giường khá sạch sẽ, phòng cũng không có nhiều người. Thăng Hảo dắt ông bác tôi lại để gửi gắm điều trị cho tôi. Ông bác này tôi cũng có biết, vừa nhìn thấy tôi ông bác cười hiền hòa

- Mầy có đem bệnh án theo không đưa bác coi
- Dạ có

Tôi đưa ông bác cái bệnh án lúc sáng năn ni dzữ lắm mới xin được từ bệnh viện trên đó đem theo chứ cái bệnh viện nhỏ của huyện này tuy mới xây lại nhưng biết có đầy đủ thiết bị để kiểm tra lại hay không. Xem xét bệnh án một hồi ông bác gật gù

– Cũng nặng ... phải trị lâu lắm đây. Thôi nằm đây uống thuốc, truyền nước theo dõi mấy ngày rồi về cũng được nhưng mà phải uống thuốc ăn uống điều trị lâu dài mới hết. Để bác gọi mầy cho mấy đũa y tá. Thăng Hảo về nhà đem thêm mền vô cho nó đắp, phôi nó yếu hông để lạnh được. Cờ này dưới mình tới lạnh dữ lắm

- Dạ chút con về liền

Ông bác gọi 2 chị y tá đi ra ngoài trao đổi. Thăng Hảo nhảy xuống giường xô dép vào đi theo

- Mầy nằm đi tau về đem mùng mền với mấy bộ đồ vô cho mầy ... chờ má tau nấu cháo chắc lâu mầy coi ngủ giấc đi
- Ờ đi đi
- Ê bà Thảo cũng làm ở khoa này đó mầy
- Thảo nào
- Mầy té đập đầu mất trí hả con ... chị y tá sexy nhà chỗ tiệm bi-a đó
- Ờ nhớ rồi

Tôi mỉm cười ... đúng là lũ quý, giờ vẫn còn nhớ chị y tá đó nữa. Số là cấp 3 đám tụ tập tôi hay ghé tiệm gần bệnh viện chơi bi-a, không phải vì bàn ở đó tốt mà vì vừa chơi vừa ngắm chị y tá luôn. Người gì mặc đồ sexy thấy sợ, ngay cả lúc đi làm cũng cực kỳ quyến rũ, toàn mặc đồ trắng ôm sát người ... cứ đi ra đi vào suốt bởi vậy đánh bi-a mấy năm mà tôi đánh có lên cơ nổi đầu =)).

Nghĩ vu vơ, nghĩ tới chữ sexy ... thì đáng em lại hiện lên trong đầu đó ... Tự nhiên lòng đau như cắt nhưng vẫn phải mỉm cười. Đúng là em đã chiếm vị trí quá quan trọng trong cuộc sống của tôi rồi. Làm gì tôi cũng nghĩ tới em, gặp điều nào tôi cũng đem em ra so sánh ... những ngày không em, cuộc sống của tôi lại tẻ nhạt, bình lặng nhàm chán như chính con người tôi vậy. Thảo sim ra, mở điện thoại lên bấm tai nghe tôi chìm vào những ca khúc buồn để

quên mọi thứ. Nhưng càng nghe lại càng nhớ, càng nghe càng đau ... Giấc ngủ đến vội vàng cứ như sợ tôi thức một chút nữa sẽ không chịu nổi mất.

.....

– Dậy dậy làm gì đồ mồ hôi dãi mậy

– Ờ ờ ...

Tôi tỉnh dậy ... lưng nhói đau vì nằm lâu. Gắng gượng ngồi dậy tôi nhìn thẳng bạn ngờ ngác

– Mày vô lâu chưa

– Lâu. Thấy mày ngủ tau hồng nở kiu. Thôi ăn cháo uống thuốc rồi ngủ tiếp. Bác tau mới đưa thuốc nè.

– Ừ

– Mày ở đây một mình được không? Sáng tau đi sớm lên trên học. Chắc mai tối mai mới về được

– Ờ không sao mày cứ đi học

– Có gì mày nhờ bác tau. Để chút tau nói ông

– Uhm mày cứ này coi bộ chu đáo quá nhờ

– Hehe sinh viên xa nhà mà. Với lại anh em với nhau phải lo chứ. Tại mấy môn quan trọng chứ không tau cúp tuốt ở với mày

– Thôi tau phải con nít đâu mày lo dzữ

– Ừ mày ngon. Ăn đi tau giăng mùng cho mày ngủ.

Tôi lặng lẽ cố gắng nuốt tô cháo hén mẹ thằng Hảo nấu ... mùi vị này đã lâu tôi không có cơ hội nếm lại ... quê tôi món này cũng được coi là đặc sản rất nhiều dinh dưỡng. Nhìn thẳng Hảo cũng cảm thấy vui bớt nỗi buồn ... anh em với nhau biết tôi bệnh chắc thằng này chạy hơn 20km để mua hén về nấu cháo cho tôi ăn đây mà. Ăn xong 2 thằng kéo ra ngoài hành lang ngồi nói chuyện trên trời dưới đất đã rồi mới trở vào phòng ngủ. Tôi nằm trên giường còn thằng Hảo thì kéo cái ghế bô nằm trong góc tường ... nghe nhạc ... lại nghĩ về em ... lại buồn và lại vội vàng nhắm mắt cố gắng ngủ. Đêm ... phố huyện lặng lẽ những ánh đèn ... mùi hoa sữa vẫn lặng thầm len vào bên cửa ...

Tiếng gà gáy làm tôi giật mình thức giấc, đã lâu rồi không nghe tiếng gà gáy chào buổi sáng. Ở Sài Gòn xô bồ ấy làm sao tìm được những cảm giác bình yên như thế này. Thằng Hảo hình như đã dậy sớm chạy đi học rồi. Giờ thì thực sự tôi chẳng còn ai bên cạnh chăm sóc nữa, cảm thấy buồn nhưng tôi chấp nhận đơn giản vì tôi muốn như vậy mà. Vén mùng lên, tôi cố gắng từng bước từng bước đi vào nhà vệ sinh để đánh răng, nhìn vào gương miệng và mũi nó có những vết máu nhỏ, có lẽ đêm qua ho nên lại bị chảy máu thì phải. Tự nhiên bật cười, nhìn chẳng khác nào đang bị ung thư ấy nhỉ ... kiểu này tôi mà im lặng die thì hết bộ phim liền ^^.

Đánh răng, thay đồ xong tôi lại lê cái thân đi ra căn-tin mua cháo ăn, dáng đi của tôi giống y ro-bot bởi vì cả thân trên tôi không cứng đờ không dám cử động mạnh. Lồng ngực cứ như muốn vỡ toan ra mỗi khi tôi thở mạnh hoặc muốn ho. Xách tô cháo lần từng bước về phòng ... bác sĩ đang đi khám cho mấy người bị thương khác. Hình như có cả chị Thảo thì phải, từ phía sau nhìn cũng đủ biết rồi. Bác sĩ quay lại nhìn tôi cần nhân

– Đang bị thương mà đi lung tung mậy

– Dạ con mua cháo

Tôi đưa tô cháo lên cho ông bác sĩ thấy. Chị Thảo quay mặt lại nhìn tôi hồi lâu rồi cười

– A ... nhìn em quen quen ... M đúng không

– Dạ dạ ủa sao chị biết em

– Trời ở huyện mình mấy người trẻ trẻ cỡ chị trở lại ai mà hồng biết em. Sao em nằm đây ... em bị thương hả

– Dạ ... em bị té

– Trời xui vậy. Nè em lên nằm cho bác sĩ khám rồi hả ăn

– Dạ

Tôi để tô cháo xuống bàn leo lên giường nằm úp mặt xuống. Bác sĩ xem xét sơ sơ dặn dò vài câu rồi đi sang phòng khác. Tôi đem cháo ra hành lang phía sau hướng nhìn ra đồng lúa ngời ắp. Bây giờ mới chính là con người của tôi thường ngày ... lặng lẽ. Lồng tôi bây giờ trống trải lạ lùng, một cảm giác rất khó tả một cảm giác cô đơn ... nỗi cô đơn quen thuộc. Mọi thứ đã trải qua cứ như một giấc mơ vậy và bây giờ có lẽ tôi đã tỉnh ngủ ... Mỉm cười, sau khi ngủ dậy người ta luôn cảm thấy trống rỗng kia mà. Bình thường thôi.

Chương 32

6 ngày trời qua im lặng, thi thoảng thằng Hảo chạy vào thăm đêm đồ, trái cây cho tôi rồi chạy ào đi học. Chỉ còn lại mình tôi lặng lẽ điều trị vết thương một mình, tự canh giờ uống thuốc, tự lê từng bước đi mua đồ ăn ... trong ánh mắt ái ngại của những người nằm cùng phòng. Nhận ra tôi chỉ có một mình, bữa nay chị Thảo dành thời gian chạy xuống mua đồ ăn đùm tôi, lúc chị về thì chị gửi tôi cho người làm ca sau. Tôi hiền, nói chuyện lễ phép nên dần dần cũng chiếm được cảm tình của những người trong phòng, cả y bác sĩ nữa vì thi thoảng tôi cũng lãnh đi mua đồ ăn cho người nào bận tay.

Vết thương đã bớt đau, tôi cũng không còn ho ra máu nữa, nhưng cơn ho vẫn tiếp tục từng đêm. Có đêm tôi sốt, người cứ lạnh run ... nhưng lúc như vậy càng thấm thía nỗi cô đơn, càng cảm thấy nhớ em ... càng nhớ lại càng đau mà càng đau ho càng dữ dội ... nhưng dù đau đến đâu tôi vẫn cố gượng cười, chẳng ai thấy tôi cả nhưng tôi vẫn muốn cười ... nếu tất nọ cười ấy có lẽ tôi sẽ không còn là tôi nữa.

Dạ là giữ bí mật rồi vậy mà cuối cùng tụi bạn tôi đang học ở thị xã cũng biết chuyện tôi về quê và đang nằm viện nữa cho nên hôm nay cả đám tụi tôi kéo nhau vào thăm. Ngồi chơi, đánh bài rồi tám chuyện cả ngày mới chịu giải tán. Lúc tụi tôi về tôi cứ phải dặn đi dặn lại, hăm dọa này nọ để tụi tôi không tiết lộ chuyện tôi bị thương và đang nằm ở đây cho mấy đứa con gái cũng như gia đình tôi hay. Những người đó biết thì cũng chẳng ích lợi gì mà còn phiền phức hơn nữa chứ.

5 ngày trời qua là 5 ngày chiếc điện thoại tôi vô tình chỉ là cái máy nghe nhạc không hơn không kém, sim vẫn chưa được tôi cài vào ... Bật nhạc lên tôi lặng lẽ bước ra ngoài hành lang ngồi. Ngoại trừ lúc ngủ thì đây chính là nơi để tôi ngồi im hàng giờ đồng hồ ... Cơn ho lại tiếp tục kéo đến dồn dập, tưởng chừng xé toạt lồng ngực tôi, người tôi run lên bần bật vì đau và vì cố gắng kiềm chế để không phải ho quá mạnh ... bỗng ...

Một vòng tay siết chặt tôi từ sau lưng ... mùi hương quen thuộc có lẫn vào hàng trăm mùi hương khác cũng nhận ra được của ai. Nhìn xuống đôi bàn tay ấm áp tưởng chừng như chẳng bao giờ tôi còn nhìn thấy nữa ... gương mặt tựa lên vai tôi, cảm giác thấm ướt vai vì nước mắt ... là em ... chẳng cần quay lại, chẳng cần suy nghĩ nhiều tôi cũng biết là em. Tôi nhắm mắt lại mỉm cười ... thời gian như ngừng lại. Tôi đưa tay nắm chặt lấy tay em im lặng. Em há miệng cắn mạnh lên vai tôi, đau ... nhưng tôi chẳng quan tâm ... điều tôi quan tâm là em đang ở đây như vậy là đủ.

– Anh ... tìm thấy anh rồi nha đồ đáng ghét! – em thì thầm

– Ừ – tôi chỉ ừ một tiếng nhỏ

Em xoay người tôi lại, hai tay em vuốt nhẹ lên mái tóc tôi, lên môi, lên mũi, lên mắt ... cứ như em đang muốn xem có đúng là tôi không thì phải. Em mỉm cười, những giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má em. Nụ hôn đến nhẹ nhàng, ngọt ngào ... say đắm sau bao ngày mong nhớ tưởng chừng như bất tận ... chẳng quan tâm đây là đâu, chẳng quan tâm chuyện gì đang diễn ra chỉ biết rằng tôi và em đang ở đây ... gần với nhau. Không phải mơ mà hoàn toàn sự thật ngọt ngào trên đầu môi ... đôi tay tôi từ từ đưa lên siết chặt lấy em ... mọi thứ cứ như vỡ òa ... tôi chẳng nhớ tôi có khóc không nữa ... chỉ thấy cay cay.

Rời nhau ra tôi đưa tay vuốt những giọt nước mắt trên má em, mỉm cười nhìn sâu vào mắt em

– Sao biết anh ở đây kiếm được hay dzậy

– Tên gốc như anh làm sao trốn được em mà hỏi

Em cốc nhẹ lên đầu rồi dựa hẳn vào người tôi, tay em bám mạnh vào ngực tôi thì thầm

– Tự nhiên ... bỏ về đây chi dzạ

– Ừ ừ thì tại anh bị đau bao tử nên ...

– Chứ hông phải trốn em hả

– Sao phải trốn

– Vì ... em làm anh đau. Anh gốc nói dóc hông được mà bày đặt. Đưa em coi vết thương coi

– ... Sao em biết vậy

– Người yêu của em có chuyện gì mà em hông biết hả ... đưa em coi coi

– Ừ

Em hồn nhiên vén áo tôi lên ... đầu thì bết nhưng vết bầm thì chắc vẫn còn vì tội bạn tôi để tôi ra chụp hình cái tội tôi gọi là "dấu ấn chinh chiến" trên lưng tôi mà.

– Đau lắm hả anh

– Ừ ... không sao mấy bữa nữa hết à

– Thiệt hôn

– Thiệt ... có đau cũng đâu có bằng ... mắt em

– Em ... xin lỗi anh

Em khẽ hôn nhẹ lên vết thương của tôi rồi quay trở lại dựa đầu lên vai tôi.

– Em không cố ý đâu ... chỉ vì nhà em ...

– Thôi ... đừng nhắc nữa. Anh không quan tâm đâu ... giờ em ở đây với anh vậy là tốt rồi

– Em ...

Tôi mỉm cười đặt lên môi em nụ hôn nửa ... có lẽ tôi không rời em ra nếu sau lưng có tiếng ho. Giật mình quay lại 2 thằng bạn dịch vật của tôi đang đứng cười khi khi như 2 con khỉ, tay lăm lăm cái điện thoại hướng ống kính về em và tôi.

– Tụi mày ở đâu ra dzậy ... làm gì đó

Thằng Hào cười khi khi

– Quay phim ... mày với chị này đóng đạt quá. Phải hông Duy

Thằng Duy gật gật cười nham nhở. Thôi xong kỳ này coi như bỏ xứ bỏ quê mà đi luôn nếu đoạn clip này mà truyền cho tụi bạn cấp 3 của tôi ...

– Ủa ... mày đâu đây Duy

– Mày hỏi má mày kia

Thằng Duy chỉ tay vào em. Tôi tròn xoe mắt quay lại hỏi em

– Ủa ... vậy là sao em

– Dạ em kiếm anh quá trời luôn hông được. Hỏi ai cũng không trả lời ... em hăm tự tử anh Kha mới nói em biết anh bị thương rồi tự nhiên anh mất tích. Em vô trường anh năn nỉ mấy lần mới xin coi được học bạ mới biết trường anh nè. Em về đây lấy hình anh vô trường hỏi mới kiếm được nhà anh. Vậy mà mẹ anh nói anh hông có về làm em phải quay về trên mở laptop kiểm danh sách danh bạ điện thoại của anh xem gọi hỏi hết mấy số đó mới gặp được anh Duy nè ...

– Gan dzậy ... ủa ủa danh bạ của anh là sao

– Hihi tại em lấy điện thoại anh lên lưu lại hết số điện thoại trong máy anh đó

– Chi trời

– Đề phòng anh trốn em chứ chi

– Trời ... lạy em luôn

Bỏ tay em của tôi ... thì ra em đã tính trước mọi cách để quản lý tôi ... (con gái thật đáng nể @@). Một hành trình tìm kiếm tôi của em chỉ vồn vện trong vài lời kể nhưng để tìm được tôi em đã mất đến 4 ngày đi tìm khắp nơi ... Thằng Duy chen vào

– Tau nói mày nghe nửa đêm má mày kéo tau ra gặp cho được rồi bắt tau ngồi gọi hết cho mấy đứa để kiếm mày. Hên tau gọi thằng Quốc tôi nói mày đang ở với thằng Hào thành ra má mày bắt tau nghỉ học nghỉ làm đưa má mày xuống đây nè. – tôi quay qua em – em lạy chị hai chị làm như nó sắp chết không bằng á ... thấy chưa nó còn nguyên ... sống nhăn răng cho chị hun nãy giờ đó chịu chưa.

– Chịu rồi ... chút mua nước cho uống đến ơn hen

Em cười tít mắt. Thằng Hào ngồi ngơ ngác nhìn tôi hỏi

– Ủa chị này là ai vậy

Tôi im lặng kéo em sát vào lòng. Thăng Duy ưỡn vô đầu thăng Hảo nạt

– Chị cái đầu. Chị nào ngồi hun nó này giờ này. Má nhỏ nó đó

Thăng Hảo hả họng nhìn tôi

– Thiệt dzậy này

– Ừ

– Yêu thiệt hả

– Thiệt

– Hồng giòn

– Không

– Nghiêm túc

– Ờ

Thăng quý chấp vắn tôi mấy câu rồi ngả ngửa ra ôm đầu

– Rồi thăng này tôi mà yêu nghiêm túc tau bảo đảm sắp tận thế chắc

– Ế ... này đốt nhà bạn này – thăng Duy cười khà khà

– Thôi để tau báo tin này cho mấy đứa kia biết để mất công chờ tội nghiệp con gái người ta

– Ủa ai chờ anh

Em hôn nhiên chen vào. Thăng Hảo vẫn cái giọng vu vơ nham nhở huyết sáo

– Ừ báo cho mấy bạn gái cũ của nó đó em ... ít lắm hình như có mười mấy à

– Ế này nhớ lộn hả có tính mấy đứa trường khác không

– À tau quên, đầu này đếm phụ tau coi ...

Tổ cha hai thăng dịch vật ... quyết tâm đốt nhà bạn bè đây mà ... Tôi chỉ biết len lén nhìn qua em ... Em của tôi mỉm cười đưa tay nhéo má cái vô hông tôi nghiêng rãnh

– Đào hoa quá ha ... Bay bướm quá haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

– Trời trời ... tha cho anh ... tui nó giòn mà ... hix hix

– Ế ... bạn trẻ anh chưa biết đùa bao giờ ...

– Đúng đúng ... kaka

Mặc kệ hai thăng quý đó chọc. Tôi ôm chặt em vào lòng ... thầm cảm ơn vì em đã đi tìm tôi mặc dù em chẳng biết tôi đã bị gì và đi đâu. Khi yêu nhau, khi người ta thực sự muốn đi tìm nhau ... thì cho dù đối phương đang ở đâu rồi ta cũng sẽ tìm được. Đó là điều em đã dạy cho tôi biết được sau lần tôi biến mất ấy. Tôi biết mọi thứ vẫn chưa kết thúc, hạnh phúc sẽ không thể dễ dàng ngọt ngào, đôi mắt em vẫn ánh lên những âu lo, chính tôi cũng sợ điều gì đó khó giải thích ... nhưng giờ này quan trọng là em đang ở đây với tôi ... quan trọng tôi biết tình yêu của em và tôi lại càng to lớn hơn.

Tiếng thăng Duy thờ dãi

– Thôi tau về trên trước. Em về hay ở đây vậy Thy

– Thăng ngu ... dzậy cũng hỏi không lẽ má bỏ con này – thăng Hảo cười khi khi

– Ý quên thôi này chở tau ra xe đò giờ chắc có xe về trên này

– Có chuyến 6 giờ

– Vậy đi. Bye này

– Cảm ơn mày nha

– Dm. Anh em nói tiếng đó chi vậy

– Ừ đi cẩn thận

Tôi đứng dậy vỗ vai thằng bạn. Tội nghiệp chỉ vì em của tôi mà thằng bạn phải chạy tuốt trên SG về rồi giờ phải đi ngay trong đêm trở về để đi học. Dù không muốn nhưng quả là tôi đã làm phiền quá nhiều người. Hai thằng bạn đi xong em với tôi cùng nhau sánh bước đi ra ngoài công viên chơi, vẫn chưa tới giờ khám về phòng mắt tự do. Em vẫn nắm chặt tay tôi cứ như sợ buông ra tôi lại chạy trốn em vậy. Tự nhiên thấy vui vui ... đi với em tôi chẳng khác nào con nít, thiết tình tới ngày thích mang giày cao gót ... thành ra cao hơn tôi quá trời làm ai đi đường cũng nhìn ... Chọn một góc ghế đá nhỏ trong công viên, giờ này nhiều người đi tập thể dục, dắt cún đi dạo, có cả tụi nhỏ chạy chơi vòng vòng công viên, bên kia đường là trường cấp 3 của tôi, sau lưng công viên là bệnh viện ... mọi thứ đều thân quen với tôi ... nhưng lại hoàn toàn mới lạ đối với em.

– Hôm trước em có gặp mẹ anh hả

– Uhm ...

– Rồi mẹ anh có nói gì không

– Dạ mẹ chỉ hỏi em là ai ... rồi rồi

– Rồi em nói sao

– Em nói em là bạn gái anh

– Sax ... dám nói vậy lun

– Uhm sợ gì ... hihi

– Ờ ... may cho em mẹ anh dễ đó

– Uhm mẹ dễ thiệt. Còn bắt em ăn cơm nữa nè rồi cho em coi quả trời hình lun.

– Hình nào

– Hihi hình tên ngọc hùi nhỏ đó ... có cái hình hồng mặc gì ngồi trong cái thau nước nữa thấy ghét dễ sợ lun

– Trời – mẹ ơi ... mẹ giết con đi chơi gì khoe hình sexy của tôi nữa @@ ... – ờ mà ngon ha mẹ ai mà ngồi kiu mẹ ngọt xót vậy

– Kệ em nha ...

Tự nhiên em lại nhéo tôi một cái thiếu điều rút thịt ra ngoài lun

– Anh đó nhaaaaa ... em biết hết rồi nha quý lắm

– Vụ gì

– Mẹ nói anh hùi trước cặp hết người này tới người khác nha nha ... nhìn hiền hiền ngổ ngổ vậy mà quý lắm ...

– Trời ... có đâu

– Xạo xạo ... mặt nhìn hiêm hiêm ai tin nổi. Hèn gì trên thành phố ... quen quá trời người đẹp lun

– Hix ... đó lại ghen nữa rồi đó ... bộ bữa trước em ghen thiệt hả

Em chợt im lặng ... tựa đầu sát vào vai tôi

– Không ... em chỉ ... vì ... mà thui quên chuyện đó đi anh

– Ừ. Anh xin lỗi

– Sao xin lỗi

– Vì làm em buồn

– Anh ngọc em mới phải xin lỗi anh nè. Vì em ... anh toàn chịu đau buồn

– Có gì đâu. Con trai mà có chút đau nhảm nhỏ gì

– Uhm ... em yêu anh ...

Em ngược mắt lên nhìn tôi dịu dàng ... tôi mỉm cười đặt lên môi em một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng dài đến quên cả xung quanh. Rồi em ra tôi nhìn thấy em khóc

– Sao vậy nè ... khóc nữa rồi

– Uhm ... tại em vui

– Em ngốc

– Hihi

Tôi im lặng ôm chặt em vào lòng ... thi thoảng lại cúi nhìn em ... hạnh phúc vì em ở bên ... nhưng sao vẫn cảm thấy lo lo một điều gì đó từ những giọt nước mắt của em

Thị trấn lại dần chìm vào bóng tối. Tôi và em trở lại bệnh viện để bác sĩ khám. Đưa tôi về giường em ngồi im bên cạnh chờ bác sĩ đến khám cho tôi. Vừa thoáng thấy bóng bác sĩ tôi vội nhẹ nhàng nói với em

– Em ra căn-tin mua cháo cho anh ăn để uống thuốc đi em ... này giờ quên

– Chờ bác sĩ khám xong rồi em đi

– Hi khám theo lệ thôi mà. Đi đi anh quên quá 6h30 là người ta nghĩ bán cháo đó

– Vậy hả uhm vậy em mua. Anh ăn cháo gì

– Gì cũng được đây người ta bán có mấy loại à

– Dạ em đi nha

– Ừ nhớ mua thêm nước với đồ ăn cho em lun đó

– Uhm em nhớ rồi

– À nè mặc cái áo khoác của anh vào đi

– Sao vậy

– Ở đây em mặc đồ sexy vậy ban đêm không tiện đâu

– Dạ em đi ha

– Ừ đi từ từ thôi

Phù cũng may là tìm có cho em đi chỗ khác được. Em ở đây nghe được vết thương của tôi nặng hơn là em tưởng bị bầm sơ sơ bên ngoài thì em sẽ lo lắng lắm. Tôi chưa biết chuyện gì đang xảy ra với em nên tốt nhất không để em thêm nỗi lo lắng nào nữa, dù sao em cũng là con gái dù lạnh lùng mạnh mẽ đến đâu cũng là con gái, tôi không muốn người tôi yêu phải chịu bất cứ tổn thương hay lo lắng nào nữa. Tất cả xin được chịu một mình!

Vết thương của tôi đã sắp khỏi, chỉ còn vết bầm và hơi đau mà thôi nhưng nội thương vẫn nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe lâu dài. Thật không may vì tôi còn quá trẻ ... ầu có lẽ là số phận. Dặn dò vài câu giống như mọi ngày bác sĩ chuyển sang khám cho những người khác. Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn quanh không thấy em rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Tâm trạng tôi vẫn có điều gì đó rất khó chịu ... nhưng lại không dám hỏi em vì sợ sẽ hụt hẫng vì những lời em nói ra ... vừa gặp được em thôi mà ... dù sao cũng phải để cả hai bình tâm lại chứ ... Nằm một chút thì em về, tay linh kính đồ ăn, trái cây và nước. Đặt đồ ăn xuống bàn em ngồi lên giường cúi hôn tôi vô tư giữa bao con mắt đang nhìn của mấy người trong phòng ... Bảo đảm trong đầu họ đang nhiều dị nghị lắm đây:D

– Anh dậy ăn cháo nè

– Ừ thôi chờ chút cho nguội đi

– Hư quá à dậy đi em thổi nguội cho ăn

– Thiệt hả

– Uh ... thấy ghét chưa

– Lâu lâu mới được chăm sóc mờ

– Biết rồi. Ngồi dậy đi

Em kéo tôi dậy rồi lấy cháo ra thổi từng muỗng từng muỗng dịu dàng dút cho tôi ăn. Tay tôi dư thừa không biết làm gì đành ôm lấy bụng em xoa nhẹ nhẹ ... lâu rồi không được ôm em, phải tranh thủ mới được. Ăn cháo xong em của tôi hồn nhiên ngồi trong lòng tôi ăn cơm, thi thoảng vẫn xé một miếng thịt nhỏ cho tôi ăn ... Yêu thương đôi khi đơn giản chỉ như thế này là đủ.

Ăn xong 2 đứa kéo nhau ra quán nước ngồi tiếp, bệnh viện mở cửa suốt đêm cũng thoải mái giờ giấc. Ngồi nói chuyện linh tinh một hồi thì tôi đề nghị

– Em muốn đi biển chơi không

– Ừa quê anh có biển hả

– Ừ ... chạy thêm hai mấy km nữa tới à

– Uhm ... nhưng anh còn đau sao đi được

– Không sao anh hết đau rồi mà. Này bác sĩ nói anh xuất viện lúc nào cũng được. Miễn có thuốc uống là được

– Hìhì thiệt không

– Thề ... anh nói dóc hai đứa chết chùm

– Trời ... thề độc quá ha

– Ờ rồi giờ đi không

– Đi thì đi ... nhưng đi bằng gì anh. Em đâu đem xe xuống đâu

– Chờ anh chút. Đưa anh điện thoại em

Tôi mở máy lên tìm số thằng Hảo ... chóng mặt với em của tôi ghê ... điện thoại em mà toàn một dãy danh bạ số bạn bè nằm trong máy của tôi. Ngất nhẹ mũi em tôi lắc lắc

– Hay quá ha điện thoại mấy người mà toàn số của bạn tui

– Vậy mới quản lý được anh

– Hix hix

Tôi bấm số thằng Hảo

– Alo tui nghe

– Tui cha mày. Tau M nè

– Dm số lạ vậy

– Ờ điện thoại mượn

– Có gì không

– Mai có đi học không

– Có

– Ờ vậy mai đi xe bus đi

– Chi ba

– Đưa tau mượn xe 1-2 ngày

– ĐM mày ngon

– Vậy ha giờ chạy xe liền qua cho tau chỗ Thiên Hương nè

– Phắc du

Tôi cup máy nhảy mặt với em. Ôm tay tôi em cười

- Trời mượn xe người ta đã bắt ngta đi xe bus
- Chứ sao ai bủ tôi bạn anh
- Rùi ảnh có cho mượn không
- Không cho thì mình đi bộ
- Trời xa muốn chết
- Lo gì em công anh mà
- Hay ha
- Chứ sao anh bị thương mà
- Cho chết ... kiu mấy nhỏ kia công anh đi
- Trời có nhỏ nào đâu
- Tin chết liền ...

Ngồi nói linh tinh khoảng nửa tiếng thằng Hào chạy xe ra tới. Vừa ngồi xuống quăng chìa khóa cho tôi vừa chửi rì rầm

- ĐM mày. Đi xe bus chóng mặt chết cha
- Ráng đi mày ... đâu phải được tau mượn xe là dễ
- Vãi mày. Thương tậ đầy mình còn hú hí đi đâu mậy
- Ra biển
- Chạy nổi không
- Lo gì tau có tài xế mà

Tôi ôm vai em kéo vào người

- ĐM mày ngon, chơi gì để con gái chờ
- Gì đâu ... má chờ con đi chơi bình thường mừ hen má

Em hồng nói gì hôn nhẹ lên môi tôi 1 cái. Thằng Hào hút cái rột hết ly nước ngọt lắc đầu

- Hai đứa mày tình thấy sợ làm tau thêm
- Ủa con Hương đâu
- Chia tay rồi
- Sao chia tay
- Hương muốn ngừng 1 time để xác định tình cảm
- Với mày và thằng Đạt hả
- Không
- Chứ ai nữa
- ... Với mày. Em đừng giận nó nha Thy, không phải tại nó đâu.
- Hà ... sao với tau
- Bộ mày hồng nhận ra Hương nó thích mày hả

– Nhận gì ... tau tưởng Hương chỉ đấu tranh tư tưởng giữa 2 thằng mày thôi chứ

– Ủ ... mày tối ngày long nhong vô tư. Thôi hông sao cũng đâu ảnh hưởng tới anh em mình. Tau với thằng Đạt chơi thân bình thường ...

– Ở thôi coi như tau hông biết gì. Nhưng mà tau nghĩ chắc tại lúc đó tau nhiệt tình đứng ra an ủi giảng hòa cho tụi mày làm tôi hiểu lầm chứ tau thấy nó thương mày mà

– Cũng mong vậy. Tau cũng đâu tính bỏ cuộc

– Good ... cố lên mày

– Thôi đưa tau về đi mày

– Ờ

Tôi đứng dậy đưa thằng Hào về nhà.

– Em ngồi đây anh đưa nó về cái nha

– Uhm

Hai thằng chờ nhau trên con đường quen thuộc ... kỷ niệm cứ ùa về ... nhớ nhiều. Tự nhiên cũng cảm thấy có lỗi với thằng Hào nhưng cũng cảm thấy vui vì anh em chơi với nhau bao năm chưa bao giờ vì tình cảm mà gây gổ với nhau ... chẳng những vậy còn nhường nhịn tạo điều kiện cho nhau nữa và tôi là thằng vô tư lo lắng cho tụi bạn nhiều nhất. Sẵn sàng chia sẻ hết tâm sự để giữ hòa khí giữa bạn bè ... vậy mà chỉ vì sự nhiệt tình đó lại làm mọi thứ vượt ra khỏi tầm kiểm soát ... ầu cũng chẳng biết nên đổ lỗi cho ai nữa ... Đưa thằng Hào vào nhà tôi quay lại quán ngồi với em.

Ly cafe đã voi đi gần hết. Em lấy xe chở tôi vòng vòng rồi quẹo vào trường ngồi chơi xem mấy lớp võ người ta tập. Trong đó có bóng dáng của một người chị ... và cũng là 1 mối tình học trò của tôi năm 12 ... xa có mấy tháng hình như lên đại rồi thì phải, đang đứng tập mẫu cho mấy đứa nhỏ ... chắc đã quên cái thói quen vừa tập vừa ngoái nhìn lại ghế đá chỗ tôi hay ngồi coi nhỏ tập võ ... giờ tôi mà xuất hiện chắc nụ cười nhỏ sẽ tắt ngay ... Tôi chọn một ghế đá khuất trong bóng tối dừng xe cùng em ngồi xem ... kể cho em nghe về những kỷ niệm lúc tôi còn học cả mối tình với nhỏ đang tập võ cùng bạn của nhỏ nữa ... mà phải nói đúng hơn là 2 chị. Em chẳng ghen ngược lại còn tỏ ra thích thú với những câu chuyện tôi kể nữa.

– Mai anh dẫn em lên lớp anh chơi ha

– Ủ ... mà chỉ vậy

– Em muốn coi chỗ người yêu của em ngồi học ra sao

– Trời. Thì cũng như mấy chỗ ngồi khác thôi mà

– Ủ kệ em mún coi ... ít ra anh cũng được thăm lại chỗ cũ mà

– Ờ ờ

Tôi ôm siết lấy em ... hai đứa lại cuốn lấy môi nhau ... hôn xong lại ngồi trò chuyện ... thì thoảng lại hôn nhau ... mỗi nụ hôn cứ như là nụ hôn đầu tiên vậy ... không bao giờ chán, không bao giờ cũ ... Cả hai đều không phải là người tùy tiện nhưng lại vô tư bày tỏ tình cảm chẳng ngại ngần như người phương tây vậy, gặp nhau là ôm hôn, ngồi trò chuyện cùng nhau hay với bạn bè cảm thấy vui thì lại hôn nhẹ ... cũng có người nhắc nhở nhưng đâu lại vào đấy, lại hôn nhiên vô tư vì đơn giản 2 đứa cũng thuộc hàng bất cần đời đập lên dư luận mà sống.

Trời về khuya ... cũng khá lạnh, lớp võ cũng sắp tan. Tôi và em cũng lên xe về bệnh viện để tránh bị người quen phát hiện ở trường vì lớp võ tôi cũng quen khá nhiều, có người còn là tình địch từng đập tôi 1 trận ra trò nửa mà:-s. Về đến phòng bỏ mũ xuống tôi đi kéo cái ghế bố lại gần trùm cái mền lên ghế bố luôn.

– Em nằm trên giường đi anh nằm dưới này hen

– Không. Lưng anh đau mà nằm trên giường cho đỡ đau lưng em nằm dưới cho

– Thôi con gái nằm dưới lạnh lắm

– Kệ em nha giờ em muốn nằm dưới

– Thui mà anh khỏe rùi đừng lo em nằm trên hen

– Đã nói không là không mà ...

– ...

– Hai đứa nằm chung đi cái hoài tau ghen tị với tụi bây

Tiếng của chị nằm gần đó lên tiếng ... tôi với em nhìn nhau cười tủm tỉm ...

– Ừ ha ... tự nhiên quên mất tiêu

– Mà giường chật lắm đó

– Kệ ... nhớ ôm em cứng cứng nha không té đó

– Biết rồi

– Hihi

Vậy là em và tôi ôm nhau trên chiếc giường nhỏ nằm chia nhau cái tai phone nằm ngủ ... trời khá lạnh, gió từ cánh đồng sau bệnh viện thổi vào khiến người tôi và em cứ run lên mặc dù đã trùm mền kín mít ... Nghịch nhau đã rồi cũng chìm vào giấc ngủ ... đêm đầu tiên ngủ với nhau sau bao ngày xa cách, được ôm em ... lòng ấm áp biết bao.

Nửa đêm ... gió lạnh ... con ho lại kéo đến. Tôi gồng mình đè ép con ho lại để tránh làm em thức. Nhưng càng cố ép thì càng bị bật lên tiếng ho ... tiếng em lo lắng vuốt vuốt lấy ngực tôi

– Sao vậy anh ... ho hả

– Ừ tự nhiên hít con gì bay vô cổ họng ... giờ ngứa quá

– Chắc muỗi hay mồi hả anh

– Ừ ... em ngủ nhớ ngậm miệng vào nha không bị ho giống anh đó ...

– Hihi đồ vô duyên có anh ngủ mới hả họng đó. Để em rót nước cho uống

– Ừ ...

Tôi trả lời kiềm nén tiếng ho, lồng ngực cứ chực vỡ toan ra ... may quá em hồn nhiên đi rót nước cho tôi mà không nhận ra rằng tôi đang nói dối, con muỗi bay vào cổ họng làm ho công nhận tôi cũng có khiếu nói dối nhỉ ... Cố gắng uống xong nửa ly nước, con ho cũng bớt đi một chút tôi lại ôm em cố gắng chìm vào giấc ngủ ... Ngày mai tôi sẽ đưa em ra biển quê tôi ... không biết biển mùa này yên lặng hiền hòa ... hay sẽ nổi sóng dữ dội đây ...

Sáng sớm bình yên cả người tôi mới như vì nằm co ro có 2 đứa trên chiếc giường nhỏ ... Tôi đứng dậy vươn vai cố gắng hít lấy càng nhiều không khí trong lành buổi sáng càng tốt. Em của tôi vẫn nằm cuộn tròn ngủ ngon lành như chú mèo con trên giường, gương mặt em bình yên đến lạ. Cũng phải thôi khi ngủ con người ta luôn trở nên hiền hòa đáng yêu nhất kia mà. Mấy hôm nay tôi biết em của tôi cũng phải chịu nhiều đau khổ, áp lực chứ có riêng gì tôi đâu. Khẽ hôn nhẹ lên trán em một cái tôi đi vào nhà WC để vệ sinh cá nhân. Đánh răng xong ... tự nhiên tôi bật cười nhìn chiếc bàn chải ướt nước ... lặng lẽ dùng chính bàn chải vừa đánh quẹt một ít kem đánh răng lên rồi cầm trở vào trong phòng. Tôi ngồi xuống cạnh em tay khẽ lắc lắc cái mũi cao cao của em

– Nè người kia dậy đi ... dậy dậy sáng rồi nè

– Uhm ... dậy sớm dạ ngủ xiu nửa được hông

– Thôi dậy đi biển nè chút nắng lên rồi sao

– Uhm ... kéo người ta dậy coi

– Rồi ... cần tui ẳm không cô nương

– Hihi được đó

Tôi vòng tay xuống ôm em dậy ... nếu bình thường em dư sức nhấc bổng em lên nhưng trong tình trạng cái lưng thế này thì ... không thể. Vừa bắt đầu lưng tôi đã đau nhói vội thả em trở xuống làm em rớt nhẹ xuống giường cái “rầm”

– Chết ... anh xin lỗi em có sao không

– Không không sao hix em quên anh bị đau ... đồ ngốc sao hông nói

– Ừ ừ tưởng em nhẹ ai ngờ nặng quá trời

– Xí xạo xạo ha người ta sụt 1 ký đó

– Vậy hả thui dậy đi anh ra xin bác sĩ cái mình đi luôn cho bớt nặng

– Uhm

Em ôm cổ tôi ngồi dậy hôn một cái thiếu điều muốn ngạt thở mới chịu bỏ ra chạy vào WC. Tôi mỉm cười đi lên phòng trực xin phép bác sĩ đi về nhà luôn. Hôm nay thực ra tôi xuất viện được rồi nhưng chỉ tại còn ho nhiều đau nhiều với lại xuất viện cũng chẳng biết đi đâu nên nằm lại đây thôi. Gửi lại bệnh án lấy sau, tôi nhận một số thuốc cộng toa thuốc để tự điều trị tại nhà xong tôi quay lại phòng. Em đang ngồi ngoài hành lang nhìn ra cánh đồng, chân đung đưa nghịch với mấy cây hoa trong bồn. Ôm lấy từ phía sau tôi hôn nhẹ lên cái cổ trắng ngần của em thăm thì

– Làm gì đó tiểu thư

– Chờ anh nè ...

– Uhm đi ha anh xin bác sĩ được rồi

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Phần 33

Tôi kéo tay em trở vào giường thu dọn một số thứ xong đi ra bãi lấy xe ... ra đến cổng tự nhiên em nhảy lên giành ngồi cầm lái

– Để em chạy xe cho

– Gì sao tự nhiên giành chạy xe

– Anh còn đau mà

– Không sao chạy được

– Hoy được cũng hông cho chạy đâu anh chỉ đường đi cho em chạy hen

– Ờ ờ cũng được

Để đồ lên trước xe tôi leo lên ngồi sau lưng ôm siết lấy bụng em xoa nhẹ nhàng ... Cảm giác này làm tôi nhớ lại những ngày tôi bị thương ... đó là những lần đầu tiên em và tôi gần gũi nhau ... giờ khác lúc đó ở một điểm đó là tôi không còn ngồi im cách xa em nữa mà đang ôm rất chặt lấy em nè.

– Hihi làm gì dạ

– Làm gì là làm gì

– Ôm thui còn xoa xoa chi ... để yên em chạy xe coi

– Thì chạy đi ai làm gì đâu

– Một anh ghê giờ đi đường nào nè

– Uhm em chạy qua nhà thằng Hảo gửi đồ cái rồi mình ra biển

– Dạ!

Gửi đồ đạc vào nhà, trả lời vài câu chào hỏi với mẹ thằng Hảo xong tôi leo lên xe cùng em chạy ra biển. Đường quê buổi sáng nắng nhẹ vẫn hy vọng biển hôm nay sẽ hiền hòa chứ mùa này vẫn còn là mùa bão gió cũng lớn ... có lẽ sẽ khó tìm được biển bình yên vào những ngày này. Từ thị trấn ra đến biển cũng không xa lắm khoảng gần 30 km thôi nhưng tôi không thích ghé khu du lịch tí nào vì sẽ đông người, ồn ào và đắt đỏ lắm. Chỉ đường cho em chạy ghé qua khu làng chài nằm cách xa khu du lịch để mua hải sản, ngẫu nhiên ... nước ngọt, thuê một cái bếp ga, 1 cái vòng và mấy thứ chén đĩa nhựa nữa tôi và em đi ra khỏi làng chài, chạy về hướng khu du lịch, tìm một con đường rẽ xuống bãi biển mà ít ai biết được nếu không phải người địa phương ... vậy là tôi và em bon bon chạy xe trên bãi biển dưới những con mắt ngạc nhiên tò mò của những người du khách, cả mấy anh bảo vệ cũng ngăn người ra đứng nhìn vì thắc mắc tại sao lại có người đem xe xuống bãi biển được

– Hihi tự nhiên có 2 đứa mình chạy xe dưới này có sao không anh

– Có chứ em ... hông thấy mấy ông bảo vệ nhìn mình đăm đăm đuổi hả

– Chết rồi vậy giờ sao đây

– Chạy nhanh chứ sao nữa ...

Tôi vòng tay ôm chặt bụng em để em tăng tốc ... Xe em và tôi dần rời xa khu bãi tắm đông đúc đến một nơi khá vắng người, ở đây chưa bị khai thác thành khu du lịch nên còn khá hoang sơ, ít ai biết được bãi tắm này trừ dân địa phương và mấy đứa hay đi biển khám phá như tôi. Giờ này nước biển vẫn còn cách khá xa bờ tạo nên những bãi cát chạy dài ra xa tít ngoài khơi. Nhìn thì rộng vậy chứ tới khoảng 1-2h trưa thì nước biển sẽ tràn vào tận trong bờ cho nên dọc bãi biển người ta cũng có xây những bờ kè để bảo vệ hàng dương chắn gió phía trong. Những ngày gió lớn sóng biển có thể đánh cao bằng ngọn những cây dương hơn 10m. Tuy nói chỗ này vắng nhưng lúc đó vẫn có những nhóm bạn trẻ, những cặp đôi như tôi và em tìm ra tận đây để tận hưởng vẻ hoang sơ còn sót lại của biển quê tôi ... Để đồ vào trong hàng dương tôi kéo em lên xe phòng về phía biển. Em đứng đây thả tay ra reo lên thích thú

– AAAAAAAAAA ... thích quá ưiiiiiiiiiiiiii ... lần đầu tiên em được chạy xe thẳng ra biển đó ... thích quá
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tôi mỉm cười tăng tốc ... cảm giác chạy xe từ trong bờ xộc thẳng về phía biển thực sự luôn đem lại cho tôi cảm giác mãnh liệt cứ như con người nhỏ bé đang lao mình về phía biển cả bao la vậy. Điều này khó tìm được ở bất cứ bãi biển nào khác và cũng không phải ai cũng có đủ liều lĩnh như tôi bây giờ và đám bạn tôi trước kia vì thực sự chạy xe đâm ra biển rất nguy hiểm nếu không có kinh nghiệm, không may rơi vào vùng cát mềm hay vùng nước sâu thì coi như chôn xe luôn ... Chạm mặt nước tôi xoay xe lại phóng hết tốc độ dọc mặt nước, tiếng âm thanh rì rào của sóng biển, tiếng bánh xe xé gió xé nước bao đi cộng thêm tiếng hét vừa thích thú vừa sợ hãi của em làm tôi càng thêm phấn khích ... tiếc là tôi không thể hét lên cùng em chỉ mỉm cười siết ga mà thôi. Chạy một đoạn xa tôi quay xe chạy ngược trở lại ... canh đến bãi dương cũ tôi dừng xe nắm tay em đi xuống mặt nước ...

– Sao vui không

– Hihi thích ghê luôn ...

– Sợ không

– Dạ sợ

– Vậy có muốn chạy nữa không?

– Hoy hihi sợ lắm lun ... mình ở đây chơi được rồi.

Tôi ôm em vào lòng ... đúng là em tôi đang sợ thực sự, tim em đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy ... những con sóng lần lần chạy vào bờ cát làm mát lạnh đôi chân ... bên trên hai con người yêu nhau tha thiết đang ôm chặt lấy nhau, mỗi em và tôi hòa quyện vào làm nên một không gian đầy những yêu thương, đầy say đắm. Nụ hôn tưởng chừng như vô tận nếu những con sóng không ngày một vỗ mạnh hơn vào bờ ... Rồi em ra ... tôi thẫn thoi

– Anh yêu em!

Không nói gì ... em đưa tay bịt miệng lại để ngăn tiếng nấc, nước mắt em trải dài trên má ngược mắt âu yếm nhìn tôi ... Giật mình khi thấy em khóc, tôi đưa hai tay lên vuốt mắt em ngập ngừng

– Nè nè ... tự nhiên khóc rồi cô nương ... anh làm gì sai hả

Em lắc đầu đắm nhẹ liên tục vào ngực tôi

– Huhu đồ tôi ... đồ đáng ghét ... huhuhu

– Nè nè anh nói gì sai hả

– Huhu sao giờ mới chịu nói với người ta ... biết người ta chờ lâu lắm rồi không

Em khóc òa ôm hôn tôi mãnh liệt, vai em run lên vì xúc động ... Rồi nhau ra em cố nhấc lên đầu rồi mỉm cười dựa vào lòng tôi ...

– Nói lại đi

– Nói gì

– Nói câu hỏi này đó

Tôi mỉm cười ôm chặt vai

– Ừ ... Anh yêu em ... anh yêu em ... anh yêu em

– Hihi đáng ghét ... em yêu anh ...

– Ghét mà yêu ... ngộ ...

– Kệ em ... anh có biết đây là lần đầu tiên anh nói yêu em không hả đồ tồi ...

– Ừ ...

Thương em quá ... tự trách sự vô tâm và cái tính lạnh lùng đáng ghét của mình. Yêu nhau, đôi lúc 3 từ thân thương ấy thực sự rất có ý nghĩa với người yêu mình ... vậy mà bên nhau bao lâu nay chưa bao giờ tôi nói với em 3 từ thân thương đó, toàn là em nói yêu tôi, nhớ tôi rồi hỏi ngược lại thì tôi chỉ gật đầu, ờ ờ hoặc anh cũng vậy. Hôm nay sau những ngày xa cách, hạnh phúc cứ như vỡ òa giữa biển cả bao la này ... chẳng biết tại sao tôi lại đột ngột nói lên 3 từ đó nữa ... có lẽ những ngày xa em đã cho tôi biết một điều ... tôi yêu em và thực sự tôi sợ mất em.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tôi và em vẫn đứng ôm nhau nhìn về phía biển. Có lẽ biển quê tôi chẳng trong xanh nhưng đối với em và tôi biển hôm nay thật đẹp biết bao. Nước lên ngập đến đùi ... cũng tới lúc phải rút lui rồi. Tôi kéo tay em lên xe chạy ào vào trong bãi dương. Tôi mắc cái võng lên hai cây dương gần nhất còn em thì trải bạt lót ngồi, dọn chén đĩa bếp ga ra nướng hải sản. Tôi cũng ngồi lui cui phụ em ... tiếng trò chuyện linh tinh đùa nghịch hòa vào sóng gió tạo nên những âm thanh đi sâu vào tận tiềm thức của tôi. Em ngồi trong lòng cùng tôi nướng hải sản ... việc của tôi chỉ đơn giản, ăn và ôm thật chặt theo yêu cầu của em, tôi loay tay một tí là em nhăn mặt hồng cho tôi ăn liền. Vì sự nghiệp ăn uống đành phải ôm thôi:D

Ăn đã đòi hai đĩa kéo nhau ra biển nghịch nước ... nghịch chán chê lại quay trở vào ăn ... ăn xong kéo nhau lên võng nằm ... nép sát vào người tôi em thủ thủ

– Anh nè

– Sao em

– Anh có sợ mất em không

– Ừ sợ

– Vậy anh làm gì nếu em đi mất

– Anh không biết ... nhưng anh sẽ không để em đi đâu

– Uhm. Anh nè

– Gì em

– Ví dụ ai cũng phản đối mình yêu nhau ... anh có dám chết cùng em không

– Không

– Hi em cũng đoán vậy. Em cũng hông dám chết

Em khẽ hôn lên môi tôi một cái rồi nằm im

– Anh nói không em hông trách anh hả

– Không anh ... vì em biết anh gốc của em không phải người yếu đuối mà

– Ừ ... có chuyện gì sống vẫn tốt nhất em à ... mình còn trẻ, đâu phải chỉ sống cho riêng mình ... còn người thân nữa ... dù có khó khăn đến đâu anh cũng muốn 2 đứa mình cũng cố gắng chiến đấu ... và sống tốt. Chọn cái chết là trốn tránh chứ chẳng phải dũng cảm gì đâu ...

– Uhm ... em hiểu.

– Chắc người ta nói anh nhất lăm em nhỉ

– Uhm ... tại người ta đâu biết em gặp nguy hiểm tên gốc này đâu có chịu đứng nhìn đâu ...

– Ừ

Tôi mỉm cười ôm chặt lấy em. Ừ thì tôi hèn nhát, ừ đúng là tôi rất sợ chết ở cái tuổi trẻ này ... nhưng nếu em của tôi gặp nguy hiểm ... có lẽ chẳng bao giờ tôi chùn chân để bảo vệ em ... Khi yêu ai cũng vậy đâu phải chỉ riêng mình tôi.

– Anh! ... Hứa với em dù có chuyện gì cũng không được hết yêu em nha

– Ừ ...

– Nhớ đó ... sau này nếu có xa cách hay gì tồi tệ xảy ra ... em mong anh nhớ là em yêu anh ... không bao giờ thay lòng ... Nhớ nha anh

– Ừ ...

Tiếng ừ nhẹ nhàng từ miệng tôi ... nhưng lòng lại lo lắng biết bao. Đầu phải tự nhiên em lại nói những điều này với tôi làm gì ... Biển hôm nay hiền thật đó ... nhưng chẳng biết bao giờ sẽ lại nổi sóng đây ... Tự nhiên cảm thấy trách cuộc đời ... sao không để em và tôi yêu nhau vô tư như chính cái tuổi của hai đứa ... sao cứ bắt phải va vào những lo toan đau khổ sớm như vậy chứ ... nằm suy nghĩ miên man ... hai đứa chìm vào giấc ngủ giữa sóng gió vỗ về hạnh phúc.

Chiều ... những con sóng cao ngắt trời vỗ vào bờ cát khiến tôi tỉnh giấc. Tôi chỉ nằm một mình trên võng ... vội nhìn quanh tìm em ... mỉm cười khi thấy em đang đứng một mình trên bờ đá chắn sóng ... đi lại gần ôm em từ sau lưng, tôi hôn lên mái tóc vàng thơm mùi con gái của em

– Đang nghĩ gì vậy

Em cúi mặt hôn nhẹ lên tay tôi rồi nhìn ra phía biển

– Ở một mình ngoài đó chắc sợ lắm hả anh

Siết chặt em tôi mỉm cười

– Ừ

– Nếu em phải ở ngoài đó một mình anh có ra với em không

– Không

– Sao dzậy

– Vì anh đang giữ chặt em rồi nè

– Nhưng nếu em bị cuốn ra rồi sao

– Phù ... vậy hết cách ... phải ra thôi

Tôi kéo tay em chạy ào ra bờ biển nơi những con sóng đang hùng hổ lao vào bờ đá ... miệng mặn chát vì cát và nước ... em cũng vậy ... người em run lên vì sợ bám chặt lấy tôi ... Xoay người lại che sóng cho em tôi mỉm cười nói như hét lên trong tiếng sóng ...

– Sợ không

Em gật đầu

– Vậy ... nhớ nắm chặt tay anh đó ... nè như vậy nè thấy chưa

Tôi cầm hai tay em vòng vào cánh tay tôi

– Dễ không ... giống như mọi ngày thôi nè ... anh yêu em ...

Tôi hét lên ... như chưa bao giờ được hét ... em chỉ im lặng gục đầu vào vào vai tôi ... Ừ thì vai tôi nhỏ ... nhưng sẽ luôn cố gắng che chở cho em giống lúc này những con sóng đang đập mạnh vào lưng tôi ... đau buốt ... nụ cười tôi vẫn cố giữ trên môi ... như những ngày đầu gặp em tôi đã dùng lưng che chở cho em vậy.

Hết kham cả tiếng ... ôm em thật lâu giữa con sóng ... người hai đứa toàn là nước biển và cát, người em run lên vì lạnh. Tôi cũng lạnh nữa nhưng kéo mãi em mới chịu đi vào.

– Nhìn kia ... sợ mà cứ đòi đứng đó hoài

– Tại ... ngoài đó ... ôm anh ... hạnh phúc lắm

– Trong này cũng ôm anh được bộ ... giờ về hen

– Dạ

– Anh dắt xe lên em dọn đồ đi

Tôi xắn quần để máy xe vận ga hết tốc lực để đẩy xe vượt qua khỏi bãi cát lún để lên đường nhựa sau lưng rừng dương. Khóa cở xe, tôi trở về chỗ cũ phụ em xách đồ ra ngoài.

– Tắm nước ngọt không

– Tắm ... ghét ghê tự nhiên kéo người ta ra đó cho ướt hết tron ... giờ đồ đâu thay

– Lo gì chút em tắm anh chạy đi mua quần áo cho em

Kéo em lên xe, tôi phóng ngược trở lại khu du lịch để em tắm nước ngọt, tôi chạy trả đồ thuê rồi ra quầy bán quần áo mua cho em một cái quần jean và áo thun tay dài. Mua đồ xong chạy trở về đưa em thay. Phần tôi thì cởi cái áo ướt ra, tắm sơ rồi mặc cái áo khoác vô là ổn ... Em thay đồ xong hai đứa kéo nhau chạy ra chợ ... đi dạo vòng vòng tới khoảng 4h thì trở về thị trấn ... Về đến thị trấn tôi chạy qua nhà nghỉ gần trường thuê một căn nhà nhỏ, đây là căn nhà lúc còn đi học tôi với tụi bạn cùng lớp góp tiền thuê dài hạn để dành làm chỗ nghỉ ngơi, ăn uống hoặc liên hoan cho thoải mái, thằng nào đi chơi lỡ đường cũng có thể ghé qua ngủ ... cũng may nhà vẫn chưa cho ai thuê.

Khỏe vậy là có thể ở bao lâu tùy thích vì tôi vẫn còn phải trở vào bệnh viện khám vài lần nữa mới có thể về lại Sài Gòn ... Dẫn em đi ăn tối, ăn kem, uống cafe ... dạo linh tinh rồi hai đứa kéo nhau về nhà ngủ. Từ lúc đi biển trở về đến giờ chẳng bao giờ tay em rời tay tôi, kể cả khi ăn em cũng một tay nắm chặt tôi ... cứ như em sợ buông ra sẽ không bao giờ nắm trở lại được vậy. Người tôi đang yếu, hôm nay lại nghịch gió. Nghịch biển cả ngày, ăn kem lạnh ... cho nên hậu quả tôi trở sốt ... Cũng may có thuốc của bác sĩ cho nên uống vào, nắm một tí thì hết sốt nên ôm em ngủ ngon lành. Kết thúc một ngày yêu thương ngọt ngào ... có cả vị mặn của biển ... vương vấn đầu môi.

Trời sáng ... nhưng tôi vẫn không thể mở mắt nổi vì con sốt vẫn còn ... chập chòn ... lại ngủ thiếp đi.

Tình dậy bởi ánh nắng gay gắt của buổi trưa chiếu vào phòng. Trán tôi đang được đắp một chiếc khăn ướt, chắc sáng giờ phát hiện tôi sốt nên em đắp khăn hạ sốt cho tôi đây mà. Đứng dậy đi vòng quanh tìm nhưng chẳng thấy em đâu, một mình tôi nằm xuống giường định lắp sim vào điện thoại để gọi cho em thì nhìn thấy một cuộc ghi âm cài sẵn trong điện thoại. Bấm nút nghe ... giọng nói yêu thương của em vang lên ... chậm chậm

– Anh! ... em xin lỗi ... em phải về ngay. Anh ráng khỏe nhanh đó. Em yêu anh!

Tôi im lặng nghe lại đoạn ghi âm ... hình như giọng em hơi nghẹn ... có lẽ em đang khóc. Phù ngốc quá ... sao không gọi tôi dậy rồi hạ về. Sao phải im lặng đi cơ chứ. Quảng cái điện thoại qua một bên tôi nhắm mắt ngủ, người vẫn chưa chịu hết sốt ... đầu óc cứ quay cuồng ... không uống thuốc từ sáng giờ ... sốt nặng trở lại là đúng rồi.

Một giấc ngủ dài, lúc tỉnh lúc mê ... đầu đó có vòng tay ôm lấy tôi, hình như ai đang hôn tôi ... nụ hôn ngọt ngào ... người tôi là đi vì sốt, mắt nhắm nghiền nhưng vẫn cố đưa tay ôm chặt lấy vòng eo của người đang hôn tôi ... phù nằm mơ mà cũng y như thật vậy ... nếu là thật có lẽ ... em tôi đã nghĩ lại trở về chăm sóc tôi ... mỉm cười ... đúng là em ngốc ... Nhẹ nhàng tôi chìm vào giấc ngủ ... lần này không phải giấc ngủ mệt mỏi mà dịu dàng lắm.

Tiếng xe tải chạy ngang trên đường làm tôi tỉnh giấc, hình như đã bớt sốt ... chỉ đi biển có một ngày mà sốt ngủ li bì cả 1 ngày một đêm ... đúng là sức khỏe càng ngày càng yếu rồi, nhìn ra ngoài đèn đường đã bật sáng, nhà tôi cũng ấm áp dưới ánh điện. Trước cửa nhà một bóng người con gái đang ngồi im, thi thoảng ngắt một đóa hoa mười giờ trong bồn quảng ra sân ... Nhẹ nhàng tiến lại sau lưng tôi ôm chầm lấy em ... hôn lên tóc ... hôn lên cổ tôi thầm thì

– Làm gì ngồi đây có một mình vậy

Em quay mặt lại ... nhưng ...

– Dậy rồi hả

Tôi ngỡ ngàng khi tiếng nói cất lên ... vội buông tay ra ... không phải là em ... tôi ngập ngừng

– Sao ... sao lại là Hân ...

Nhỏ Hân quay mặt lại ... gương mặt đang mỉm cười nhìn tôi

– Làm gì sốt dữ vậy ... ngủ cả ngày đêm rồi phải không ...

Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng nhìn Hân

– Ủ ừ nhưng sao Hân ở đây được còn ... còn ... Thy đâu?

– Hừ ... M đó nha tự nhiên mất tích làm Hân lo muốn chết. Dám trốn viện chạy về tuốt đây luôn ... kiếm M mệt muốn điên luôn nè

– Ủ ừ ... tại M...

– Thôi Hân hiểu mà ... lần sau không được như vậy biết chưa...

– Rồi ... nhưng Thy đâu...

Nhỏ Hân nghiêm mặt cốc nhẹ lên đầu tôi

– M đó hư lắm ... M làm chị Phương với anh Phong lo lắng biết không, chị Phương giận M dữ lắm đó ... nhưng hồng sao đâu Hân nói chị Phương biết chuyện của M rồi...

– Vậy hả...

– Còn vậy hả nửa ... mau điện thoại về xin lỗi chị Phương một tiếng đi ...

Nói rồi nhỏ Hân bấm số chị Phương đưa máy cho tôi. Ngập ngừng cầm máy ... sau bản nhạc chờ quen thuộc là cái giọng quen thuộc vang lên gấp gáp

– Hân hả ... sao em ... có tin gì của nhox M chưa ... em gặp được nhox chưa

– ...

– Sao im ru vậy ... alo alo Hân em nghe không

– ... Nhox nè chị!

Một phút im lặng trôi qua ... tưởng chừng chị sẽ hét lên giận dữ, mắng tôi một trận ... nhưng không ... chỉ có tiếng thở dài dài bên kia

– ... Nhox ... nhox có sao không ... chị lo lắm biết không. Nhox đang đâu nói chị biết đi

– Ừ ... nhox đang ở quê nhox nè

– Vết thương sao rồi ... tự nhiên bỏ đi ...

Tiếng chị nghẹn ngào bên kia

– Thôi ... xin lỗi chị mà ... tại nhox cần yên tĩnh để ...

– Uhm ... chị hiểu mà ... Nhox đang ở với Hân hả ... chừng nào nhox về đây ... nhox về đi chị hổng giận nhox đâu ... nhox về đây đi

– Dạ ... chị đừng lo ... một hai ngày nữa nhox về mà

– Thiệt ha ... tưởng nhox đi luôn chứ

– Đi luôn đâu ... còn phải học mà

– Uhm ... vậy cho chị nói chuyện với Hân đi ... có gì nhắn tin cho chị nha

– Ừ ...

– Nhớ đó ...

– Biết rồi ...

Tôi đưa máy cho nhỏ Hân ... ngồi im nhìn nhỏ nói chuyện với chị. Những ngày tôi đi đường như nhỏ Hân với chị đã thân thiết với nhau thì phải, có lẽ hai người cũng đã mất nhiều thời gian để lo lắng và tìm tôi. Khẽ dựa lưng vào tường tôi thờ dãi nhìn ra đường ... nói chuyện với chị xong nhỏ Hân cất máy ngồi im ngắt những cánh hoa mười giờ, lâu lâu lại liếc nhìn tôi. Được một lúc nhỏ lên tiếng

– M ... chờ Hân đi ăn nha ... đói bụng quá

– Vậy hả ...

– Uhm ... M cũng phải ăn để uống thuốc đó ...

– Ờ thì đi ...

Tôi đứng dậy đẩy xe ra ngoài, nhỏ Hân đóng cửa rồi leo lên ngồi sau lưng tôi nói nhỏ

– Đi M

– Hân muốn ăn gì

– Ăn phở đi cho M dễ ăn

– Cũng được

– Ừ ... nhưng sao biết chỗ này mà xuống kiếm được hay dzậy

– Thôi ... tối về nói giờ đi ăn trước đi ...

– Ừ ...

Tôi cũng không hỏi nữa, chờ nhỏ Hân chạy lên quán phở mà tôi thường ăn với tụi bạn cũ. Bước vào quán, mọi thứ vẫn không thay đổi. Chị chủ quán tươi cười xoa xoa đầu tôi

– Chu cha lâu dzữ mới ghé chị ăn nha cỡ này đầu mắt tích vậy

– Dạ em đi học ở Sài Gòn chị

– Vậy sao ... hèn gì mấy đứa mắt tiêu làm mất mối khách chị

– Quán bán được không chị

– Bình thường ... hông có mấy đứa lại chơi ... cũng buồn

– Ủ ... tụi em đi học hết mà ... chắc lâu lâu mới về được chị à

– Nè bạn gái mới hả ... đẹp quá ta

– Dạ không bạn em thôi

– Bạn nào mà dẫn về tới quê

– Dạ tại ... ủa mà sao chị biết

– Trời ... nhìn sơ là biết con gái thành phố rồi

Tôi khẽ nhìn qua nhỏ Hân, đúng là nhìn sơ cũng đủ biết nhỏ là con gái Sài Gòn, mặc áo mỏng tanh, tóc nhuộm nâu vàng ... thị trấn của tôi cũng không thiếu con gái đẹp nhưng cũng không quá nổi nữa cô bạn model trẻ này.

– Chết lo nói chuyện em ăn gì M

– Dạ như cũ ha. Hân ăn gì

– Uhmhhh giống M

– Vậy chị cho em 2 tô đặc biệt luôn nha

– Rồi chờ chị chút

Chị chủ quán tươi cười đi vào trong. Lâu ngày gặp lại cũng vẫn vui vẻ hèn gì quán rất đông khách, phở chị nấu thực sự ngon, tôi lên Sài Gòn nhưng chẳng thấy quán nào làm ngon như phở quê tôi. Lúc còn học tôi với tụi bạn hay cá độ đá banh bằng mấy châu phở, có lẽ ăn riết rồi đâm ra ghiền hay sao ấy ... ăn mãi không chán. Nhỏ Hân vừa lau đĩa vừa nhìn tôi

– M còn đau nhiều không

– Ủ cũng đỡ rồi

– Sao hông nằm trong bệnh viện chạy ra ngoài ở chi vậy ... sốt quá trời từ sáng giờ luôn đó

– Ờ ... ra ngoài ở cho thoải mái. Bệnh viện gần mà...

– Uhm chút ăn xong đi vô khám hen...

– Thôi khỏi, có thuốc ở nhà mà...

– Vậy hả. Chút chí Hân lấy thuốc nha. Sáng giờ nhìn đồng thuốc mà có biết phân sao cho M uống đâu...

– Ủ ...

Nói chuyện một chút thì chị chủ mang phở ra. Mùi thơm quen thuộc bốc lên khiến tôi cầm đĩa ăn ngay quên mất vụ phở còn nóng và cái ngực tôi còn nhạy cảm với mọi thứ. Hậu quả là tôi ho sặc sụa. Nhỏ Hân vội rót nước cho tôi uống, tay vuốt vuốt nhẹ sau lưng lo lắng

– Đó đó vậy mà nói hết đau

– Thì ... bớt ... còn ho chút à

Con ho qua đi, tôi cầm đĩa ăn tiếp, dần dần cổ họng tôi cũng quen với cảm giác tiếp xúc với đồ ăn nên không còn ho nữa. Lâu rồi mới ăn lại món phở quê mình ... cảm thấy nhớ bạn bè cũ ... tự nhiên muốn gọi tất cả tụi bạn trở về quê ăn phở ... một ý nghĩ thật rãnh đời ^^ . Ăn xong tính tiền nhỏ Hân bắt

tôi lấy thuốc ra uống

– Nè uống thuốc nha

– Thuốc đâu uống

– Nè ... này Hân có đem theo

Nhỏ móc bọc thuốc trong túi xách ra đưa cho tôi. Công nhận nhỏ Hân cũng chịu để ý thiệt. Trong lúc tôi ngồi lựa thuốc ra uống thì nhỏ ngồi cuối sát vào chăm chú theo dõi

– Gì nhìn dzữ vậy

– Uhm coi để mai mốt biết đường lựa thuốc cho M uống

– Ờ ờ

Không lẽ nhỏ tính ở với tôi suốt luôn hả trời, nói cứ chuyện tình bơ như chuyện đó là tất nhiên vậy. Chờ tôi uống thuốc xong nhỏ lấy bọc thuốc cất vào túi xách rồi đề nghị

– M mình đi uống nước hen ở đây có quán cafe nào đẹp đẹp không

– Ờ ờ cũng có

– Vậy mình đi ha

– Ờ

– Uhm. Tính tiền cho em chị ơi

Tôi móc mò túi móc ví ra trả ... nhưng chẳng thấy cái ví đâu ... thôi xong kỳ này muối cái mặt với nhỏ chẵn này nữa rồi. Nhìn tôi, nhỏ Hân hồng nói gì mà cười tủm tỉm lấy từ trong túi xách nhỏ ra cái ví lắc lắc trước mắt tôi. Thiệt tình ... học cái tính ngang nhiên tự tiện đâu ra vậy trời. Nhưng nhỏ không lấy tiền từ ví tôi mà rút tiền trong ví của nhỏ trả tiền xong đi kéo tay tôi đi ra xe. Chào chị chủ một vài câu tôi chạy xe qua quán cafe được coi là đẹp nhất thị trấn tôi ... Chọn một chỗ ngồi khá đẹp trong quán, tuy khá kín nhưng khách khứa hay phục vụ đi ngang đều ngoài đầu nhìn vào bàn của tôi. Khách thì nhìn nhỏ Hân chắc rồi còn phục vụ bảo đảm nhìn tôi, đơn giản tôi cũng khá quen mặt ở đây, quán toàn phục vụ là con gái trẻ tuổi tôi nên làm quen cũng dễ. Nhỏ phục vụ chạy lại gần cười tít mắt

– Lâu mới ghé ha ... anh đâu mắt tích dza

– Ủ anh đi học ở Sài Gòn

– Hèn gì mắt tiu mà em nhắn tin hồng thấy anh trả lời

– Ủ tại đôi số

– Đôi hoài ... hèn gì me hỏi mấy đứa kia tụi nó cũng la anh hồng có liên lạc

– Ờ bạn học mù

– Xạo ... lên Sài Gòn quen nhiều cô xinh đẹp quen tụi em quê mùa thì có

– Ờ ...

– Ờ hoài

– Ờ

– Ghét ... chị này bạn gái anh hả. Đẹp quá ha hihi. Chị uống gì chị...

Nhỏ Hân lườm tôi một cái rồi gọi

– Cho chị một sinh tố bơ ha...

– Dạ...

Nhỏ phục vụ quay lưng đi tôi ngo ngắc

– Ê anh chưa kiu...

– Khỏi biết rồi...

Nhỏ phục vụ chạy ào đi. Tôi lắc đầu cười ... đúng là thói quen cafe không đường của tôi ... ai quen đều biết mà.

– Đi đâu cũng quen con gái ... hèn gì

– Hèn gì gì

– Hèn gì mặt gian như quỷ

– Sax ... ngon tôi ngày nói xấu người ta

– Có tốt đâu mà đòi nói tốt.

– Ờ ờ ... mà hay ha biết nhỏ đó mấy tuổi không mà xưng chị ngọt xót dzậy

– Mấy ...

– Bằng Hân đó...

– Kệ ... đây thích làm chị đó...

– Ờ...

Tôi lắc đầu ngồi thả người ra ghế ngắm nhìn xung quanh. Quán vẫn như cũ không có gì thay đổi, có chăng hình như là thêm mấy nhỏ phục vụ mới, đồng phục cũng mới. Được một lúc thì nhỏ phục vụ mang nước ra, tranh thủ xin số điện thoại mới của tôi rồi đi làm việc tiếp. Nhấp một ngụm cafe đắng nghét tôi im lặng nhìn ra hồ nước giữa sân, từng ánh đèn nhấp nháy tạo nên một mặt nước lung linh những màu sắc ... điều tôi đang nghĩ là em tôi đang làm gì và sao nhỏ Hân lại ở đây với tôi ... thật khó hiểu. Ngồi im lặng uống nước, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng ... đã đòi nhỏ Hân cũng chịu lên tiếng

– M

– Ủ

– Hay là ... M quên nhỏ Thy đi được không M ...

Tôi ngậm chặt ngụm cafe trong miệng ... vị đắng làm tôi sững người lại ...

Tôi im lặng ... mắt nhìn vào ly cafe. Tuy tôi không nói gì nhưng tự nhỏ Hân có lẽ cũng biết tôi đang hỏi tại sao. Quán đông khách nhưng khoảng cách giữa các bàn khá xa và tối. Tiếng nhạc từ chiếc loa xa xa phát ra dịu dàng, da diết.

Nắm lấy tay tôi nhỏ Hân ngập ngừng tiếp tục

– Hân xuống đây chiều qua, nhỏ Thy kiu Hân xuống để ... chăm sóc M ... Hân sẽ nói M biết mọi chuyện ... chỉ mong M sớm quên mọi chuyện chứ ... đừng hận con Thy

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Phần 34

Tôi chậm rãi đưa ly cafe lên miệng, từng giọt đắng trôi vào cổ họng ... đắng ... đắng nao lòng.

– Thy sắp lấy chồng rồi M à

Câu nói thoát ra từ miệng nhỏ Hân ... rõ ràng ... từng chữ ... bất giác tay tôi siết chặt ly cafe ... lòng tôi như cái ly đang rơi chạm đất vậy ... đột ngột vỡ tan ... đôi mắt tôi vẫn hướng nhìn về phía trước ... vô định.

– Con Thy nó chỉ mới biết chuyện đám cưới thôi đó M. Anh Huy nói ba anh làm ăn bị thua lỗ lâu rồi nghe nói cần vốn, vụ đó cũng hồng ảnh hưởng mấy tới con Thy nhưng mà mẹ nhỏ ... bà đi đánh casino ngoài biên giới đó ... thiếu nợ nhiều lắm cầm cổ thâm hụt vô vốn làm ăn của ba nhỏ luôn ... tự nhiên bà nghĩ ra cách ... cho con Thy cưới con ông nào đó bạn đối tác lâu năm với ba nhỏ để ... để có tiền cứu gia đình ...

Giọng nhỏ Hân càng ngày càng chậm đi vì xúc động. Còn tôi ... chẳng thay đổi nét mặt ... chẳng phản ứng gì cả. Thi thoảng có những người khác đi ngang ... có cả người quen chào tôi ... nhưng đáp lại chỉ là nụ cười vô hồn.

– Anh đó tên Quang, giờ đang định cư ở Canada. Hồi đó anh ở Việt Nam chơi thân với tụi Hân, hay về Việt Nam phụ ba anh làm cũng đang theo đuổi nhỏ Thy lâu rồi. Anh Huy nói 2 bên gia đình bàn bạc làm xong giấy tờ, chuẩn bị đám cưới mà hồng cho anh em nhỏ Thy biết ... tới hồi biết con Thy với anh Huy hồng chịu, mẹ anh làm dữ lắm ... tội nghiệp nhỏ Thy ... hèn gì tự nhiên mẹ nhỏ bắt nó nghỉ học đi học ngoại ngữ để đi du học ... giờ mới biết để bắt nhỏ cưới chồng theo anh Quang qua Canada sống ... nhỏ Thy nó ... bị gia đình ép thôi ... M ... M đừng giận nó, tội nghiệp ...

Nhỏ Hân không còn đủ bình tĩnh nữa, giọng nghẹn đi vì xúc động ... nhưng vẫn cố gắng nói

– Tôi sợ M đau lòng, sợ M suy sụp nên ... nên hồng dám cho M biết ... âm thầm chịu khổ một mình ... giờ hết cách rồi tôi mới nhờ Hân ... xuống để ... an ủi M nè ... Nhỏ Thy nói ...

– Thôi ... đừng nói nữa ... tự nhiên khóc dữ vậy ... Hân nín đi

Tôi đưa tay lau nước mắt cho Hân, mỉm cười lắc lắc cái vai nhỏ

– M hồng buồn thôi mắc gì Hân khóc ... nè uống sinh tố đi

Hân ngơ ngác nhìn tôi ... mắt đầy vẻ lo lắng ái ngại ...

– M ... M hồng sao chứ

– Ừ hồng sao ... nè đi chơi hồng

– Đi đâu M

– Uống hết đi M dẫn đi chỗ này

– Ừ ừ ...

Tôi mỉm cười cầm ly cafe lên uống một ngụm ... ngậm trong miệng nuốt từ từ để thưởng thức mùi vị đắng nghet lòng màu đen ấy rồi ngồi im lặng thả mình vào ghế lắng nghe tiếng nhạc dịu dàng ... tha thiết. Mỗi tôi mỉm cười ... người ta có thể nhìn thấy rõ ràng nụ cười tôi ... nhưng ... trời tối, mấy ai nhìn thấy đôi mắt tôi như thế nào vào lúc này nhỉ.

Ly cafe gần cạn, nhỏ Hân có vẻ cũng uống xong ly sinh tố của mình. Tôi gọi tính tiền rồi kéo tay nhỏ Hân lên xe chạy ào về nhà tôi ... nhưng không phải vào nhà mà chạy thẳng ra cánh đồng gần đó, có một con đập nước người ta dùng để chia cắt hai bên dòng sông. Một bên là nước ngọt và một bên là nước mặn ... Dừng xe ở chân đập, tôi leo lên phía trên, nhỏ Hân leo theo sau lưng khá khó khăn vì gầy cao gót. Leo lên trên thành cao của con đập tôi ngồi im nhìn về phía xa. Sau lưng tôi là cánh đồng lúa trải dài ... phía trước mặt là những dãy đèn điện của các trang trại nuôi tôm sáng lấp lánh cả một vùng rộng lớn ... Ngỡ ngàng với vẻ đẹp lung linh trước mắt ... nhỏ Hân nắm chặt tay tôi thích thú

– Đẹp quá M ơi ... Sao người ta đốt đèn nhiều vậy

– Ừ trang trại nuôi tôm đốt đèn sáng để giữ tôm

– M hay tới chỗ này lắm hả

– Ừ ... buồn buồn M lại chạy lên đây ngồi ...

– Một mình hả

– Ừ ... một mình.

Tôi im lặng ngồi nhìn về phía xa ... nhỏ Hân thi thoảng quay nhìn tôi lo lắng. Tôi chẳng nghĩ gì cả, một cảm giác trống rỗng đến lạ lùng. Đêm ở vùng quê nghèo bình yên đến lạ, thi thoảng vài tiếng dế, tiếng côn trùng kêu râm ran, xa xa tiếng máy bơm nước đều đều ... nhưng vẫn không làm tôi cảm thấy ồn ào ... mọi thứ xung quanh đối với tôi đều nhạt nhòa ... im lặng.

...

– Sao M không nói gì

– Nói chuyện gì cơ

– Về Thy ... về ... chuyện Hân vừa nói ... M ... M không sao chứ

– Ngốc à ... không sao. Mà sao xuống đây ... rồi nhà Hân biết không

– Biết!

– Hồng la hả ...

– Hồng ...

– Sao vậy ...

– Hân đi suốt ... chuyện thường ...

Tôi quay qua nhìn Hân ... rồi lại nhìn ra xa ...

– Sao hồi đó ghét M lắm mà ... giờ lo cho M vậy ...

– Uhm ... giờ vẫn ghét mà ...

– Ghét sao quan tâm dử ...

– Thì ghét mới quan tâm ...

– Ngộ thiệt ...

– Uhm ... bạn bè ... ghét thì ghét chứ lo thì lo ...

– Ừ ...

– M ... có muốn ôm không

– Không

Tôi im lặng ... tiếng không thốt ra nhẹ nhàng ... nhưng vòng tay tôi lại kéo Hân vào lòng ... cảm giác lo lắng nào đó thoáng qua ... sợ ... con quái vật trong tôi trỗi dậy ... lại bất cần ... lại không kiềm chế được mình ... lại làm ... những người xung quanh tôi đau ... vòng tay này ... có lẽ ... thực sự cần thiết ... ít nhất ... cũng đưa một tí cảm xúc nào đó trở về ... chứ ... cảm giác trống rỗng ... bình tĩnh đến vô hồn của tôi bây giờ ... thực sự ... chính tôi cũng cảm thấy sợ ...

Trời về khuya ... im lặng ... gió càng lúc càng lạnh khiến cơ thể tôi run lên ... những cơn ho kéo đến như điều tất nhiên. Nhỏ Hân cũng không thể ngồi im nữa

– M ... M ... về đi M ho rồi kìa

– Còn ... còn sớm mà

– Thôi về đi năn nỉ đó ... Hân cũng lạnh nè

Nhỏ đưa tay áp vào má tôi để chứng minh lời nói. Ừ đúng là nhỏ bị lạnh thiệt ... vậy mà này giờ không chịu nói ...

– Ừ thôi về

Tôi đứng dậy cố nén cơn ho leo xuống đất ... nhỏ Hân leo theo sau ... đỡ Hân xuống ... lên xe tôi phóng về phòng ... chưa thấy ai như tôi ... về quê đó ... nhà ngay đó ... nhưng chẳng ghé vào. Đến phòng tôi dắt xe vào rồi ra ngồi trước hàng 3 lớp sim điện thoại vào ... quăng một bên. Tiếng nhạc chuông báo tin nhắn đến dồn dập, màn hình điện thoại liên tục sáng rung lên nhưng ... tôi chẳng buồn đọc đến. Nhỏ Hân pha một ly nước cam cầm theo cái mền ngồi xuống cạnh tôi.

– Nè uống đi M

– Nước cam đó. Hân mua hồi sáng

– Vậy à ... Hân

– Sao

– Cho ... M một tí muối nha

Nhỏ Hân gặt đầu đi vào trong kiếm muối cho tôi ... chẳng biết vì sao tự nhiên tôi muốn cho muối vào ly nước cam nữa ... có vẻ ... tôi đang nhớ em thì phải ... Nhỏ Hân đi ra đem theo một gói nhỏ

– Nhà có gì đâu đòi kiếm muối ... có gói muối ớt Hân đi xe ăn ổi chống say xe còn nè.

– Ừ cũng được

Tôi lấy gói muối trút hết vào ly nước cam ... khoáy đều rồi đưa lên miệng uống trước con mắt bất ngờ của nhỏ Hân. Vị mặn của muối ... vị chua của cam và vị ngọt của đường tạo nên một mùi vị nhớ nhung ... khiến tôi cảm thấy thực sự đau nhói lồng ngực ... kịp nuốt được vài ngụm nước cam ... tôi ho như điên loạn ... cũng phải, ngực tôi đang yếu và trong cam còn có vị cay của ớt nữa mà. Nhỏ Hân vội vàng chạy lấy chai nước suối đem ra cho tôi uống ... Dòng nước mát lạnh chạy dài vào ngực từ từ làm dịu đi cơn ho của tôi ... Nhỏ Hân lấy cái mền trùm lên người tôi rồi chui vào tựa đầu lên vai tôi im lặng ... Tôi cũng chẳng phản ứng gì ... chỉ ngồi im ... nhìn ra đường ... tiếng chuông điện thoại báo tin nhắn vẫn đến nhưng chưa đủ phá tan sự yên tĩnh của đêm khuya. Tôi dựa lưng vào tường nhắm mắt ... Thời gian trôi qua ... nhỏ Hân ngủ gục trên vai tôi tự lúc nào ... còn tôi ... đôi mắt vẫn mở to ... nhìn về lên bầu trời đen đặc ... chẳng có trăng, chẳng có sao ... chỉ toàn một màu đen lạnh lùng.

Mỉm cười ...

“Ngày mai ... trong nắng xuân xanh ấy

Có kẻ theo chồng ... bỏ cuộc chơi” ...

... nước mắt ... lăn dài ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

3h sáng ... chẳng mấy chốc tôi đã ngồi im lặng như vậy hàng tiếng đồng hồ. Từng giây phút trôi qua ... hình ảnh em lại hiện về, những lời nói, những giây phút bên nhau ... mọi thứ như một cuốn phim chiếu chậm đang chạy qua trên bầu trời toàn màu đen của đêm tối ... Thời gian quen rồi yêu thương nhau không lâu ... chỉ vài tháng nhưng kỷ niệm làm sao đông đúc hết, có lạnh lùng, có hờn ghen, có ghét bỏ, có nước mắt, có máu và cả những nụ cười hạnh phúc. Làm sao người ta có thể dễ dàng vô tình đẩy tình yêu của hai con người còn rất trẻ vào bờ vực chia ly, làm sao người lớn lại để hai con người chỉ vừa tròn đôi mươi phải trả giá vì những toan tính, lỗi lầm của họ. Tôi và em yêu nhau thật mà ... tôi và em yêu nhau thật mà ... tôi và em yêu nhau thật mà ... tôi và em yêu nhau nhiều như vậy kia mà ... tôi và em yêu nhau nhiều như vậy kia mà ... tôi và em yêu nhau hàng ngàn cái nhiều như vậy kia mà ...

Thời gian vẫn trôi đi, hơi thở đều đều của Hân vẫn nhẹ nhàng bên cạnh ... tôi vẫn ngồi như vậy, thi thoảng lại cố nuốt những giọt nước cam vắt mặn ngọt chua cay và đắng đó vào cổ họng ... cứ như đang ném tất cả mùi vị của tình yêu, cuộc sống vậy. Bật cười chua chát ... tôi khẽ đứng dậy cố gắng ẵm (bế) nhỏ Hân vào trong nhà mặc dù lưng tôi rất đau. Đặt Hân nằm xuống, tôi quay ra đóng cửa rồi trở vào nằm xuống cạnh Hân. Tôi cần phải ngủ theo thói quen của mình ... nếu không ngủ tôi sẽ điên lên mất.

Dòng xe cộ đông đúc của buổi sáng khiến tôi giật mình thức dậy ... nhỏ Hân đang nằm gọn trong lòng tôi tự hỏi nào. Gương mặt nhỏ cũng hiền lành, đôi môi nấp máy vì nhịp thở. Tự nhiên tôi ước phải chi em ở đây thì tôi đã đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn rồi ... thờ nhẹ một cái, tôi mỉm cười nhắm mắt cố ngủ tiếp, tôi không muốn thức ... vì đơn giản tôi thức thì sẽ suy nghĩ rất nhiều.

Tiếng chuông điện thoại vang lên buộc tôi lại phải rời giấc ngủ. Là thằng Hảo đang cố gắng gọi cho tôi.

– Nghe

– Thằng trời đánh mày đang ở đâu

– Căn cứ

– Ok tau qua liền.

Vứt điện thoại qua một bên, nhìn quanh thì tôi nhận ra đang gói đầu lên đùi nhỏ Hân, nhỏ đang ngồi im nhìn ra cửa sổ, tay nhỏ luồn vào tóc tôi xoa mân mê nhẹ nhàng

– Ai vậy M

– Ừ bạn M

Tôi trả lời một cách mệt mỏi rồi nhắm mắt. Cái quạt trần quay đều đều tạo nên một âm thanh thật khó chịu ... có lẽ tại tôi mệt. Nằm mơ mơ màng màng được một chút thì thằng Hảo phóng xe qua tới ... Chưa thấy hình đã nghe tiếng tôi la làng

– Thằng ôn mày đi đâu mất tiêu bỏ bệnh án bên BV luôn nè. Mở cửa coi

– Chờ chút

Nhỏ Hân nhẹ nhàng đặt đầu tôi qua gối đứng dậy ra mở cửa. Vừa nhìn thấy nhỏ Hân thẳng Hào đơ người ngay lập tức. Gật đầu chào tôi, nhỏ Hân đi trở vào trong ngồi xuống cạnh tôi. Thằng Hào bước vào vừa đưa mắt nhìn chăm chăm vào nhỏ Hân vừa kéo ghế ngồi xuống

– Mày qua giờ đi đâu

– Tau đi biển về rồi qua đây ở luôn nè

– Đi với ai

– Thy

– Còn chị này ... đâu ra nữa ... đâu ra tùm lum người đẹp vậy thằng quý

– Ờ ... bậy mày ... bạn thân của Thy đó

– Khó tin quá ...

– Ờ ...

Tôi cười quay qua nhìn Hân

– Đây là thằng bạn của M. Hồi M mới bị thương về đây nó lo cho M đó

– Uhm ... chào anh

– Hà hà ... anh hà

Thằng Hào ngạc nhiên nhìn nhỏ Hân. Tôi chen vào

– Hà đầu mày, nhỏ tuổi hơn mày đó

– Ủ ừ làm tau kiu chị này giờ

– Mày qua đây có gì không

– Hồi ngộ ... mày lấy xe tau đi 2 ngày nay xuất viện hông cho tau hay nữa ...

– Ờ tùm lum chiện nên quên gọi cho mày

– Rồi bạn gái mày đâu

– Về trên rồi

– Sao về

– Ờ ... chuyện nhà

– Mày sướng ha ... bạn gái về ... thì có bạn bạn gái chăm sóc

– Ờ

– Rồi tự nhiên xuất viện ... ờn không mày

– Ủ cũng ờn ... giờ nằm đây cho thoải mái, khám một vài lần nữa tau về trên

– Uhm ... vậy mày lấy xe tau sai đi, tau đi xe mẹ tau cũng được

– Ờ

– Tau về đây ... mới học về nắng nóng muốn chết. Về ăn cơm rồi ngủ cho khỏe

– Ờ. Có gì tới qua cafe ...

– Ok. Thôi anh về nha ... ủa mà em tên gì ...

– Dạ Hân – nhỏ Hân trả lời

– Ừ ... anh về ... em ở lại coi chừng thằng này nha, nó ghê lắm ...

– Bién mày ... – tôi quăng cái gói vô mặt thằng Hào

– Ok ... bién ngay đây

Nói xong thằng Hào chạy ra ngoài phóng xe đi. Còn lại tôi với nhỏ Hân ngồi im, mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng. Tôi vừa định nằm xuống ngủ tiếp thì nhỏ Hân kéo tay tôi dậy

– Đừng ngủ nữa đói bụng rồi nè ...

– Vậy hả ... ừ M quên mất ...

– Lo cho M kìa. Tỉnh ngủ hông uống thuốc hà ...

– Ờ ờ...

– Chờ Hân đi ăn đi rồi qua bệnh viện khám nữa ...

– Uhm...

Tôi đứng ra sau nhà đánh răng. Thay bộ quần áo khác quăng đó rồi dắt xe ra chờ nhỏ Hân đi ăn. Chợ trưa, cũng chẳng có gì ngoài hủ tiếu, phở, bún ...

– Ăn gì

– Uhm ... ăn phở nửa hen

– Ngon không đòi ăn nữa vậy

– Ngon mà

– Rồi thì ăn

Tôi gật đầu lên xe ra khỏi chợ hướng về quán phở. Vừa gặp tôi chị chủ quán đã đơn đã chạy ra chào hỏi. Gọi 2 tô đặc biệt như trước tôi cặm cùi ăn mặc cho nhỏ Hân muốn xị tương ớt hay ngắt rau vào tô tôi thì làm. Ăn xong nhỏ Hân lấy thuốc cho tôi uống, tỉnh tiền rồi chạy qua bệnh viện khám luôn. Kiểm tra tổng quát lại lần nữa bác sĩ vẫn chỉ nói những điều quen thuộc như mọi ngày. Không có gì khác cho nên tôi xin rút bệnh án về nhà tự điều trị luôn vì thực ra điều trị ở bệnh viện tuyến huyện này dù sao cũng không có hy vọng gì nhiều như trên Sài Gòn, chỉ là bây giờ tôi vẫn chưa biết phải làm gì tiếp theo cho nên vẫn còn muốn ở đây để yên tĩnh, vậy thôi.

Ra khỏi bệnh viện nhỏ Hân đòi tôi chờ ra chợ mua vài thứ rồi mới chịu về nhà. Trưa nóng, cái quạt trần bắt hết công suất chỉ làm voi bốt cái nóng buổi trưa ... chẳng biết làm gì tôi quay lưng nằm ngủ. Có lẽ nhỏ Hân cũng hiểu tâm trạng của tôi bây giờ nên không trách buồn gì thái độ thờ ơ của tôi, nhưng dù sao tôi cũng vốn thờ ơ như vậy rồi mà ... nói là nằm ngủ nhưng tôi chỉ nhắm mắt suy nghĩ cả hàng giờ đồng hồ rồi mới ngủ quên lúc nào hông hay. Tỉnh dậy thì trời vừa tối. Nhỏ Hân vẫn kiên nhẫn ngồi bên cạnh, có lẽ chỉ để nhìn tôi thì phải. Tôi ngồi dậy đi rửa mặt rồi kéo tay nhỏ Hân đi ra ngoài

– Đi đâu vậy M

– Hông đói hả. M dẫn Hân đi ăn

– Uhm ... mà sao không lấy xe ra, M tính đi bộ hả

– Ừ Hân đi được không

– Uhm được nè

– Vậy đi ăn gần đây thôi.

Tôi bỏ hay tay vào túi quần im lặng đi, nhỏ Hân đi bên cạnh cũng không nói gì, thi thoảng liếc nhìn tôi lo lắng. Đường thị trấn ban đêm gió nhẹ nhẹ, những ánh đèn đường màu vàng đôi khi vẫn chưa đủ để xua đi bóng tối, thi thoảng vài chiếc xe máy chạy ngang và cũng chẳng xua tan được sự im lặng trong tôi. Bước vào một quán nhậu theo kiểu sân vườn tìm cái chòi nằm ở nơi thoáng mát nhất tôi ngồi xuống. Từ khi bước vào tôi đã nhận ra sự đề ý của những người trong quán, có gì lạ đâu, đi bên cạnh tôi là nhỏ model xinh đẹp mà, tuy trong mắt tôi nhỏ Hân không bao giờ đẹp bằng em nhưng với những người khác thì chưa chắc.

Ngồi phịch xuống ghế, bà chủ quán chạy ra nhìn hai đứa với đôi mắt tò mò, có lẽ ít bao giờ cái quán nhậu này đón một cặp nam nữ còn trẻ vào đây để hẹn hò. Nhiều lần trước tôi thường vào đây với nhóm bạn, tôi khá lạng lẽ nên bà chủ không nhận ra người quen thì phải.

– Hai đứa ở xa về hả nhìn lạ lạ

– Dạ con ở đây có bạn này ở SG về

– Chà bạn gái đẹp quá ha. Hai đứa ăn uống gì?

Bà chủ đưa tôi cuốn menu. Cầm menu tôi đưa sang bên cạnh cho nhỏ Hân luôn.

– Nè Hân đi chợ đi. Ở đây gà vườn ngon lắm

– Uhm

Nói xong tôi ngồi im mặc cho nhỏ Hân gọi món theo tư vấn của bà chủ.

– M uống nước suối thôi ha. Không được uống nước ngọt đâu

– Ờ sao cũng được.

– Hân lỡ gọi nhiều hông biết ăn hết không nữa

– Ờ không sao

Tôi móc điện thoại ra bấm số thằng Hào

– Ê ra chòi chơi mày

– Đầu bữa nay xung nhậu dzậy ông

– Thì ra đi. Đang ngồi nè

– Ok chờ chút

Tôi quay qua nhỏ Hân, nhỏ nhìn tôi gật đầu ra ý hiểu ... Ngồi khoảng 15 phút thì đồ ăn được dọn ra. Thằng Hào cũng vừa phóng xe tới ngồi xuống đối diện tôi.

– Ê kiu ra nhậu mà uống nước suối vậy

– M hông uống bia rượu được đâu anh Hào – Hân vội chen ngang

– Sax ... vậy 2 người kiu tui ra đây chi

– Chơi thôi. Mày muốn uống tau chiều

Tôi quay qua bà chủ

– Cho con mấy chai ken nha di

– Có ngay

Nhỏ Hân nhăn mặt xua tay

– Không được ... M đừng uống mà

– Không uống rồi anh uống với ai em

– Mệt quá để em uống với anh nè. Còn M ngồi ăn thui nha

– Sax ... uống được không đó

– Được

– Ờ ... vậy Hân tiếp thẳng quý đó dùm M nghen

Tôi gật đầu đồng ý ngay, tôi cũng muốn thử coi trai miền tây có hạ nổi gái Sài Gòn không với lại tôi biết sức mình, uống bia vào chắc đem chôn luôn. Vậy là bia được đem ra, thằng Hào nhanh nhẩu giành khui bia rót đầy ly chưa cho nhỏ Hân.

– Cụng ly làm quen ha người đẹp

– Uhm

Hai người đó ngồi trò chuyện làm quen, uống bia, còn tôi thì im lặng với chai nước suối của riêng mình. Thi thoảng nhỏ Hân vẫn gắp đồ ăn vào chén cho

tôi. Mặc hai người đó làm gì làm, tôi chỉ nhìn ra bên ngoài chẳng tham gia vào cuộc vui do chính tôi khởi xướng. Trời càng ngày càng về khuya, mặt nhỏ Hân cũng hồng hồng khá dễ thương. Chiến đấu tay đôi với thằng Hào mà còn trụ lâu đến vậy thật đáng nể. Đồ ăn trên bàn đã gần hết, vỏ chai ngỗng ngang dưới chân. Cảm thấy vừa đến lúc dừng tôi gọi tính tiền

– Thôi về ha

– Sao về ... chưa xin mà

– Mà chưa xin nhưng mà Hân xin

– Xin đâu xin còn tỉnh bơ kia

Tôi nhìn qua nhỏ Hân ... hiểu ý tôi nhỏ Hân gật đầu

– Thôi về đi anh Hào. Em thấy mệt rồi

– Trời ... hai đứa này ... mất hứng

– Thông cảm đi ... khuya rồi M đang bệnh mà anh Hào

– Ủ ... em nói vậy thì về. Rồi xe đâu thằng kia

– Em với M đi bộ. Xe để nhà đó anh ...

– Tự nhiên có xe đi bộ. Vậy anh đưa em về. Thằng kia ngồi đây chút tau quay lại rước mày

– Hi thui cảm ơn ... em muốn đi bộ với M cho tỉnh

– Khuya mà đi bộ gì

– Không sao đâu. Anh về trước đi

Ngẫm nghĩ một lúc thằng Hào gật đầu lên xe về trước. Tôi tính tiền xong cũng đứng dậy. Nhỏ Hân lú lú theo sau.

– Đi nổi không ...

– Nổi ... còn tỉnh mà ...

– Con gái mà uống dzữ quá ha ...

– Tại đi làm quen đó M. Bộ M hông thích con gái uống bia rượu hả ...

– Sao hỏi vậy. M hông có cô lỗ sĩ vậy đâu. Miễn đừng uống say đánh mất mình là được rồi ...

– Ủ ... đồ ăn đây ngon rẻ ghê ...

– Ờ ... toàn đồ quê, tươi ngon hơn trên SG nhiều.

– Uhm ... Hân ăn no căng bụng lun ...

– Ờ ...

Nhỏ Hân cặp tay đi sát người tôi song bước về nhà. Đường ban đêm vắng lặng, chỉ còn ánh sáng của những ngọn đèn đường, xung quanh tiếng côn trùng kêu rả rích, mùi hoa sữa ngai ngái đầu mũi ... lâu rồi mới đi bộ trên con đường quen thuộc này ... mọi thứ vẫn như cũ, chỉ có một thứ khác có lẽ chính là tôi ... ai rồi cũng phải khác mà ... ít ra ... va chạm với đời một thời gian, yêu thực sự một thời gian ... con người cũng phải khác đi chút ít nào đó chứ. Tự nhiên thầm hỏi giờ này không biết em đang làm gì ... có nghĩ đến tôi hay không ... bên cạnh em giờ ... sẽ là ai ... một câu hỏi thật ngu ngốc ... nghĩ đến chỉ thêm đau lòng. Thật khó để tin rằng ... em sắp không còn là của tôi nữa. Về tới nhà, tôi leo lên giường nằm. Đóng cửa xong nhỏ Hân cũng chui vào nằm cạnh tôi.

– Nè đêm nào cũng ngủ chung hông sợ M làm gì Hân hả ...

– Sợ ...

– Vậy sao nằm tỉnh bơ đó ...

– Hân dư biết M sẽ không làm gì đâu ...

– Sao biết ...

– Bí mật ...

– Ồ. Mai đi biển không ...

– Uhm. Sao tự nhiên muốn đi biển vậy ...

– Ồ tại muốn đi ...

– Uhm ...

– Thôi ngủ đi. Hân uống nhiều mà ...

– Hi ... tên gốc như M mấy nay đổi tính há. nói nhiều ghê ...

– Ồ. Chắc vậy.

“Tên gốc” ... phù ... lại nghĩ tới em ... em vẫn thường gọi tôi như vậy mà.

– Hân ngủ đi ...

– Uhm ...

Tôi nằm im nhắm mắt ngủ ... đêm nay không có nước mắt chảy dài ... đêm nay chỉ có một khoảng trời im lặng ...

Trời sáng, tiếng gà gáy hàng xóm vang vang, tiếng loa truyền hình ngoài đường làm tôi thực giấc. Khẽ lay nhỏ Hân dậy tôi mỉm cười

– Nè dậy đi Hân ...

– Sớm vậy ...

– Ừ đi biển nè. Đi không nắng lên giờ ...

– Nắng kẹ nắng ...

– Trời đi sớm mới có biển đẹp, đi trễ nắng ... Hân hồng sợ đen ha ...

– Đen đẹp chứ sao ...

– Sax ... rùi giờ có đi không ... M đi 1 mình à..

– Đi ... từ từ Hân thay đồ cái ... bữa này bày đặt hù dọa ha ... gan dzữ ...

– Ồ nhanh đi ...

– Biết rồi ...

Vẫn hành trình như hôm trước đi với em, tôi mua một số hải sản, thuê đồ đạc rồi chạy ra biển. Lần này tôi chẳng chạy nhanh như lần trước nữa mà chậm lướt đi trên bãi cát hướng về chỗ cũ mặc cho bao con mắt tò mò của người khác. Nhỏ Hân dọn đồ ra để ăn luôn vì từ sáng giờ hai đứa chưa ăn gì. Tôi mắc vòng vào cây. Rồi ngồi xuống phụ Hân nướng hải sản. Mùi hải sản thơm ngát, vì mùa này hải sản rẻ cho nên tôi mua hơi nhiều nên hai đứa ăn một xiu luôn. Thi thoảng nhỏ Hân hỏi vài câu, tôi cũng trả lời theo kiểu cho có để nhỏ khỏi buồn vậy thôi. Ăn xong tôi đi bộ từ từ ra mặt biển. Giờ nước đang lên, những con sóng lần lần chạy vào bờ cát rồi lại rút lui ra biển, sóng bạc đầu ... sóng hiền hòa nhưng chẳng biết bao giờ sẽ dữ dội.

– Sao nước biển đục vậy M

Tiếng nhỏ Hân đột ngột hỏi từ phía sau. Tôi gật đầu

– Ồ biển quê M nằm gần cửa sông, phù sa đổ ra nên màu nó vậy đó

– Ngộ ha. Hân mới biết vụ này đó

– Ừ ... màu tôi vậy chứ sạch lắm hông sao đâu

– Uhm ...

Tôi im lặng. Nhỏ Hân cũng im lặng. Sóng càng ngày càng to hơn vì nước đang lên.

– Hân tắm không

– Hân ...

– Đi biển không tắm uống lăm đó ...

– Uhm ... tắm thì tắm ... Hân thay đồ đã

– Ừ Hân vào trong rừng dương thay đi. M chạy mượn cho Hân cái phao ha

– Thui ... tự nhiên bỏ Hân ở đây 1 mình ...

– Ờ ờ quên ...

Tôi đưa nhỏ Hân vào rừng dương để nhỏ thay đồ, còn tôi thì ngồi trên vồng bật một lon 7up nhâm nhi với mấy con tôm nướng. Được một chút thì nhỏ Hân cũng thay đồ xong tuy không phải bikini nhưng là loại đồ cực ngắn theo kiểu thể thao. Tôi cởi chiếc áo ra ở trần kéo tay nhỏ Hân chạy ào ra biển.

Từng dòng nước mát lạnh bao lấy cơ thể tôi, những con sóng chực vỗ ập lên đầu khiến đầu óc tôi thoải mái hơn một chút. Nhỏ Hân thì thích thú cười rất tươi nô đùa với sóng. Vật lộn với mấy con sóng đã đòi hai đứa kéo nhau vào bãi nằm chơi trò đắp cát. Tôi vẫn cười đó ... vẫn trò chuyện với nhỏ Hân ... thời gian yêu em ... thực ra tôi đã bị em làm cho nói nhiều hơn, biết đùa giỡn nhiều hơn ... nhưng lòng tôi đang ngổn ngang tâm sự.

Một giấc ngủ dài trên vồng sau khi nghịch nước mệt mỏi khiến tôi và nhỏ Hân đều cảm thấy thoải mái. Gió biển hôm nay không làm sóng biển dữ dội như hôm trước, vừa đủ để bình yên nhưng cũng vừa đủ để người ta biết rằng biển cả luôn luôn tiềm ẩn sự đáng sợ của tôi. Khẽ đứng dậy để không làm nhỏ Hân thức giấc ... tôi lặng lẽ bước ra bờ đá đứng một mình. Sóng bạc trắng dưới chân ... tôi nhìn thấy đâu đó ngoài phía xa là những con sóng to lớn hơn đang ào ạt kéo vào bờ. Từng lời nói, từng hình ảnh của em lại hiện về trong đầu tôi ... vẹn nguyên nhớ nhưng ... vẹn nguyên cảm giác hôm nào ... Hôm nay tôi đến đây ... không phải để tìm lại cảm giác đau nhói ấy, cũng không phải để trốn tránh những nỗi đau ... mà tôi đang tìm lại những lời nói của em ngày hôm trước, đang tìm lại những kỉ niệm mà hai đứa đã từng đi qua.

“Nếu em đang ở ngoài kia một mình ... chắc em sợ lăm đúng không ... nhưng em thử nhìn lại phía sau đi ... anh của em chưa bao giờ quay lưng với em mà ...”

– M đang nghĩ gì vậy

– Ừ ... không có gì

– Thật không

– Không

Tôi mỉm cười ... Nhỏ Hân cũng mỉm cười ...

– M thật kỳ lạ

– Ừ.

– Nói đi ... đang nghĩ gì

– Ờ đang nghĩ về Thy

– Uhm ... M tính làm gì tiếp theo

– Tất nhiên là làm điều M muốn rồi

– Điều gì

–:)

Tôi mỉm cười nhảy mất với nhỏ Hân rồi quay trở vào thu dọn đồ đạc

– Về hả

– Ừ ... về. Hân còn muốn ở hả

– Không ... Hân cũng muốn về mà

– Ờ. Minh trả đồ thuê rồi về

– Ok

Nhỏ Hân phụ tôi thu dọn đồ đạc đem trả, hai đứa chờ nhau về lại thị trấn. Vừa đến nhà thì trời cũng vừa tắt nắng. Thay đồ tắm rửa xong tôi đưa nhỏ Hân đi ăn tối, gọi thằng Hào ra uống cafe ... Một ngày đi chơi, nhiều hoạt động nhưng lại chẳng cảm nhận được cảm xúc gì ngoài sự trống rỗng trong lòng pha lẫn sự lo lắng. Tuy nhiên tôi vẫn đủ bình tĩnh để che giấu cảm xúc thật trên gương mặt của mình bằng nụ cười. Trong lúc nhỏ Hân nói chuyện với thằng Hào, tôi móc điện thoại ra bấm số nhà xe đặt luôn hai vé về Sài Gòn ngay trong đêm. 2 ngày im lặng như vậy là quá đủ ... tôi cần trở về Sài Gòn để bắt đầu mọi chuyện ...

Bạn đang đọc truyện *Đen Đắng Không Đường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.